

Giới thiệu Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)

Thể loại: Hiện đại, lãng mạn

Editor: Hàn Dương

Một câu chuyện âm áp đáng yêu khiến tất cả mọi người đều vui vẻ. Một câu chuyện đáng yêu khác tiếp nối sau “All in love” của Cố Tây Tước. Cuốn sách được biết đến với tên trên mạng “ĐÚNG NGƯỜI, ĐÚNG THỜI ĐIỂM”.

“Đúng thời điểm, gặp đúng người, không phải là rung động mãnh liệt, mà là yên bình vĩnh cửu.”

Có người nói, Giang An Lan lạnh lùng cao ngạo, vênh vác coi trời bằng vung; Có người nói, trên trời chốc đất cũng tuyệt đối không được chọc vào Giang An Lan, bởi vì anh ta luôn có thể khiến bạn hối hận chỉ mong làm lại từ đầu; Có người nói, Giang An Lan, đến cả “mặt dày” cũng là đẳng cấp đại thần.

Trong lòng Điều Viễn, Giang An Lan cũng đã từng là một vật trung bày có thể nhìn từ xa nhưng chẳng thể lại gần nghịch ngợm.

Mãi cho đến một ngày, anh ép mua ép bán, “meo” một tiếng với cô, cô liền cảm thấy cả thế giới này dường như đã thay đổi.

Anh nói: “Chỉ cần em nhìn thấy anh rồi là sẽ chẳng thèm liếc mắt nhìn người khác nữa đâu.”

Anh nói: “Cái chuyện ép người khác làm bạn gái mình, tôi chỉ làm với Nhược Vi Quân Cố thôi.”

Anh nói: “Anh không biết theo đuổi người khác thế nào, nếu em muốn từ từ thôi thì anh cũng sẽ giảm tốc độ xuống.”

Anh nói: “Tiểu Viễn... anh không lương thiện, nhưng anh tuyệt đối không phụ lòng em.”

Anh yêu à, có cần câu nào câu nấy đều bắt chẹt người khác vậy không?

Thời khắc này, hoa tuyết nhẹ nhàng thả mình rơi xuống trên mái đầu đen mượt của anh, ánh mắt anh vương vấn ý cười mà cũng tràn đầy yêu thương chăm sóc: “Về sau anh là do em quản lý rồi.”

Nếu có thể chia ly thì đều không phải yêu nhất. Rồi đi không được mới là số trời đã định.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bị theo dõi rồi!

Tiết trời đã vào xuân, Diêu Viễn ngắm nhìn những cảnh đào nở rộ bên ngoài cửa sổ phòng học, thầm nghĩ thời tiết tốt như vậy không đi dạo thì thật uổng phí. Chuông đã reo nhưng giáo viên vẫn chưa lên lớp, trong phòng học không khí có chút ồn ã. Lúc này, một nam sinh bước vào, đưa mắt quét quanh phòng một lượt, cuối cùng quyết định đi tới bên cạnh Diêu Viễn rồi ngồi xuống. Cô và người này không quen cũng chẳng biết, vì thế không khỏi nghiêng đầu liếc anh ta một cái.

Nam sinh này vừa ngồi xuống liền tựa người vào ghế, nhắm mắt thư giãn, bày ra bộ dáng không được ngủ đủ. Bạn nữ ngồi bên còn lại của Diêu Viễn đưa tay kéo kéo ống tay áo cô, nhỏ giọng nói: “Này, người này tớ biết, là học trưởng đang học năm thứ tư đấy.”

Anh ta mặc chiếc áo len cao cổ màu xanh nhạt, mái tóc mỏng nhưng mềm mại, ngũ quan hài hòa đẹp mắt đến khó tả, có điều lúc này ngủ gà ngủ gật trông lại chẳng có chút tinh thần nào, hay nói cách khác là khí sắc không tốt, thoạt nhìn như người ốm vậy.

Cô bạn khẽ hỏi: “Cậu có nghĩ chúng ta nên nói cho anh ấy biết là nhầm phòng rồi không?”

Diêu Viễn trầm ngâm: “Thôi kệ, dù sao cũng không quen, cứ coi như không biết đi.”

Một giây sau người nọ mở mắt ra, quay đầu nhìn về phía Diêu Viễn, đôi mắt đen bóng có thần khiến người bị nhìn có chút cảm giác hoảng loạn. Anh ta nói:

“Cô sao lại có thể thiếu đạo đức như thế?”

...

Diêu Viễn giật mình tỉnh giấc, cảm thấy khó hiểu, “Sao lại mơ giấc mơ kỳ quái vậy nhỉ?” Cô đã hoàn thành chương trình nghiên cứu sinh rồi, thế mà giờ còn mơ thấy tiết học từ hồi năm nhất ấy.

“Nhất định là gần đây đọc sách đến mụ cả người rồi.” Vì vậy Diêu cô nương quyết định, “Đợi lát nữa phải chơi điện tử giải ngổ một chút mới được”

Diêu Viễn từ nhỏ đến lớn đều là học sinh giỏi tiêu biểu, thi đỗ đại học nổi tiếng Giang Ninh khoa Văn học Hán, sau đó được cử đi Canada học nghiên cứu sinh, tốt nghiệp rồi quay lại trường công tác, trở thành giáo viên môn tự chọn, dạy “Mỹ học khái luận” đến nay cũng đã được hai tháng. Cô không có mục tiêu gì cao xa, chỉ mong năm tháng trôi đi không gặp điều gì bất trắc.

Giống như, khi chơi game thì mạng nhất định không được giật!

Trưa chủ nhật, Diêu Viễn ngủ dậy, gộp bữa sáng bữa trưa làm một sau đó mở máy tính đăng nhập Thịnh Thế Truyền Thuyết, vừa tiến vào trò chơi liền nhìn thấy nhân vật của mình – “Nhược Vi Quân Cố” đứng trong đình viện, tường cao kéo dài, ngay trước mặt là một hồ nước nhỏ, bên trong đều là hoa thủy tiên nở rộ vô cùng diễm lệ.

Nơi này không khí thanh tịnh, cảnh đẹp động lòng người, tọa độ hiển thị “Tiểu Liễu Viên”, là nơi có lần cô đi dạo tình cờ tìm thấy. Vì không có quái để đánh, cho nên nơi này hầu như không có người chơi lại vắng.

“Nhược Vi Quân Cố” lẳng lặng đứng dưới gốc liễu, thân đeo trường kiếm, trên mái tóc đen nhánh cài ba chiếc trâm bạc, buông dài tự nhiên sau lưng; phục trang trên người đều là màu tím: áo mỏng bên trong, Yên La hai tầng bên ngoài, đi cùng còn có áo khoác, thắt lưng, tư thế rất mực anh tú, oai hùng.

“Nơi hẹn hò tốt thế này lại chỉ có bà cô ta đơn thân ngắm cảnh, thật lãng phí.”

Diêu Viễn cảm thán, không ngờ lúc đó ngay sau lưng có một đạo khách mái tóc trắng bạc đang đứng trên tường cao, tay áo tung bay, lẳng lặng nhìn cô không nói một lời.

Diêu Viễn một mình hứng chí chẳng được bao lâu thì Hoa Khai, bạn cùng trong bang gửi tin nhắn riêng cho cô: “Tiểu Quân, nghe nói cậu sắp cùng đồng chí trâu bò trong ‘Thịnh Thế’ - ‘Quân Lâm Thiên Hạ’ kết hôn?!”

Nhược Vi Quân Cố: “Hả?”

Hoa nở: “Không biết sao? Cậu 2 ngày này không lên mạng, trên kênh thế giới điên cuồng đồn đãi, nói cậu được Quân Lâm Thiên Hạ cứu, sau đó tính lấy thân báo đáp.”

Nhược Vi Quân Cố: “Hả?!”

Nói về dây dưa với đồng chí trâu bò kia...

Cần thận ngắm lại, cũng chỉ là trùng hợp mà thôi.

Màn hồi ức thứ nhất:

Cách đây khoảng một tuần, Diêu Viễn tản bộ qua một chân núi không tên thì thấy giữa cảnh non xanh nước biếc có một đôi trẻ đang say sưa tình chàng ý thiếp, nam gọi là ‘Gia Tồi Soái’ (Ông Đây Đẹp Trai Nhất Quả Đất), nữ lấy tên ‘Mỹ Nhân Y Cự’ (Vẫn Là Người Đẹp). Sau đó, giữa ánh sáng chớp lóe, một đội nhân mã vọt ra, đồ sát cả đôi...

Khụ, xinh trai đẹp gái ân ái giữa đường bị giết thì thôi, vì lẽ gì cô chỉ là người qua đường cũng bị công kích ? Điều Viễn rất bức bối, trong đoàn người kia có gã tên “Hùng Ưng Nhất Hiệu”, không nói hai lời liền xông về phía cô mà chém.

Đánh chừng mười phút đồng hồ, cuối cùng Nhược Vy Quân Cố nâng kiếm thi triển độc chiêu, giữa đầy trời mưa hoa hạ mũi kiếm vạch ra một đạo hình cung như mặt trăng, chiêu này chính là “Hoa Kiến Nguyệt”, tục gọi “Hoa mắt mà chết”, vừa cắt ngang đòn tấn công đồng thời thừa dịp đối phương choáng váng ba giây, Điều Viễn vô cùng chuẩn xác, mau chóng niệm chú “Huyết tể”, 1. 5 giây một kiếm, hai kiếm cuối cùng xem như rút sạch chỗ máu còn sót lại của đối phương, Hùng Ưng Nhất Hiệu trở thành người thiên cổ. Trong lúc đó đôi trẻ kia cũng ra đi.

Sau đó Điều Viễn nghĩ mình nhất định sẽ bị đồng bọn của Hùng Ưng Nhất Hiệu vây đánh , nhưng ngoài dự liệu, bọn họ lại đứng yên, một người trong đó giúp hắn hồi sinh rồi không thấy ai nhúc nhích nữa.

Vào lúc Điều Viễn âm thầm phòng bị ; cô gái vừa bị giết vẫn đang nằm vật trên đất – “Mỹ Nhân Y Cự” đã vào kênh thể giới gào lên với bang chủ Thiên Hạ Bang, tức đồng chí trâu bò của “Thịnh Thế”- “Quân Lâm Thiên Hạ” : “Quân Lâm Thiên Hạ, người không thể bỏ qua cho chúng ta sao?”

Cũng không thèm có mặt tại hiện trường, Quân Lâm Thiên Hạ điềm nhiên trả lời: “Không”

Đây quá nửa là mấy vụ “Tranh ái đoạt tình” thường thấy trong game đây mà, Điều Viễn xem xong chỉ có thể than chính mình mệnh đen, sai thời gian sai địa điểm đụng phải đúng nhóm người đi tạt máu chó; quả nhiên là tai bay vạ gió.

Nghĩ không có chuyện gì, Điều Viễn đang muốn đi thì một người phong độ ngồi ngồi, nhân vật nam tên “Ôn Như Ngọc” từ đám người bước ra xin lỗi, nói Hùng Ưng Nhất Hiệu nhóm họ mắt kém nhận nhầm người, sau đó hỏi cô có phiền không nếu thêm bạn với hắn? Điều Viễn không có gì để nói lại thấy chẳng hiểu ra làm sao, liền ần từ chối lời mời kết bạn, bỏ lại câu “Coi như thêm một hảo hữu là được rồi, đã là hiểu lầm thì tôi đi đây”, sau đó rời đi, trong lúc vô tình liếc được vài câu đối thoại trên màn hình:

Lạc Thủy: “Đệ nhất tài phú của Thiên Hạ Bang bị từ chối ? ? Xưa nay chưa từng có tiền lệ đó nha”

Ôn Như Ngọc: “Ồ ào cái gì? Mấy người chẳng lẽ không cảm thấy bang chủ tuổi cũng không còn nhỏ, đã đến lúc nên thành hôn rồi sao?”

Lạc Thủy: “Cậu thật không sợ chết!”

Màn hồi ức thứ hai:

Chính là sự kiện phát sinh hai ngày sau, chị họ “Thủy Thượng Tiên” bị người vây đánh, gọi Điều Viễn đến cứu, trong khi cô cứu bà chị mình chạy trốn bị đối phương lên kênh thể giới phát truy nã thì người tên “Ôn Như Ngọc” cũng lên kênh thể giới phát ngôn mấy điều, hắn nói: “Đám giết Nhược Vi Quân Cố, đều là kẻ thù của Ôn Như Ngọc.”

Nhân vật nổi tiếng mờ lờ đúng là có khác, kênh thể giới nhảy mất liền não nhiệt ,có người hỏi Nhược Vi Quân Cố là ai thì hắn hồn nhiên trả lời, “Bang chủ phu nhân bang ta.” Cho nên kênh thể giới loạn thành một đoàn.

Điều Viễn ngồi ở trước máy tính hít mạnh một hơi rồi mạnh mẽ gõ dòng chữ: “Ôn Như Ngọc, người nói lung tung cái gì thế?”

Mà cùng lúc đó, có người cũng nói trên kênh một câu y hệt, ngay cả ngắt câu cũng không sai một chỗ. Người nọ tên gọi Quân Lâm Thiên Hạ. Bang chủ của Thịnh Thế đệ nhất đại bang phái.

Có điều câu tiếp theo của anh ta là: “Mặc dù là sự thật, cũng không cần đi khắp nơi rêu rao như thế.”

“...”

Lời này... cũng quá đáng giá tìm tòi nghiên cứu cùng buồn đưa rồi.

Cho nên Nhược Vi Quân Cố đã có một ngày vô cùng đặc sắc.

Màn hồi ức thứ 3:

Hai ngày trước, Điều Viễn đi làm nhiệm vụ, tìm hoa cả mắt cũng không thấy đường ra khỏi mê cung trong rừng , chính vào lúc đang cảm thán bản thân bị tổn thương sâu sắc vì bệnh mù đường, trên màn hình xuất hiện một nhân vật, ID trên đỉnh đầu là: Quân Lâm Thiên Hạ.

Đạo khách nọ tuấn mỹ lỗi lạc, mặc một bộ y phục sẫm màu, tóc dài trắng bạc buộc sau ót, có vài lọn rơi xuống trên trán rất đẹp mắt, hai tay cầm đều là vũ khí cực phẩm được chế tác tinh xảo, một bên là Chưởng Đạo, một bên là Hoành Đạo. Khi người đó từng bước một đi về phía cô, cảm giác đầu tiên của Điều Viễn là: Đúng là Quân Lâm Thiên Hạ, nhóm đồ họa của Thịnh Thế quả nhiên đều là nhân tài.

Đây cũng lần đầu tiên Điều Viễn tiếp xúc với vị đại thần này ở cự li gần như vậy.

Anh ta nói: “Tôi đưa cô ra ngoài.” Sau đó anh ta đưa cô ra ngoài.

Điều Viễn nói: “Cám ơn.”

Anh ta đáp: “Không cần khách sáo. Hôm nay tôi có việc, đăng xuất trước.”

Diêu Viễn: “... ừ”

Hồi ức kết thúc.

Thế thì, cái gọi là lấy thân báo đáp kia ở đâu ra vậy???

1.2

Diêu Viễn cảm thấy bản thân cùng Quân Lâm Thiên Hạ chẳng thân thuộc gì cho cam, nói là quen biết cũng không hẳn, miễn cưỡng làm cũng chỉ có thể là có duyên gặp mặt, vậy thôi.

Hơn nữa, không phải truyền thuyết nói người nọ thực hung tàn vô độ, cao quý lãnh diễm sao? Người cao quý lãnh diễm làm sao có thể nói ra loại lời thối bại kia được?

Cho nên nhất định là truyền sai!

Diêu Viễn cùng Hoa Khai khẳng định xong, nhìn đến kênh thể giới đã thấy đại thần cao quý lãnh diễm phát ngôn: “Nhược Vi Quân Cố, đến núi Tử Vân một chút”

Ráng chiều trải dài trên đỉnh Tử Vân, Quân Lâm Thiên Hạ đang dựa mình vào một gốc đại thụ che trời, phóng tầm mắt ra xa. Đối với vị đại thần này mà nói, xoay quanh anh ta là vô vàn truyền thuyết.

Một nói, hẳn chơi Thịnh Thế mới nửa năm, tiêu liên tục 20 vạn nhân dân tệ; thổ hào!

Hai nói, hẳn kỳ thật sở hữu công ty sáng tạo ra Thịnh Thế, hoặc là con trai của người sở hữu công ty sáng tạo Thịnh Thế, cũng là thổ hào!

Ba nói, hẳn là game thủ chuyên nghiệp, game online với hẳn quá lắm chỉ là con muỗi, rất trâu bò!

Tóm lại, Quân Lâm Thiên Hạ là đại thần, mọi người đều biết, mà người này nhân cách “Ác liệt”, mọi người cũng đều biết.

Nghe nói anh ta thường xuyên tán tỉnh các cô gái trong trò chơi, sau đó không đến hai ngày liền dùng tiền tổng tiền người ta, thật sự là lãng nhăng vô tình đến cực điểm, thể giới game vốn dĩ nam nhiều nữ ít, thế nhưng không biết quý trọng!

“Game thủ nhân dân tệ thật thích!” – Trích tiếng lòng của các game thủ nam ế vợ.

“Tuy rằng đại thần rất kiêu ngạo, nhưng con người thật sự rất được, ít nhất là rất sòng phẳng, ta nghĩ ta sẽ không dễ dàng mà quên được hẳn, có duyên giang hồ tái kiến.” – Trích tiếng lòng của một bộ phận người chơi nữ bị vứt bỏ.

“Hắn ngay cả ảnh ta cũng chưa xem, làm sao lại biết ta không phải người hẳn muốn tìm??? Ta sẽ không bao giờ tin vào tình yêu nữa !!” Trích tiếng lòng của một bộ phận người chơi nữ bị vứt bỏ khác.

Mà Quân Lâm Thiên Hạ, người vẫn bị phỏng đoán, đồn thổi này nọ, hay đúng hơn là người ở sau màn hình thao túng Quân Lâm Thiên Hạ, một chút cũng không để ý đến những lời nói vô căn cứ này. Thứ mà anh ta để ý chỉ có một.

Diêu Viễn được thể nghiệm sâu sắc cảm giác đầu gối trúng tên, hiện giờ thấy rất buồn phiền.

Núi Tử Vân? Đương nhiên không đi.

Cơ bản không quen biết gì anh ta, cho truyền là đến sao? Bọn họ cũng không phải là tình nhân hay là triệu hồi thần thú!!

Vì thế Diêu Viễn dứt khoát lựa chọn đi chợ.

Hôm đó Diêu Viễn vừa đến chợ giao dịch, trên thế giới kênh liền bắt đầu ồn ào: “Quân Lâm Thiên Hạ đại thần mở gian hàng?” “Không phải chứ? Người có phải nhìn lầm rồi không? Đại thần không phải vừa nói chờ ai trên núi Tử Vân sao?” “ID không sai, là Quân Lâm Thiên Hạ, đang chào hàng, đang bán vũ khí!” “Trời ạ, bang chủ Thiên Hạ Bang tiền đề chết người còn cần bán vũ khí sao?!” “...”

Nhưng những lời này Diêu Viễn đều không thấy được.

Đi dạo loang quanh, cô thấy có đám đông vây quanh một góc, sau đó nghe được hai người đi bên cạnh nói chuyện, “Đại thần báo giá cao thế, rõ là đang chơi mọi người!”

Diêu Viễn không hiểu tình hình, đi qua cũng muốn xem xem cuối cùng là đang bán thứ gì, kết quả cô đứng giữa một biển người còn chưa kịp thấy rõ, người bán hàng đã hỏi: “Nhược Vi Quân Cố, Ngự Hồn Kiếm giá 1 đồng vàng, muốn mua không?”

Ngự Hồn Kiếm, cực phẩm cao cấp, mà trong trò chơi 1 đồng vàng chỉ tương đương với tiền mua thịt một con thỏ, tóm lại, siêu rẻ!

Đối với loại chuyện tốt này, Diêu Viễn nghĩ cũng không nghĩ nhiều: “Mua!”

Giao dịch thành công, mà cô rút cuộc cũng nhìn rõ ID người bán: Quân Lâm Thiên Hạ.

Người xung quanh: “Đại thần, anh quả nhiên chơi chúng tôi!”

Quân Lâm Thiên Hạ thu dọn gian hàng, nói với Diêu Viễn: “Thành thật xin lỗi, vừa rồi báo giá sai, là 1000 đồng vàng, mời bổ sung 999 đồng”

Diêu Viễn, người xung quanh: “...”

Đại thần, giá cả nói sai nhiều như vậy thật quá mức thiếu khoa học!!!

Đương nhiên Diêu Viễn chiếm được tiện nghi cũng không hề chơi xấu, ai bảo cô là công dân gương mẫu tiêu biểu chứ

“Tôi không có nhiều tiền như vậy, thôi ngự hồn kiểm tra lại cho anh”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Phiền toái. Đi cùng tôi tới núi Từ Vân làm chút chuyện đi”

Nhược Vi Quân Cố: “Chuyện gì?”

Quân Lâm Thiên Hạ không trả lời đã rời đi, Diêu Viễn khóc mắt giật giật, cũng chỉ có thể đuổi theo.

Hôm đó, đại đạo khách trừ danh của Thịnh Thế cùng một kiếm khách bé nhỏ vô danh nhìn kiểu gì cũng giống như đang thi xem ai đẹp hơn trên đỉnh Từ Vân, hoa hoa lệ lệ đi bộ đứng một giờ, cái gì cũng không làm, đến một con thỏ cũng không bắt.

Có điều trong khoảng thời gian này kênh bang phái của “Bách Hoa đường” – bang Diêu Viễn tham gia lại rất náo nhiệt.

Bách Hoa Đường do đường tử của cô- Thủy Thượng Tiên thành lập, thành viên chỉ có mười mấy người, cao thủ không thấy, được cái nhân tài buôn dưa thì rất nhiều.

Á Tế Á: “Hình như ta vừa thấy Quân tử tử cùng Quân Lâm Thiên Hạ trong truyền thuyết đi dạo trên núi Từ Vân- thánh địa hẹn hò của Thịnh Thế!!!”

Tài khoản nam duy nhất trong Bách Hoa Đường, A Di cả kinh nói: “Cái gì? Thế mà lần trước ta rủ Tiểu Quân có đi đâu? Tiểu Quân gạt ta!”

Á Tế Á: “Quân tử tử thật sự muốn lấy thân báo đáp cho đại thần sao?”

Diêu Viễn không thể chịu được liền gõ ra một hàng dấu chấm.

Doreamon: “Quân tử tử! Tử thực cùng đại thần Quân Lâm Thiên Hạ kia này nợ này nợ sao? ! Sao lại cùng hắn này nợ được? Mau tường thuật cụ thể!”

Sao lại cùng anh ta này nợ được ???

Diêu Viễn cũng chỉ có thể cảm thán có một số chuyện thật đúng là thiên thời địa lợi nhân hoà... Thì lại chẳng rơi trúng đầu cô.

Nhược Vi Quân Cố: “Nói thế nào nhỉ, ta chỉ là thiếu hắn ít tiền, cho nên giúp hắn làm nhiệm vụ để trả nợ mà thôi.”

A Di: “Nhiệm vụ gì?”

Diêu Viễn nhìn vị đại thần hiện ngang trên màn hình, trong lòng tự hỏi, tân bộ có tính là nhiệm vụ không? Quả nhiên thế giới tinh thần của đồng chí trâu bò phạm nhân khó có thể chạm tới.

Diêu Viễn vừa than trời, vừa đập tan suy diễn hàm hồ trên kênh bang hội: “Kiểu gì cũng không như mấy người nghĩ đâu.”

A Di: “Ừ ừ, vậy thì tốt! Nếu không người ta đêm nay sẽ mất ngủ đó!”

Bên này Diêu Viễn rút cuộc nhìn không được chất vấn đại thần: “Quân Lâm Thiên Hạ bang chủ, chúng ta đi đã gần hết núi Từ Vân rồi, xin hỏi ngài đang tìm cái gì vậy? Nói ra, tôi giúp ngài tìm!”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đi chán rồi?”

Diêu Viễn ăn ngay nói thật: “Có chút...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Vậy được rồi, hôm nay đến đây thôi, lần sau đổi địa điểm”

Diêu Viễn kinh ngạc: “Đợi một lát, đại thần! 999 đồng vàng tôi thiếu của anh không phải trả một lần luôn sao?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Không”

Diêu Viễn: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Thêm bạn đi.” Sau đó bổ sung “Tiện đòi nợ”

Nhược Vi Quân Cố: “Tôi trả anh vũ khí được không?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Tôi nói rồi, phiền phức.”

Anh mỗi lần đòi nợ như vậy không phải càng phiền toái sao? !!!!

Người kia gửi lời mời kết bạn, Diêu Viễn bất đắc dĩ cuối cùng vẫn phải ấn đồng ý. Thế là trong danh sách bạn bè của Nhược Vi Quân Cố có thêm một đại nhân vật ID lấp lánh ánh vàng: Quân Lâm Thiên Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hôn lễ của người khác

2.1

Cuối tuần thời gian thường trôi rất nhanh, chơi game một chút, ngủ một chút, liền qua rồi.

Thứ Hai Diêu Viễn đi làm, buổi trưa chị họ Diêu Hân Nhiên đến trường tìm cô ăn cơm.

Hai người cùng đến căn tin, trên đường, Diêu Hân Nhiên tính tình luôn tùy tiện cầu thả cười bảo: “Gần đây tin đồn của em với đại thần nào đó thực hot, mọi người trong bang đều nói nếu như em gả cho Quân Lâm Thiên Hạ thật, thì chúng ta đều xem như gà chó lên trời rồi.”

Diêu Viễn toát mồ hôi, vội thuật lại một cách khách quan đại khái chuyện phát sinh mấy ngày nay.

Diêu Hân Nhiên nghe xong tám tấc: “Hoặc là thấy em thao tác tốt muốn kéo vào bang phái, hoặc chính là đại thần quá nhảm chán, 999 đồng vàng kia hẳn hoàn toàn là đang dùng để lừa em”

Diêu Viễn chỉ thờ dài.

Ăn cơm xong, Diêu Hân Nhiên liền leo lên em yêu lái đi mất, trước khi đi còn nói với Diêu Viễn: “Tôi chắc chị sẽ lên Thịnh Thế chơi một chút, em cũng lên đi, khẳng định có kịch hay để xem”

Cũng không nói rõ xem có kịch gì hay.

Có điều hôm đó Diêu Viễn đăng nhập xong liền lập tức được biết, bất kể là kênh thể giới hay kênh bang phái đều đang khí thế ngất trời bàn tán chuyện tối nay Phò bang chủ Thiên Hạ Bang- Ngạo Thị Thương Khung cùng Thịnh Thế đệ nhất mỹ nhân- Thủy Điều Ca Dao sẽ cử hành hôn lễ long trọng.

Kỳ thật tin tức này một tuần trước đã được phát tán trên kênh thể giới rồi, chẳng qua do Diêu Viễn không thường chú ý mấy chuyện bát quái, mà có nhìn thấy cũng không mấy quan tâm nên mới không biết..

Lúc này Diêu Hân Nhiên gửi cho Diêu Viễn một tin nhắn: “Nghe nói tân nương trước đây là bạn gái của Quân Lâm Thiên Hạ, nhưng khi đó cô ta còn chưa tỏa sáng cho nên còn chưa có danh hiệu đệ nhất mỹ nhân. Nghe nói sau khi nhận được danh hiệu tại trang chủ đệ nhất mỹ nhân liền bị đá ngay tấp lự. Thế là nghe nói, Quân Lâm Thiên Hạ không phải gay thì chính là yêu nhân (nữ nhân chơi tài khoản nam). Cuối cùng, nghe nói, Quân Lâm Thiên Hạ nghe xong những điều ‘Nghe nói’ này, hừ lạnh một tiếng, đồ sát luôn người buôn nhảm với hắn.”

Diêu Viễn: “...”

Những người khác đương nhiên cũng có nghe qua những lời “nghe nói” kia, A Di trên kênh bang hội cảm khái: “Mấy người đã xem ảnh Thủy Điều Ca Dao đăng trên diễn đàn chưa? Nhan sắc nhường kia mà Quân Lâm Thiên Hạ nỡ đá.”

Hoa Khai: “Đấy mà là đệ nhất mỹ nhân, thật quá khôi hài, tỷ tỷ, em còn chưa đăng ảnh vàng ảnh bạc của mình lên thế nào đã có đệ nhất mỹ nhân được?”

A Di: “Ha ha ha lần sau Hoa Hoa đăng ảnh lên diễn đàn, ta nhất định ủng hộ em!”

Á Tế Á: “Nghe đồn lần trước bang chủ của chúng ta nói em họ của chị ấy, cũng chính là Quân tỷ tỷ, mới thực sự là mỹ nữ, hehe!”

Nhược Vi Quân Cố: “Khụ, đừng chém nữa.”

Doreamon: “Quân tử tử login ? Tử tử chị cùng bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ ... Rốt cuộc có quan hệ thế nào? Hôn lễ của nhân vật có vai vế trong đại bang phải đều tổ chức ở Thiên Hi Cung, muốn tham gia phải có thiệp mời, nếu chị thân với bang chủ bọn họ chúng ta liền có thể lấy được thiệp mời vào xem náo nhiệt rồi. Em rất muốn xem, trước giờ chưa bao giờ được xem người ta cử hành hôn lễ, hưởng hờ lại to như vậy.”

Điều Viễn thấy tiểu cô nương này hứng trí phùng phùng như vậy, thật sự không nở đáp tất, nhưng...”Ta cùng Quân Lâm Thiên Hạ thật sự không thân thiết gì đâu.”

Vừa nói xong lời này, trong kênh nói chuyện riêng của cô liền hiện ra một tin nhắn, Quân Lâm Thiên Hạ: “Ngao Thị Thương Khung cùng Thủy Điều Ca Dao cử hành hôn lễ, muốn đến tham gia không?”

Điều Viễn trong lòng tự nhủ, lời này mà hỏi trên kênh thế giới có phải cuộc đời bình an của cô đi tong rồi không?;

Nhược Vi Quân Cố: “Tôi? Tôi có thân với họ đâu.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Không sao, tôi cũng đi.”

Vấn đề là, đại ca à tôi với anh một chút cũng không thân mà ?!

Lúc đó không hiểu là thần thánh phương nào khiến Điều Viễn như mất năng lực ngôn ngữ, chỉ có thể gửi đi gương mặt :>_<

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ngoan.”

“...” Anh giỏi!

Quân Lâm Thiên Hạ: “À, cô còn thiếu tiền thì phải”

Có ý gì? Uy hiếp? Đại thần anh sao đến uy hiếp người cũng không theo lẽ thường vậy? Chẳng khác gì hôm đi dạo trên núi Từ Vân, hoàn toàn không biết cái gọi là biểu cảm.

Điều Viễn nhìn Doreamon vẫn đang kêu gào muốn đi tham gia hôn lễ trên kênh bang hội.

Á Tế Á: “Tiểu Rae à, người khác kết hôn thì có gì đáng xem, cũng không phải là chính mình kết hôn.”

A Di lằng nhằng lập tức kêu lên: “Tiểu Á muốn kết hôn sao? Ta đồng ý!”

Á Tế Á: “Biến! Nếu là Quân tử tử chơi tài khoản nam thì ta nguyện gả, hehe!”

Đọc đến đây, người chơi nghèo Điều Viễn cười đáp: “Cưới tiểu Á thì sau này tiền không phải nghĩ rồi.”

Hoa Khai: “Tiểu Quân cậu lười như thế, dựa hơi nhà giàu hoặc làm phú bà xác thực là chọn lựa không tồi!”

—

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đến không?”

Đồng chí đại thần này cũng thật là... hiểu khách. Điều Viễn nhìn mấy người trong bang tiếp tục ầm ĩ, không biết giải quyết thế nào, nghĩ ngợi một lúc liền hướng đại thần nói: “Hôn lễ... Tôi có thể dẫn theo vài người theo cùng không?”

Bên kia im lặng một lát rồi trả lời: “Được, đến đây, tôi đứng trước cổng đón nhóm cô, biết Thiên Hi Cung không?”

Đồng ý đơn giản như vậy sao?

“Biết.” Nhưng anh đứng đón từ cổng không phải lại thêm chuyện cho người ta buôn bán sao?

Quân Lâm Thiên Hạ: “Vậy được, tôi chờ em.”

Điều Viễn nhìn câu “Tôi chờ em” kia không khỏi hơi sùng sờ, lập tức vỗ vỗ mặt mình, “Bình tĩnh, anh ta là chủ nợ, cho nên câu “Tôi chờ em” này nói ra đầy đủ sẽ là Tôi- chờ- cô- trả- tôi- tiền...” Nghe nói chủ nợ... Có tiền... Nhà giàu?

“Quân Lâm bang chủ, anh hẳn cũng giàu nhỉ?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ừ”

Điều Viễn tỉnh táo lại, cảm thấy mình đúng là ảm IC, bây giờ lại còn có tư tưởng muốn dựa dẫm đại gia rồi sao?

Điều Viễn xấu hổ không biết phải nói gì tiếp theo.

Bên kia ngừng một chút rồi nói tiếp: “Rất giàu”

Điều Viễn bên này vừa cảm cốc trà lên uống một ngụm muốn an thần lập tức sắc mặt một cái phun hết ra, ho khan liên tục.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đùa thôi, mấy người đến đây đi, tôi chờ.”

Điều Viễn lại cảm giác đó cũng không giống lời nói đùa, có điều anh ta kê cho cô cái bậc thang mà bước xuống đã là tốt lắm rồi. Hào cảm đối với Quân Lâm Thiên Hạ trong lòng Điều Viễn bất giác nhiều thêm một chút. Người này thực ra nói chuyện cũng rất có duyên mà.

Trên thực tế, người ngồi sau màn hình điều khiển Quân Lâm Thiên Hạ lại là kẻ nói chuyện sôc óc có tiếng.

Nhược Vi Quân Cố: “Đúng rồi, tôi có thể mang theo bao nhiêu người?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Tùy em”

Thật sự là quá dễ nói chuyện, Điều Viễn tán thưởng, hoàn toàn quên mất ngay từ đầu hôn lễ này là người ta “Uy hiếp” cô đi.

Sau đó Điều Viễn vào bang hỏi: “Những ai muốn đi tham gia hôn lễ?”

Doreamon: “Hôn lễ của Phó bang chủ Thiên Hạ Bang sao? Muốn đi! Đương nhiên muốn đi!”

Á Tê Á: “Ừa? Ngoại trừ Quân Lâm Thiên Hạ, Quân tỷ tỷ còn quen nhân vật cấp cao nào của bang bọn họ vậy? Tài phú quan Ôn Như Ngọc sao?”

Nhược Vi Quân Cố: “Khụ, không nhất định phải là cấp cao, người mới trong bang họ cũng có thiệp mời mà”

Thế nên, Quân Lâm Thiên Hạ bang chủ loáng một cái đã luân lạc xuống cấp người mới rồi.

Điều Hân Nhiên gửi tin nhắn riêng cho nàng: “Chị đăng xuất trước, bị lãnh đạo thúc viết báo cáo, bức ghê, tan ca rồi còn không cho người ta sống yên ổn. Lát nữa nếu có người đến cướp cô dâu nhớ phải gọi điện thoại, chị muốn xem đại tuồng.”

“...”

2.2

Bách Hoa Đường vốn không có nhiều thành viên, cuối cùng tổng cộng cũng chỉ có bốn người Doreamon, A Di, Hoa Khai cùng Điều Viễn đi tham dự hôn lễ xa hoa nọ.

Điều Viễn thực ra định đưa mấy người bạn đi, sau đó lặng lặng cáo lui, nhưng nghĩ đi nghĩ lại như thế thì bản thân quả thực rất vô trách nhiệm, đành thôi.

Khi họ đến được tọa độ phụ cận Thiên Hi Cung thì bên kia cả biển người đã có mặt rồi.

Doreamon: “Đông quá đi!”

Doreamon: “Chờ chút, hình như em thấy đại thần Quân Lâm Thiên Hạ, anh ta đứng trước cổng làm cái gì vậy? !”

Điều Viễn đọc được câu này liền lập tức nhìn về hướng cổng chính của Thiên Hi Cung, quả nhiên, đang đứng bên cạnh cánh cửa hào nhoáng rực rỡ là một nhân vật còn hào nhoáng rực rỡ hơn.

Toàn thân đều là trang bị cực phẩm khiến người ta thèm rở dãi lại cộng thêm khí chất sẵn có, cường thế trong truyền thuyết khiến người qua đường rớt rít chiêm ngưỡng nhưng cũng không dám tới quá gần.

A Di: “Tôi có vẻ như đã đánh giá thấp hôn lễ này của Thiên Hạ Bang rồi, thậm chí có thể khiến cả đích thân bang chủ đại nhân đến ? !”

Hoa Khai: “Không thể không thừa nhận, đủ lợi hại! À mà tiểu Quân, người cậu quen đâu? Phải đưa ra thiệp mời mới có thể đi vào.”

Điều Viễn vừa tính thông qua tin nhắn riêng nói chuyện với Quân Lâm Thiên Hạ thì người này giờ vẫn đứng ở cổng chính thu hút sự chú ý kia cũng nhìn thấy cô, sau đó thần nhiên đi về phía bọn họ, cảm ỳ phiêu động, phù quang lục ảnh.

Điều Viễn lúc ấy lại cảm thấy có chút hồi hộp, đương nhiên, so với chút hồi hộp của cô thì mấy người bạn bên cạnh nhiên nhiên càng không bình tĩnh.

A Di: “Tôi này giờ vẫn phát ngôn trên kênh bang phải đúng không? Đúng không?? Vì sao vị đại thần kia lại đi đến chỗ chúng ta vậy?? !”

Doreamon: “Aaaaaa!”

Quần chúng đứng xem tại hiện trường cũng không ngừng ầm ĩ trên các kênh phụ cận “Quân Lâm Thiên Hạ là muốn đón ai sao? !” “Ai mà hoành tráng vậy?”

Còn Diêu Viễn mãi cho đến khi Quân Lâm Thiên Hạ đứng trước mặt mình rồi, mới chậm nửa nhịp, theo đại lưu mà “A” một tiếng.

Tiếng “A” kia có hai hàm nghĩa: Một là Diêu Viễn vừa nhìn con trai nhà người ta đến ngây ngẩn, hai chính là cảm giác đau thương phát sinh khi đột nhiên trở thành tâm điểm dư luận.

Quân Lâm Thiên Hạ nói trên kênh phụ cận: ” Đến rồi à?”

Diêu Viễn chuẩn bị trả lời, nghĩ tới điều gì đó, liền lập tức chuyển sang chế độ nói chuyện riêng: “Vâng.” Thực ra anh cứ đứng ở cổng mà gửi tin nhắn cũng được mà , cần gì phải đích thân đi tới? Khí thế bức người như vậy thật có chút chói mắt.

Quân Lâm Thiên Hạ như cũ ở phụ cận nói xong: “Nhược, tổng cộng là mấy người?”

Diêu Viễn vẫn để chế độ nói chuyện riêng trả lời : “Bốn người.” Đang yên đang lành gọi tắt tên người ta làm cái gì vậy??

Quân Lâm Thiên Hạ: “Trừ em ra còn có A Di, Doreamon, Hoa Khai phải không?”

A Di: “Bị điểm danh ? !”

Doreamon: “A a, đại thần gọi tên tôi !”

Hoa Khai: “Mấy người đều không để ý đến chữ “Nhược” trên kia sao? ?”

Diêu Viễn kiên cường bất khuất quyết không từ bỏ ý định: “Quân Lâm bang chủ, đổi sang chế độ nói chuyện riêng có được hay không?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Tạm thời không muốn” Câu nói này khiến quần chúng đọc được liền như lọt vào sương mù, đại thần quả nhiên vô cùng thâm ảo.

Diêu Viễn nghĩ, chẳng lẽ đây chính là... Sang cảnh trong truyền thuyết?

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ta đưa thiệp mời cho Nhược, để cô ấy phát cho mấy người.”

Đứng ở cách đó không xa tận mắt thấy bang chủ đại nhân nhà mình một giây trước làm thần giữ cửa, một giây sau đi phát truyền đơn mà ngựa cổ lên trời lệ rơi đầy mặt không ai khác chính là đệ nhất tài phú Thiên Hạ Bang Ôn Như Ngọc: “Bang chủ hôm nay quá khủng bố! !”

Quần chúng: “Lại là Nhược Vi Quân Cố, xem ra thân phận bang chủ phu nhân là không chạy đi đâu được rồi”

Diêu Viễn thật sự là khóc không ra nước mắt, oan không có cửa báo, nhận giao dịch gửi đến từ Quân Lâm Thiên Hạ xong liền nhất nhất tắt hết tất cả các cửa sổ nói chuyện riêng của đội hữu hồi han tới tấp, chỉ để lại có một

Quân Lâm Thiên Hạ: “Được rồi”

Bây giờ thì muốn nói chuyện riêng ?

Diêu Viễn nhấp một ngụm trà ngâm trong miệng, tắt đi nốt

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ngoan, đừng giận. Đi thôi, hôm nay tuy không phải ngày đại hi của chúng ta nhưng tốt nhất cũng không nên tới trễ.”

“Phụt!” Diêu Viễn rút mấy tờ khăn giấy lau màn hình, sau đó run rẩy gõ chữ, “Quân Lâm bang chủ, anh nhận nhầm người phải không ? Chúng ta? Đại hi? ... Tôi với anh mới quen nhau được bao lâu?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ừ, hơi nhanh thật, thôi để mấy hôm nữa.”

Diêu Viễn: “...”

Bởi vì Diêu Viễn mãi không trả lời các bạn nhỏ, cho nên các thành viên Bách Hoa Đường bắt đầu làm loạn trên kênh bang phái.

Hoa Khai: “Người Tiểu Quân quen trong Thiên Hạ Bang hóa ra lại là lão đại của bọn họ, Tiểu Quân hư quá, còn nói cái gì mà người mới!”

Doreamon: “Quần tỳ tỳ quá đỉnh!”

Nhược Vi Quân Cố: “Tôi đem thiệp mời giao dịch nhóm, mọi người vào đi, tôi đi trước đây”

A Di: “Lần trước thấy trên kênh thế giới nói Quần tỳ tỳ cùng bang chủ Thiên Hạ Bang có gian tình ta còn đánh cái rắm, chẳng lẽ thật sự có sao? Nước mắt lưng tròng!”

Đọc được câu này thì Diêu Viễn cũng nước mắt lưng tròng luôn, cảm thấy nơi này thật sự không hợp ở lâu, nhưng cuối cùng vẫn là không đi nổi. Giao dịch xong, vài nhân vật thượng cấp nhìn đã thành quen trong Thiên Hạ Bang lần lượt phấn khích xuất hiện tại cổng chính, sau đó nhất tề hướng về Nhược Vi Quân Cố gào lên một tiếng Đại tẩu!

Biểu cảm trên mặt Diêu Viễn trước máy tính lúc đó quả thực chỉ có thể dùng chữ “囧” để hình dung mà thôi.

Sau đó cả đoàn người cùng tiến vào Thiên Hi Cung, bao gồm cả Nhược Vi Quân Cố.

Nhược Vi Quân Cố âu cũng là do nội ngoại kết hợp đâm bị thọc chọc bị gạo mà bị ép vào, công kích bên ngoài tỷ như ——

Ôn Như Ngọc: “Tôi lúc đầu còn thấy kỳ quái, bang chủ hôm nay thế nhưng đích thân ra ngoài tiếp khách, thì ra là đang chờ Đại tẩu”

Lạc Thủy: “Như Ngọc ngại thật không sợ chết! Xin chào Đại tẩu!”

Vân vân

Nội bộ công kích tỷ như ——

Hoa Khai: “Đại tẩu? !”

Doreamon: “Aaaaaa!”

A Di: “Quần tỷ tỷ, tỷ đã thành phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ rồi sao? ! Ôi trời ơi!”

Vân vân

Trong khi Diêu Viễn hồn lìa khỏi xác, màn hình hiện lên một tin nhắn riêng

Quân Lâm Thiên Hạ: “Nhược, đưa thiệp mời ra”

Cô nhấn vào thiệp mời.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Chọn “Xác định””

Chọn xác định.

Là trong hoàn cảnh hỗn loạn như vậy, Nhược Vi Quân Cố bị Quân Lâm Thiên Hạ “không chế” xách vào Thiên Hi cung.

Cung điện nguy nga tuy rằng ít người hơn so với bên ngoài một chút, nhưng các nhân vật đang đi đi lại lại có thể nói đều là trâu bò nhất đẳng trong game cả!

Doreamon: “Aaaaaaaa!”

Hoa Khai: “Tiểu Rae, ngại có thể đừng làm ồn nữa được không? Đau hết cả đầu!”

A Di: “Quần tỷ tỷ, đừng đứng xa như vậy, người ta sợ lắm, sao lại toàn trâu bò thế này!!”

Hoa Khai: “Hứ, vậy tự động đi ra chỗ Tiểu Quân đi.”

A Di: “Nhưng mà... nhưng mà người bên cạnh tiểu Quân không phải chính là trâu bò trong một đàn trâu bò này sao??!”

Hoa Khai: “Nhìn là thấy không có tiền đồ!”

Người vẫn luôn đứng sát với Nhược Vi Quân Cố này giờ chính là thần nhân của server Quân Lâm Thiên Hạ, lấy anh ta làm trung tâm, nội trong bán kính nửa màn hình không có bao nhiêu người dám tùy tiện lãng vãng. Khụ, nói trắng ra, kỳ thật chính là vị đại thần này thường ngày làm việc quá vô tình quá sắc bén, khiến người ta không có cảm giác thân thiện.

Tất nhiên là ngoại trừ vị Quan Tài Phú của Thiên Hạ Bang, Ôn Như Ngọc, đang đứng từ xa hét lên: “Bang chủ, ngài có muốn đến tuyên bố giờ lành không?”

Quần chúng quay sang nhìn thần nhân.

Thần nhân Quân Lâm Thiên Hạ chậm rãi phát biểu trên kênh phụ cận: “Không có hứng thú, cũng không phải là ta kết hôn.”

Đối với loại logic này, quần chúng cũng không biết bình luận gì hơn.

Mà Diêu Viễn nghe lời này sao lại cảm thấy như có một tầng nghĩa khác? Trước đó còn bị người trong bang anh ta gọi là tẩu tử nữa chứ, người này cuối cùng là muốn giờ trò mèo gì vậy?

Diêu Viễn đứng cạnh anh ta đột nhiên cảm thấy tương lai rất mờ mịt, bản thân cô lại không am hiểu nghiên ngẫm lòng người, cũng không muốn bị hố, vì vậy trực tiếp hỏi: “Đại thần, bạn bè anh gọi tôi là... cái đó đó... Là đùa thôi phải không?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Không, là tôi gọi ý”

Nhược Vi Quân Cô: “...”

Điều Viễn đột nhiên nghĩ đến một điểm: Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân sắp kết hôn nghe nói từng có một đoạn tình cảm với anh ta? Không phải là muốn gọi cô đến khích tướng mỹ nhân chứ? Nhưng cũng không đúng, mỹ nhân không phải do tự anh ta đá sao?

Nhược Vi Quân Cô: “Đại thần, chuyện anh cùng đệ nhất mỹ nhân rốt cuộc là như thế nào vậy?” Câu hỏi của Điều Viễn hoàn toàn không có ý gì khác.

Quân Lâm Thiên Hạ lần này không dùng tin nhắn riêng trả lời cô, cũng không nói trên kênh phụ cận, đại gia trực tiếp lên kênh thể giới phát ngôn: “Nhược Vi Quân Cô, em hỏi chuyện cùng Thủy Điều Ca Dao là như thế nào, câu trả lời của anh là không có quan hệ. Từ đầu đến cuối, trong lòng anh chỉ có em”

Điều Viễn lúc đó không ngừng tròn mắt há mồm, tim đập lờ lờ hai nhịp, kinh hoàng đến phát nấc lên.

A Di: “Quân tỷ tỷ! Em thật sự không có một chút cơ hội nào sao? !”

Hoa Khai: “Ờ ờ, Tiểu Quân thường xuyên làm ra mấy chuyện kinh người luôn, tỷ như lần trước đánh phỏ bản, không đủ người liền trực tiếp một chọi ba, đẹp trai đừng hỏi! Hay như trên kênh thể giới có người kêu chi nuôi mỹ nữ, cô nàng thế nhưng đi báo danh ngay! Lại tỷ như vớt được cả Quân Lâm Thiên Hạ! Thật khiến người ta không yêu cũng không được mà!”

Điều Viễn thực bất đắc dĩ nghĩ, đại khái là giải thích thế nào cũng vô dụng rồi.

Còn có người của Thiên Hạ Bang cũng cười góp

Lạc Thủy: “Thật là ân ái, thật là khiến người ta hâm mộ.”

Ôn Như Ngọc cười nhạo Lạc Thủy: “Hâm mộ bang chủ hay đại tẩu vậy?” Bởi vì Lạc Thủy là nhân yêu.

Lạc Thủy: “Cút!”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Đại tẩu cùng tôi tái PK một lần đi!” Nghĩ đến lần trước bọn họ đi giết đôi nam nữ dám làm xấu thanh danh bang chủ nhà họ kia, đoạn thời gian đó bang chủ đại nhân không hiểu sao đột nhiên rất để ý đến danh tiếng của mình, phạm cứ kẻ nào nói hấn trên hoa gheo nguyệt, không chịu trách nhiệm, đều bị hạ lệnh giết chết. Lần ấy Hùng Ưng Nhất Hiệu thừa nhận chính mình nhất thời hoa mắt giết nhầm người không nói làm gì, đau đớn hơn chính là, cuối cùng chính mình lại bị giết. Kẻ yêu thích PK, như hấn vô cùng thống hận, vô cùng mất mặt! Hấn chưa từng bị người chơi nữ đồ sát chết, mà trang bị đối phương thậm chí còn không phải nhất lưu. Hấn lừa mình dối người mà nghĩ: “Nhất định là nhân yêu!” Đương nhiên, hiện tại thì hoàn toàn không dám nghĩ như vậy.

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Đột nhiên nghĩ ra, nếu cùng tẩu tử PK mà thắng, lão Đại chắc chắn sẽ không buông tha tôi, thế không phải là lại thêm một lần chết sao? Rắc rối quá!”

Ôn Như Ngọc: “Yên tâm, không thể nào.”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Thật? ! Lão Đại không xử tôi sao?”

Ôn Như Ngọc: “Tôi là nói cậu không thắng được Đại tẩu ấy, ngoài ra theo hiểu biết của tôi về bang chủ, ‘vật sở hữu’ của hấn nếu không được hấn cho phép, cậu đến một chút cơ hội chạm vào cũng không có đâu, cũng chính là nói cậu còn chưa kịp PK với đại tẩu hấn đã đem cậu xử đẹp rồi” Nói xong không quên gửi kèm biểu tượng mặt cười đặc trưng của anh ta.

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “...”

Lúc này Ngao Thị Thương Khung mặc cả bộ y phục tân lang đi về phía Quân Lâm Thiên Hạ, bên cạnh còn mang theo tân nương tử Thủy Điều Ca Dao.

Ngao Thị Thương Khung: “Bang chủ sama, tốt xấu gì hôm nay cũng là ngày đại hôn của tôi, kính nhờ ngài đừng có đứng đầu đón gió nữa, OK?” Sau đó nhìn về phía Nhược Vi Quân Cô nói tiếp, “Đại tẩu, bang chủ nhà chúng tôi thủ đoạn tuy rằng có chút hung tàn, nhưng làm người vẫn rất nice, tẩu đừng nên khinh thường mà hãy thu nhận hấn đi, mua mua”

Phó bang chủ Thiên Hạ Bang thật cũng quá... Thế là thế nào? Hung tàn cũng nice không phải rất mâu thuẫn sao? Tôi cùng bang chủ mấy người thật không có gì mà! Mua mua. Nội tâm Điều Viễn yếu ớt lên tiếng, nhưng vô lực phản hồi.

Ôn Như Ngọc: “Được rồi, lão Thương, tôi thấy mọi người đến cũng đông đủ rồi, bắt đầu hôn lễ đi thôi.”

Ngao Thị Thương Khung: “OK!”

Hôn lễ trong Thịnh thế có 50 loại cho người chơi tùy ý lựa chọn theo sở thích.

Hôn lễ của Phó bang chủ Thiên Hạ Bang chính thức bắt đầu, trước chủ hôn đài xuất hiện một vị Cha xứ tay cầm thánh kinh, mỉm cười nhìn tất cả quan

khách cùng tân lang và tân giai nhân.

[Server] Năm tháng trôi qua, Thịnh Thế trăm hoa đua nở, hôm nay, tại nơi này chúng ta cùng nhau chứng kiến thời khắc hạnh phúc nhất của đôi vợ chồng trẻ.

Mọi người nhiệt liệt chúc phúc.

[Server] Ngao Thị Thương Khung tiên sinh, con có nguyện lấy Thủy Điều Ca Dao tiểu thư làm thê, một đời vì nàng vui vẻ mà vui vẻ, coi bất hạnh của nàng là bất hạnh của mình không? Mời lựa chọn: A, Con đồng ý. B, Không đồng ý cũng không được.

Quần chúng cười ồn ào: “Hóa ra là bức hôn”

Ngao Thị Thương Khung không biết nên chọn A hay là B, dù sao kết quả cũng như nhau.

[Server] Thủy Điều Ca Dao tiểu thư, Ngao Thị Thương Khung tiên sinh đã trở thành chồng con, con có nguyện cả đời vì chàng vui vẻ mà vui vẻ, coi bất hạnh của chàng là bất hạnh của mình không? Mời lựa chọn: A, Tính sau. B, Giải quyết kín

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Quá tàn bạo! Hình thức này do ai chọn?”

Ôn Như Ngọc: “Chủ chỉ”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “A Ôn, là cậu chi tiền? Thảo nào thảo nào, hào phóng như vậy!”

Ôn Như Ngọc: “Không phải, là bang chủ.”

“...”

Lạc Thủy: “Bang chủ chuyên môn giết người trong thình lình...”

Ngao Thị Thương Khung: “Bang chủ, người càng ngày càng khát máu, mệt mỏi quá không yêu đương gì nữa!”

Trong khi mọi người còn đang cười đùa, Diêu Viễn nhìn sang Thủy Điều Ca Dao lúc này đang nhìn về phía Quân Lâm Thiên Hạ, còn Quân Lâm Thiên Hạ lại nhìn Ngao Thị Thương Khung, không khỏi thốt ra một câu: “Kỳ thực người Bang chủ thích chính là Phó bang chủ phải không?”

Quần chúng: “...”

Lạc Thủy: “Người dám lấy bang chủ ra làm trò đùa cuối cùng lúc sinh thời tôi đã gặp được rồi!!!”

Mọi người sùng bái tiếp tục sùng bái, cười lẫn lộn tiếp tục lẫn lộn, Diêu Viễn lặng lẽ rơi lệ, đọc cho lắm tiểu thuyết bây giờ động một chút là tư duy lệch lạc ngay.

Mà khi Diêu Viễn còn đang mải mắt bò mồi lo làm chuông thì Quân Lâm Thiên Hạ đã quay sang cô, nói trên kênh phụ cận: “Muốn anh giết hẳn đến chứng minh người anh đề ý chính là em phải không?”

“...”

Hôm đó mọi người đều nhìn không được cảm thán, đương nhiên nội dung cảm thán thì chưa kết luận được.

Hội sùng bái Quân Lâm Thiên Hạ : “Quân Lâm bang chủ cùng phu nhân thật thắm thiết!”

Hội các cao thủ vừa là bạn vừa là thù của Quân Lâm Thiên Hạ: “Quân Lâm Thiên Hạ xem như người giỏi, yêu đương mà cũng vô si đến trình độ như vậy!”

Bách Hoa Đường: “Về sau đại khái sẽ không ai còn dám bắt nạt Bách Hoa Đường rồi!”

Diêu Viễn vừa định đăng xuất trước thì Quân Lâm Thiên Hạ gửi đến một tin nhắn riêng khiến cô trong nháy mắt liền đứng hình, đang nấc cụt cũng tắt ngúm.

“Em từng cứu tôi, cho nên tôi bây giờ quay lại là để báo ân, meo~”

Buổi tối, Diêu Hân Nhiên gọi điện cho Diêu Viễn: “A Di kể với chị bây giờ người của Thiên Hạ Bang đều gọi em là tẩu tử rồi? Em và Quân Lâm Thiên Hạ rốt cuộc là như thế nào vậy???”

Diêu Viễn cười khỏ “Anh ta kêu ‘meo~’ với em...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Đại thần cầu bao nuôi!

3.1

Điều Viễn từ sau hôn lễ kia đến mấy ngày sau cũng không mở máy tính lên, đầu tiên là do ở trường dạo gần đây có rất nhiều việc, thêm nữa là lời nói của đại thần Quân Lâm Thiên Hạ, cụ thể thì chính là tiếng “meo~” kia đã khiến cho cô không dám đăng nhập.

Cô từng cứu anh ta ư?

Trong game cô từng cứu không biết bao nhiêu người, cho nên thật sự không nhớ được mình thế nào lại cứu được nhân vật hoành tráng như vậy. Hay là lúc đó anh ta chơi tài khoản phụ, cô nghĩa hiệp, trên đường thấy sự bất bình nên rút dao tương trợ? Nhưng thành thực mà nói, giúp đỡ một chút trong trò chơi điện tử cũng có đáng gì đâu.

Có điều Điều Viễn không biết, thật ra việc “cứu” mà Quân Lâm Thiên Hạ ám chỉ không hề xảy ra trên mạng.

Lần tiếp theo Điều Viễn đăng nhập đã là sau hôn lễ của Ngao Thị Thương Khung một tuần, thiết nghĩ có bàn tán gì thì lúc này hẳn cũng theo khói tiêu mây tan rồi. Trên thực tế đúng là không ai quây vào bàn tán, nhưng bu lại đồ sát cô thì rất nhiều!

Dạo này chơi điện tử mà sao cũng phức tạp vậy???

Những kẻ bao vây cô lần này là Gia Tộc Kem, từ lâu đã đối địch với Bách Hoa Đường, mà thù oán này chẳng qua là do cô chị họ của Điều Viễn tính nết tùy tiện, hứng chí lên liền đi gây sự mà có, đã cướp quái của người ta, còn giết luôn mỹ nữ nhà bọn họ.

Điều viễn tuy rằng thao tác lợi hại, nhưng đối phương lại đông, trang bị cũng không kém, muốn thắng được cơ bản là không có khả năng. Cô đành phải vừa chiến đấu vừa cân nhắc có nên gọi người trong bang đến hỗ trợ hay không, nhưng vừa nghĩ đến thì ... vẫn là không nên dính dáng gì đến mấy người đó đi... Cùng lắm là mất một mạng.

Đi Đâu Là Đi Đâu: “Ôn trưởng lão, tôi thấy bang chủ phu nhân đang bị người ta đánh hội đồng!”

Lạc Thủy: “Cây đông làm cần sao? Ông đây ghét nhất chính là thể loại này, mau thông báo tọa độ, ta lập tức bay qua giúp Đại tẩu giết địch!”

Khi Điều Viễn một mình chống cự muốn chuột rút cả ngón tay, phụ cận đột nhiên xuất hiện một đám người chơi trâu bò, trong đó có hai người xông lên giúp cô giết địch, rất nhanh liền thay đổi cục diện. Điều Viễn tranh thủ nhìn xuống ID: Lạc Thủy, Hùng Ưng Nhất Hiệu, ... là Thiên Hạ Bang.

Một nửa quân số Gia Tộc Kem ngã xuống, còn lại vội vàng dừng tay lùi về phía sau, bên Điều Viễn cũng liền ngừng lại, không đuổi tận giết tuyệt nữa.

Kem Hoa Hồng: “Thiên Hạ Bang, các người có ý gì? !”

Vẫn luôn đứng ngoài cô động, quan sát viên Ôn Như Ngọc đang đưa quạt lông nói: “Thật ngại quá, Hoa Hồng bang chủ, mấy người ức hiếp Bang chủ phu nhân của chúng tôi, chúng tôi đương nhiên phải giết mấy người rồi.”

Vì sao khi nói ra loại lời thoại như vậy còn phải làm bộ phong tao cho thêm một biểu tượng mặt cười phía sau? Điều Viễn thắc mắc.

Kem Hoa Hồng: “Ôn Như Ngọc, các người đừng quá ý thể hiếp người!”

Ôn Như Ngọc: “Thì chúng ta thế lực lớn mà.”

Điều Viễn không muốn việc của mình lại liên lụy đến ai khác, “Kem Hoa Hồng, các người muốn báo thù thì đến đây, tôi lúc nào cũng có thể tiếp mấy người, đừng phiền đến người không liên quan.”

Lạc Thủy: “Đại tẩu quá khí phách!”

Kem Hương Thảo: “Nhược Vi Quân Cố người thật sự nghĩ rằng chúng ta không dám làm gì người sao? ! Ta về sau thấy người một lần liền giết một lần!!”

Một giây sau, Kem Hương Thảo đã bị người ta giết chết!

Mà một kích lấy mạng kia không ai khác, chính là đồng chí khí thế cường đại, xuất hiện rất nhanh tại hiện trường, Quân Lâm Thiên Hạ, “Gia Tộc Kem phải không? Có thể biến được rồi”

Lạc Thủy: “Bang chủ đến!”

Tiếng lòng Gia Tộc Kem “Chết tiệt!”

Tiếng lòng Thiên Hạ Bang: “Đẹp trai! ! ! !”

Quần chúng qua đường: “Wow!”

Diêu Viễn: “Ặc!”

Nên nói khoa trương, không coi ai ra gì hay là... Diêu Viễn nhìn ra xa.

Gia Tộc Kem thật sự cũng không tiếp tục dây dưa nữa, nói đồng một hồi rồi rời khỏi khiến Diêu Viễn kinh ngạc không nói nên lời, len lén liếc mắt một cái sang Quần Lâm Thiên Hạ bên cạnh, trong lòng tự nhủ mình cũng phải mau chóng đi thôi.

Diêu Viễn đang chuẩn bị thao tác thì bị Hùng Ưng Nhất Hiệu cản lại.

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Tẩu tử, chúng ta PK một lần đi, xin chị đó !”

Tài khoản nữ đứng cạnh Ôn Như Ngọc, Bảo Bối Ngoan lên tiếng: “Hùng Ưng ca ca, Nhược tỷ tỷ là bang chủ phu nhân, còn lâu mới cùng anh thô thô kịch kịch mà tùy tiện đánh nhau, em nói đúng không, Nhược tỷ?”

Bang chủ phu nhân gì gì đó, nói đùa cũng vừa vừa thôi chứ “Tôi không phải phu nhân của bang chủ mấy người... Hùng Ưng Nhất Hiệu, nếu muốn PK tôi có thể tiếp, nhưng hôm nay không rảnh.” Lúc nào cũng “không rảnh”, biết thế không lên mạng cho xong.

Lạc Thủy: “Bang chủ bị ngó lơ ... Hùng Ưng huynh được coi trọng ?”

Diêu Viễn toát mồ hôi, “Vừa rồi cảm ơn các vị đã hỗ trợ, sau này còn gặp lại.” Khách khí xã giao xong một giây cũng không nán lại.

Chỉ còn Thiên Hạ Bang chúng thành viên đứng ngửa cổ cảm thán.

Lạc Thủy: “Lão đại nhà chúng ta bị phu nhân triệt để không đếm xỉa?”

Nói qua nói lại thì chỉ mình Diêu Viễn trong lòng hiểu rõ; bản thân đây chính là chạy trời chết! Nhưng dù thế nào cuối cùng cũng coi như trốn ra được rồi. Diêu Viễn vừa định thở phào, kênh nói chuyện riêng liền hiện lên một tin nhắn

“999 đồng vàng”

Đại thần à, anh đòi nợ kiểu này không cảm thấy rất mất mặt đại thần sao?

Nhược Vi Quân Cố: “Tôi nhất định trả đủ trong 3 ngày được không?”

Quần Lâm Thiên Hạ: “Ngay bây giờ”

Diêu Viễn nghiêng răng, còn nói cái gì báo với chẳng ăn, tôi thấy anh là đến báo thù thì có.

Diêu Viễn nghĩ ngợi một lúc; mặt dày mày dạn hỏi: “Quần Lâm bang chủ, anh lần trước nói muốn báo ân đúng không? Vậy dùng 999 đồng vàng này để báo ân đi, chúng ta về sau không ai nợ ai được không?”

Quần Lâm Thiên Hạ: “A”

A? A là a thế nào???

Diêu Viễn muốn khóc: “Cái này, Quần Lâm bang chủ, tôi mạo muội hỏi một câu, có thể là hiểu lầm nhưng... Anh có phải muốn... ý lại tôi?” Hồi xong Diêu Viễn tự dơ mặt, cái gì mà ý lại?? Đầu cô hần là ngập ứng rồi, lẽ ra nên hỏi là anh đùa tôi hả mới đúng!!!!

Quần Lâm Thiên Hạ: “Không hiểu lầm đâu”

Diêu Viễn nhìn màn hình máy tính hồi lâu, “Hả... Cái gì cơ?”

Tối đó Diêu Viễn quyết định, rời xa thế giới mạng một thời gian.

Hôm sau là thứ Bảy, Diêu Viễn đến nhà chị họ chơi. Diêu Viễn sống một mình là bởi cha mẹ đã qua đời, còn Diêu Hân Nhiên thì do bị mẹ giục kết hôn, cảm thấy phiền không chịu nổi nên mới quyết định chạy ra ở riêng.

Ăn trưa xong Diêu Viễn vốn muốn cùng chị đi dạo phố, cuối cùng lại bị ép ngồi trước máy tính.

Diêu Hân Nhiên: “Em dùng Bút ký bản, chị dùng Đài thức, giúp chị làm nhiệm vụ đi.”

Diêu Viễn cự lại: “Đừng chơi nữa, hôm nay thời tiết tốt như vậy, chúng ta ra ngoài dạo chơi được không?”

Chị nhìn em — Hung thần ác sát

Em nhìn chị — Kiên cường bất khuất

Diêu Viễn đăng nhập, sau đó không tới 2 phút, một tin nhắn riêng liền hiện lên.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Chịu online rồi?”

“...” Đại thần anh cuối tuần mà cũng không ra ngoài hóng gió hay làm gì đi à?

Trên thực tế, người ta trước đó đã đi dự tiệc hóng gió rồi, vừa về đến nhà di động liền nhận được tin nhắn: “Đại tẩu lên mạng” Vì vậy đại thần cũng login .

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đang ở đâu? Tôi qua chỗ em.”

Nhược Vi Quân Cố: “Hả? Không, đừng; tôi phải cùng bạn làm nhiệm vụ

Nói đến nước này, anh ta hẳn là nên...

Quân Lâm Thiên Hạ: “Bạn nào? Tôi giúp cho. Trong bang có người thấy em rồi, tôi đến ngay đây.”

Đại thần, rốt cuộc bang phái nhà anh vì đại cỡ nào? Sao đi đâu cũng thấy có người vậy?

Biết được tọa độ, đại thần rất nhanh liền truyền tống tới bên cạnh Nhược Vi Quân Cố, khiến cho người này giờ cứ lượn qua lượn lại gắng hỏi tại sao Diêu Viễn bỗng dưng bất động. Diêu Hân Nhiên đứng ngay ra, “Tôi có phải bị hoa mắt hay không? Quân Lâm Thiên Hạ? Anh ta sao lại ở đây được?”

Quân Lâm Thiên Hạ nói chuyện riêng với Diêu Viễn: “Muốn làm nhiệm vụ nào?”

Diêu Viễn không kịp đáp lại, chị họ cô đã ngộ ra, “Em thật sự có gian tình với anh ta? !”

Diêu Viễn toát mồ hôi, “Em không có”

Thủy Thượng Tiên: “Quân Lâm bang chủ, anh có việc gì sao?”

Ngừng một hồi, dòng chữ hiện lên

Quân Lâm Thiên Hạ: “Hỏi Nhược”

Diêu Hân Nhiên quay phắt đầu sang lườm cô em họ: “Còn nói không có gian tình!”

Diêu Viễn có trăm cái miệng cũng không giải được oan...

Nhược Vi Quân Cố: “Nhiệm vụ này độ khó cũng không cao, anh...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Tôi rảnh.”

Ba người tạo thành một đội, Diêu Viễn miễn cưỡng giới thiệu: “Chị, đây là Quân Lâm Thiên Hạ. Quân Lâm bang chủ, đây là Thủy thượng tiên.”

Thủy thượng tiên: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Xin chào”

Diêu Hân Nhiên nhìn cô em họ cảm thán: “Lát nữa đừng quên giải thích lại với chị tiền căn hậu quả.”

Diêu Viễn lệ rơi đầy mặt, “‘Quả’ chị đã thấy rồi đấy, còn ‘căn’ thì em cũng không biết luôn.”

Nhờ đồng chí đệ nhất trâu bò của server dốc lòng phục vụ liên minh, nhiệm vụ chưa đến 10 phút đã làm xong, Diêu Hân Nhiên tán thưởng: “Đại thần quả thực danh bất hư truyền!”

Đại thần gửi tin nhắn riêng: “Còn muốn làm gì nữa?”

Nhược Vi Quân Cố: “À, hết rồi, cảm ơn anh”

Diêu Hân Nhiên nhìn hai người lại bắt đầu bất động liền gõ ra mấy hàng chữ, Thủy thượng tiên: “Quân Lâm bang chủ, đa tạ, về sau có chuyện gì có thể tìm tôi, đương nhiên tìm Nhược Nhược cũng được! Ha ha, tôi đi trước nhé!”

Diêu Viễn quay đầu trừng chị.

Diêu Hân Nhiên chỉ nhìn thẳng, “Đừng trừng, biết đủ đi, đại thần xin như vậy để mình em trung dụng. Chắc chắc; Quân Lâm Thiên Hạ này, thật sự không khác với lời đồn là bao. Nếu không phải vừa rồi hân tở rõ khí thế ‘Người hết việc có thể đi rồi’, chị còn muốn chiêm ngưỡng thêm chút nữa cơ.”

Diêu Viễn không nói một lời đem màn hình máy tính xoay qua, nói: “Được, chiêm ngưỡng đi.”

Diêu Hân Nhiên phì cười, nhưng cũng ngó sang xem thật.

Trên màn hình, nam tử mái tóc ánh bạc ngạo nghễ đứng vững, tay cầm song đao trứ danh, khí phách hiên ngang nhìn xuống thiên hạ.

Diêu Viễn cũng ngắm nhìn phong thái như ngọc ấy, đột nhiên có chút tò mò, người phía sau nhân vật hư cấu này có thể là cá nhân thể nào đây?

Phải rồi, ở trong game trâu bò như vậy, trong hiện thực cuối cùng...”Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Quân Lâm Thiên Hạ bên kia một hồi lâu mới trả lời, có điều nội dung cũng hơi dài: “28 tuổi. Tự thành lập công ty. Bình thường ngoại trừ đi làm có thể đi đánh tennis hoặc bơi lội, biết nấu cơm, có thể dùng máy giặt, có thể sửa chữa điện gia dụng, không hút thuốc, ít uống rượu. Tan ca liền về nhà.”

Khán giả Diêu Hân Nhiên đọc xong ghen hống nhìn trân trối: “Đại thần, đây không phải là chói chói lợi lợi tự đẩy mạnh tiêu thụ sao?”

Diêu Viễn đọc xong không biết nói thế nào

Cuối cùng run lấy bầy mà trả lời một câu: “Chuyện này... đại thần, tôi out trước đây.”

3.2

Sau lần đó, Diêu Viễn lại cách một tuần mới lên trò chơi.

Không có gì bất ngờ, vừa đăng nhập liền bị túm

Quân Lâm Thiên Hạ: “Thiếu một người, đi Đệ Nhất Phong.”

Đệ Nhất Phong? Chính là nơi thần dân trong Thịnh Thế kháo nhau rằng có người đã lấy được cực phẩm vũ khí “Tuyệt Kiếm”. Diêu Viễn vẫn luôn muốn chơi phó bản này, cô luyện chức nghiệp kiếm sư, nếu có thể lấy được “Tuyệt Kiếm” thì quả thực là như hổ thêm cánh. Nhưng Diêu Viễn mãi vẫn không tập hợp được đủ người để tham gia phó bản độ khó cao này, trong bang phái người chơi miễn cấp ngoại trừ cô thì chỉ có Hoa Khai cùng tài khoản Thủy Thượng Tiên của chị họ. Đệ Nhất Phong mặc dù là dành cho sáu người, nhưng yêu cầu sáu người chẳng những phải miễn cấp, kỹ thuật còn cần vượt qua thử thách, phải là cao thủ trong cao thủ mới được, nếu không chỉ có nước nằm ườn ra chờ bị chém.

Cho nên Diêu Viễn có chút do dự.

Nhược Vi Quân Cố: “Các anh muốn đi đánh cái gì?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Linh thú.”

Diêu Viễn động não, ra là linh thú, toàn Thịnh Thế chỉ có năm con, đều là những cái tên nghe quen đến phát thuộc trong thần thoại là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, Kỳ Lân. Đến nay Bạch Hổ và Kỳ Lân đã bị săn trong phó bản sáu người Đệ Nhất Phong cùng phó bản hai mươi người Tiên Nữ Phong rồi, mà nhân vật đoạt được huy chương Bạch Hổ là... Diêu Viễn nhìn đao khách tóc bạc áo bào đen trước mặt mình, hình như chính là người này.

Diêu Viễn sờ dĩ biết được là bởi trước đây khi Bạch Hổ vừa bị săn thành công, trong bang phái bọn họ ầm ĩ một trận, không ít cô nương đều tỏ vẻ muốn đi “cầu kết” với chủ nhân Bạch Hổ – Quân Lâm Thiên Hạ.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đi thôi.”

Diêu Viễn rất muốn tham gia, việc có lấy được thanh kiếm cô muốn hay không kỳ thực cũng không quan trọng lắm, tới nơi mình chưa từng đi tới trong game dạo quanh một lần cũng tốt, nhưng mà...

Nhược Vi Quân Cố: “Quân Lâm bang chủ, tôi thấy vẫn là thôi đi, bang các anh lớn như vậy, anh lại tìm không ra người đi cùng sao? Tôi không phải là người Thiên Hạ Bang, bám càng cũng không hay lắm, dù sao cũng cảm ơn ý tốt của anh.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Cũng chỉ là đánh bản sao thôi.”

Diêu Viễn đỏ mặt, cảm thấy chính mình lòng dạ hẹp hòi, chơi trò chơi thì cũng nên có phong phạm một chút, quả thực không nên cứ mặt nhăn mày nhíu để ý nữ sinh tình trường suốt như thế, liền cắn răng, “Được”

Một giây sau Bạch Hổ trong truyền thuyết kia xuất hiện trên màn hình, Diêu Viễn không khỏi kích động, trước là bởi lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Hổ, sau là bởi hình tượng Bạch Hổ kia xinh đẹp bá khí tới mức làm cho cô trong giây phút phải kinh ngạc. Diêu Viễn nghĩ ngay đến câu miêu tả linh thú trong sách cổ: “Anh anh tố chất, túc quét sạch âm, uy nhiếp cầm thú, khiếu động sơn lâm”, có vẻ thật sự rất chuẩn xác.

Sau đó, Quân Lâm Thiên Hạ gửi tới yêu cầu cùng cười.

Điều Viễn toát mồ hôi, không cần phải thế đâu, khái niệm cùng cười linh thú này quả thực quá thân mật rồi.

Quân Lâm Thiên Hạ dường như biết cô đang nghĩ gì: “Cùng cười Bạch Hổ nhanh hơn”

Vấn đề thực tế, tọa kỵ của cô- Tảo Hồng Mã xác thực không thể theo kịp Bạch Hổ

Hệ thống hỏi ‘Cùng Quân Lâm Thiên Hạ cười Bạch Hổ. Có hay không?’, Điều Viễn vừa ấn xác nhận, đảo mắt liền đã ngồi trên lưng linh thú, bị đao khách tóc bạc sau lưng nửa ôm trong ngực. Cô nương nhà chúng ta đối với thiết lập như vậy cảm thấy vô cùng xấu hổ —— để nữ ôm nam không được sao?

Hai người cười Bạch Hổ chạy, xung quanh là non xanh nước biếc mỹ miều, chốc lát liền đến nơi.

Thần thú chính là thần thú, tốc độ chính là rất tiêu chuẩn. Điều Viễn cảm thán trong lòng.

Ặc... Quân Lâm Thiên Hạ lại chế nhanh quá.

Nhược Vi Quân Cố xuống khỏi Bạch Hổ, liền phát hiện mấy người đứng đó, trên đỉnh đầu đều nhấp nháy chữ “Thiên Hạ Bang”.

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Bang chủ đưa tẩu tử đến rồi?”

Ôn Như Ngọc: “Đã đoán được”

Ngao Thị Thương Khung: “Tẩu tử mua mua! Bang chủ đại nhân, tổ đội đi!”

Điều Viễn không thể không hoài nghi, Thiên Hạ Bang Phó bang chủ này có phải là con gái không vậy?

Đội ngũ năm người rất nhanh được tạo thành, đội trưởng là Quân Lâm Thiên Hạ.

Huyết Sa: “Đã lâu không online, vừa xuống núi đã nghe được tin tức nặng cân như vậy! Bang chủ đại nhân, các người hiện tại đã phát triển đến giai đoạn nào rồi???”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Giai đoạn bốn quân cầu bao đường cầu vuốt lông cầu đút ản.”

“...”

Quân Lâm Thiên Hạ tiếp tục bình tĩnh nói: “Vào phó bản đi. Những người khác cứ chiếu theo lệ cũ là được, Nhược lần đầu tiên đánh Đệ Nhất Phong trước cứ ở bên cạnh anh đi.”

Mọi người, bao gồm cả Điều Viễn thì đều đã bị câu phía trên của quý bang chủ giết tươi rồi.

Đại thần, anh thật sự là đại thần lãnh điểm cao quý trong truyền thuyết sao???

Sau khi tiến vào phó bản, Điều Viễn rất tự giác mà thu liễm tâm tình, không nghĩ lung tung nữa, bởi Đệ Nhất Phong chính là bản sao khó dò nhất trong Thịnh Thế: Để đánh được tới Boss cuối cùng không chỉ có một con đường, lại không ngừng được đổi mới cho nên sẽ gặp thứ gì hoàn toàn phải trông xem hôm nay bạn ăn ở thế nào.

Nhưng ngược lại Điều Viễn phát hiện ra vận khí của Quân Lâm Thiên Hạ vô cùng tốt...

Anh ta dẫn đầu, đi mãi cũng không gặp phải đầm lầy khói độc mãnh thú gì lớn, hầu như đều chỉ là tiểu quái cùng bầy rập dễ đối phó. Điều Viễn tuy rằng chưa bao giờ chơi tới Đệ Nhất Phong nhưng đại khái cũng từng xem qua rồi, chỉ có thể nói độ hên của người này... Điều Viễn phỏng chừng nên xin thứ gì trên người Quân Lâm Thiên Hạ về làm bùa hộ mệnh, cầu đi ra đi vào bình an, triệt hạ trừ tà, có khi số đào hoa cũng khởi sắc được một chút

Đây còn là người sao? Điều Viễn yên lặng, vạch đen đầy đầu. Như thế này rất không khoa học!

Không cần biết sự tồn tại của Quân Lâm Thiên Hạ có nằm trong phạm vi khoa học hay không, Điều Viễn lúc đó vẫn còn một vấn đề đang chờ giải quyết.

Tuy rằng lúc đầu cô là ôm tâm thái ‘vào cho đủ quân số’ mà tới, nhưng thời khắc nhận ra mình thực sự chỉ đến để ‘rót xì dầu’* vẫn cảm thấy bị đã kích không nhỏ. Điều Viễn tốt xấu gì cũng được coi như một cao thủ có được không???Ặc... tuy rằng không thể sánh với Quân Lâm Thiên Hạ hay Ngao Thị Thương Khung

Điều Viễn bị đất phát hiện, cô ở bên Quân Lâm Thiên Hạ căn bản một góc cũng không chạm tới tiểu quái được, thậm chí cô cùng Ôn Như Ngọc như nhau đều bị biến thành người được bảo hộ —— Ôn Như Ngọc ít ra còn có thể cho mấy người ở xa bọn họ Xoát Huyết Trị Liệu gì gì đó, cô thân là kiếm sĩ, không thể công kích xa, nhưng phạm cứ quý quý quái quái xông đến trước mặt cô là y như rằng Quân Lâm Thiên Hạ sẽ độc tài thanh lý gọn gàng hết luôn trong vòng một phút.

Vì vậy Điều Viễn rất rảnh bắt đầu cùng người tương đối rảnh rồi phát biểu cảm tưởng: “Ôn Như Ngọc, chẳng thả mấy người mang theo mục sư trị liệu,

so với kiếm khách như tôi còn hợp lý hơn.”

Ôn Như Ngọc: “Ờ ờ... Lão Đại tự có suy tính của hần mà.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ừ, anh muốn thử một chút xem đầu pháp Đạo Kiếm Hợp Bích có được hay không.”

Ôn Như Ngọc: “...”

Ngao Thị Thương Khung: “...”

Diêu Viễn trong lòng tự nhủ, Đạo Kiếm Hợp Bích? Đầu ra? Từ khi tiến vào phó bản tới giờ kiếm của tôi có vậy được cái nào đâu???

Lúc này một tiếng rít gào vang lên giữa núi rừng.

Hùng Ưng Nhất Hiệu vừa đuổi theo một con quái vào rừng, kết quả kích hoạt phải một gian thạch thất dưới lòng đất, một bầy quái đẳng cấp cao liền lao ra.

Ngao Thị Thương Khung: “Hùng Ưng chết tiệt, lại giờ trò quỷ gì vậy???”

Hùng Ưng Nhất Hiệu chỉ còn biết vừa chạy vừa hô cứu mạng.

Tất cả mọi người ai làm việc nấy, mục sư Ôn Như Ngọc, cung tiễn thủ Ngao Thị Thương Khung, thuật sĩ Huyết Sa, vừa chạy lui về phía sau vừa công kích, kiếm khách Nhựt Vi Quân Cố, Hùng Ưng Nhất Hiệu cùng đạo khách Quân Lâm Thiên Hạ thì chiến đấu hăng hái ở tiền tuyến, sáu người đánh mãi không xuể.

Diêu Viễn cuối cùng coi như cũng “thỏa lòng mong ước”, được thể nghiệm một hồi Đạo Kiếm Hợp Bích, không thể không thừa nhận nếu không phải nhờ Quân Lâm Thiên Hạ thỉnh thoảng giúp đỡ, cô đoán chắc đã anh dũng hy sinh rồi. Điểm an ủi duy nhất chính là ít ra bản thân vẫn còn có chút tác dụng. Mà Quân Lâm Thiên Hạ, thật sự là rất vĩ đại, trong khi chính mình còn đang phải chiến đấu kịch liệt thể nhưng vẫn còn có thể giúp người bên cạnh thuận lợi giảm bớt lực cản, trong khoảnh khắc rất có khí thế của bậc anh hùng có cương có nhu **.

Diêu Viễn nhìn đạo khách tóc bạc kia, đột nhiên trong lòng xuất hiện một chút cảm giác hâm mộ.

---

*Rót xi dầu: Ngôn ngữ mạng, đại để chỉ người trung gian, không hẳn vô can cũng không có vai trò gì.

** Nguyên tác : khí thế ‘tuồng lỗ khói phi yên diệt’ (檣櫓灰飞烟灭)— mình có tìm hiểu nhưng trên baidu mọi người vẫn đang tranh luận ý nghĩa của câu này, chưa có kết luận (hoặc là mình chưa tìm thấy). Tất cả những gì mình biết là nó được trích dẫn từ ‘Niệm Nô Kiều- Xích Bích Hoài Cổ’ nên mạn phép dịch thoát như trên, bạn nào có giải thích chính xác xin để lại comment cùng nguồn tham khảo, mình sẽ sửa lại. Cảm ơn ^^

3.3

Đánh gần nửa giờ, cuối cùng cũng tiêu diệt xong bầy quái, sau đó cả đội ngũ nghỉ ngơi một chút, hồi phục rồi mới tiếp tục tiến bước.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Nhựt, đi cạnh anh.”

Diêu Viễn: “Ừ”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Bảo vệ tốt chính mình, cái khác không cần quan tâm”

Ngao Thị Thương Khung: “Giang thiếu dụ dằng sẵn sóc thể kia quả là hiếm thấy hiếm thấy.”

Huyết Sa: “Giang? Bang chủ họ Giang sao? !”

Ngao Thị Thương Khung: “A, lỡ miệng!”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Thương Khung, người ngoài đời cũng quen lão Đại sao? ! Như Ngọc và lão Đại là bạn cùng đại học, vậy các người đều biết nhau hết cả? Cho ta ra rìa sao???”

Huyết Sa: “Ta nữa.”

Ngao Thị Thương Khung: “Đây là định mệnh rồi ㄟ (▽) ㄟ ”

Diêu Viễn đang uống nước, nhìn thấy vẻ mặt kia liền thiếu chút thì phun đầy lên màn hình...

Diêu Viễn thật sự rất nghi ngờ, “Ngao Thị Thương Khung, thực ra cậu là con gái đúng không?”

Huyết Sa: “...”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “...”

Ngao Thị Thương Khung: “... ..”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ha ha ha, ha ha ha!”

Điều Viễn lần đầu tiên thấy Quân Lâm Thiên Hạ phản ứng như vậy, có chút kinh ngạc, có điều xét trên mặt bằng chung mà nói, cô đối với kiểu phản ứng này lại thấy bình tĩnh nhất.

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Lão Đại bị hack tài khoản ? !”

Huyết Sa: “Loại hiện tượng này ta thật đúng là lần đầu tiên chứng kiến.”

Ngao Thị Thương Khung: “Ha ha ha vẫn là Đại tẩu lợi hại nhất! Nhưng mà, tẩu tử, ta là nam, đàn ông đích thực.”

Điều Viễn toát mồ hôi: “Khụ khụ, vậy chúng ta tiếp tục đi, chơi xong tôi còn có chút việc phải làm”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Tẩu tử vội gì? Đúng rồi, tẩu tử làm gì vậy ? Không phải còn đang đi học chứ? Hey, có khi nào lại là đại mỹ nữ không?”

Điều Viễn cảm thấy Hùng Ưng Nhất Hiệu này thực lắm lời, được cái cũng không khiến người ta chán ghét.

Nhược Vi Quân Cố: “Không phải.”

Huyết Sa: “Không phải học sinh? Không phải mỹ nữ?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Được rồi; đánh phỏ bản đi.”

Về sau, cơ bản đều là hữu kinh vô hiểm

Rốt cuộc cũng đến được nơi có boss cuối, Hắc Sơn động. Điều Viễn mới đầu còn tưởng rằng nhất định sẽ có một phen khổ chiến , dù sao cũng là cửa ải cuối cùng, kết quả thực tế so với trong dự đoán tốt hơn nhiều; chẳng trách trong hướng dẫn có nói boss cuối bất biến so với thiên biến vạn hóa trên đường đi còn dễ đối phó hơn. Các cao thủ Thiên Hạ Bang phối hợp rất ăn ý, không đến 10 phút Quân Lâm Thiên Hạ đã chỉ huy mọi người đánh boss tới lượng máu chỉ còn thấp hơn 10%, chuẩn bị bạo phát , sau đó những người đứng gần lùi lại, từ xa hòa lực trải rộng, toàn lực công kích, từ lúc bắt đầu đến khi boss ngã xuống toàn bộ quá trình không đến 15 phút, Điều Viễn chỉ là giữa đường yếu ớt mà giúp Quân Lâm Thiên Hạ cùng Hùng Ưng Nhất Hiệu một tay, hiệu quả có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Vậy nên khi bọn họ truyền tống ra khỏi phỏ bản, Quân Lâm Thiên Hạ giao dịch cho cô thứ gì đó thì Điều Viễn tức ản “Từ chối” .

Vật Quân Lâm Thiên Hạ gửi tới là một cây cực phẩm bảo kiếm, tuy rằng không bằng được Tuyết Kiếm, nhưng trên bảng xếp hạng kiếm khí cũng phải đứng trong top 5.

Nhược Vi Quân Cố: “Kiếm này quý quá , Quân Lâm bang chủ, nhiệm vụ lần này tôi hoàn toàn chỉ ngồi rút xi dầu thôi, thật sự là vô công bất thụ lộc. Anh... Anh tiện tay đưa tôi vật phẩm thường thường thôi là được rồi, mà thực ra không đưa cũng không sao đâu.” Dù sao cũng cò xát được không ít kinh nghiệm.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Em cứ cầm đi, anh ở đây vẫn còn hai thứ để lại xung bang quý. Lần này linh thú cùng Tuyết Kiếm đều không thấy, lần khác lại đi săn Tuyết Kiếm cho em sau. Còn nữa, anh cũng không phải đang luận công trao thưởng.”

Vậy là... xem tâm trạng hả? Khụ, đại thần, biệt tài mặt lạnh kể chuyện cười của anh trâu bò như vậy, người nhà có biết không?

Lần khác lại đi săn Tuyết Kiếm cho em? Chẳng lẽ lần này là đi săn Tuyết Kiếm cho cô sao??? Không đúng không đúng, anh ta nói linh thú không thấy, lúc đầu cũng nói là đi đánh linh thú ... Nhưng anh ta vừa rồi xác thực cũng nói là “Săn Tuyết Kiếm cho em”?????????

Điều Viễn cảm thấy đầu óc mình loạn hết cả lên rồi.

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Bang chủ và tẩu tử đang nói chuyện riêng phải không, ừm ừm, nhất định là đang rút lời ngon tiếng ngọt.”

Huyết Sa: “Nhớ năm đó, bang chủ nhà chúng ta đối với cô gái kia không yêu cũng chẳng có kiên nhẫn.” Cho nên có không ít người hoài nghi bang chủ đại nhân của bọn họ thực ra là yêu nhân, mãi cho đến khi Ôn Như Ngọc lấy thân phận là bạn cùng đại học với đại thần, chỉ tay lên trời phát thệ: “Tên đó mà là nữ , tiền ta kiếm được đều là cặn bã!” Mới có thể khẳng định bang chủ là nam.

Ôn Như Ngọc: “Được rồi được rồi, chúng ta đi thôi, đừng quấy rầy thế giới hai người của bọn họ nữa. Chẳng may bang chủ chê chương mất, pặc pặc pặc liền tha chúng ta đi chém hết một lượt thì phiền to.”

Nhược Vi Quân Cố: “Bang chủ của mấy người hung tàn lắm à?”

Chỉ là câu nói vu vơ, lại lôi tới một trận yên lặng quái dị.

Điều Viễn kỳ thực chỉ nghĩ... Nếu anh ta đúng là hung tàn thật, vậy đồ anh ta đưa muốn từ chối không phải cũng rất khó rồi hay sao?

Trừ Quân Lâm Thiên Hạ, vẫn chưa có ai hồi phục: “Anh rất dịu dàng.”

Nhận được yêu cầu dao dịch lần thứ hai của Quân Lâm Thiên Hạ, Điều Viễn quyết đoán ẩn đồng ý. Cô hiện tại sở hữu hai bảo kiếm không tồi, một cây dùng 1 đồng vàng mua, một cây là được thưởng. Trông thì có vẻ vận quá tốt, ai biết được phía sau đó lại là một đoạn sử chưa xốt đây?

Nhược Vi Quân Cố: “Quân Lâm bang chủ, lần sau có chuyện gì cần giúp đỡ, tôi nhất định sẽ tận lực, à, đó là nếu như anh cần nhé. Tôi out trước đây, tạm biệt.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Sau này mỗi lần đăng nhập thì đến tìm anh luôn đi.”

Nhược Vi Quân Cố: “Hả?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Anh cần.”

Điều Viễn run rẩy một chút, sau đó bình tĩnh thoát khỏi trò chơi... Cuối cùng nhìn trân trân bức ảnh Tuyết Sơn trên màn hình, vỗ vỗ mặt, “Bình tĩnh, bình tĩnh, yêu ảo cái gì đó quá là phi thực tế rồi.”

Trong trò chơi, Ôn Như Ngọc: “Tẩu tử đi rồi?”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Đúng rồi, sao lại vội vàng thế?”

Huyết Sa: “Phòng chừng là có việc thật.”

Bọn họ đợi bang chủ lên tiếng, kết quả tài khoản Quân Lâm Thiên Hạ cũng tối xuống.

“...”

Huyết Sa: “Vợ chồng song song offline rồi.”

Ngao Thị Thương Khung: “Ờ ờ ờ.”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Mà này Thương Khung, người cùng lão Đại quen nhau thế nào vậy?”

Huyết Sa: “Đúng rồi, lại nhắc đến chuyện này, mau khai ra sự thật đi, A Ôn cùng bang chủ là bạn hồi đại học, như vậy người thì sao? Đừng nói cũng là bạn đại học nhé?”

Ngao Thị Thương Khung: “Ta à? Là làm công cho hắn.”

Huyết Sa: “Lão Đại... Là nhà giàu mới nổi sao?”

Ngao Thị Thương Khung: “Ờ ờ ờ, quý tộc.”

Ôn Như Ngọc: “Lão Thương đừng có nói bậy, ở Trung Quốc không tồn tại cái thể loại đó có được không? Có điều tên kia cũng quả thực không thể coi là cỏ dại được.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

4.1

Cỏ dại Điều Viễn hôm nay tan làm liền có chị họ đến tìm, ăn cơm xem phim xong, lúc hai người đi về phía bãi đỗ xe Điều Hân Nhiên rốt cuộc không thể nhịn nổi nữa bèn quay sang trêu đùa em gái, “Chỉ bảo này, lá gan của em cũng nhỏ quá đi, chỉ đơn giản là trong game bị người ta ‘bá vương ngành thượng cung’* thôi, có cần phải trốn chui trốn nhủi như thế không? Mà giấu lại, người ta muốn chiếm tiện nghi** của em thì chỉ bằng em cứ tương kế tựu kế, tốt xấu gì cũng là đại thần trong đại thần, coi như là nhặt được bảo bối rồi còn gì, không biết có bao nhiêu người hâm mộ ghen tỵ em nữa đâu.”

Điều Viễn toát mồ hôi, ” ‘Bị bá vương ngành thượng cung’ là thế nào???”

“Văn thơ của chị không lai láng bằng em, biểu đạt không chuẩn lắm, hợp tác chút đi, dù sao cũng kiểu kiểu đấy không lệch lắm là được rồi.” Điều Hân

Nhiên kéo tay cô em họ, chậm rãi tản bộ, “Nói thật, trên một phương diện nào đó đây đúng là bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống mà”

Diêu Viễn á khẩu, “Bánh nhân thịt to như vậy đập chết người được đấy.”

Diêu Hân Nhiên cười rộ lên, “Bị đập chết so với dúi chết thì vẫn tốt hơn nhiều.” Sau đó hỏi cô, “Tóm lại em tính lúc nào mới lên trò chơi? Các con dân của chị đều đang đợi em online còn buồn đưa đại thần đây, đừng có khiến chị đường đường là Bách Hoa Đường bang chủ lại phải đi giúp em giải quyết cục diện rối rắm này.”

Diêu Viễn nghe đến đây không khỏi khựng lại một chút, nói: “Chị, hình như trước giờ đều là em đi giải quyết cục diện rối rắm cho chị thì phải...”

Diêu Hân Nhiên chân thành nói: “Nhược Vi Quân Cố, nhớ kỹ, làm người không thể quá vị kỷ.”

Diêu Viễn vô cùng buồn bực.

Phía trước rạp chiếu phim mà hai chị em lui tới chính là khu tập trung rất nhiều trường cao đẳng, đại học của thành phố, vì thế trên đường đi qua đi lại đều là sinh viên. Trước đó một giây, một nam sinh nghe được 3 câu cuối cuộc nói chuyện của họ, sau đó sững sờ nhìn Diêu Viễn cùng Diêu Hân Nhiên đi xa thật lâu sau mới nhảy dựng lên chạy thẳng về ký túc xá, “Trời ơi! ! Tôi nhìn thấy Đại tẩu!! Quá lợi hại!!!!”

Diêu Viễn đắn đo vài ngày, cuối cùng vẫn quyết định online, chủ yếu là vì bà chị họ: “Em thân yêu, cấp cứu!! Chị lại bị người ta đuổi giết, không có em là không được đâu!!!”

Diêu Viễn: “...”

Nhược Vi Quân Cố vừa đăng nhập, N tin nhắn liền tràn tới, “Quân tỷ tỷ, nghe nói tỷ là tuyệt sắc! Tuyệt sắc!!!!!!!!!!!!”

“Tiểu Quân, có người nói sảm tối ngày 23 ở Giang Ninh, khu cao đẳng đại học, trên đường Lâm Ám đã nhìn thấy thân ảnh mỹ miều của tỷ!!!”

“Quân Quân, thật sao? Tỷ là mỹ nữ bạch y phiêu bồng sao?? Giống như em tưởng tượng trong đầu sao???”

Diêu Viễn ngập ngừng, ngày 23? Hôm đó cô mặc áo khoác rất dày, tuy rằng cũng là màu trắng, nhưng phiêu là phiêu thế nào??

Lúc này một tin nhắn riêng hiện ra, Thủy Thượng Tiên: “Đến rồi! Mau mau, mở kênh bang phái ra!!!”

Diêu Viễn lúc đầu muốn hỏi chị họ xem những lời đồn kia là từ đâu mà ra? Có còn cần cô giải cứu hay gì nữa không? Kết quả hai tin gửi đi đều không có hồi âm, đành ngậm ngùi mở kênh bang phái.

Á Tế Á: “Quân tỷ tỷ online ? Cầu ảnh chụp cầu ảnh chụp! !”

Hoa Khai: “Bang chủ, đóng cửa thả em gái tỷ ra đi!”

Thủy thượng tiên: “Gọi nó rồi, bình tĩnh chờ nóng, ta đi WC đã!”

Nhược Vi Quân Cố: “...”

Á Tế Á: “Aaaa Quân tỷ tỷ cuối cùng tỷ cũng xuất hiện , cầu ảnh chụp!”

Giữa cuộc kêu gào tập thể, Diêu Viễn miễn cưỡng gửi lên một câu nói: “Tôi có thể hỏi một chút tiền căn hậu quả của việc này không?” Sao đang yên đang lành lại cứ đòi cô ảnh chụp vậy?

Á Tế Á: “Quân tỷ tỷ, là như thế này; trong Thiên Hạ Bang có người nói hai ngày trước nhìn thấy ‘chân thân’ của tỷ, nói tỷ là tuyệt sắc giai nhân. Dù sao thì tin tức cũng là từ Thiên Hạ Bang truyền ra , sau đó một truyền mười truyền mười truyền một trăm, bút sa gà chết, không thể cứu vãn được! Nhưng người nọ không chụp được ảnh tỷ, hối hận hai ngày, ha ha! Quân tỷ, chúng ta đều tò mò muốn chết, đều là người trong nhà cả, tỷ cho bọn ta xem ảnh vàng ảnh bạc của tỷ được không?”

Trong lòng Diêu Viễn có rất nhiều cảm xúc bốc lên: “Tôi có thể hỏi thêm một câu chính xác là ai nhìn thấy ... Chân thân của tôi không?”

A Di: “Tẩu Na Thị Na (Đi Đâu Là Đi Đó)! Chính là tên này!”

Hoa Khai: “Tiểu Quân, cậu không phải là muốn giết người bịt miệng chứ?”

Nhược Vi Quân Cố: “Không phải, tôi muốn đi nói cho hẳn biết hẳn nhìn thấy kỳ thực chỉ là hóa thân của tôi thôi, hôm đó, ừm, tôi hóa thành người đến nhân gian đi một vòng chơi, bây giờ đã về trời rồi, a đi đã phát.”

“...”

Diêu Hân Nhiên đi vệ sinh xong trở về nhìn thấy câu nói kia của cô em họ cũng cười ngốc, “Nhóc con!”

Cùng lúc kênh nói chuyện riêng của Thủy Thượng Tiên cũng nảy ra một tin nhắn, Diêu Hân Nhiên đọc xong che mặt một lúc, sau đó ngẩng đầu gõ chữ,

trong lòng tự nhủ, hết thầy đều là vì tình yêu cùng chính nghĩa... và tiền.

Nhược Vi Quân Cố vừa rời khỏi kênh bang phái, bên người liền xuất hiện ... Đúng vậy: Quân Lâm Thiên Hạ.

Đại thần, trên cương vị bang chủ của Thịnh Thế đệ nhất đại bang phái, anh rảnh như vậy thật sự hợp lý sao?

Quân Lâm Thiên Hạ triệu hồi Bạch Hồ, sau đó gửi yêu cầu “Cười chung” tới: “Đi Vân Lâm Địa Vực chơi?”

Vân Lâm Địa Vực, chính là một trong mười thánh địa hẹn hò trong Thịnh Thế.

Nhược Vi Quân Cố yếu ớt ấn “Từ chối”: “Quân Lâm bang chủ, anh... không có việc gì quan trọng hơn để làm sao?” Đặc biệt nhấn mạnh vào hai chữ ‘quan trọng’.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Không có.”

Diêu Viễn: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ lại gửi yêu cầu “Cười chung”: “Đi thôi.”

Nhược Vi Quân Cố lại yếu ớt ấn “Từ chối”: “Có thể không đi không?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Vậy em muốn làm gì?”

Đại ca, vấn đề là tôi chẳng muốn làm gì cùng anh cả, quá áp lực rồi.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Vậy có muốn cùng anh kéo đồ đệ không?”

Diêu Viễn kinh ngạc, “Anh có đồ đệ à?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ừ, để anh gọi qua.”

Diêu Viễn vừa có phản ứng, định bảo không cần thì một giây sau bên người đã xuất hiện thêm một kiếm sĩ cấp 20, nhân vật nữ, trên đầu lại nhấp nháy tên Jack làm cho người ta không thể không hoài nghi là nhân yêu.

Jack vừa tới liền rất nhiệt tình: “Xin chào sư nương!”

Diêu Viễn không nhận được, khoe miệng giật giật, đang muốn nói ta không phải sư nương của người, bạn Jack tiểu kiếm sĩ đã đi vòng vòng quanh cô, lại nói: “Sư nương sư nương, người muốn mang đồ đệ theo luyện cấp sao? Anh... Không đúng, sư phụ bình thường rất lười, mang đồ đệ đi luyện cấp rất không vui!”

Jack: “Sư nương, người mất bao lâu mới mất cấp?”

Nhược Vi Quân Cố: “Non nửa năm.” Đi du học về bắt đầu chơi.

Jack: “À, vậy đồ đệ chắc chỉ cần 3 tháng là được nhỉ? Đây là nếu cả sư phụ sư nương đều kéo đồ đệ”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Tổ đội đi”

Jack: “Vâng vâng!”

Đội ngũ rất nhanh tạo thành, Diêu Viễn, trong khi đồ đệ nhỏ vẫn đang sôi nổi ríu rít như chim, ấn ‘Gia nhập’.

Jack: “Sư nương, nghe Ôn ca ca nói sư nương là đại mỹ nữ!”

Diêu Viễn: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Jack”

Jack: “Vâng, ngậm miệng.”

Diêu Viễn trong lòng tự nhủ, người này dám uy, khụ, cũng thật là mạnh mẽ.

Sau đó trong lúc cùng Quân Lâm Thiên Hạ mang tiểu kiếm sĩ đi thăng cấp, Diêu Viễn dần bớt gượng gạo, chủ yếu là vì đứa bé kia quá thân thiện, nó nói mới 14 tuổi, hẳn là thật, nói chuyện vô cùng ngây thơ hoạt bát, khiến cho người ta rất dễ chịu. Nói chung thời gian cứ như vậy trôi qua rất nhanh, quay đi quay lại kiếm sĩ nhỏ đã lên đến cấp 24, Diêu Viễn thật vui mừng.

Jack: “Sư nương, về sau người có thể kéo đồ đệ thường xuyên hơn không? Sư nương kéo cảm thấy nhanh hơn sư phụ nhiều.”

Ặc, chẳng có gì đáng ngạc nhiên, sự phụ ngời từ đầu chí cuối rõ là chỉ đi rớt xì dầu.

Nhược Vi Quân Cố: “Nếu ta rảnh thì được thôi.”

Jack: “Cảm ơn sự nương! Sự nương thật tốt!”

Nhược Vi Quân Cố: “Nên làm mà.” Điều Viễn nói xong mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, có điều tia nghi ngờ kia rất nhanh đã bị sự hưng phấn của tiểu kiếm sĩ đánh tan.

Cùng lúc, người đàn ông đang mặc đồ ngủ ngồi trước máy tính nhìn cục diện này khẽ cười cười, sau đó đánh một hàng chữ: “Hôm nay cảm ơn em”

Nhược Vi Quân Cố: “Không có việc gì.”

Điều Viễn vừa đánh xong không có việc gì, bên này lập tức có việc.

Á Tế Á: “Quân tử tử, trên diễn đàn vừa có người đăng ảnh tỷ! ! Có phải ảnh thật không vậy? Tuy ảnh rất mờ, nhưng tỷ mau lên xem xem!”

Điều Viễn vừa nhấn chuột vào địa chỉ Á Tế Á gửi đến liền nhìn thấy tiêu đề: Ảnh ngọc của phu nhân Quân Lâm Thiên Hạ.

Điều Viễn nhìn tới nhìn lui hai lần, phản ứng đầu tiên là ‘đơn giản như vậy?’. Bởi tiêu đề trên diễn đàn thường rất có năng lực khiến người ta kinh hãi, ngắn gọn lưu loát nhường này vẫn là lần đầu cô đọc được.

Điều Viễn trông có vẻ đứng đưng thông dong, thực ra trong lòng loạn cào cào, chờ tải xong ảnh, cô trừng to mắt nhìn thật lâu; hình chụp nghiêng một người đang tựa lên bàn mà ngủ, rất mơ hồ, chỉ nhìn ra được mái tóc dài, mặt rất trắng, chẳng khác gì cương thi*** ; quần áo thể thao màu đỏ. Ảnh này quả thực là ngấm hoa trong sương mù, nhưng mà, Điều Viễn nhũu mảy, người trong ảnh đúng là cô, có điều là từ hồi đại học, bởi vì bộ đồ kia cô chỉ mặc trong một thời gian rất ngắn lúc năm ba thời.

Điều Viễn cảm thấy vô cùng khó hiểu, ID người tạo chủ đề tên là Hường Tiền Khán Tề (Lấy Tiền Làm Chuẩn), người này làm thế nào chụp được ảnh cô ? Lại còn biết trong trò chơi cô là Nhược Vi Quân Cố! Điều Viễn nghĩ nửa ngày cũng không ra, một chút manh mối cũng không có, cô thậm chí còn chẳng biết mình bị chụp trộm lúc nào nữa.

Điều Viễn tiếp tục xem bình luận phía dưới: “Đây chính là phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ? Nhược Vi Quân Cố đó hả? Trông cũng được đấy chứ, hơi mờ chút nhưng cảm giác đúng là mỹ nữ mà.”

“Mờ như thế thì ai chả đẹp!”

“Nói một cách nhẹ nhàng thì nếu như đem ảnh tôi làm mờ như vậy thì tôi cũng biến thành mỹ nữ được rồi aaaaa.”

Kéo xuống đọc một lúc, không có gì hơn ngoài việc kinh ngạc khi thấy được phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ, hoặc là soi mói nói tuy rằng người trong ảnh chụp cảm giác rất đẹp, nhưng photoshop rồi, không chân thật, vân vân, đại khái chính là hâm mộ có, đồ kỵ có, thù ghét cũng có.

Cô mới là ‘bên bị hại’ có được không? Mờ thì sao? Vẫn là vô duyên vô cớ ảnh chụp bị phát tán lung tung, đầu ra còn bị đội cho cái danh hiệu phu nhân gì đó, dù có về từ trước đã bị đội cho rồi, nhưng tóm lại là Điều Viễn cũng rất buồn bực.

Cảm thấy không thoải mái định tắt trang web trước mặt, Điều Viễn lơ đãng nhìn thấy một ID rất quen mắt – Tẩu Na Thị Na: “Làm mờ? Làm mờ cái lông ấy! Bang chủ phu nhân nhà chúng ta đẹp hơn thế nhiều OK? ! Ảnh này 3 phần tư sắc của tỷ ấy còn chưa thể hiện được đâu!”

Điều Viễn xấu hổ đỏ cả mặt, người này cũng nỏ quá thể rồi.

Điều Viễn theo dõi bài đăng này được khoảng 3 phút thì kênh nói chuyện riêng cũng nảy ra không ít tin nhắn, khi mở ra nhìn thấy của Quân Lâm Thiên Hạ cô liền có chút sùng sốt.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Vi chuyện của anh mà gần đây có không ít người bắt đầu bàn tán về quan hệ giữa chúng ta, xin lỗi em.”

Đại thần, anh quên mất anh là đầu sỏ gây sự sao?

Có điều Điều Viễn là loại người chỉ cần người ta tỏ ra thân thiện một tẹo, cô lập tức còn thân thiện hơn.

Nhược Vi Quân Cố: “Anh cũng không cần quá để bụng làm gì.” Về sau chú ý đừng nói lung tung nữa là được. Câu tiếp theo này Điều Viễn còn chưa kịp đánh ra, đã thấy Quân Lâm Thiên Hạ nói: “Thanh danh của em anh sẽ chịu trách nhiệm”

Nhược Vi Quân Cố: “Hả?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Về sau em không cần để ý đến 999 đồng vàng kia nữa.”

Nhược Vi Quân Cố: “Hả?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Cũng không cần lo lắng về tiền mua trang bị.”

Nhược Vi Quân Cố: “Hả? ?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Càng không cần lo lắng có người tìm em gây phiền toái.”

Nhược Vi Quân Cố: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Thế nào?”

Hoàn toàn là phản xạ có điều kiện, Nhược Vi Quân Cố trả lời: “Cái gì thế nào?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Chúng ta kết hôn đi?”

Diêu Viễn tròn mắt há mồm nhìn màn hình, Nhược Vi Quân Cố: “Quân Lâm bang chủ... Sao lại cứ có cảm giác như anh đang uy hiếp tôi vậy?”

Bên kia ngừng một hồi lâu, Quân Lâm Thiên Hạ: “Không, anh đang dùng quy tắc ngầm với em một cách hợp pháp.”

Diêu Viễn: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Em cứ suy nghĩ đi”

Đây không phải uy hiếp thì là cái gì???

Sau đó Nhược Vi Quân Cố đăng xuất, ngáy ngốc ngồi nhìn màn hình máy tính đen ngòm.

---

*Bá vương ngành thương cung: Ép uống người khác làm gì đó (Nghĩa đen là kiểu cưỡng hiếp ấy ạ =)))))

**Chiếm tiện nghi: Xài xê, xơ múi, vụ lợi

***Cương thi: Zombie, xác sống

4.2

Hôm đó tòa nhà Diêu Viễn ở bị cúp điện một tiếng, nhưng lúc có điện lại Diêu Viễn cũng không vào trò chơi nữa, tắm rửa xong liền lên giường ngủ một mạch đến sáng, đương nhiên chất lượng giấc ngủ cũng chẳng ra sao, còn gặp ác mộng, nhưng khi tỉnh dậy cô lại không tài nào nhớ nổi mình đã mơ thấy gì.

Sáng sớm hôm sau, Diêu Viễn mang tinh thần không tốt mà tới trường học, bận rộn cả ngày trở về, làm bữa tối đơn giản, ăn xong ở nhà một mình rảnh rỗi quá lại đành phải mở máy tính lên.

Vừa đăng nhập liền có rất nhiều tin nhắn hiện lên tới tấp, Diêu Viễn xem đại khái một chút, cảm thấy chói mắt nhất chính là tin nhắn của bang chủ nào đó.

Quân Lâm Thiên Hạ: “139××××××××, số điện thoại của anh, khi nào online thì gọi.”

Diêu Viễn giật cả mình, sao loáng một cái đã phát triển vào tận hiện thực rồi ? ! Trong hệ tư tưởng của Diêu Viễn, trò chơi, QQ, hòm thư những thứ này đều thuộc về thế giới giả tưởng, có khoảng cách rất rõ ràng, liên hệ một chút còn được, nhưng việc trao đổi số điện thoại khiến cô có cảm giác trong nháy mắt mọi thứ đã vượt ra khỏi thế giới ảo rồi, biên độ quá lớn, có chút khó chấp nhận.

Cho nên, cô ngáy ngẩn ngồi nhìn dãy số kia, đương nhiên Diêu Viễn nhà chúng ta không bao giờ đi gọi vào số đó, tư lự đi rồi rấm lại. Phần là do cảm thấy ngại ngùng, hôm rồi đang nói chuyện dở cô đã logout, mặc dù là do nguyên nhân khách quan, nhưng cả ngày sau đó thì là có ý tránh né, nói thế nào thì người ta cũng là có thiện chí thôi, tuy rằng có vẻ thiện chí hơi quá đà, phần nữa là do đang yên đang lành cho số điện thoại làm quái gì? Diêu Viễn không hiểu sao nghĩ ngay đến câu tự nhiên từ tế không ăn trộm chính là ăn cướp, toàn thân lập tức rét lạnh.

Diêu Viễn bên này còn đang khó xử, kênh nói chuyện riêng lại này ra tin nhắn, may mà không phải của vị bang chủ nào đó khiến cô nhìn là thấy hãi.

A Di: “Quần tỳ tỳ login rồi! Có thể lại đây giúp em đánh boss dã ngoại không?”

Boss dã ngoại thừa thốt nhưng so với boss trong phó bản thì trân quý hơn nhiều, chỉ có thể dựa vào may mắn gặp được chứ không thể đi săn, chỉ cần nhân phẩm không quá kém thì đánh rớt ra cơ bản đều là cực phẩm.

Cho nên Diêu Viễn lập tức trả lời: “Tới ngay! Tọa độ bao nhiêu?”

Nhược Vi Quân Cố đến được chỗ A Di, hai người họp kín sau một tầng đá lớn, sau đó Diêu Viễn nhìn ra chung quanh... Phía sau ngọn cây, tảng đá,... toàn người là người đang cùng lúc chăm chú nhìn boss dã ngoại đang đi đi lại lại trong rừng.

Boss dã ngoại rất khó đánh nguyên nhân chủ yếu chính là vì ai cũng có phần, không giống boss trong phó bản, quyền sở hữu rất rõ ràng chỉ thuộc về một

tổ đội nào đó, chỉ cần gặp được thì ai cũng có thể đánh boss này, trực tiếp dẫn đến hệ quả người chơi vì đoạt boss mà thượng cẳng tay hạ cẳng chân với nhau, cho nên đi đánh boss đã ngoại ngoại trừ việc phải ứng phó với boss, đồng thời còn phải ứng phó với người chơi khác, rất là lao tâm lao lực.

Mà hiện tại, trong [Thịnh Thế] boss đã ngoại về cơ bản là đang bị mấy đại bang phái lũng đoạn , bọn họ có người chuyên môn cài khắp nơi tìm kiếm boss, một khi phát hiện sẽ triệu tập ngay đồng đội đến, các bang phái nhỏ, đặc biệt là cá nhân, ở phương diện này sức cạnh tranh rất thấp.

Điều Viễn nhìn mấy người đối diện cũng đang nhìn lại họ, bọn họ còn chưa động thủ, phỏng chừng là đang đợi người tới.

Nhược Vi Quân Cố: “A Di, trong bang em còn gọi ai nữa?”

A Di: “Bang chủ không online, em gọi tỷ, Hoa Khai, Á Tế Á cùng Tiểu Rae.”

Điều Viễn toát mồ hôi, Tiểu Á còn chưa mãn cấp, càng đừng nói tới Tiểu Rae vẫn là người mới, nói vậy chỉ có thể dựa vào cô, A Di cùng Hoa Khai hợp lực đánh xem thế nào rồi.

Nhược Vi Quân Cố: “Chúng ta tốc chiến tốc thắng, bên kia nếu là đại bang phái, bọn họ gọi người tới thì không đánh nữa .”

A Di: “Ừm, em cũng nghĩ như vậy, boss này là em phát hiện đầu tiên liền lập tức gọi tỷ, bọn họ trước khi tỷ đến mới xuất hiện, em liếc qua phía trước đều là lính trinh sát, cấp bậc không cao, tạm thời không phải đe dọa gì lớn, chỉ sợ bọn họ gọi thành phần tinh anh lại đây, cho nên chờ Hoa Khai đến chúng ta phải lập tức động thủ, nếu không thì không còn cơ hội nào nữa đâu!”

Tranh boss với bang phái lớn, Bách Hoa Đường nhỏ nhỏ của họ so ra đúng là phần thắng rất thấp.

A Di: “Lại nói Hoa Khai sao vẫn chưa đến vậy? ” Gặp được boss đã ngoại đồng chí A Di khó tránh khỏi có chút cảm xúc dâng trào, không thể bình tĩnh.

Kết quả không đợi được Hoa Khai cùng Á Tế Á, ngược lại lại chờ được người của bang khác, xưng phong là Ông Đây Đẹp Trai Nhất Quả Đất, nam kiếm khách, mặc một thân hồng y, đằng đằng sát khí, bên cạnh là nữ mục sư tên gọi Vẫn Là Mỹ Nhân. Điều Viễn nhìn hai ID này trong lòng tự nhủ sao lại quen mắt thế nhỉ ? Theo sau còn có hai người chơi thoạt nhìn rất buồn hãn.

A Di: “Quần tỷ, bọn họ là bang Thiên Sát, tuy rằng chỉ là bang phái hạng ba, nhưng gần đây không biết từ đâu lại chiêu được một đám cao thủ, chính là hai người phía sau kia, nghe nói nhóm cao thủ này đều rất lợi hại, cho nên người của bang Thiên Sát bây giờ rất hồng hách , ô ô chúng ta phải chấp tay nhường cho boss cho chúng sao?”

Điều Viễn vừa bốt chút thời gian xem thông tin Tì Hưu- boss đã ngoại, “Nếu như em thật sự muốn đánh, tỷ sẽ đi quần chân mấy người kia, Hoa Khai nói họ đến ngay thôi, chờ họ đến em cùng hai người đó đi đánh boss, tỷ làm ngoại viện, cùng lắm thì chết có gì đâu; thử một chút xem, em thấy thế nào?”

A Di: “Quần tỷ, vì sao mỗi lần nghe tỷ nói chuyện em đều cảm thấy tỷ thật vĩ đại vậy? !”

Điều Viễn cười cười, nhóm Hoa Khai 3 người đến ngay sau đó, nhanh chóng tổ đội cùng A Di, nghe chiến lược đơn giản như vậy cũng không có ý kiến gì, Hoa Khai chỉ cảm thán “Tiểu Quân chính là rất có khí phách” rồi dẫn theo các cô nương cùng A Di hướng về phía boss phóng đi, Nhược Vi Quân Cố thì đi ra chắn trước mặt địch, lính trinh sát không đáng ngại, chủ yếu là mấy người đang muốn động thủ này thôi.

Đội người do Ông Đây Đẹp Trai Nhất Quả Đất dẫn đầu này vốn còn đang dò xét tình hình, phát hiện có người động thủ trước thì lập tức muốn đuổi theo, lại bị Nhược Vi Quân Cố ngăn cản.

“Ngại quá, muốn đi qua, phải thắng ta trước.”

Mọi người chừng lại hai giây,

Ông Đây Đẹp Trai Nhất Quả Đất : “Giết cô ta cho ta!”

Điều Viễn đã chuẩn bị tinh thần hy sinh rồi, kết quả hai cao thủ kia thế nhưng lại lập tức tỏ ra rất thân thiện với cô

Bắc Cực Tinh: “Là phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ sao?”

Nam Đầu Quyền Vương: “Nhược Vi Quân Cố? Đúng rồi, Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!”

Ông Đây Đẹp Trai Nhất Quả Đất: “Mấy người làm cái gì đó? Bảo giết cô ta đi có nghe thấy không?”

Bắc Cực Tinh: “Ta bảo này Thiên Sát bang chủ, người này là phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ đấy, giết gì mà giết? Chúng ta chưa dám đâu.”

Ông Đây Đẹp Trai Nhất Quả Đất : “Lính đánh thuê mấy người không phải cứ thu tiền là làm việc sao? !”

Nam Đầu Quyền Vương: “Cũng phải xem đối tượng nữa.”

Điều Viễn: “...” Thế là... không đánh à?

A Di: “Quân tử, bên tử sao rồi? ! Chống đỡ nổi không?”

Nhược Vi Quân Cố: “À... mọi người cứ tập trung đánh đi, tử bên này tạm thời không thành vấn đề.”

A Di: “Quân tử quả nhiên lợi hại!”

Điều Viễn trong lòng tự nhủ lợi hại không phải là tử, tử chỉ đang hưởng sai dư uy của người nào đó mà thôi.

Điều Viễn không khỏi nghĩ đến chi bằng tạm thời cùng hai tên cao thủ này giả vờ nhận mặt làm quen? Mặc kệ bọn họ có phải thật sự kiêng dè Quân Lâm Thiên Hạ hay không, dù sao cũng có thể cho nằng mặt mũi, kéo dài chút thời gian cũng tốt, tuy rằng cách này có hơi khùng bố.

Nhược Vi Quân Cố: “Khụ, chào mọi người, tôi là phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ.”

Sau đó, một hình bóng quen thuộc từ phía bên trái mà này giờ không có ai, Điều Viễn cũng không để ý chậm rãi tiến tới.

Mặt Điều Viễn dần ra.

Người tới còn không phải chính là bang chủ nào đó khiến Điều cô nương nhìn là thấy hãi đó sao??

Vạt áo hoa lệ thông xuống, Quân Lâm Thiên Hạ tùy ý đứng vào bên cạnh Nhược Vi Quân Cố.

Một giây trước cô vừa nói cái gì? Anh ta nhìn thấy không? Điều Viễn ghen cứng không dám mở miệng.

Bắc Cực Tinh: “A, Quân Lâm bang chủ, đã lâu không gặp rồi!”

Nam Đầu Quyền Vương: “Lão Quân, gần đây bận rộn gì vậy? Tìm người PK đều không thấy trả lời?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Lần nào cũng thua vui lắm sao?”

Nam Đầu Quyền Vương: “F*^&*%/^&^%#@!\$!”

Bắc Cực Tinh: “Lão Nam bình tĩnh! Ít nhất lần này hẳn không nói giết người không mất tí sức nào gì đó.”

Nam Đầu Quyền Vương: “Có gì khác sao? Có gì khác sao???? !”

Ông Đây Đẹp Trai Nhất Quả Đất bên cạnh cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, sau đó quyết đoán dẫn theo mỹ nữ bên cạnh rồi đi khiến Điều Viễn đối với Quân Lâm Thiên Hạ có cảm giác... thần phục không thôi. Đại thần anh bình thường làm việc phải ác liệt thế nào mới có thể khiến cho người ta biết điều như vậy? Được rồi, từ lời nói của hai vị cao thủ kia cũng có thể hiểu được một chút. Nhưng mà mỹ nữ kia trước khi đi cứ không ngừng quay đầu ngắm đại thần là nghĩa làm sao?

Chẳng lẽ... Điều Viễn theo bản năng nghiêng đầu nhìn Quân Lâm Thiên Hạ bên cạnh.

Quân Lâm Thiên Hạ không động đậy gì, nhưng tin nhắn gửi tới thì rất thiêng, rất biến thái hiện ra, “Đơn phương, không liên quan đến anh.”

Điều Viễn: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Anh xử lý hai tên này. Em đi đánh boss với mọi người trong bang đi, xung quanh cứ để bọn Thương Khung giải quyết.”

Điều Viễn hoàn toàn không biết nên nói gì, do dự một lát, nói một tiếng “Cám ơn” rồi xoay người chạy đi hỗ trợ đồng đội, có điều trong lòng rất phức tạp, không rõ là cảm giác gì.

4.3

Sau đó, trong khi Điều Viễn cùng hội liên hiệp các bạn nhỏ đánh boss thì lò mờ nhận ra chung quanh đứng một vòng người, bọn họ vẫn duy trì khoảng cách thích hợp, không làm cho người ta cảm thấy đường đột, nhưng bầu đoàn tham quan, hoặc nói đúng hơn là đoàn bảo tiêu này cuối cùng vẫn là khiến Điều Viễn muốn khóc, sao cảm giác cứ như không phải đang đánh dã ngoại boss mà là gia đường boss* vậy? Mà người nuôi nhốt chính là vị bang chủ nào đó, nghĩ đến mỡ bang chủ, Điều Viễn lại đỏ mặt hơi lạnh, đó là loại cảm giác bị người ta nhìn chăm chăm, như cá nằm trên thớt vậy.

Bọn A Di cũng dần dần phát hiện tình huống kỳ cục này, đứng giữa một vòng người xa lạ, lại không thấy bọn họ ra tay đoạt boss, ngược lại còn giúp đỡ bọn họ ngăn trở mấy người muốn tới tranh giành, ra tay quyết tuyệt, không mang một chút do dự, giết xong lại về vị trí “Thủ vệ” bọn họ...

A Di: “Tôi có phải là xuyên không lên người nhân vật trâu bò nào rồi không???”

Doreamon: “A Di ca bình tĩnh!”

A Di: “Đầu trứng quá! Mấy tên này không phải muốn bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn** đấy chứ?”

Á Tế Á: “Chẳng lẽ muốn chờ chúng ta diệt boss trước, sau đó bọn họ diệt chúng ta, làm ngư ông đắc lợi?”

Nhược Vi Quân Cố: "... Không đến mức đó chứ, trên đời còn nhiều người tốt mà ."

Kênh đội ngũ im lặng tuyệt đối.

Hoa Khai: "Tiểu Quân giờ này còn nói đùa khuấy động không khí được, bình tĩnh ghê."

Người đang bối rối có thể nói gì đây? Nói là vị bang chủ nào đó sở thích quá ác liệt? Vậy lực xung kích phòng chừng càng nghiêm trọng hơn rồi.

Nhược Vi Quân Cố: "Tóm lại đánh xong boss đã rồi tính tiếp!"

Nhược Vi Quân Cố, Á Tế Á cùng A Di đều là lão tướng, đã ngoại boss độ khó trung bình này cũng không tính là khó giết, ba người hợp lực lại có hai người khác hỗ trợ, máu của boss chỉ còn chưa đến một phần năm.

A Di cũng có chút kích động, hồ hởi diễn thuyết trên kênh đội ngũ: "Các tỷ muội, thắng lợi ở ngay trước mắt, con boss đã ngoại đầu tiên của Bách Hoa Đường sắp rơi vào túi rồi, cả nhà không ngừng cố gắng, xông lên!!!"

Nhược Vi Quân Cố: "Khoan đã!"

Khoảnh khắc A Di xông tới, boss bạo phát, Diêu Viễn đứng sau lập tức nói trên kênh đội ngũ: "Lui lại hết đi, tôi dụ nó, mọi người công kích từ xa!"

Diêu Viễn vừa nói xong đã thấy có người tới trước một bước kéo Cừ Hận Trị của boss, bay lên nhảy xuống, ra sức mướn phần.

Tẩu Na Thị Na: "Tẩu tử ta T(dụ quái), mấy người chém đi!"

Diêu Viễn: "..."

Đám người xung quanh đứng tương đối xa, Á Tế Á bọn họ lại bận đánh quái, không rảnh nhìn kỹ những ID kia, lúc này người nhảy lên đây trên đỉnh đầu ID cùng tên bang phái rất rõ ràng, còn có câu nói kia, loáng một cái khiến đội ngũ của Diêu Viễn loạn cào cào, đương nhiên là vì những nguyên nhân khác nhau.

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Tẩu Na người dám cướp màn thể hiện của ta, đã thống nhất rồi có vấn đề một cái là ta lên sàn cơ mà !!!"

Tẩu Na Thị Na: "Ủa? Ta đáp ứng đâu? Tẩu tử cho ta chút mặt mũi, lên chém tận tình đi, lão Đại đang đứng kia nhìn kia."

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Đại tẩu, mau chút chém chết boss đi, ta muốn chém thẳng ranh kia!!"

Doreamon: "Xảy ra chuyện gì xảy ra chuyện gì? Là người của Thiên Hạ Bang? !"

Á Tế Á: "Hihi, Quân tỷ tỷ bang chủ phu nhân này quá ngầu!!"

Diêu Viễn hít sâu.

Nhược Vi Quân Cố: "Gặp gỡ chính là có duyên, mà hai vị nhân huynh đã trọng nghĩa như vậy, vậy tại hạ cùng bằng hữu sẽ không khách khí nữa." Sau đó hướng đội ngũ nói: "Chúng ta tiếp tục đánh boss."

"..."

Đám nguyên lão cấp cao của Thiên Hạ Bang đứng nhìn từ xa, nghe người phe mình tường thuật trực tiếp đến đây thì không khỏi cười ầm lên.

Ôn Như Ngọc: "Ha ha ha ta càng ngày càng thích tẩu tử !"

Lạc Thủy: "Ôn ca, chẳng lẽ trước đây ngươi chỉ hơi chút thích Đại tẩu thôi sao?"

Ôn Như Ngọc: "Biến, đừng khiến ta mang tiếng bất nghĩa, không thấy bang chủ đại nhân ngàn năm khó gặp cũng đang online YY*** à."

Quân Lâm Thiên Hạ: "A." Âm cười trầm thấp không mặn không nhạt khiến Ôn Như Ngọc run bắn lên, lập tức nói: "Bang chủ gần đây tâm tình thực không tồi."

"Ngươi nói đến lắm" Giọng Quân Lâm Thiên Hạ dường như trời sinh có chút khàn, nói chuyện tiết tấu thông thả ung dung thành ra nghe có vẻ thờ ơ, hờ hững.

Tẩu Na Thị Na: "Báo cáo lão Đại, tẩu tử đánh xong boss rồi, nói đồ rơi ra bọn họ lấy một nửa, chúng ta lấy một nửa, sao giờ?"

Ngạo Thị Thương Khung: "Nghĩa khí!"

Lạc Thủy: "Vấn đề là bang chủ đời nào lại muốn những thứ này?"

Mọi người đều rất ấn ý mà yên lặng, cuối cùng năm giây sau chờ được câu trả lời, Quân Lâm Thiên Hạ: “Ta qua đó”

Lạc Thủy: “Ta cũng theo đảng sùng bái tàu tử rồi!”

Ngao Thị Thương Khung: “Ta để bang chúng bên kia rút lui trước đã.”

Tàu Na Thị Na: “Nói thật bang chủ đại nhân lần này làm quá gì kêu nhiều người vậy? Nhiệm vụ này cũng không khó mà.”

Ôn Như Ngọc: “Phúc hắc mà.”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Là sao?”

Ôn Như Ngọc: “Người hiểu được thì đã ngồi ở chỗ của ta rồi.”

Ôn Như Ngọc: “Đi nghe điện thoại đây!”

Lạc Thủy: “A Ôn dùng từ bất kính như vậy bang chủ thế nhưng lại có vẻ chẳng hề quan tâm nhỉ?”

Ngao Thị Thương Khung: “À...”

Ngay sau đó, Ôn Như Ngọc: “Nước mắt lưng tròng a! Điện thoại của Giang công tử, từ đầu đến cuối chỉ có hai chữ ‘Im mồm’ !”

Ngao Thị Thương Khung: “Ha ha ha ha quả nhiên là phong cách của hần. Trực tiếp! Dễ hiểu! Sắc bén!”

---

*Gia dưỡng boss: boss nhà nuôi =))

**Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn: đồng nghĩa với ngư ông đắc lợi.

***YY: Hệ thống voice chat trong khi chơi trò chơi hiện đang thịnh hành bên TQ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hôn lễ thần tốc

5.1

Việc chia chiến lợi phẩm của Diêu Viễn bên này lâm vào bế tắc, Bách Hoa Đường đã quen công bằng, nhưng người ta sống chết cũng không nhận, cuối cùng Tàu Na Thị Na nói: “Tàu tử, không thì tỷ trực tiếp đưa đồ cho Lão đại bọn em đi?”

Nhược Vi Quân Cô: “A?”

Diêu Viễn lúc này mới hồi thần lại, Quân Lâm Thiên Hạ không biết đã đến từ lúc nào rồi, sau lưng còn dắt theo một bầy ‘Rót xì dầu đảng’.

Nhìn cục diện trước mắt, Diêu Viễn trong đầu không hiểu sao xuất hiện một ý nghĩ: “Sao cảm giác như mình cũng sắp thành Boss gia dưỡng rồi ấy nhỉ?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đánh xong rồi?”

“Vâng” Nhìn là biết mà, Diêu Viễn yếu ớt nghĩ

Quân Lâm Thiên Hạ: “Vật phẩm em cầm hết đi.”

Nhược Vi Quân Cô: “Cái đó, Quân Lâm bang chủ, tôi thấy mọi người vẫn nên lấy một nửa đi, dù sao bang anh cũng bỏ ra không ít công sức.” Nói trắng ra là chủ lực, không có đám ngoại viện bu hần này bọn họ căn bản không đoạt nổi boss.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Em khách sáo quá rồi.”

Chúng ta thì có quan hệ gì mà không khách sáo?? Diêu Viễn buồn bực, người này sao lại cứng đầu vậy chứ? Nổi cáu “Anh nhận cũng phải nhận, không nhận cũng phải nhận!”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đanh đá vậy sao?”

Diêu Viễn: “...”

Hai người mặt đối mặt nói chuyện riêng, người ngoài tuy không biết bọn họ đang nói gì, nhưng hình ảnh rất hòa hài, có người đã bắt đầu chụp ảnh tới tấp, trong đó có Á Tế Á, Doreamon, Lạc Thủy cùng Ngao Thị Thương Khung.

Lạc Thủy: “Giang hồ đồn bang chủ đối với đại tẩu có ý từ bao giờ ấy nhỉ?”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Hình như là từ khi chúng ta bắt đầu đi xử lý mấy kẻ nói bang chủ là ‘Nhân yêu’ ‘Lãng nhăng’ ‘Lạm sát kẻ vô tội’ thì phải, mớ chính xác có thể nói là lúc Như Ngọc lên kênh thể giới nói không được bắt nạt bang chủ phu nhân nhà chúng ta.”

Ngao Thị Thương Khung: “Hự...”

Lạc Thủy: “Tiểu Thương người có lời cứ nói, đừng có phát ra cái âm thanh táo bón đó!”

Ngao Thị Thương Khung: “Ta chỉ muốn nói là hần có ý với tẩu từ từ ngày xưa rồi.”

“A? ? ?”

Ngao Thị Thương Khung nói câu này khiến mọi người trong nháy mắt loạn hết cả lên, chủ yếu là do bang chủ đại nhân của bọn họ trước giờ vẫn luôn đi trên con đường “Tuyệt tình hoa tâm”, đang từ nam tuyệt tình thẳng thẳng lên thành nam thâm tình đơn phương, không phải quá kinh hồn sao?

Có người định lực không đủ, họa tại miệng, Tẩu Na Thị Na: “Thế ra Lão đại là nam ngậy thơ à?”

Hệ thống thông báo: Tẩu Na Thị Na bị bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ kick khỏi bản bang.

Mọi người lập tức trật tự, Hùng Ưng số 1: “Sao Tẩu Na...” Một giây sau nhìn rõ người kick là bang chủ thì ngậm ngay miệng lại. Trong Thiên Hạ Bang bang chủ, Phó bang chủ cùng với Ôn Như Ngọc là có tư cách thêm người xóa người, nhưng bang chủ đại nhân chưa từng sử dụng chức năng này, lần này là lần đầu, có thể thấy lời nói của bạn Tẩu Na Thị Na là cỡ nào không thuận tai rồi.

Mà Tẩu Na Thị Na do bị tổng khởi bang phái, chỉ có thể ở kênh phụ cận tê tái lên tiếng: “Bang chủ ta sai rồi, người thả cho ta trở về đi! Người không phải nam ngậy thơ nam, người là nam vĩ đại! !”

“...”

Trong YY Thiên Hạ Bang như muốn nổ tung, đều tỏ vẻ đứa nhỏ này hết thuốc rồi, phỏng chừng hôm nay sẽ bị bang chủ ngược chết.

Đang khán giả Bách Hoa Đường thấy Tẩu Na Thị Na kêu rên thảm thiết thì tỏ vẻ rất hiếu kỳ, đại thần Quân Lâm Thiên Hạ làm gì mà khiến hần bị thương như vậy?

Diêu Viễn tự nhiên cũng toát mồ hôi, vị nam vĩ đại kia hiện còn đang đứng cạnh cô đây.

Đứa nhỏ ngay thơ Tẩu Na Thị Na ở kênh phụ cận tiếp tục nói: “Đại tẩu! Ngài nói đỡ với bang chủ giúp ta, cho ta về quê đi! Ta vừa bôi vì ngôn từ bất kính bị lão đại đá ra khỏi bang rồi!”

“A?” Diêu Viễn kinh ngạc, nhìn gương mặt tuần mỹ vô địch trên màn hình, tâm run lên, lại không hiểu sao nghĩ ngay đến hai chữ “Rắn rết”, a di đà phật.

Nhược Vi Quân Cố: “Lời tôi nói bang chủ mấy người chắc gì đã nghe?”

“Em có thể thử” Là câu trả lời trên kênh phụ cận của bang chủ nào đó.

Quần chúng vây xem đều nhìn không được mà suy đoán thật ra mỗ bang chủ đá người chẳng qua là muốn tạo chủ đề nói chuyện với phu nhân thôi phải không? Vì vậy nhao nhao nhìn về phía Tẩu Na Thị Na, mắt mang xót thương, đến cái bìa ngắm cũng không phải.

Diêu Viễn tóm lại vẫn cảm thấy chuyện này hoàn toàn không liên quan tới cô, có điều Tẩu Na Thị Na cứ lặng lẽ nhìn như vậy lại không khỏi khiến cô nổi máu hiệp nghĩa, nhưng mà nên nói gì đây? Nửa ngày mới nghĩ ra được câu: “Quân Lâm bang chủ, vạn sự dĩ hòa vi quý.”

“...”

Trong YY, Lạc Thủy cười âm thầm: “Ta bạo gan nói một câu, nếu tẩu tử không phải đã là người của bang chủ, ta thật cũng muốn theo đuổi.”

Ôn Như Ngọc: “Dùng phương thức của nam hay nữ?”

Lạc Thủy: “Biến”

Mọi người đợi bang chủ trả lời, kết quả hồi lâu cũng không có động tĩnh, mãi cho đến khi Ngao Thị Thương Khung lại ‘hự’ một tiếng, nói “Bang chủ hần

là đang cùng tàu tử nói chuyện riêng rồi.”

Không sai, Diêu Viễn đang ở trong kênh nói chuyện riêng, mà câu trả lời của Quân Lâm Thiên Hạ là: “Dĩ hòa vi quý sao? Nghe cũng không tồi.”

Sao cảm giác như có ẩn ý gì đó? Diêu Viễn trông gà hoá cuốc mà nghĩ, kết quả người đối diện lại nói, “Bang phái của em rất tốt.”

Tìm không ra bẫy rập, hẳn là không có, Nhược Vi Quân Cố: “Cám ơn.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đã như vậy, hai bang hòa thân đi? Anh đại biểu bang phái bọn anh, em đại biểu bang phái các em, ý em thế nào?”

Hòa thân? !

Quân Lâm Thiên Hạ tiếp tục nói: “Vật phẩm đánh boss vừa thu được anh không nhận, em cầm coi như một phần sinh lễ đi.”

Sinh lễ?

Đại thần anh nhất định phải như vậy sao? Thật khó nói chuyện tiếp mà...

Nhược Vi Quân Cố: “Quân Lâm bang chủ, tôi trước mắt chưa có gả cưới chi tâm*.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Tâm có thể từ từ, trước cứ trao thân cho anh.”

Câu nói này chụp lại, phát lên kênh thế giới không phải là khiến khối người phun nước vào màn hình rồi sao?

Quân Lâm Thiên Hạ: “Phần sinh lễ còn lại...” Gửi tới một bức ảnh chụp danh sách sinh lễ hoa lệ thiếu chút thì chọc đui mắt người nào đó.

Nhược Vi Quân Cố: “...”

Nhược Vi Quân Cố: “Được!”

Sau đó Diêu Viễn nhìn mỗ bang chủ lên kênh phụ cận thông báo kết hôn, rốt cuộc sau hai giây nghệt ra mới lại hoàn hồn, cô vừa đồng ý sao? Nói rồi sao? ? Trong khoảnh khắc bị mờ mắt vì tiền sao???

Còn nữa, sao đột nhiên bọn họ lại nói đến kết hôn ? Sau đó còn đi đến thỏa thuận? Lúc đầu không phải... Không phải đang nói chuyện trong bang anh ta có người vừa bị kick ra sao???

Trên kênh phụ cận, Quân Lâm Thiên Hạ bang chủ công bố tin tức ngày mai muốn cùng Nhược Vi Quân Cố thành thân xong quả nhiên dẫn tới sóng to gió lớn, kinh ngạc có, máu gà có, tung hoa cũng có.

Lạc Thủy: “Hóa ra mới rồi là hai người đang bàn chuyện kết hôn sao? !”

Ôn Như Ngọc: “Bang chủ quả nhiên ở phương diện nào cũng có thể được gọi là thần nhân ôi mẹ ời, thần tốc!!”

Doreamon: “A a a a a!”

Hoa nỏ: “Ta cũng muốn gào rú!!!”

Đi đâu phải là nào: “Bang chủ sắp kết hôn, OMG, ta sinh thời rốt cuộc cũng được chứng kiến rồi!”

Vân vân, vân vân...

Bang chủ đại hỉ, đại xá thiên hạ, mỗ nam bị kick được về vị trí, lệ rơi đầy mặt, không quên cảm tạ ân nhân: “Tàu tử, cảm ơn đại ân đại đức đại nhân đại nghĩa của người! Tuy rằng lần trước ta chỉ kịp ở trong dòng người vội vàng vàng liếc người một cái, nhưng liền biết người là thiên tiên hạ phàm, tâm hồn người cũng giống như ngoại hình người đẹp kinh hồn đẹp loạn hết cả lên **!!!”

Khi kênh thế giới cũng bùng nổ việc bang chủ Thiên Hạ Bang Quân Lâm Thiên Hạ cùng Bách Hoa Đường Nhược Vi Quân Cố muốn kết liền cành thì Diêu Viễn rốt cuộc hiểu được mình đã bị bá vương ngạnh thượng cung, ặc, hoặc nên nói, bị lừa thượng bá vương?

Diêu Viễn cảm thấy mình rất tà ác, sau đó... đổ mặt.

Yêu ảo gì gì đó quá đáng ghét!

Lời đã nói ra miệng, Diêu Viễn làm người luôn chính trực, giữ lời đành tiếp nhận bánh xe vận mệnh đột nhiên nghịch chuyển.

Hôm đó mãi cho đến khi logout, Diêu Viễn vẫn là hoa hết cả mắt, chỉ nhớ mang máng mỗ bang chủ có gửi một tin nhắn riêng: “Nghỉ ngơi sớm một chút, tối mai login trước tám rưỡi được không?”

Diêu Viễn có chút hoảng hốt, trả lời: “Được”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Tốt rồi, chuyện kia cứ để anh lo, em không phải để ý gì hết, chỉ cần đến là được.”

Nhược Vi Quân Cố: “Vâng.” Đang định thoát lại bị gọi lại

Quân Lâm Thiên Hạ “Đưa anh số điện thoại, mai khoảng tám giờ sẽ gọi em”

Nhược Vi Quân Cố: “... Em sẽ lên mà”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Cứ đưa anh đi.”

Diêu Viễn: “...”

Nhược Vi Quân Cố: “138xxxxxxxx.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Được rồi, ngày mai gặp.”

Diêu Viễn cảm thấy anh ta dường như rất bình tĩnh, còn chính mình thật sự là yếu đuối, không phải chỉ là kết hôn trong trò chơi thôi sao? Cũng không phải thật, lo lắng sợ hãi gì chứ? Nghĩ vậy giống như kinh mạch được đả thông, Diêu Viễn cũng bắt đầu ổn định tâm tình một chút.

Vừa muốn bình tĩnh tắt máy tính, tiếng chuông báo tin nhắn lại vang lên: “Anh là Giang Thiên, đây là số của anh, ngủ ngon.”

“...”

Hiện thực cuộc sống cũng bị thấm thấu rồi ôi mẹ ời.

---

*Gả cưới chi tâm: Ý định cưới xin, ở đây mỡ bang chủ cố tình lờ đoạn gả cưới linh tinh chỉ để ý chữ tâm, cũng là tim, lòng (,mê :)))) xong trên cô Diêu.

**Nguyên bản: Đẹp ‘Nhất thập hồ đồ’ (一塌糊涂)

5.2

Ngày thứ hai đi làm, giờ ăn cơm trưa đồng nghiệp ngồi đối diện hỏi Diêu Viễn: “Diêu mỹ nữ, làm sao mà cả buổi sáng nay tâm trạng có vẻ nặng nề vậy?”

Diêu Viễn ngoài mặt vẫn rất nghiêm chỉnh, cho nên nghiêm chỉnh trả lời: “Chứng sợ hãi tiền hôn nhân.”

Đồng nghiệp kinh ngạc không thôi, “Cô sắp kết hôn ? !”

Nói xong ngay chiều hôm đó toàn bộ giáo chức ở Giang Đại đều biết giáo viên từng đi nghiên cứu chuyên sâu từ Canada về, mới nhậm chức được hai tháng, ngày đầu tiên vào trường liền hấp dẫn không ít thầy giáo độc thân, Diêu đại mỹ nữ chuẩn bị kết hôn.

Quân Lâm Thiên Hạ nếu biết chiều này của hắn vô hình trung xử lý không ít tình địch trong hiện thực, có lẽ sẽ càng không chút do dự mà xúc tiến “Kết hôn”.

Quay lại với Diêu Viễn bên này, đồng nghiệp còn chưa kịp hỏi cho kỹ, Diêu cô nương đã ra về vò vè không sợ sứt mà nói: “Thôi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng đi, lại nói, kết hôn xong không thoải mái thì ly hôn là được, đằng nào thủ tục cũng dễ.”

Đồng nghiệp càng sợ hãi thần phục, đúng là từng ra nước ngoài có khác, tư tưởng phóng khoáng thật!

Đồng nghiệp vẫn đang cảm khái, có người đã tới chào hỏi Diêu Viễn, là hai nam sinh, người bắt chuyện đầu tiên đầu tóc y chang con nhím, mặc một chiếc gile bên ngoài áo phông, quần Harlan. Bạn nhỏ đẹp trai cười híp mắt hướng Diêu Viễn “Hey” một tiếng, khiến các bạn đồng nghiệp không khỏi liên tục than thầm, cả sinh viên cũng đến thổ lộ, phải tội muộn rồi, người ta sắp lấy chồng rồi, lại nói cô giáo Diêu vừa vào trường đã có người bóng gió hỏi có thể tiếp thu tỷ lệ luyện* hay không? Đáp án là không, cho nên tiêu đề đề, nghỉ đi, đi học vẫn là nên tập trung vào học thôi.

Kết quả nam sinh kia cười híp mắt kêu một tiếng: “Chị dâu!” khiến các vị đồng nghiệp đồng loạt ngáy ra**, Diêu Viễn thì bị tiếng “Chị dâu” này làm cho phát sắc, khụ khụ một lúc lâu rồi mới nhìn chằm chằm người trước mặt hỏi: “Cậu là?”

“Em là Tẩu Na Thị Na” Đối phương tươi cười sáng chói.

Ặc, Diêu Viễn nghĩ thầm, sao lại đụng phải rồi, lần trước lời đồn trên mạng về việc cô là mỹ nữ hẳn là do cậu ta truyền ra, mặc dù là... đề cao Diêu Viễn, nhưng cao quá cũng không hay lắm.

“Cậu là sinh viên trường này sao?”

“Không, em ở trường đại học bên cạnh, hóa ra chị dâu là ở trường này! Có thể gặp lại chị, em cảm thấy thật sự là quá có duyên ! Thời gian trước em cứ qua lại con đường kia suốt mà một lần cũng không thấy chị dâu, hôm nay đến chơi với bạn, thế mà lại gặp, chị bảo có duyên không chứ?”

“Ăc, rất có duyên.” Thành phố này không phải rất lớn sao?

“Chị dâu, em có thể chụp ảnh chị không?”

“Không”

“Đừng vậy mà!”

“...”

“Chị dâu là sinh viên trường này sao? Quá giỏi! Lớp cấp 3 của em thi đỗ được vào đây chỉ được có hai người thôi, một trong số đó chính là con một sách bên cạnh em đây.” Cậu ta ôm lấy bả vai nam sinh bên cạnh nói, “Huỳnh đệ này của em đến [Thịnh Thế] là cái gì cũng không biết, quá đụt! Chị dâu quá nhiên trâu bò, chơi điện tử giỏi như vậy mà học vẫn đĩnh!”

“... Cảm ơn, em ăn cơm chưa?”

“Chưa ạ, chị muốn mời em ăn à?”

Diêu Viễn quét thẻ mua cơm cho hai cậu sinh viên, sau đó liền cùng đồng nghiệp nhanh chóng bỏ của chạy lấy người, chẳng nào cũng ăn lưng lưng bụng rồi, ở lâu thật sự không phải hành động sáng suốt. Tàu Na Thị Na bụng thức ăn nhìn bóng lưng Diêu Viễn, “Haizz, Sao đã đi rồi? Người ta còn chưa kích động xong mà!”

Con một sách bên cạnh vỗ vỗ vai cậu ta nói: “Đi là bình thường, tiện cho cậu biết luôn, cô ấy là giáo viên dạy trong trường, không phải sinh viên.”

Tàu Na Thị Na: “Hả? !”

Trưa hôm đó, trong phòng ngủ một sách, Tàu Na Thị Na kích động vạn phần leo lên trò chơi, trên kênh bang phái của Thiên Hạ Bang oanh tạc một đồng:

“Ta hôm nay gặp được Đại tẩu !”

“Hơn nữa còn cùng Đại tẩu nói chuyện phiếm cự ly gần !”

“Hôm nay Đại tẩu mời ta ăn cơm ! ! Hai mặn hai rau! !”

“Giọng nói Đại tẩu siêu cấp êm tai !”

“Còn nữa, hóa ra Đại tẩu là giảng viên đại học! Nhìn quá trẻ hoàn toàn đoán không ra! !”

Giữa trưa không có mấy người online, nhưng bang chúng Thiên Hạ Bang nhiều, một phần ba người Online cũng đủ xem, N người im lặng tuyệt đối xong thì kỳ kèo thêm nội tình, cầu ảnh chụp.

Tàu Na Thị Na: “Đại tẩu không cho chụp”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Bám theo chứ! Đồ ngốc!”

Lạc Thủy: “Ờ ờ, có khi lại bị diệt khẩu đấy.”

Tàu Na Thị Na: “Đại tẩu rất dịu dàng !”

Lạc Thủy: “Vậy tại sao không bám theo?”

Tàu Na Thị Na: “Khóc, tỷ ấy mua cơm cho ta xong là đi luôn, ta còn không kịp phản ứng...”

Huyết Sa: “Phúc hắc!***”

Ngao Thị Thương Khung: “Tiểu Tẩu người gặp Đại tẩu hai lần rồi nhì, bang chủ còn chưa cưới nàng ấy vào cửa đâu, lá gan người thật là lớn mà.”

Ôn Như Ngọc: “Ừm, việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng tuyệt đối không nhỏ, các người phải ghi nhớ từng giây từng phút, bang chủ rất là hung tàn.”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Lão Đại không có mặt, Như Ngọc lại có đất kênh kiệu rồi.”

Ôn Như Ngọc: “Cái này không gọi là kênh kiệu, đây là hiểu tường biết tận, tin hay không thì tùy, chẳng nào ta cũng tin, chúc người may mắn, Tàu Ca”

Tàu Na Thị Na: “...”

Lạc Thủy: “Tiểu Tẩu đừng nghe Như Ngọc nói bậy, bang chủ rất hiểu lý lẽ .”

Sự thật chứng minh, trên phương diện yêu đương, lý lẽ chỉ như mây bay.

Hệ thống thông báo: “Tẩu Na Thị Na bị bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ kick khỏi bản bang.”

Ôn Như Ngọc: “Bang chủ đại nhân ngài đến rồi, tung hoa tung hoa! !”

Lạc Thủy: “...”

Ngao Thị Thương Khung: “Khụ khụ, lão Đại, không cần hung tàn như vậy”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Lỡ tay”

Quần chúng: “...”

Lát sau bang chủ lại hạ mình giải thích một chút: “Đợi chốc nữa hãy lôi cậu ta vào lại, nhắc nhở một chút, tốt nhất là đừng nên lên mạng rêu rao về cuộc sống ngoài đời của người khác.”

Ôn Như Ngọc: “Được được, để ta xử lý!”

Tiếng lòng hiệp hội fan náo loạn của Quân Lâm Thiên Hạ: “Bang chủ chính là chính trực như vậy a a a a a!”

Ngao Thị Thương Khung gửi tin nhắn riêng: “Thực ra người còn muốn nghe thêm nội tình hơn đúng không?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ờ”

Ngao Thị Thương Khung trong lòng tự nhủ, mình thì đi điều tra việc tư của người ta mặt không đổi sắc, áy náy cũng không thấy, lại không cho phép người khác bàn luận một ít chuyện về người ta, đây gọi là cái gì? Mà thôi, cũng không quan trọng

Lại trở lại với Điều Viễn, tan tầm, Điều Hân Nhiên nghe nói cô muốn “Kết hôn” liền gọi điện thoại tới cười khuyên giải: “Không cần nghiêm trọng hóa việc hòa thân, chỉ là trò chơi trên mạng thôi mà.”

Nhưng là người ta đến số điện thoại cũng cho đi rồi, người kia liên lạc, Điều Viễn đầu óc đình trệ nhớ ra mình lúc ấy còn nũng nịu mà trả lời một câu “Anh cũng ngủ ngon nhé” ... Đây cũng quá giống đang yêu đương mà!!

“Lại nói, không thoải mái thì giải trừ tình trạng hôn nhân cũng được, đến chỗ NPC làm chút thủ tục là xong.”

Điều này Điều Viễn cũng có nghĩ đến , nhưng buổi chiều lại nhận được tin nhắn “Tám rưỡi tối nay cử hành hôn lễ, hy vọng em không quên. Đối với cuộc hôn nhân của chúng ta anh rất nghiêm túc, hy vọng em cũng thế.” Điều Viễn không hiểu sao nghe Quân Lâm Thiên Hạ nói chuyện luôn có cảm giác hiện thực cùng mạng ảo lẫn lộn, cho nên mới đặc biệt có sức ép, như là đại thần đang hành hạ tinh thần cô vậy.

Đến tối, để tránh đối phương “Rất thực tế” mà gọi điện đến thúc giục cô đi kết hôn, Điều Viễn bây giờ liền đăng nhập trò chơi, vừa mở kênh bang phái liền phải tắt đi ngay, quá ảm ỉ!

Mà kênh nói chuyện riêng của Nhược Vi Quân Cố cũng loạn cả lên, đa số là chúc cô cùng Quân Lâm Thiên Hạ trăm năm hạnh phúc, còn có linh tinh nào là nói cô cướp mất Quân Lâm bang chủ, hận người vân vân .

Điều Viễn trong lòng tự nhủ, ta cũng hận a, hận chính mình nhất thời bị tiền làm mờ mắt!

Thủy Thượng Tiên: “Em gái mở kênh bang phái đi, cả nhà có của hồi môn muốn đưa em!”

Nhược Vi Quân Cố: “Hà? Không cần đâu, trước chị không phải cũng nói...” Hôn lễ này không cần quá so đo sao?

Thủy thượng tiên: “Em thân yêu... Ôn Như Ngọc vừa liên hệ, nói trong bang quy của bọn họ có một điều là ‘Thuận ta thì sống chống ta thì chết’ ... Ta lý giải nửa ngày, kết luận là, nếu em cùng bang chủ bọn họ ly hôn, chính là hòa thân thất bại... Chúng ta có thể sẽ bị diệt môn.”

Điều Viễn sùng sốt, đập bàn nhảy dựng lên, “Thế thì quá vô sỉ !”

---

*Tỷ đệ luyện: bạn trai/chồng kém tuổi

*Nguyên bản: 剧情卡带 tớ cũng không biết nên dịch sao cho mượt, bạn nào biết thì comment và trích nguồn tham khảo giúp tớ với nhé

*Phúc hắc: (chắc không cần nhưng cứ giải nghĩa cho chắc =))) Lòng dạ xấu xa, đen tối, mưu mô, quỷ quyết, vân vân :v

Thủy Thượng Tiên: “Em phải nghĩ theo chiều hướng ‘thuận ta thì sống’ chứ”

Nhược Vi Quân Cố: “Chị... Thực ra chị rất muốn em cùng người ta hòa thân có phải không?”

Thủy Thượng Tiên: “Chị là loại người đó sao?!”

Nhược Vi Quân Cố: “Bức ảnh chụp em mờ mờ trên mạng cũng là chị phát tán phải không?”

Thủy Thượng Tiên: “Chị là loại người đó sao?!”

Nhược Vi Quân Cố: “... Quên đi.”

Việc đã đến nước này, nói nhiều cũng vô ích, chính sách nhất quán: Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng.

Thế nên khoảng tám giờ Diêu Viễn nhận của hồi môn trong bang xong, nhìn danh sách hảo hữu thấy Quân Lâm Thiên Hạ online tìm không khỏi lại loạn nhịp hai giây, rất nhanh đổi phương liền gửi tới tin nhắn: “Lên sớm vậy”

Nhược Vi Quân Cố: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Vừa rồi còn đang nghĩ nếu em chưa lên mạng thì có thể gọi điện rồi, đáng tiếc.”

Diêu Viễn nghĩ thầm, anh là ngóng trông tôi gặp chuyện gì đây à? “Em lên rồi đây.”

Sau đó hai người gặp nhau.

Hôm nay Quân Lâm Thiên Hạ thay một bộ đồ đỏ rực, điểm lệ y hệt... tân lang.

Sau đó giao dịch cho Diêu cô nương mấy thứ, Diêu Viễn liếc qua là một bộ trang bị màu đỏ đỉnh cấp, cùng với thần thú Chu Tước mà người người tha thiết ước mơ... Hôm trước trong danh sách kia hoàn toàn không có.

Nhược Vi Quân Cố: “Sao lại thế này?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Vừa lấy được, xin lỗi, vẫn không tìm được Tuyệt Kiếm cho em”

Nhược Vi Quân Cố: “Không... Ý em là sao lại đưa em những thứ này?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Sợ em đào hôn.”

Diêu Viễn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, “Quân Lâm bang chủ, nếu như em đào hôn, các anh thật sự sẽ diệt môn bọn em sao?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Em muốn đào hôn à?”

Nhược Vi Quân Cố: “... Không”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Thế thì không có khả năng này rồi”

Tức là nếu tôi đào hôn thì sẽ có khả năng này à... ? !

Sau đó Diêu Viễn tâm tình phức tạp nhận sinh lễ trong danh sách hôm rồi khiến đồng chí hoa mắt đưa chân mà đại thần gửi tới.

Đại thần tâm tình lại rất tốt: “Đi thôi, sắp đến giờ lành rồi.”

Mình cuối cùng sắp thành boss nhà nuôi rồi? Đây là cảm nhận duy nhất trong lòng Diêu Viễn thời khắc đó.

Boss nhà nuôi bị bắt thay áo đỏ, bị dẫn vào Thiên Hi cung, vừa đi vào, bên trong đã rất náo nhiệt rồi, cô còn nhớ cách đây không lâu mới đến đây làm quần chúng dự khán hôn lễ của người khác, không nghĩ đến nhanh như vậy đã đến lượt mình, thật sự là thế sự vô thường.

Lạc Thủy: “Tân lang tân nương tới, tung hoa tung hoa tung hoa!”

N người cùng tung xong, nhân vật bên cạnh Nhược Vi Quân Cố phát nhẹ tay, tất cả lập tức an tĩnh lại.

Có nhất thiết phải trâu bò như vậy không??

Diêu Viễn khổ quen rồi sướng không chịu được, cảm thấy một màn này thật sự là... khiến cô nảy ra ý muốn lâm trận bỏ chạy, nhưng nhìn chung quanh ba tầng trong ba tầng ngoài toàn người là người, trong đó cao thủ thì như mây... Phỏng chừng nếu chạy chết có khi còn không được toàn thân đi? Người trong bang cũng lục tục truyền tống tới rồi, Diêu Viễn ném ánh mắt cầu cứu qua, sau đó nhìn bang chủ Bạch Hoa đường nhất trí nói: “Quân Lâm bang chủ đại thần, giờ lành đến rồi, mau chóng bái đường thôi!”

Trước đây sao không thấy bọn họ có tổ chức có kỷ luật như vậy?

Diêu Viễn không biết nên nói thế nào, đúng vậy, cô có chút khấn trương, không nói tới hiện thực, cho dù là kết hôn trong game, cô cũng chưa thử bao giờ, hơn nữa vừa thử liền thử lớn như vậy luôn.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Sao vậy?”

Diêu Viễn thực rất muốn nhả ra một câu, sau đó cũng nói thật, “Anh quá phô trương lãng phí rồi.”

Đây chính là chênh lệch giai cấp sao? Diêu Viễn ‘Nghèo khổ’ đã quen, cũng loáng thoáng hy vọng người kia hiểu được, có câu châm ngôn nói như thế nào nì: Bọn họ sống trong những thế giới khác nhau, kết hôn phải thật thận trọng!

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ừ, có điều cả đời cũng chỉ kết hôn một lần, chúng ta cũng chỉ có một lần khoa trương này thôi, về sau cho em quán sô, anh cần dùng đến tiền thì hỏi em, như vậy được không?”

“Khụ khụ khụ khụ!” Trước máy vi tính người nào đó ho khan đỏ cả mặt.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đúng rồi, bọn họ rủ em vào YY.”

Diêu Viễn vừa ho xong nhìn thấy “vào YY” lại giật thót mình, vào YY? Tức là nghe được giọng nói... “Hiện thực” quá rồi!

Vừa muốn cự tuyệt, Thủy Thượng Tiên đã gửi tin nhắn riêng, “Vào YY, kênh ××××××!”

Một lúc sau, Diêu Viễn không còn gì để nói, sao cô lại ngốc như vậy, có thể tưởng đây là YY bang mình chứ?

Ôn Như Ngọc: “Ai ya bang chủ phu nhân cuối cùng cũng vào rồi! Cả nhà chào mừng!!” N người ủa tới hỏi thăm, có thể nghe ra được tất cả vô cùng kích động.

Hùng Ứng Nhất Hiệu “Đại tẩu rên một tiếng coi, mọi người đều ngóng trông giờ phút này!!”

Thủy Thượng Tiên: “Em gái ta thẹn thùng, mọi người đừng có dọa nó chạy, ta thật vất vả mới lừa được nó vào đây.”

Diêu Viễn: “...”

A Di: “Quân tỷ tỷ trong YY bang phái cũng rất ít mở miệng mà.”

Cuối cùng cũng coi như có một người chưa táng tận lương tâm, Diêu Viễn rất là vui mừng.

A Di: “Cho nên thật là háo hức mà, hôm nay Quân tỷ tỷ đại hôn, không biết có thể hát một bài trên YY không? Trước đây bang chủ nói Quân tỷ tỷ hát rất êm tai! Thật lòng chờ mong!”

Chị họ nhà cô còn có cái gì chưa nói không? Ngoài ra, cô ca hát dễ nghe chỗ nào? Chị họ còn bảo giọng hát của cô làm hỏng cả nhạc nền ấy.

Ngao Thị Thương Khung: “Thật vậy sao? Tò mò quá, có phải không hả người nào đó?”

Người nào đó, mở bang chủ, mọi người đều rất ấn ý điều chỉnh âm tần cho rõ, im lặng chờ vài giây, nhưng Quân Lâm bang chủ một từ cũng không nhả ra.

Ngược lại một giọng nữ mềm nhẹ xen đầy ý cười vang lên: “Hóa ra người thật sự không phải con gái.”

“...”

“...”

N người im lặng tuyệt đối, không phải vì câu nói kia, mà là thanh âm kia cùng với người nói.

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Vừa rồi là Đại tẩu sao? !”

Ngao Thị Thương Khung: “Đúng vậy, sau đó vạn phần vinh hạnh tẩu tử mở miệng câu đầu tiên là nói với ta !”

Ôn Như Ngọc: “Người thật không sợ chết.”

Ngao Thị Thương Khung: “Ta ăn ngay nói thật thôi, có điều câu kia...”

Hoa nỏ: “Ờ ờ, tiểu Quân lúc nào cũng thật là đáng yêu.”

Tẩu Na Thị Na: “Ta bảo mà, tẩu tử giọng nói rất êm tai!”

Bào Bối Ngoan: “Tẩu tử nói nhiều thêm một chút đi.”

Á Tế Á: “Ta đoán chắc là Quân tử tỷ thẹn thùng, hehe.”

Điều Viễn xác thực... rất ngại ngùng, trở thành trung tâm cuộc nói chuyện áp lực rất lớn.

Mà người nào đó cuối cùng cũng lên sàn, lên tiếng giải vây, Quân Lâm Thiên Hạ: “Giờ lành đến rồi, qua Chủ Hôn Đài thôi.”

Thanh âm rất trầm, rất bình tĩnh, à... Điều Viễn trong lòng tự nhủ, tóm lại... Cũng không tệ Sau đó không tình nguyện trả lời: “Vâng.”

Ngao Thị Thương Khung: “Ờ ờ, rốt cuộc đạt được ước ao rồi nhé người nào đó.”

Mười giây sau, Ôn Như Ngọc: “Tiểu Thương, xin lỗi, người nào đó trong miệng người, bang chủ vĩ đại bảo ta chặn họng người.”

“...”

Hôn lễ cuối cùng cũng bắt đầu, Nhược Vi Quân Cố theo Quân Lâm Thiên Hạ đi tới trước Chủ Hôn Đài, những dòng chúc phúc bay tán loạn làm Điều Viễn hoa cả mắt, hình thức hôn lễ là do Quân Lâm bang chủ đích thân chọn, mà đại thần yêu cầu chỉ có một: Tốc độ.

Cho nên đám người có mặt hôm đó đã được chứng kiến hồi hôn lễ tốc độ nhất trong lịch sử [Thịnh Thế].

Quân Lâm Thiên Hạ, con có nguyện ý cưới Nhược Vi Quân Cố làm vợ không?

Nguyện ý.

Nhược Vi Quân Cố, con có nguyện ý gả cho Quân Lâm Thiên Hạ không?

... Nguyện ý.

Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng.

Nửa phút im lặng, sau đó, hiện trường sôi trào.

“Sao? Xong rồi??? !”

“Không phải chứ, nhanh vậy? Ta còn chưa kịp phản ứng mà!”

“Sao lại thế, buổi lễ kết thúc rồi??? Ta vừa vào mà a a a a!!!!”

“Người đâu rồi người đâu rồi? ! Lão Đại cùng Đại tẩu đâu?? Rớt mạng rồi???? !”

Ôn Như Ngọc: “Đản vừa thôi, truyền tống vào động phòng rồi! !”

Hôn lễ long trọng nhất, tốc độ nhất [Thịnh Thế] này bị hậu nhân truyền tụng thành một đoạn giai thoại: “Năm đó, có một hồi hôn lễ, tân lang Quân Lâm Thiên Hạ lúc ấy là số một trong [Thịnh Thế], chắc chắn, hôn lễ kia tề tựu N cao thủ, không thể hoành tráng hơn, tiêu tốn 1 vạn đồng vàng, bao Thiên Hi Cung cả một tuần, nhưng quá trình từ đầu chí cuối không đến 2 phút tân lang liền kết thúc buổi lễ lôi tân nương vào động phòng, đây mới là trâu bò trong trâu bò.”

“Là lằng phí trong lằng phí.” Một tài khoản dự thính- Loli Tiểu Hào bình luận.

Loli Tiểu Hào đã từng hỏi tân lang kia, làm quái gì phải bao thiên hi cung cả tuần.

Tân lang trả lời: “Sợ em chạy, nhưng anh khẳng định trong vòng một tuần có thể tìm ra.”

Loli: “...”

Đó là chuyện sau này, hiện tại Loli Tiểu Hào vẫn là Nhược Vi Quân Cố, đang động phòng.

Điều Viễn bỏ tai nghe ra, bởi vì bên trong đã nổ tung nội, lỗ tai cô chịu không nổi.

Lúc này Điều Viễn mới nhìn kỹ hy phòng đồ rực này, ặc, hệ thống đại thần còn rất chuyên nghiệp, hi trường, nền đỏ, bàn đàn hương...

Sau đó, tân lang tuần nễ vui mừng bước đến gần, nắm lấy tay cô, tìm Điều Viễn theo bản năng nhảy dựng, cuối cùng nghĩ thầm không lẽ muốn lăn trên giường thật? Hệ thống không... Vô sỉ như vậy chứ?

Hệ thống xác thực không vô sỉ như vậy, nhưng người trước mặt rất vô sỉ, “Sợ không?”

Nhược Vi Quân Cố: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Phàm là việc gì cũng có lần đầu tiên.”

Nhược Vi Quân Cố: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Phu nhân, chúng ta lên giường đi”

Không hiểu sao Diêu Viễn cảm giác Quân Lâm Thiên Hạ sau màn hình đang cười.

Nhược Vi Quân Cố: “Anh đang cười đấy à?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ừ”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Vui vẻ.”

Sau đó Diêu Viễn lại không hiểu sao, giống như bị thôi miên, Nhược Vi Quân Cố như con rối bị giật dây trong truyền thuyết, bị Quân Lâm Thiên Hạ dẫn đến bên giường, vén lên hi trường ngồi xuống, mặt đối mặt ôm nhau, sau đó màn hình dần dần tối đen lại.

Diêu Viễn cuối cùng chỉ cảm thấy, hệ thống thực ra cũng rất vô sỉ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

6.1

Sau khi kết hôn vấn đề đầu tiên Diêu Viễn hỏi đại thần là: “Nếu như, em là nói nếu như, hôm đó em đào hôn, liệu có phải sẽ chết không toàn thân không?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Không”

Vừa định thở phào một hơi, đối phương lập tức nói nốt nửa câu sau, “Sẽ bị thủ thi.”

Diêu Viễn lúc đó xác định người này... Tuyệt đối không phải chính nhân quân tử gì, có thủ đoạn nào tàn nhẫn hơn so với thủ thi không? Có không??? Không những là chết không toàn thân, còn là phục bên xác người ta, sống lại một lần giết một lần, vạn kiếp bất phục!!

May mắn, Diêu Viễn khi đó nghĩ, may mà kết hôn.

Diêu mỹ nhân ngây thơ một chút cũng không ý thức được, đây chính là kết quả người ta muốn, cô “cam tâm tình nguyện” mà gả cho hắn.

Diêu Viễn, không, Nhược Vi Quân Cố gả cho Quân Lâm Thiên Hạ xong, trên đầu mọc thêm một cái danh hiệu: Quân Lâm Thiên Hạ phu nhân. Cách xưng hô này khiến cô đi trên đường thường bị nhòm ngó, sau đó cảm thán một câu “Hóa ra đó là vợ bang chủ Thiên Hạ Bang”...v.v...

Diêu Viễn cảm thấy do bởi người nào đó sức ảnh hưởng quá mạnh, khiến cảm giác tồn tại của cô càng ngày càng yếu, chính là giống như con cái của quan lại nhà quyền quý, thường bị nói là con của ai ai đó, không có bản thân. Diêu Viễn rốt cuộc cũng có ngày được thử nghiệm làm... người nhà của quý nhân... thật rất có cảm giác được này mất nọ.

Cô cũng coi như là một cao thủ miễn cấp có được không?

Mặc dù so với người nào đó mà nói kỹ thuật kém một chút, trang bị kém rất nhiều, tiền... Thôi, cùng người ta ganh đua so sánh gì gì đó là chuyện vô nghĩa nhất!

Diêu Viễn chớp chớp mắt, tiếp tục thao tác Nhược Vi Quân Cố bào thương (chạy nhiệm vụ kiếm tiền), bởi sinh lễ cô đều cho vào bang phái hết rồi.

Á Tế Á: “Quân tử đang bào thương à? Không phải tỷ phu trong truyền thuyết đã đem tất cả tiền chuyển hết cho tỷ quân sao? Thế nào lại thiếu tiền được?!”

Diêu Viễn thờ dài, tiêu tiền của người khác tay bị nhũn, “Đây là hai việc khác nhau, ta chỉ giúp hắn quản tiền thôi.”

Á Tế Á: “Quân tử, tỷ không phải vẫn luôn muốn dựa hơi đại gia sao? Giờ túm được rồi lại không dựa là thế nào?”

Điều Viễn lần nữa thở dài, đại gia này cũng đại gia quá, dựa hơi rất có áp lực tâm lý, hơn nữa chủ yếu là người nợ tuyệt đối không phải là loại lương thiện gì, cứ cảm thấy chỉ cần bước sai một bước chính là con đường không có lối về, đang cần kiệm để xa xỉ, đang xa xỉ cần kiệm trở lại rất khó.

Không được bao lâu trong bang lại có người hỏi cô tại sao phải bào thương? Điều Viễn cũng lười giải thích, liền nói là chạy cho vui.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đang bào thương?”

Nhược Vi Quân Cố: “Vâng... Chạy chơi.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Chơi chán rồi có muốn đi đánh phỏ bản không?”

Nhược Vi Quân Cố: “... Được”

Đúng là chán rồi, Điều Viễn đối với nhiệm vụ kiếm tiền không có gì mới mẻ trước giờ cũng không mấy hứng thú.

Điểm tốt nhất sau khi kết hôn chính là kỹ năng truyền tống giữa phu thê, không cần tọa độ, không cần chạy, chỉ cần click vào “Truyền tống tới bên trạng phu / thê tử” là trong nháy mắt đã di động đến bên nửa kia rồi.

Lúc Nhược Vi Quân Cố truyền tống đến chỗ Quân Lâm Thiên Hạ đã có mấy người ở đó sẵn, bao gồm cả chị họ Thủy Thượng Tiên, còn có Hoa Khai.

Có một sự kiện cần nhắc tới một chút, chính là sau khi Điều Viễn kết hôn cùng Quân Lâm Thiên Hạ, Thiên Hạ Bang cũng cùng Bách Hoa Đường bọn họ kết thành đồng minh. Người của Bách Hoa Đường đương nhiên là vui vẻ phát điên, ngoại trừ Điều Viễn- nhân vật đã được thâm thấu quá triệt để.

Hoa Khai: “Tiểu Quân đến rồi? Hehe, ta nằm mơ cũng không nghĩ đến có thể cùng các đại cao thủ trên bảng xếp hạng đi đánh phỏ bản, thật kích động! Có thể giống trong truyền thuyết giết một lèo thắng đến Boss không?”

Nhược Vi Quân Cố: “Không.”

Boss cao cấp trong phỏ bản mà cứ để người chơi muốn giết lúc nào là giết lúc ấy thì đại biểu điều gì? Đại biểu trò chơi này đóng cửa nhịn com được rồi.

Hoa nỏ: “Hoang tưởng tí cũng tốt mà!”

Nhược Vi Quân Cố: “À, cũng đúng.” Hoang tưởng không có gì là không thể.

Đội ngũ thành lập, Bách Hoa Đường ba người cùng với Quân Lâm Thiên Hạ, Ngao Thị Thương Khung, Hùng Ưng Nhất Hiệu, Lạc Hà Mãn Thiên.

Lạc Hà Mãn Thiên: “Vị này chính là Quân Lâm phu nhân sao?”

Ngao Thị Thương Khung: “Tẩu tử, giới thiệu cho người, Lạc Hà là một người bạn cũ, hiện là bang chủ phu nhân của Vân Hải Bang.”

Vân Hải Bang Điều Viễn cũng từng nghe nói qua, cũng là một đại bang phái.

Nhược Vi Quân Cố: “Xin chào”

Lạc Hà Mãn Thiên: “Xin chào, ta cứ luôn nghĩ Quân Lâm sẽ không kết hôn cơ, không ngờ... Tóm lại rất vui được gặp cô, nghe nói trong hiện thực cũng là đại mỹ nữ, ài, mỹ nữ lúc nào mà chẳng tương đối nổi tiếng đây”

Điều Viễn nghe xong theo bản năng nhú mày.

Thủy thượng tiên: “Em gái tôi tâm hồn cũng rất đẹp có được không?”

Hùng Ưng số 1: “Tẩu tử kỹ thuật cũng thực OK.”

Lạc Hà Mãn Thiên: “Các người sao vậy, ta đâu nói tiểu Nhược không tốt.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Vào phỏ bản đi.”

Lãnh đạo lên tiếng, những người còn lại đều không nhiều lời nữa mà vào phỏ bản, Nhược Vi Quân Cố lập tức nhận được tin nhắn riêng của lãnh đạo: “Lạc Hà Mãn Thiên là Thương Khung mang đến.”

Một câu không đầu không đuôi, giống trần thuật lại giống giải thích, ‘không liên quan gì đến anh’, Điều Viễn đọc xong đột nhiên bật cười.

Anh thực nhạy cảm, cô cũng không nghĩ lung tung gì, chẳng qua người khác vừa gặp đã gọi mình là đại mỹ nữ, cô có chút bài xích, dù sao người bình thường đều không hi vọng người khác chỉ quan tâm tới vẻ bề ngoài của mình mà.

Nội tâm gì gì đó so ra vẫn quan trọng hơn.

Điều Viễn mới đầu xác thực không nghĩ lung tung, sau đó lúc đánh bản sao cuối cùng lại thành nghĩ lung tung. Mà cũng không thể không nghĩ lung tung

được, Lạc Hà Mãn Thiên kia là mục sư, chịu trách nhiệm trị liệu cho mọi người, nhưng cô ta một đường gần như đều chỉ lo cho Quân Lâm Thiên Hạ ... mà Quân Lâm Thiên Hạ là ai chứ? Cả sever anh ta chính là nhân vật mấu chốt nhất.

Người có ý kiến đầu tiên không phải Diêu Viễn, mà là người có thanh máu HP báo nguy, Diêu Hân Nhiên, “Ta nói này đại tỷ, người cũng giúp ta thêm ít máu đi!”

Lạc Hà Mãn Thiên: “Sorry, vừa rồi không chú ý, lập tức thêm đây”

Sau đó sự việc tương tự lại phát sinh một lần, nhưng người kêu là Hùng Ứng Nhất Hiệu.

Diêu Viễn nghĩ thầm may mà kỹ thuật của cô cũng thật sự tính OK, không phải mất mặt hô cứu mạng, đến lúc trước khi vào ải cuối cùng PK với Boss, Quân Lâm Thiên Hạ đứng lại.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Lạc Hà Mãn Thiên, cô hoặc là nghiêm túc phối hợp, hoặc là thoát ra luôn đi.”

Kênh đội ngũ rơi vào yên lặng.

Lạc Hà Mãn Thiên: “Xin lỗi, Quân Lâm, sau này ta sẽ chú ý.”

Chị họ Diêu Hân Nhiên gửi tin nhắn riêng: “Em có cảm thấy cô ta thích Quân Lâm Thiên Hạ không?”

Diêu Viễn nghĩ thầm, mọi người chắc đều cảm giác được đi? Có điều cô không quen bàn luận thị phi, cho nên không tiếp lời, Diêu Hân Nhiên lại gửi đến: “Nhưng mà Quân Lâm Thiên Hạ này thật ác liệt! Hoặc là phối hợp, hoặc là cút! Ha ha, vui không? Chị nhìn còn thấy sợ, đang cùng Hoa Khai nói nếu Lạc Hà Mãn Thiên không biết điều như vậy, người báo Quân Lâm Thiên Hạ trực tiếp thịt cô ta luôn đi, chết trong tay người mình ái mộ là ngược nhất đấy.”

Diêu Viễn toát mồ hôi.

Một giây sau Quân Lâm Thiên Hạ cũng gửi tin nhắn riêng tới, “Đừng nghĩ nhiều.”

Cô sao lại nghĩ nhiều được, cô ta thích anh, anh thích... người khác, thì người khác kia cũng không thể đi so đo với tất cả những người thích anh chứ? Như vậy quá nhỏ nhen, cho nên Diêu Viễn rộng lượng trả lời một câu, thậm chí còn mang chút tính chất an ủi, “Được hoan nghênh, rất tốt.”

Chưa được bao lâu, Ngao Thị Thương Khung nhắn: “Xin lỗi tàu tử! Ta tưởng Lạc Hà đã hết hy vọng với Quân Lâm rồi, cho nên mới đáp ứng cho cô ấy cùng đi phó bản, thực ra cô ấy vốn là người trong bang, sau đó... ặc, tóm lại bang chủ đại nhân ngoại trừ người thì tuyệt không có ai khác đâu!”

Nhược Vi Quân Cố: “Người đừng kích động như vậy”

Ngao Thị Thương Khung: “Tàu tử, ta không kích động trọng phụ nhà người sẽ đem ta băm thầy vạn đoạn, hậu quả rất nghiêm trọng!”

Diêu Viễn toát mồ hôi, “Được rồi được rồi, ta tin mà.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đánh xong Boss cuối này dẫn em đi Vô Tà Sơn chơi nhé?”

Vô tà sơn?

Đại thần, anh đối với thánh địa hẹn hò của Thịnh Thế thiên vị biết nhường nào.

Tuy rằng bối cảnh trong Thịnh Thế được đồ họa rất xa hoa, Diêu Viễn bình thường cũng rất thích cười Tảo Hồng Mã đi dạo vòng vòng, nhưng mà...

Nhược Vi Quân Cố: “Không đi được không? Em muốn xem phim.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “À, vậy đợi lát nữa cùng xem phim”

Diêu Viễn kinh ngạc, người kia tiện nói: “Em muốn xem phim gì? Anh cũng bật, coi như cùng xem”

Diêu Viễn: “...”

Vừa định thở phào, luôn là như vậy, vừa định thở phào một cái liền trúng ngay một chương trời giáng, Quân Lâm Thiên Hạ: “Có muốn dùng webcam với anh không?”

Nhược Vi Quân Cố: “Dạ?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đùa thôi.”

Còn không đợi Diêu Viễn hoàn hồn sau hai ba đợt sóng triều liên tiếp, Ngao Thị Thương Khung đã nhắn: “Đúng rồi tàu tử, ta đã nói với người là lão Đại rất đẹp trai chưa? Thật đấy, đẹp lắm luôn!”

Câu nói cuối cùng này Điều Viễn mãi vẫn không phân tích được là người nào đó bày mưu đặt kế, hay là Ngao Thị Thương Khung thật sự “Đúng rồi” đột nhiên nghĩ ra?

Nói tóm lại, cùng đại thần “Võng luyến” thật hao tổn tinh thần.

Trong tiềm thức Điều Viễn nhận định mình đây là đang yêu đương. (yêu đương trên mạng cũng là yêu đương).

6.2

Sau khi boss cuối ngã xuống, “bàn tay vàng” Ngao Thị Thương Khung đi lên sờ soạn thi thể, lấy được trang bị không hẳn tốt nhưng cũng không tầm thường, ba bên phân chia, cũng có thể nói là hai bên, bởi vì Thiên Hạ Bang nhận được gì đều tặng hết cho tẩu tử đang ở Bách Hoa Đường. Ngao Thị Thương Khung lúc đem đồ gửi cho Nhưộc Vi Quân Cố còn nói thêm một câu, “Đại tẩu, trong này ta gói cả quả cưới hôm rồi chưa kịp tặng, chúc người cùng bang chủ nhà chúng ta tân hôn vui vẻ ha.”

Còn có vụ này nữa?

Nhưộc Vi Quân Cố: “Không sao đâu, không tặng cũng không vấn đề gì.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Em nhận đi, lễ nhẹ ý nghĩa nặng.”

Ngao Thị Thương Khung trợn ngược mắt nhìn hai chữ “Lễ nhẹ”, nhẹ chỗ nào ? !!!

Điều Viễn thì nhìn chằm chằm ba chữ “Ý nghĩa nặng”, mỗ bang chủ, anh nhất định phải tích cực nhắc đi nhắc lại như vậy sao?

Đây mới thật sự là hạ gục nhanh tiêu diệt gọn, lại còn là một mũi tên giết hai con chim

Hệ thống thông báo: Lạc Hà Mãn Thiên thoát khỏi đội ngũ.

Ặc, ba con...

Đánh xong phó bản đã qua chín giờ, chờ xem phim nữa thì phỏng chừng cũng phải mười một giờ, Điều Viễn nói muốn logout, những người còn lại đều tỏ vẻ sao sớm vậy? Mới chập tối mà!

Nhưộc Vi Quân Cố: “Sáng mai có lớp, phải dậy sớm.”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Đại tẩu thật sự là giảng viên đại học hả? Ta mới năm hai, cảm giác có chút... Hehe, cho tới hiện tại cũng chưa từng cùng cô giáo chơi điện tử bao giờ.”

Hoa Khai: “Tiểu Quân là giáo viên sao? Còn là giảng viên đại học? Toát hết cả mồ hôi, giờ ta mới biết đấy! Tiên Tiên người nói người mới hai bảy một nhành hoa? Vậy em người năm nay bao nhiêu tuổi?”

Thủy Thượng Tiên: “Nhỏ hơn ta hai tuổi”

Ngao Thị Thương Khung: “Hai lăm à, ừ ừ, vậy nhỏ hơn bang chủ nhà chúng ta ba tuổi.”

Thủy Thượng Tiên: “Hả? Quân Lâm bang chủ 28 à, thế là đang trong kỳ tráng niên* đấy.”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Phụt!”

Ngao Thị Thương Khung: “Ha ha đúng vậy, chính là đang trong cái kỳ đó.”

Nhưộc Vi Quân Cố: “Ta chuẩn bị logout, mọi người cứ từ từ trò chuyện.”

Cảm thấy mặt nóng ran, chủ đề như vậy thật sự là... Mà mỗ bang chủ vừa rồi thế nhưng lại không mở miệng ngăn cản, anh không phải luôn thuận trộm thì sống chống trộm thì chết sao? Một giây sau Ngao Thị Thương Khung gửi một tin nhắn riêng đến: “Tẩu tử, ta bị người đàn ông của người chém chết, cầu an ủi!”

“...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Mai phải dậy sớm, em xem xong phim thì ngủ luôn đi.”

Giết người xong vừa quay đầu đã dịu dàng bảo bạn ngủ sớm gì gì đó... Điều Viễn đột nhiên thấy mỗ bang chủ cũng thật đáng yêu, ô, hóa ra cô cũng có mặt tà ác này sao?

Nhưộc Vi Quân Cố: “Vâng, anh cũng thế nhé.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Tuần sau anh đến Giang Ninh công tác.”

Điều Viễn chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, không có nhìn lắm, Giang Ninh, không phải là ... tìm lại đập thỉnh thỉnh.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Có thể sẽ ở lại một đêm, em có muốn gặp mặt không?”

Bỗng nhiên nghĩ đến đoạn “Trong kỳ trăng niên” vừa rồi, Điều Viễn quyết đoán nói: “Em là người truyền thống!”

Quân Lâm Thiên Hạ: “...”

Lần đầu tiên thấy Quân Lâm Thiên Hạ im lặng tuyệt đối, sau đó Điều Viễn phản ứng lại, xấu hổ muốn chết! Lúc này tiếng chuông điện thoại từ bên cạnh vang lên, cô không nhìn kỹ tên người gọi đã nhắc máy, “Xin chào”

“Xin chào” Giọng nam đầy từ tính, có chút quen tai, Điều Viễn nhìn trân trân vào màn hình máy tính, đầu óc vẫn cảm thấy mơ hồ, người ở đầu dây bên kia lại lên tiếng, trong giọng nói đầy ý cười, “Ta còn đang nghĩ xem câu đầu tiên em sẽ nói với anh là gì? ‘Xin chào’, rất tốt.”

“...”

“Nhận được điện thoại của anh rất bất ngờ sao?” thanh âm kêu gọi không nhanh không chậm.

“Khụ, cũng bình thường”

“Bình thường là tốt rồi.” từng chữ từng chữ chậm rãi nhả ra... đang quyến rũ người khác sao?!

Điều Viễn nhẹ giọng hỏi: “Anh có việc gì à?”

“Không có” Anh nói, “Chẳng qua muốn gọi điện cho em, anh muốn làm vậy lâu rồi. Còn nữa, tuần sau anh đến Giang Ninh, muốn gặp nhau hay không cho em quyết định.”

“...”

“Được rồi, em đi xem phim đi.”

Thế này thì còn xem xét gì nữa??

Anh nói tạm biệt, cô vâng một tiếng, điện thoại đã cúp rồi N phút sau Điều Viễn vẫn còn ở trước máy tính ngây người ra.

Hôm sau Điều Viễn mang hai mắt thâm quầng ngồi xe buýt đi làm, vừa ngồi xuống thím bên cạnh đã nhìn cô bảo: “Cô gái, cháu mặc ngược áo khoác rồi.”

Điều Viễn cởi áo ra mặc lại xong, người ngồi sau lại vỗ nhẹ lên vai cô, Điều Viễn quay đầu, đối phương liền nói: “Điều Viễn, đúng là cậu rồi” Người đàn ông diện mạo nhã nhặn cười, “Mình vừa rồi còn không dám nhận, cậu cắt tóc, nhìn qua... Thay đổi không ít.”

“À, ừ” Từ khi đi du học cô vẫn luôn để tóc ngắn cho tiện.

Đối phương hỏi: “Cậu về nước khi nào vậy? Bây giờ đang làm ở đâu?”

Điều Viễn kể qua một chút, người kia cười nói: “Về trường cũ công tác à, cũng tốt.”

“Ừ, cũng bình thường ấy mà” Điều Viễn đột nhiên nghĩ đến câu kia hôm qua người nào đó nói “Bình thường là tốt rồi” thì không khỏi lắc lắc đầu, tối qua đã nghĩ cả đêm rồi giờ còn nghĩ, đúng là muốn chết mà.

Đối phương lại tiếp: “Cậu vẫn hay ngồi xe này à? Sao mình không gặp được bao giờ?”

Điều Viễn thực ra không thích cùng người khác nói chuyện trên xe buýt lắm, nhưng đã gặp phải bạn học cũ rồi, lờ đi cũng không được, đành phải câu được câu mất trả lời, về phần trước đây tại sao không đụng mặt, thì bởi đây cũng là lần đầu tiên cô đi xe này, bình thường đều đi bộ đến trường, đường nào đi lại cũng chỉ mất gần hai mươi phút, coi như rèn luyện thân thể thôi.

Điều Viễn đến nơi trước, trước khi xuống xe đối phương hỏi số điện thoại, khi ra nước ngoài cô đã đổi một lần, về lại đổi, hiện tại có thể liên hệ với cô chỉ có người thân cùng mấy đứa bạn cùng phòng hồi đại học, còn có... Quân Lâm Thiên Hạ.

Điều Viễn xuống xe rồi vẫn thấy bạn học cũ Trần Đông Dương ở cửa sổ vẫy nhẹ tay chào. Vào trường rồi cô mới đột nhiên nhớ ra, người này hình như đã từng có scandal với cô thì phải! Nghe nói trước đây cô thường ngồi bên sân bóng rổ dõi theo nam sinh chơi mất nhất, sinh động nhất dẫn bóng lên rổ, nam sinh kia chính là Trần Đông Dương.

Thêm lần nữa cảm thán YY** không có gì là không thể, cô chỉ nhìn quả bóng thôi mà, xem trận bóng rổ không nhìn quả bóng thì nhìn cái gì? Thế nào lại đồn thành cô nhìn mặt người cầm bóng được vậy?

Kỳ thật nếu đếm kỹ, từ nhỏ đến lớn việc Điều Viễn trở thành trung tâm phân phối dưa lê không thiếu, mỹ nữ thì nhiều thị phi mà.

Điều Viễn tóm lại cảm thấy, cô đó giờ đều là “Nằm cũng trúng đạn”.

Điều Viễn nhận được điện thoại của chị họ khi đang đi trong vườn trường, cô mở miệng trước hỏi: “Em nói em chưa yêu đương bao giờ chẳng ai tin đúng không?”

“Chị tin.” Trả lời qua quýt rồi Điều Hân Nhiên bắt đầu nói đến việc của mình, “Đêm qua bang chúng ta cùng Thiên Hạ Bang buôn dưa khí thế ngất trời trên kênh đồng minh, em ngủ sớm thật là đáng tiếc.”

Làm ơn đi, đêm qua cô tỉnh như sáo có được không?

Điều Hân Nhiên tiếp: “Người Thiên Hạ Bang đều biết em ở Giang Ninh rồi, sau đó nói chuyện rất vui, còn phát hiện ra không ít người cũng đang ở đây, thế là có người liền đề nghị sang tuần tổ chức offline, thật là kích động phải không?!”

Trước không nói tới Điều Viễn một chút cũng không kích động, mà “Giang Ninh” “sang tuần” “offline” này cùng với “Giang Ninh” “tuần sau” “gặp nhau” của người nào đó là không mưu mà hợp sao? Hay là ngầm ngầm động tay động chân đây? Thật sự cần phải tỉ mỉ xem xét .

“Ai đề nghị vậy?”

“Bạn trên mạng đó.”

“Bạn trên mạng nào?”

“Tàu Na Thị Na, tiểu tử nhiệt tình tăng vọt, hành trình một ngày du lịch Giang Ninh cũng sắp xếp xong hết rồi, đầu tiên tập hợp ở đài phun nước quảng trường Vạn Đạt, sau đó đi ăn rồi đi dạo vườn thực vật, tiếp theo tới bờ biển xem hải đăng, chỗ chúng ta khi còn bé thường đi nhặt vỏ sò ấy, tiếp nữa ăn tối xong đi hát Karaoke, cuối cùng là đi dạo chợ đêm.”

“...”

“Nhưng bang chủ nhà họ, cũng chính là phu quân Quân Lâm Thiên Hạ nhà em có vẻ sẽ không tham gia.”

“Anh ấy không đi?”

Hóa ra đúng là cô nghĩ nhiều rồi? Điều Viễn có chút xấu hổ , hoài nghi người ta trong khi người ta thật sự chỉ là đến để công tác thôi.

Còn nỗ bang chủ có trong sạch hay không thì chỉ có hắn biết trời biết.

Cho nên tối hôm đó Điều cô nương chẳng mấy khi ôm tâm lý bồi thường đăng nhập, sau đó chủ động liên hệ với Quân Lâm Thiên Hạ

“Anh có bận không?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Không, đang chờ em.”

Nhược Vi Quân Cố: “... Đi Vô Tà Sơn nhé?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Được.”

Sau đó gặp nhau, cười chung Bạch Hổ. Vừa thưởng thức phong cảnh trên đường, Điều Viễn vừa nghĩ thâm hình như linh thú anh đưa cô còn chưa thả ra bao giờ, lần sau thả đi, cùng anh sóng vai, tự tại giữa đất trời. Điều Viễn trẻ người non dạ, nghĩ sao nói vậy đem ý tưởng nói ra hết, cuối cùng nhận được câu trả lời là

Quân Lâm Thiên Hạ: “Không ổn.”

Thưởng thức phong cảnh? Tự tại giữa trời đất? No no no, lão gia này chẳng qua chỉ muốn “Cười chung” mà thôi.

---

*Kỳ tráng niên: thời kỳ khỏe khoắn, mạnh mẽ (cả tâm lẫn sinh lý hihi :>)

**YY: ở đây mang nghĩa hoang tưởng, tự sướng.

6.3

Điều Viễn nhìn màn hình trước mặt, cảm thấy mình cùng Quân Lâm Thiên Hạ phát triển quan hệ thật sự là quá tốc độ , tuy rằng chỉ là trong game online, nhưng vẫn cảm thấy hiệu ứng “Cảm tình nóng lên” nhanh như hỏa tiễn, ôi, đã đến mức có thể tay trong tay nhảy xuống thiên nhai rồi.

Hẹn hò xong lại bị chị họ gọi vào kênh đồng minh.

Ôn Như Ngọc: “Tàu từ đến rồi!”

Bảo Bối Ngoan: “Đại tẩu Đại tẩu cầu ảnh chụp!”

Hoa Khai: “Đúng đấy, ta cũng chưa được xem ảnh tiểu Quân bao giờ.”

Bảo Bối Ngoan: “Lại nói, Hoa Khai tỷ tỷ lớn lên thật thanh thuần, tóc dài như vậy hâm mộ quá đi!”

Hoa Khai: “Thanh thuần hai chữ này cách ta đã rất xa rồi, về phần tóc chẳng qua cũng nhờ nuôi rất nhiều năm mà dài thôi.”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Hôm nay quả là sáng khoái, được ngắm không ít mỹ nữ!”

Điều Hân Nhiên báo Điều Viễn xem lịch sử, Điều Viễn kéo lên nhìn nhìn, phát hiện Hoa Khai, còn có hai cô gái trong Thiên Hạ Bang đã đăng ảnh mình lên rồi.

Thủy Thượng Tiên: “Chuẩn bị tâm lý thật tốt đi, bọn họ đối với em tò mò như hổ đói!”

Điều Viễn: “...”

Có điều thành thật mà nói, bộ dạng Hoa Khai trên thực tế thực nữ hơn nhiều so với tưởng tượng của Điều Viễn, cô cứ luôn cho rằng cô nàng là loại nữ sinh khô cứng cơ, dù sao bình thường nói chuyện cũng đều theo kiểu “Con ranh này muốn ăn đòn à?!”...

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Một lần nữa thỏ thẻ xin xỏ ảnh ngọc của tẩu tử!”

Bảo Bối Ngoan: “Cầu ảnh chụp Đại Tẩu!”

Sau đó cả đồng người cùng lên tiếng, bao gồm cả người của Bách Hoa Đường.

Thủy Điều Ca Dao: “Náo nhiệt quá, đang nói chuyện gì vậy?”

Bảo Bối Ngoan: “Thủy Điều tỷ tỷ? Đã lâu không gặp!”

Thủy Điều Ca Dao: “Ừ, gần đây tương đối bận rộn.”

Sự xuất hiện của Thủy Điều Ca Dao cuối cùng cũng khiến mọi người dời đi được chủ đề “Cầu ảnh chụp Đại Tẩu”, Điều Viễn thở phào một hơi, sau đó nhìn Thủy Điều Ca Dao hào hứng nói mấy người đang đăng ảnh à? Sau đó thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng gửi mấy tấm ảnh chụp mình lên, tấm nào tấm đó đều xinh đẹp động lòng người.

Điều Viễn hòa vào quần chúng cùng nhau thưởng thức một phen, theo đảng này luôn là hạnh phúc mà lại không áp lực, tốt đẹp biết bao.

Trong vô số tiếng ca ngợi, Điều Viễn lại nhìn thấy một con cá bơi ngược dòng, Tẩu Na Thị Na: “Kỳ thật ta nghĩ Đại Tẩu vẫn đẹp hơn...”

Điều Viễn suýt nữa thì xấn tay áo đứng phắt dậy!

Hoa Khai: “Xem ra đệ nhất mỹ nhân phải thoái vị rồi.”

Lạc Thủy: “Kịch liệt cầu ảnh ngọc của tẩu tử! !”

N người lập tức phụ họa, ngay cả Thủy Điều Ca Dao cũng nói: “Ờ ờ, cùng cầu.”

Trong thái độ của Thủy Điều Ca Dao có chút bé nhỏ khiêu khích, nhưng Điều Viễn thật sự cảm thấy “Xem ai đẹp hơn nào” cái gì gì đó thực sự là muốn phần nhằm chán, lại không phải là thi hoa hậu thế giới, thắng còn được 20 vạn đôla. (200 000\$)

Hoa Khai gửi tin nhắn riêng tới: “Cô ta cũng thật là tự tin, có bản lĩnh thì đừng lấy ảnh gốc ra, tuy chị đây giờ suốt ngày lúi húi ở Khai Hoa Điểm, nhưng tốt xấu gì năm đó cũng xuất thân IT (Information Technology- công nghệ thông tin) đấy nhé, Photoshop hay không tùy tiện quét mắt một vòng là biết ngay, còn tưởng không ai phát hiện mình giờ trò? Khôi hài!”

Hoa Khai: “Tiểu Quân, có muốn ta giúp người Photoshop qua ảnh chút không? Tung ra đảm bảo con ranh kia rằng rơi đầy đất, hoa lệ kể nhiệm ngai vàng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân luôn!”

Nhược Vi Quân Cố: “Hữu hộ pháp, bình tĩnh.”

Hoa nữ: “...”

Điều Viễn nhìn mấy người còn đang rít gào đòi ảnh mình trên kênh đồng minh, xem ra không gửi cho có lệ là không xong, làm sao bây giờ?

Sau đó, Điều Viễn đột nhiên đọc được một câu làm cho cô tỉnh cả người, Bảo Bối Ngoan: “Ta có thể thỏ thẻ cầu ảnh ngọc của lão Đại không?”

Nhược Vi Quân Cố: “Khụ, cùng cầu.”

Kênh tán gẫu theo quán tính trầm mặc 3 giây, thay vào đó là những hàng chấm than nhảy ra liên tục!

Bảo Bối Ngoan: “Oaoaoaoaoa!!!!!!!!!!”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Tẩu tử uy vũ!!!!!!!!!!”

Ôn Như Ngọc: “Tẩu tử uy vũ! Tuyệt đối uy vũ!”

Hoa Khai: “Tiểu Quân lại bán manh!” (Ý là đáng yêu)

Không phải bán manh, là bán... chồng...

Mà Quân Lâm Thiên Hạ kiem chữ như vàng rớt cuộc cũng mở kim khâu: “Muốn xem ảnh anh?”

Bảo Bối Ngoan: “MuốnMuốnMuốnMuốnMuốn! !”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Không hỏi mấy người.”

Diêu Viễn toát mồ hôi, trước đó chỉ là dòi đi hòa lực thôi, không nghĩ tới hậu quả, bây giờ... Cô có phải đang tìm chết hay không vậy?

Nhược Vi Quân Cố: “Cũng không phải là cưỡng ép...”

Bảo Bối Ngoan: “Nhất định phải cưỡng ép mà tẩu tử!”

Hoa Khai: “Cùng cưỡng ép.”

Bảo Bối Ngoan: “Cơ bất khả thất thời bất tái lai*, tẩu tử mạnh mẽ lên, năn ni tỷ đó!”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Cùng cầu!”

Vì sao cứ có cảm giác không đúng ở đâu rồi?

Quân Lâm Thiên Hạ: “Muốn không?”

Anh nhất định phải phối hợp như vậy sao?

Quần chúng: “Tẩu tử muốn !”

Áp lực quá lớn, rốt cuộc tay cũng run rẩy đánh : “Vâng”

Đây là thời khắc mạng tính lịch sử!

Trong lúc mọi người nín thở chờ đợi, Quân Lâm Thiên Hạ làm theo yêu cầu, ảnh chụp load rất chậm rãi, tất cả nhất tề đàn ra.

Đó là một tấm ảnh tiểu bảo bảo tuyệt đối chưa tròn nửa tuổi, bé xíu nằm trong tã lót màu đỏ được thêu vô cùng tinh tế, vừa giống hoa lại vừa giống một loại ký hiệu. Cục cưng mở to mắt đối diện ống kính, đang thoảng toét miệng cười, mặt mày rõ ràng, sống mũi đã loáng thoảng thấy được rất cao rất thẳng, da thịt trắng như tuyết, môi đỏ như máu, tóc đen như gỗ mun... Khụ, tóm lại đứa nhỏ này nhìn qua muốn bao nhiêu xinh đẹp liền có bấy nhiêu xinh đẹp!

Bảo Bối Ngoan: “Đây là bang chủ khi còn bé sao? Oa oa oa quá đáng yêu! ! Ta chịu không nổi rồi !”

Trong khi những từ đáng yêu, dễ thương bay đầy màn hình, một đám người đã hoàn toàn quên mất thứ bọn họ muốn hẳn phải là ảnh mẫu bang chủ hiện tại, mà không phải là bức ảnh đến shota cũng không tính như vậy..

Ôn Như Ngọc thực sự thực sự rất muốn nhắc nhở bọn họ một câu: “Nguyên tắc của các người đâu? !”

Diêu Viễn cũng đang sâu sắc cảm thán thật là đáng yêu quá, một giây sau đã nhận được tin nhắn riêng của người nào đó, Quân Lâm Thiên Hạ: “Anh đã phải hy sinh nhan sắc rồi, em có muốn bồi thường một chút không?”

Tính cách thì một chút cũng không đáng yêu.

Phong ba cầu ảnh chụp cứ như vậy qua đi, Diêu Viễn đem tấm ảnh bé con kia lưu vào máy tính, nghĩ bụng sau này sinh con không biết có thể dễ thương như vậy hay không?

Đáp án dĩ nhiên là chỉ có hơn chứ không kém.

Đương nhiên đây là nói sau.

Bước vào tháng 12, thời tiết chuyển lạnh không ít, nhưng trong trò chơi trước sau vẫn nhiệt tình như lửa. Mấy ngày này bọn họ vẫn luôn bàn luận về việc offline ở Giang Ninh, đối với sự kiện này mới đầu Diêu Viễn quyết định không tham gia, nhưng sau đó biết được mỗ bang chủ khéo như vậy đúng vào hôm đó cũng đến đây thì quyết đoán đi ghi danh! Không cần viện cớ từ chối hẹn hò với người kia, hai chọn một, quá rõ ràng rồi.

Diêu Viễn đi báo danh xong, Ôn Như Ngọc, Hùng Ưng Nhất Hiệu, Thủy Điều Ca Dao những người cách Giang Ninh trời Nam đất Bắc cũng đều ghi danh, vì vậy lại kéo theo không ít người ở thành phố khác tới, cuối cùng chốt nhân số là 33, quy mô cũng được coi như khổng lồ.

Kỳ thật trong số này có rất nhiều người Diêu Viễn hoàn toàn không quen, đều là Thiên Hạ Bang. Trong bang ngoại trừ vài nguyên lão cô thường tiếp xúc, những người khác hầu như không nói chuyện bao giờ, phần đa là cô trở thành đề tài cho họ nói chuyện thôi.

Nhưng mà không quen cũng không sao, Bách Hoa Đường thì đều quen hết mà, lại nói, cô chủ yếu là vì trốn tránh người nào đó nên mới đi, mục đích đạt thành là được.

Muốn hỏi Diêu mỗ nhân vì sao sợ cùng Giang bang chủ gặp mặt như vậy? Chính là vấn đề về trị số chiến đấu. Trong lòng Diêu Viễn, cô tình nguyện một địch trăm còn hơn phải đấu tay đôi với người kia.

Nhưng mà đồng chí Diêu Viễn, đồng chí không cảm thấy “khéo như vậy, cùng một ngày” gì gì đó là rất đáng suy xét rất đáng cân nhắc sao?

Chân tướng quả thực là vô cùng sinh động.

Cùng Diêu Viễn báo danh, Ôn Như Ngọc lắc đầu rồi lại lắc đầu, “Giang Thiên, cậu giỏi!”

Diêu Viễn gặp lại Trần Đông Dương là ở dưới lầu nơi cô làm việc, rất ngoài ý muốn, đi lên chào hỏi, “Thật trùng hợp, lại chạm mặt rồi.”

Trần Đông Dương cười một cái, “Mình là cố ý đến tìm cậu, chờ cả nửa ngày rồi.”

Diêu Viễn kinh ngạc, “Tìm mình? Vậy sao không gọi điện thoại?” không phải đã lấy số rồi sao?

Đối phương nói: “Số cậu cho mình bị sai.”

Diêu Viễn xấu hổ, nói bất cẩn không biết người ta có tin không?

Trần Đông Dương tiếp: “Tìm chỗ ngồi đi? Mình muốn cùng cậu nói chuyện một chút.”

Diêu Viễn nghĩ thầm cô cùng Trần Đông Dương không thân chẳng thiết thì có gì để nói? Có điều vì tình nghĩa đồng học, đối phương cũng đã mở lời rồi giờ cự tuyệt thì không tốt lắm, liền gật đầu nói: “Mình bây giờ chuẩn bị đi ăn cơm, cậu ăn chưa?”

“Chưa”

Hai người cứ như vậy đi về phía cạnh căng tin trường, vào một nhà hàng nhỏ khá đặc sắc gọi hai phần cơm, hai cốc đồ uống sau đó bắt đầu nói chuyện, nhưng hầu như đều là Trần Đông Dương nói, Diêu Viễn nghe, chủ yếu là vì cô đói rồi, có cơm là cầm đầu ăn, thỉnh thoảng gật gù. Nói thì chẳng ra làm sao, mà cậu bạn học cũ này tìm cô cuối cùng là vì cơ sự gì? Thời tiết của Toronto à?

Cơm nước xong, Diêu Viễn đang muốn kêu nhân viên phục vụ lại trả tiền, người đối diện đã nhanh hơn nói mình mời, Diêu Viễn thấy cậu ta có thành ý như vậy cũng không tranh nữa, nói cảm ơn.

Trần Đông Dương nói: “Đừng khách sáo. Diêu Viễn, cậu có bạn trai chưa?”

“Hả?”

“Mình nghĩ, nếu cậu chưa có bạn trai... vậy cậu thấy mình thế nào?”

Hóa ra trọng điểm đều được đặt cuối cùng? Diêu Viễn sững sờ buột miệng nói: “Mình vừa kết hôn.”

Trần Đông Dương ngẩn ra, sau đó lông mày chậm rãi nhả lại, mở miệng muốn nói mấy lần cuối cùng mới cười cười, “Là như vậy...”

Mà Diêu Viễn nói lời kia chẳng qua cũng chỉ là miệng nhanh hơn não, quay đầu lại trong lòng cũng kinh ngạc không thôi, xem ra việc “Kết hôn” này đối với cô quả nhiên tạo thành bóng ma không nhỏ, trong tiềm thức liền xem chính mình là phụ nữ đã lập gia đình?

Trần Đông Dương đứng dậy nói: “Thành thật xin lỗi đã quấy rầy cậu.” Sau đó hờ hững tạm biệt trước khi xoay người đi. Dường như có chút tức giận? Diêu Viễn nhìn tầm lưng kia, vốn định giải thích một chút, nhưng mà như vậy có tính là không trùng hợp thì không thành sách không? Hoặc nên nói biết thời biết thế, thuận nước đẩy thuyền, lời nói dối có thiện ý?

Lúc này tiếng chuông di động vang lên, là tin nhắn nhưng lại không có bất cứ câu chữ nào ngoài một dấu chấm hỏi.

Dãy số xa lạ, nhưng là số bản địa, Diêu Viễn nhớ ra trước khi ăn cơm Trần Đông Dương vừa lưu số điện thoại “Chính xác” của cô, liền mặc nhiên nhận định luôn là cậu ta.

Cô nghĩ ngợi một hồi rồi đáp lại: “Thật sự rất xin lỗi, mình đã có người kết giao rồi, cậu rất tốt, chơi bóng rổ lại giỏi, mình tin cậu sẽ tìm được người tốt hơn mình.”

Bên kia mãi không trả lời, Diêu Viễn nghĩ, cho dù không tin việc cô đã ‘kết hôn’ vừa rồi, hiện tại đại khái cũng hiểu rõ rồi chứ?

Khi Diêu Viễn bước ra khỏi nhà hàng thì điện thoại lại vang, là dãy số xa lạ kia, cô ấn nút nhận, bên kia nói: “Có người thổ lộ với em?”

Thanh âm rõ ràng không phải Trần Đông Dương, giọng cậu ta không trầm thấp như vậy, ngược lại lại có chút giống, giống...

“Quân Lâm Thiên Hạ?”

“Ừ”

Diêu Viễn nhìn trời.

“Có người thổ lộ với em?” Đối phương nhẹ nhàng mà lại lặp lại một lần.

Diêu Viễn vô cùng quần bách, “Cũng không tính là như vậy.”

“Hắn làm gì?”

“Em không rõ.”

“Mấy tuổi?”

“Cùng tuổi với em.”

“Đẹp trai bằng anh không?”

Vị đại ca này, tôi đã nhìn thấy anh bao giờ đâu? Sức tưởng tượng có phong phú cỡ nào cũng không thể từ một tấm ảnh bé con mà ảo tưởng ra được phong tư của ngài hiện giờ được,

“Chuyện này... có thể là em nghĩ nhiều nhưng mà anh... Đang ghen đấy à?”

Bên kia khựng lại một chút, sau đó “Ừ” một tiếng, rõ ràng dứt khoát, trực tiếp công kích thần kinh đại não của Diêu mỹ nhân.

Cho dù có nghi hoặc thật thì cứ tự mình gặm nhấm là tốt rồi, hỏi ra làm quái gì vậy, xấu hổ chưa? Đồ mặt chưa???

Giang gia hỏi: “Tôi em có rảnh không?”

“Làm gì?”

“Video call”

Tại sao đi một vòng đã đến video call rồi?

Âm thanh khêu gọi bên kia nói: “Miễn cho đêm dài lắm mộng, nhìn anh xong đến liếc em cũng không muốn liếc sang ai khác nữa đâu.”

Nên nói người này không để ai vào mắt, hay là không để bốn biển năm châu vào mắt, hay là tất cả đều không để vào mắt đây?

“Quá kiêu ngạo!” Diêu Viễn nghiêm túc phê bình.

“Không, gan anh rất nhỏ.”

“...”

Trước khi cúp máy Diêu Viễn chợt nghĩ ra, vị đại thần này đang yên đang lành đôi số điện thoại làm gì? Khiến cô gặp tình huống ngược người như vậy...

Mỗ bang chủ nói: “Tính toán về lâu về dài.”

Không phải chỉ là kết hôn trong game sao? Cũng không phải ngoài đời, để ý nhiều vậy làm gì?

Là trước đây Diêu Viễn thường nghĩ, bây giờ nhớ lại quả nhiên quá nông cạn!

Diêu Viễn cảm thấy chính mình áp lực càng lúc càng lớn rồi, từ trò chơi đến hiện thực, người nọ vượt rào sao lại tự nhiên quá vậy, thông thuận quá vậy, không do dự quá vậy??

Vừa nghĩ đến buổi tối sẽ video call liền có chút hồi hộp khiếp vía .

Nhưng mà đêm hôm đó cũng không video call được, Diêu Viễn nhận được tin nhắn người kia có một buổi xã giao không thể tránh được, phải rất muộn mới xong cho nên đành đợi anh nữa.

Diêu Viễn đầy mặt tươi cười mà tiếc hận nói: “Không sao không sao, còn có cơ hội.”

Đối với việc trong giọng nói của cô không giấu được cảm giác như trút được gánh nặng, người đàn ông ở đầu dây bên kia chỉ cười nhẹ: “Vậy em nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Thấy không sò được , không thấy cũng thôi, cái hân muốn , là vừa có thể nhìn thấy được lại vừa có thể sò được kia.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

7.1

Offline tổ chức vào thứ Bảy, cuối tuần mà, mọi người đều sắp xếp được thời gian. Trước khi off một ngày, cũng chính là đêm thứ Sáu, trên kênh đồng minh vô cùng náo nhiệt.

Lạc Thủy: “Lão Đại không đến, Đại tẩu đến, đây là kiểu hình phu nhân ngoại giao sao?”

Ngao Thị Thương Khung: “Cũng chưa nói trước được đâu, về sau tẩu tử mà gả tới đây...”

Tẩu Na Thị Na: “Tẩu tử không phải đã gả tới đây rồi sao?”

Ngao Thị Thương Khung: “Người trẻ con thì biết cái gì!”

Tẩu Na Thị Na: “Ai trẻ con ? ! Ông đây hai mươi! Hai mươi rồi !”

Ngao Thị Thương Khung: “Con cái nhà ai? Đạo đức thế này còn chưa nhốt lại?”

Tẩu Na Thị Na: “...”

Huyết Sa: “Lão Đại hôm tới không phải cũng đi Giang Ninh sao? Sao lại không đến tụ tập cùng chúng ta vậy?”

Ngao Thị Thương Khung: “Hắn bận mà.” Kèm theo biểu tượng xua tay

Ta là người qua đường : “Nói thật Tiểu Thương ca, người cùng bang chủ đại nhân rốt cuộc là làm việc gì? Chúng ta thật sự rất tò mò, người xem mấy người bình thường cũng không đăng nhập mấy, thần long thấy đầu không thấy đuôi, vậy mà xếp hạng lại chưa tụt bao giờ, đặc biệt là bang chủ, lúc nào cũng đầu bảng, quá trâu bò! Thương ca người nói đi, thật ra người cùng bang chủ là lãnh đạo công ty làm ra trò chơi phải không? Lão Đại là boss lớn hay là thiếu gia?”

Ngao Thị Thương Khung: “Người không biết là trong lúc người ngáy ban đêm người ta vẫn có thể yên lặng cày cấy sao?”

Quần chúng: “...”

Ngao Thị Thương Khung: “Về phần tại sao luôn đứng đầu, nguyên nhân không phải thực dễ thấy hay sao? Nam chính vương nét u buồn lúc nào chẳng vậy ٩ (͡ _ ͡) ٩ ”

Huyết Sa: “Bang chủ hôm nay không onl phòng?”

Ngao Thị Thương Khung: “Sa Sa làm sao người biết?”

Ôn Như Ngọc: “Miệng của người đã bán đứng trái tim người.”

Ngao Thị Thương Khung: “Ặc, như nhau cả thôi như nhau cả thôi!”

Lạc Thủy: “Xem ra bang chủ thật sự rất bá đạo, Như Ngọc cùng Thương Khung là hai người duy nhất được tiếp xúc với lão đại ngoài đời, thái độ đều lăm lăm lét lét như chuột thấy mèo làm ta đối với lão Đại lại càng thêm tò mò ! Thương ca, người có thể nói với bang chủ mấy câu, bảo hắn nhất định phải

rút ra chút thời gian đến gặp mọi người một lần không?”

Ngao Thị Thương Khung: “Người cũng nói ta thấy hần như chuột thấy mèo, nào dám tùy tiện đi vuốt râu rồng, người nhờ tàu từ ấy, đảm bảo hần đi ngay!”

Diêu Viễn vừa chỉnh trang lại túi đồ của Nhược Vi Quân Cố, trở về kênh đã đọc được mấy lời này, cực kỳ hoảng sợ.

Nhược Vi Quân Cố: “Ta cũng không dám đâu”

Ôn Như Ngọc: “Ờ ờ, bang chủ của chúng ta lại bị bơ đẹp rồi.”

Đây là bơ đẹp sao?

Thủy Thượng Tiên: “Các vị hương thân phụ lão Thiên Hạ Bang, có muốn lên YY hát hò chút không? Số phòng là ×××××!”

Diêu Viễn thở phào một hơi, Nhược Vi Quân Cố: “Cảm ơn chị.”

Thủy Thượng Tiên: “Hà? Cái gì?”

Diêu Viễn: “...”

Sau đó trong YY, có thiên phú không có thiên phú cũng đều gân cổ lênร้อง, mãi cho đến khi một thanh âm cao vút cất lên,

[YY] Doreamon: “Rốt cuộc cũng bình yên thoát khỏi thi giữa kỳ trở về rồi! ! Ta cũng muốn hát ta cũng muốn hát! !”

[YY] Hoa Khai: “Tiểu Rae? ! Người là nam? !”

Nhân yêu yêu nhân gì gì đó tựa như một hộp chocolate, không lộ lớp vỏ bọc đường bên ngoài bạn vĩnh viễn cũng không thể biết kẻ bạn gặp phải là nhân yêu hay là yêu nhân, hay là nhân yêu trong yêu nhân, yêu nhân trong nhân yêu. Đây chính là game online.

Cuối cùng cũng đến thứ Bảy, buổi sáng hôm đó Diêu Viễn dậy rất sớm, sau đó liền nhận được tin nhắn của Tàu Na Thị Na, đêm trước mọi người cùng ca hát tiện thể đã cho nhau số điện thoại.

“Đại tàu, Ôn ca bọn họ đã lên máy bay rồi, đại khái hai giờ nữa là tới sân bay bên này, em đang ở trường, còn chị?”

“Chị ở nhà.”

“À à, Đại tàu, từ nhà chị đến quảng trường mất khoảng bao lâu?”

Diêu Viễn nghĩ ngợi một lúc rồi đáp: “Có lẽ là nửa tiếng.”

“Cũng gần giống em rồi, vậy khoảng 9 giờ chúng ta qua đó nhé? Em mặc áo khoác màu đỏ, dễ nhận vô đối luôn! Tàu từ mặc gì? Mà chị mặc gì chẳng dễ nhận, đúng là mỹ nữ! Lão Đại không đến thật sự quá đáng tiếc!”

“Vậy 9 giờ chị bắt đầu đi, thế nhé.”

“Đừng vậy mà đại tỷ, tán gẫu với em chút đi, hôm nay em thật sự rất kích động!”

Nhưng mà tôi một chút cũng không kích động. =.=

Diêu Viễn thấy 2 ngày này quá mức phẳng lặng, loại yên tĩnh quý giá này không biết là bóng tối trước bình minh hay là bóng tối trước bão táp đây, cứ cảm giác như sắp xảy ra chuyện gì đó vậy.

Diêu Viễn lặng lẽ hy vọng có thể thuận lợi qua được ngày hôm nay.

9 giờ đúng Diêu Hân Nhiên lái xe đến đón cô, vừa nhìn thấy Diêu Viễn liền nói “Em mặc thế này á?”

Diêu Viễn mặc quần jean cùng áo len dày, đều không phải quần áo mới, lại còn toàn là màu đen, cũng may thân hình cao gầy, khí chất tốt, ăn mặc có bình thường u ám hơn nữa cũng có nét hấp dẫn riêng, như người ta thường nói, mỹ nữ mà, khoác bao tải dưa cũng vẫn đẹp, nhưng thành thực mà nói nếu mặc vậy thật vẫn sẽ bị dị nghị. Diêu Hân Nhiên lắc đầu, “Chị bảo này em không thể trang điểm một chút ăn mặc xinh tươi phơi phới một chút hay sao? Nhất định phải chà đạp bản thân như vậy sao?”

Diêu Viễn toát mồ hôi, “Em bình thường đều mặc như vậy mà.”

Diêu Hân Nhiên vô cùng đau xót, “Thế mới nói em thật là phí của trời mà!”

Hôm đó hai chị em coi như đến sớm, giờ hẹn là 9 rưỡi, 9g15 họ đã tới nơi. Lúc Diêu Hân Nhiên đi đỗ xe Diêu Viễn nói muốn đi mua nước, trên quảng trường có rất nhiều quán cà phê, cô liền chọn đại một quán rồi đi vào.

Điều Viễn xếp hàng sau một người đàn ông ngoại quốc, sau đó gửi tin nhắn cho Điều Hàn Nhiên thông báo vị trí của mình.

Trong lúc cô đang mua thì Điều Hàn Nhiên gọi điện đến, rất hưng phấn nói đã gặp Hoa Khai và Hùng Ứng Nhất Hiệu của Thiên Hạ Bang rồi!

“A, bọn họ tới cũng sớm thật, chị hỏi xem Hoa Khai bọn họ có muốn uống gì không?”

Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm hào sảng của Hùng Ứng Nhất Hiệu “Đại tẩu mời nước? Vậy đương nhiên phải muốn rồi!”

Điều Viễn vừa cúp máy thì phía sau đã có người sắp tới, “Tẩu tử, mời cả anh đi”

Điều Viễn giật mình, nghiêng đầu liền nhìn thấy một gương mặt đang cười đến là trong sáng “Anh...”

Người đàn ông cao gầy mặc một thân âu phục sẫm màu hào hoa phong nhã.

“Chào em, Ngao Thị Thương Khung” Đối phương vươn tay.

Điều Viễn khựng một chút mới nắm lấy, người kia lại cười nói: “Rất hân hạnh được gặp em, hờ hờ tẩu tử, anh tên là Lý Cao.”

Nhà tư tưởng, nhà văn vĩ đại của Trung Quốc thời Đường à?

“Chào anh, Điều Viễn.”

“Anh biết mà.”

“...”

Sau đó Điều Viễn trả tiền, trong lúc ấy Lý Cao nhận một cuộc điện thoại, “Ừ, ừ, ừ, ừ”

Cúp máy xong Lý Cao quay sang Điều Viễn đang tay xách nách mang cười nói: “Sếp anh muốn anh thay hần hỏi thăm em.”

Tay Điều Viễn run lên, Lý Cao liền giúp cô cầm bóp đồ, “Hần hôm nay rất bận.”

“À...”

“Hai ngày gần đây hần cứ loay hoay mãi không có lúc nào nghỉ ngơi, sáng nay bay tới Giang Ninh trên máy bay còn phải xem tài liệu, mà vừa đến bên này liền cùng khách hàng họp hai giờ liền, sau đó họ lại hẹn hần ăn trưa xong đi đánh tennis, tuy rằng kỹ thuật tennis của sếp anh rất đỉnh, nhưng trong tình huống thiếu ngủ thì không nói trước được gì, có thể sẽ rất mệt, ai... làm người khó, làm boss càng khó.” Nếu là đang chat trên mạng, phỏng chừng Ngao Thị Thương Khung này lại gõ ra biểu tượng xoa tay cho xem.

Khi bước ra khỏi quán cà phê, Điều Viễn cuối cùng nói một câu “Thực sự phải chú ý sức khỏe” Sức khỏe là vốn liếng của cách mạng đấy.

Lý Cao dừng bước, rút điện thoại ra nói: “Tẩu tử, em nói lại câu vừa rồi lần nữa được không?”

“Hả?”

“Anh thu âm lại, lời này quá đáng tiền.”

Điều Viễn mò hôi mò kê vẫ ra ào ào.

Lý Cao cười nói: “Hần mà nghe được em quan tâm hần, Giang thiếu trước giờ nhất quán đi theo lộ tuyến lạnh lùng chảnh chọe có thể trong nháy mắt biến thành ấm áp như gió xuân không chừng ha ha.”

“...”

Tiếp theo Điều Viễn bỗng nghe thấy người đàn ông bên cạnh hét thảm một tiếng như vừa nhớ ra cái gì: “Tẩu tử, thiếu gia nhà anh cũng muốn một cốc cà phê!”

“Hả?” Theo tầm mắt của hần nhìn qua, cách cửa quán cà phê khoảng 5m đỗ một chiếc ô tô màu đen, thân xe không nhiễm một hạt bụi, soi rõ cả bóng người đi ngang qua... Không hiểu sao trong lòng Điều Viễn đột nhiên nhảy dựng, cô liếc về phía chỗ ngồi phía sau cửa kính, nhìn không rõ bên trong, lại cảm giác nơi đó có người đang nhìn mình, người nọ...

Lý Cao bên cạnh khụ một tiếng, “Tẩu tử, vừa rồi anh nói ‘sếp rất bận’ là chưa nói hết, vốn bọn anh tưởng phải mất cả ngày với vị khách hàng lớn kia, kết quả lại xong sớm, boss hần là quý nhân nhiều việc, nhưng phàm cứ ra ngoài công tác xong thì hoàn toàn không tham gia hoạt động giải trí nào hết, cho nên miễn cưỡng cũng có chút thời gian...”

Trong lúc bận rộn rút ra thời gian đi offline?

Bão tố này đến cũng nhanh quá đi?

Nội tâm Diêu Viễn dậy lên ngàn tảng sóng.

Sau đó phản ứng đầu tiên của Diêu cô nương đối với việc này là ném cho người bên cạnh một câu, “Thiếu một cốc đúng không? Em đi mua.” Sau đó xoay người chạy về quán cà phê.

Thật sự là “chạy” mất, Lý Cao há mồm tròn mắt, sau đó quay đầu lại nhìn chỗ ngồi phía sau ô tô, cuối cùng cắn răng chậm rãi đi đến bên cạnh xe, cửa kính liền hạ xuống, Lý Cao cười nói: “Sếp, tẩu tử đi mua cà phê cho ngài.”

“Thấy rồi.” Giọng nói từ tính chậm rãi nhả từng chữ làm cho người ta nghe không ra chủ nhân là đang tức giận hay vui vẻ.

Mà Diêu Viễn bên này vừa chạy lại quán cà phê liền nhận ra hành động này của mình có bao nhiêu ngốc nghếch.

Không khỏi che mặt rên rĩ, thật là không có đạo lý! Cô cũng chưa từng cùng anh tiếp xúc trong hiện thực, sao lại cũng như chuột thấy mèo thế này?

Quá kinh hoàng!

Chẳng qua là gặp “Bạn trên mạng” thôi, vậy mà đã khấn trương đến chạy trốn chết, thật không giống cô chút nào, trước giờ Diêu Viễn vẫn được khen là “Sớm độc lập, sớm hiểu chuyện, bà cụ non” cơ mà.

Không nên, cực kỳ không nên!

‘Lão thành’ Diêu Viễn hít thở sâu hai cái, sau đó đi đến trước quầy lại gọi một cốc cà phê, không ngừng nói với chính mình, cùng lắm là vỡ mộng chứ gì? Sớm chết sớm siêu sinh!

Lúc Diêu Viễn một lần nữa bước ra khỏi quán cà phê thì Lý Cao đã mất dạng, nhưng chiếc xe kia vẫn đỗ ở đó, mà, bên cạnh xe lại có một người đang tựa, Diêu Viễn sững sờ nhìn “người lạ”, nửa ngày sau trong lòng mới “A” một tiếng, tiếng “A” này bao hàm: Vừa rồi thế mà lại nhìn con trai nhà người ta đến ngây ngẩn... Cùng với cảm giác đau thương sản sinh khi bị ánh mắt sắc bén của người kia bắn tới trên người.

Người đàn ông nọ mặc một thân tây trang, dáng người cao ngất, hơn nữa ngũ quan nổi trội, khí chất khá tự phụ, cùng với thể đứng kia, ánh mắt kia rõ ràng phong phạm lãnh diễm, khiến ấn tượng đầu tiên của Diêu Viễn là “Chẳng giống tám ảnh hồi bé kia chút nào!”

7.2

Trong lúc Diêu Viễn còn đang suy nghĩ lung tung như vậy, đối phương đã đi tới trước mặt cô. Người này cao hơn cô phải gần 20 cm, anh hơi cúi xuống nhìn Diêu Viễn, lại nghiêng đầu đưa mắt liếc cà phê cô đang cầm trên tay, chậm chậm hỏi: “Mua cho anh?”

“... Vâng”

“Cám ơn em” anh vừa đón lấy vừa lịch sự đáp, ngón tay thon dài, móng tay cắt gọn gàng như có như không lướt nhẹ qua tay cô, Diêu Viễn cả kinh, ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt anh cũng đang nhìn, đối phương thông thả cười, “Em muốn cả cốc này à?”

“... Ồ... Không”

“Diêu Viễn, Anh là Giang Thiên, còn có tên khác là Giang An Lan, chữ An trong ‘An Hảo’, Lan trong ‘Ba Lan’.”*

Diêu Viễn ngơ ngác bắt tay anh, trong đầu lập đi lập lại cái tên “Giang An Lan” như điện giật, mặt thì triệt để đần ra.

“He, người này tớ biết, là học trưởng năm tư! Diêu Viễn, chúng ta có nên nói cho anh ấy biết là anh nhầm phòng học rồi không?”

“Bỏ đi, đảng nào cũng không quen, cứ coi như không biết đi.”

“Diêu Viễn, cậu không biết người ta sao? Là Giang An Lan đó!”

Lần tiếp theo được nghe lại tên này là từ một cô nương cùng phòng, hùng hục hồ hồ nói: “Hôm nay tớ nhìn thấy Giang An Lan Giang sư huynh bên khoa Thương Mại trên đường, khoa Văn chúng ta sao không có được người nào tài mạo song toàn như vậy chứ? Không phải bộ dạng khó coi thì chính là không có chiều sâu, còn tưởng bờ mình là Lý Bạch tái thế ấy, bọn họ mà là Lý Bạch Giang sư huynh chính là hợp thể bề ngoài của Tùy Dương Đế, tài hoa của hậu chủ Nam Đường- Lý dục, quyết đoán của Tần Thủy Hoàng Doanh Chính!”

Hợp thể của ba đế vương? Diêu Viễn khi đó nghe xong lắc đầu không thôi, lấy đầu ra người khoa trương như thế chứ.

Nhưng hiện giờ xem ra khoa trương vẫn là khoa trương, nhưng theo một mức độ nào đó mỗi nam quả nhiên đúng là hạc giữa bầy gà.

Mà hiện tại con hạc Giang sư huynh này lại đang đứng tự giới thiệu trước mặt cô, Diêu Viễn có chút bối rối.

Nhưng Diêu Viễn lại nghĩ, có khi nào là trùng tên trùng họ không?

Bởi vì cô hoàn toàn không thể nhớ được gương mặt người đã nói với mình câu “Sao cô có thể thiếu đạo đức như vậy?” rồi.

“Anh...”

“Anh và em từng là đồng học”

Khoảnh khắc Giang An Lan hơi nghiêng đầu nhìn cô, một lọn tóc vô cùng mềm mại chảy xuống, Diêu Viễn ngây ngẩn nhìn như bị phồn hoa mê hoặc, hấp dẫn tất cả lực chú ý.

Đúng vậy, bọn họ học cùng trường. Khi cô còn ở năm nhất, anh đang học năm thứ tư, cô lên năm hai, anh đã tốt nghiệp rồi.

Lần đầu biết đến Diêu Viễn, hoặc nên nói, tiếp xúc với cô, là vào học kỳ hai năm thứ tư, khi anh phải làm luận văn.

Lần đầu gặp mặt, cô cứu anh, lần thứ hai gặp mặt, cô nói: “Đường nào cũng không quen” Căn bản là không nhớ gì đến anh.

Giang An Lan nhìn cô một lát, khóe miệng hơi nhếch lên tựa hồ muốn cười, anh nói: “Lý Cao đi trước rồi, chúng ta cũng tới đó hay là đi riêng bây giờ?”

“Phụt khụ khụ khụ! !” Diêu Viễn hết phun phì phì lại ho khan khùng khục, sau đó nhấc tay chỉ về phía vòi phun nước trên quảng trường nơi tổ chức offline, “Tới đó.”

Giang An Lan cười gật đầu: “Cũng được.”

Giang An Lan để tài xế lái xe đi, đại khái là đỗ ở đâu đó đợi lệnh. Khi còn khoảng hơn 50 mét là đến nơi anh lại hỏi: “Phu nhân, chi bằng hợp tác một chút, chúng ta nắm tay coi như cười chung?”

Quân Lâm bang chủ anh đối với việc ‘cười chung’ này rốt cuộc có bao nhiêu là nhiệt tình vậy? “Không cần đâu, cảm ơn anh, chúng ta cứ bình thường mà đi thôi.”

“Hay là nắm chút đi”

Diêu Viễn âm thầm hít sâu, “Quân Lâm bang chủ, không phải, Giang An Lan sư huynh, có thể lại là em hiểu lầm, nhưng anh có phải... nhất kiến chung tình** với em rồi không?” Vừa gặp đã muốn nắm tay.

Giang An Lan nói: “Không hiểu lắm đâu, có điều thời điểm chung tình so với em nghĩ thì sớm hơn.”

“...”

Diêu Viễn cứ như vậy thất hồn lạc phách bị nắm tay đi tới chỗ hẹn, cho nên cũng không chú ý lắm đi một lèo mà có bao nhiêu cái đầu ngoái lại nhìn, tuần nam mỹ nữ đứng là lúc nào cũng bắt mắt.

Diêu Hân Nhiên chờ nửa ngày không thấy cô em họ quay lại, trước mắt đã có gần mười người đến, Thiên Hạ Bang có Ngao Thị Thương Khung, Hùng Ưng Nhất Hiệu, Huyết Sa, Tẩu Na Thị Na cùng với người qua đường Giáp Ất Bình, Bách Hoa Đường ngoại trừ cô còn có Hoa Khai cùng Á Tế Á. Diêu Hân Nhiên đang định gọi điện thoại giục em, bên cạnh Á Tế Á đã đẩy đẩy ý bảo nhìn phía sau cô, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Ta nói hỏi này bang chủ, em họ người có chói mắt như mỹ nữ đang đi về phía này không vậy?” Sau đó lại đẩy đẩy một bên khác, người từ lúc tới vẫn luôn bận gọi điện thoại- Lý cao, nhẹ giọng hỏi: “Ta hỏi này Phó bang chủ Thiên Hạ Bang, bang chủ của mấy người có chói mắt như mỹ nam đang đi về phía này không vậy?”

Người đầu tiên lên tiếng là Tẩu Na Thị Na: “Đại tẩu? !”

Cuối cùng cũng cúp điện thoại, Lý cao theo mọi người nhìn qua, sau đó lên tiếng xác nhận, “Lão Đại làm việc quả nhiên hiệu suất cao”

Diêu Viễn vừa đi đến bên vòi phun nước, cảm giác được bầu không khí không bình thường liền bắt tri bắt giác rút tay ra, tự hỏi không biết mặt mình có đỏ không, hẳn là không rồi, bởi vì cô thấy mồ hôi lạnh đầy người, bắt kể trên trán hay là trong lòng bàn tay.

Hùng Ưng Nhất Hiệu là tiểu tử 20 tuổi có chút béo, lúc này miệng há hốc đang nhìn tới nhìn lui Diêu Viễn cùng Giang An Lan, “Lão Đại and Đại tẩu?”

Huyết Sa một thân áo khoác dài đứng đắn, tóc búi cao, trang phục công sở cười nói: “Sớm biết bang chủ đẹp trai như vậy ta sớm đã bắt chắp cái mặt già mà theo đuổi rồi.”

Hoa Khai là chủ một cửa hàng hoa, 27-28 tuổi, diện mạo duyên dáng, tính tình hào sảng, “Tiểu Quân giống hệt như ta tưởng tượng”

Á Tế Á là người có gương mặt thanh tú, hiện đang làm nghiên cứu sinh, “Ô ô, sớm biết ta đã không đến, đôi tình nhân này chắc chắn là tới đã kích người mà!”

Diêu Viễn thở dài nói lên lời tự đáy lòng, “Sớm biết ta cũng không đến.”

Hoa Khai cau mày, “Này, tiểu Quân chẳng lẽ người không muốn gặp chúng ta sao?”

“Không phải, chẳng qua...”

Á Tế Á cũng cười nói: “Đúng đấy, ta là tự ti mặc cảm, Quân tỷ tỷ có ý gì? Xát muối hả?”

Điều Viễn có khổ mà nói không nên lời, mà mỗ nam bên cạnh chỉ cười khế, thấy Lý Cao ra hiệu liền nghiêng đầu nói với cô, “Em cứ cùng họ trò chuyện đi, không sao đâu, anh qua bên kia một lát.”

“...” Đại thần, giọng điệu của anh sao nghe cứ như thả Boss nuôi trong nhà ra hóng gió vậy??

Giang An Lan đi ra chỗ Lý Cao, Lý Cao lập tức giới thiệu một lượt các thành viên của Thiên Hạ Bang có mặt ở đó, sau đó hỏi: “Lão Đại, còn vài người chưa đến, cậu có muốn nói trước mấy câu với mọi người ở đây không?”

Giang An Lan liếc mắt nhìn, Lý Cao cúi đầu. Sau đó anh nói: “Tối khách sạn trước mặt bao một gian phòng rồi đợi, chỗ này người qua người lại quá tạp.” Âm thanh tạp, người cũng tạp, mà Giang Đại gia không vừa lòng nhất chủ yếu là hôm nay nhiệt độ hơi thấp, mà mỗ nữ mặc hơi ít.

Lý Cao cười tủm tỉm nói: “Tuân mệnh!”

Vì sao bao nhiêu người đối với Giang An Lan đều “Một mực cung kính, hoàn toàn phục tùng” như vậy? Một bộ phận là giống trông khua chiêng diễn trò, tỷ như Ôn Như Ngọc, tỷ như Lý Cao, một bộ phận là thật sự sùng bái anh, chơi game online được đến trình độ như Giang An Lan quả thực không có mấy người, anh mới chơi Thịnh Thế nửa năm, tài khoản Quân Lâm Thiên Hạ khi anh mua đã miễn cấp, vừa mua đến tay liền lập ngay bang phái, sau đó không đến hai ngày trên giang hồ đã truyền ra một câu nói, “Theo Quân Lâm lão Đại có thịt ăn!” Cho nên N người vì thịt, khụ, vì giang hồ chính nghĩa đã gia nhập Thiên Hạ Bang, quả nhiên đãi ngộ vô cùng tốt, vì vậy họ càng dốc lòng hợp lực xây dựng bang phái, kết quả chỉ nửa năm, tuy không phải bang phái có số thành viên đông nhất nhưng thực lực của Thiên Hạ Bang tuyệt đối là số một.

Các thành viên cuối cùng cũng gặp được chân thân của bang chủ lần này đều nhất loạt phi tốc đem phần ngưỡng mộ trước giờ chuyển thành sùng bái, bởi vì lão Đại vừa gặp đã muốn dẫn bọn họ vào nghỉ chân trong khách sạn năm sao lung linh tráng lệ.

Mà trên 100 mét ngắn ngủi đến khách sạn Điều Viễn đi cùng chị họ, Giang An Lan cũng không quấy rầy, anh chỉ đi sau cô khoảng 2 mét, cười nhẹ lẳng lặng nhìn cô.

---

*An (安) trong An Hảo (安好) nghĩa là bình an mạnh khỏe, Lan (澜) trong Ba Lan (波澜) nghĩa là gợn sóng-> Giang An Lan (江安澜)

**Nhất kiến chung tình: Vừa gặp đã yêu, sét đánh.

7.3

Nhưng khi đến khách sạn nhận địa điểm rồi Giang An Lan cuối cùng cũng đi đến bên Điều Viễn, Lý Cao rất biết thời thế lập tức đi tiếp đón mọi người. Căn phòng được bao trọn gói đặt năm chiếc bàn tròn rất lớn, chính xác thì đây là một lễ đường nhỏ, hơn mười người bọn họ ngồi còn chưa kín hai bàn.

Điều Viễn bị Giang An Lan lẳng lẽ đỡ sau lưng, đành ngồi xuống bên phải anh. Hai nhân viên phục vụ mang thực đơn lên, Lý Cao nói vẫn còn người chưa đến, cứ mang trà lên trước còn đồ ăn để lát nữa sẽ gọi.

Sau khi phục vụ ra ngoài, anh ta nói: “Còn một nửa chưa thấy đâu, mọi người gọi điện giục đi, tiện thể báo cho bọn họ biết chúng ta đổi chỗ hẹn.”

Chỉ chốc lát sau Tẩu Na Thị Na cúp điện thoại nói: “Ồn ca sắp đến ! Còn nói mang cho chúng ta đặc sản nữa.”

Lý Cao cười: “Khách sạn này không cho phép mang thức ăn vào, cứ cho hân ngồi xỏm bên ngoài đi.”

Trong lúc mọi người cười cười nói nói, Điều Viễn lại thấy toàn thân không được tự nhiên, người đàn ông ngồi bên trái vòng tay khoác hồ lên ghế của cô khiến Điều Viễn cảm giác cơ thể mình có khuynh hướng bé lại, tuy rằng anh đang nhìn người khác, trò chuyện với người khác, nhưng quanh cô đâu đâu cũng là hơi thở nam tính của anh, mùi hương thoang thoảng này rất khó tả, có lẽ là nước hoa, rất đậm, cũng rất dễ chịu, rất hợp với người này ... Tư duy của Điều Viễn đã bị quấy quả đến mờ mịt, chỉ cảm thấy rất thích nó, cuối cùng lại còn hỏi ra tiếng: “Anh dùng nước hoa gì vậy?”

Giang An Lan nghiêng đầu nhìn cô, sau đó cười một cái, “Anh không xịt nước hoa.”

Điều Viễn không tin, Giang An Lan nói: “Anh thật sự không xịt, em ngồi kỹ lại xem?”

Điều Viễn theo bản năng dựa gần vào, sau đó nàng nghe được có người mãnh liệt ho khan một tiếng, nghiêng đầu đã thấy cả phòng đều ngừng nói chuyện, đều đang nhìn bọn họ bên này, Điều Viễn vừa nhận thức được trong khoảnh khắc xấu hổ đến đời mạng! Giang An Lan lúc này nhàn nhạt mở miệng nói với quần chúng : ” ‘Phi lễ chớ nhìn’* không hiểu sao?”

“...”

“...”

Tẩu Na Thị Na cười to, “Cứ như đang chơi game ấy nhì, lão Đại nói một câu, tắt cả liên quỳ rạp.”

Hoa Khai nói: “Tiểu Quân ngược lại so với trong trò chơi càng điềm tĩnh hơn, là bởi vì có chồng ở đây sao?”

Diêu Hân Nhiên: “Em gái tôi chưa yêu đương bao giờ, mấy người phải thông cảm”

Diêu Viễn toát mồ hôi điên cuồng, lại nghe Lý cao nói: “Thật à? Lão đại của chúng ta cũng là lần đầu tiên đây.”

Huyết Sa không thể tin được, “Không phải chứ? !”

Tầu Na Thị Na kêu lên: “Oa, thế tức là hai người kia đều còn nụ hôn đầu rồi? !”

Nếu là trong trò chơi, thắng ranh này nhất định bị kick khỏi bang.

Diêu Viễn lúng túng không thôi, “Tôi vào phòng vệ sinh một chút, mọi người cứ từ từ trò chuyện.” cô đi rất nhanh, Hoa Khai từ phía sau đuổi theo, “Chờ mình, mình cũng đi.”

Trên đường, Hoa Khai cười nói: “Quân Quân, lần đầu tiên thấy cậu ‘Lùi bước’ đấy, Quân Lâm Thiên Hạ bang chủ kia quả nhiên khí chất ngời ngời.”

Diêu Viễn không nói gì, có điều đúng là có cảm giác như bị nói trúng tim đen, đối mặt với người nọ cô không tránh khỏi tim đập chân run, trong đầu lộn xộn.

Lúc này trước mặt họ xuất hiện một người đàn ông dáng cao gầy, đeo kính gọng đen, khí chất văn nhã, anh ta đã lướt qua lại lui trở về, duỗi tay chắn đường hai người rồi hí hóp cười với Diêu Viễn, “Đại tẩu?”

Diêu Viễn sùng sốt, theo bản năng hỏi: “Anh là?”

Người đàn ông chỉnh lại ba lô, vươn một bàn tay, tươi cười chân thành, “ID Ôn Như Ngọc, tên thật Ôn Trùng, Đại tẩu, nghe danh đã lâu.”

Bắt tay Diêu Viễn xong, anh ta bắt sang tay Hoa Khai, thấy người này còn muốn nói chuyện với Diêu Viễn, Hoa Khai liền lên tiếng ngăn cản: “Anh trai này, chúng tôi phải đi toilet, có lời đề sau đi.”

Ôn Trùng cười, “Vậy được, tôi đi trước, hẹn gặp lại.”

Vào phòng vệ sinh rồi Hoa Khai liền đặt tay lên ngực nói “Bà nội nó”, “Vừa rồi không phải người đó người đó người đó sao? !”

Diêu Viễn nghe không hiểu, “Ai cơ?”

“Chính là MC rất nổi tiếng của một talkshow đó!”

Diêu Viễn rất ít xem TV, “Không rõ lắm.”

“Chương trình của anh ta được đánh giá rất cao đó...” Hoa Khai kích động xong cười nói, “Lần này vớ được thật đúng là đại hội anh tài, Ôn Trùng, danh nhân, chồng cậu vừa nhìn cũng biết ngay không phải là loại đèn càn đầu, không biết tiếp theo còn nhân vật kinh dị cỡ nào có thể nhảy ra đây?”

Cuối cùng thực tế chứng minh đúng là có thật, Doreamon, cậu nhóc mười tám tuổi lại là họa sĩ truyện tranh nổi tiếng trong nước, cùng với người đến cuối cùng, Thủy Điều Ca Dao, tuy không phải danh nhân, nhưng chí ít cũng là mỹ nữ, còn là Thịnh Thế đệ nhất mỹ nữ tóc uốn lộn, làn da trắng nõn, đáng người nhỏ xinh, nói chuyện ôn nhu.

Cánh đàn ông con trai liền đồ kị Phó bang chủ: “Tiện nghi cho Phó bang chủ nhà mình rồi, cưới được Thủy Điều mỹ nhân!”

Lý Cao cười chấp tay, “Quá khen quá khen.”

Tập hợp đông đủ, mọi người bắt đầu tự giới thiệu, trong đó giản lược nhất lời biểng nhất chính là bản của bang chủ Thiên Hạ Bang, chỉ gật gù báo tên, “Giang Thiên.” Người khác đối với việc này có cảm khái gì bỏ qua một bên không nói, về phần Diêu Viễn, cô cực kỳ tò mò người này khi nào thì dùng tên “Giang thiên”, mà khi nào mới dùng “Giang An Lan”?

Tuy rằng xuất hiện không ít “Danh nhân”, nhưng nghi thức thủ tục các thứ xong xuôi vẫn là nên chơi thì chơi, nên nhón nháo, nên bắt nạt liền bắt nạt. Hoa Khai liền ôm ghì lấy cổ Doreamon nói: “Tiểu tử này giỏi lắm, vẫn luôn chơi tài khoản nhân yêu lừa người!”

Doreamon kêu gào ngao ngao: “Trước giờ em cũng đâu nói mình là con gái!!!”

Hoa Khai hí hóp mắt, “Tí tuổi còn dám mạnh miệng cãi?”

Doreamon khóc lớn, “Không dám rồi đại tỷ!”

Tiếp theo một đoàn người chia ra 3 bàn, sau khi các món ăn được mang lên, Lý cao đứng dậy nâng chén nói: “Hôm nay, chúng ta hữu duyên thiên lý năng tương ngộ...”

Ôn Trùng cười mắng: “Không hổ là người làm ngoại giao, nói đến lắm, lão huynh, ngồi xuống trực tiếp uống rượu ăn thịt đi.”

Điều Hân Nhiên cũng vỗ bàn, “Huynh đệ, chúng ta đều đói đến đa bụng cứng đa lưng rồi, đừng phí lời nữa đi!”

Lý Cao tốt xấu năm đó cũng là đại tài tử của một trường danh tiếng, hiện giờ lại là người phát ngôn chính thức của công ty Giang đại thiếu gia kiêm trợ lý cho Giang đại thiếu, lòng tự tôn bị hung hăng chà đạp một hồi, cuối cùng cắn răng nhìn về phía sếp, kết quả người nọ khéo léo kéo phu nhân đang ngồi bên đứng dậy, hơi nhấc ly rượu về phía toàn trường, giọng nói thanh đậm đậm, nhưng tất cả đều nghe được rất rõ ràng, “Mọi người cứ thoải mái đi.” Sau đó uống cạn rượu của mình dẫn tới một tràng hoan hô, còn có người gào thét: “Chúc bang chủ và bang chủ phu nhân trăm năm hạnh phúc!”

Ôn Trùng nội tâm vô hạn bội phục bạn học cũ, “Chưa từng thấy ai thù đoạn hơn Giang thiếu gia, đếm từ một đến ba đã có thể đem tình huống í ẹ của Lý Cao biến tướng thành hôn lễ của mình.”

Mà cảm khái của Điều Viễn đối với việc này là: Nghiêm túc liền thua. Cho nên, cô tiếp tục làm đà điều.

Thức ăn rất phong phú, mọi người đều ăn thỏa sức, trong lúc đó Điều Hân Nhiên phát hiện ra Tẩu Na Thị Na và Hùng Ứng Nhất Hiệu hai người ngồi cùng bàn mình lại đang rất nghiêm túc mà loay hoay với điện thoại.

Điều Hân Nhiên tò mò hỏi bọn họ, “Mấy người đang làm cái gì đấy?”

Tẩu Na Thị Na đầu cũng không ngẩng, “Chụp hình bữa trưa đăng lên weibo rồi tag @Hùng Ứng.”

Hùng Ứng Nhất Hiệu cũng là ngón cái như bay, “Trả lời weibo của Tẩu Na.”

“Hai người các người ngồi ngay cạnh nhau mà... Tụi trạch nam đều như vậy à?” Điều Hân Nhiên quay đầu hỏi Ôn Trùng bên cạnh.

Ôn Trùng chỉ cười cười, không thể nói ra anh ta vừa đến cổng chính khách sạn liền chụp ngay một tấm hình đăng lên weibo được.

Ăn trưa xong, các hoạt động tiếp theo cũng muôn màu muôn vẻ, cùng với bước chân của Tẩu Na Thị Na, một đoàn người rồng rắn đi qua tất cả các địa điểm thú vị ở Giang Ninh, nói là đi**, thực ra vừa rời khỏi khách sạn đã có một chiếc xe buýt Giang An Lan bảo Lý đại tài tử sắp xếp chờ họ bên ngoài, sau đó men theo lộ tuyến du lịch một đường đến khoảng chập tối thì tới bên bãi biển.

Một lô người lớn chặn trước cản sau, tranh nhau xuống xe chạy về phía bờ biển, kể cả những người sớm đã quen thuộc với bờ biển Giang Ninh, cũng bởi lần này là đi cùng bạn mới nên cảm giác cũng khác hẳn.

Điều Viễn đi cùng Giang An Lan ở tít phía sau, người này thả bước vô cùng chậm rãi, thậm chí là có chút cố ý, Điều mỹ nhân nội tâm không khỏi hắc ám mà nghĩ, không lẽ là có âm mưu gì? Tuy rằng tại những địa điểm vui chơi trước đó đều là gió êm sóng lặng, nhưng cô mơ hồ cảm thấy ở nơi này sẽ phát sinh chuyện gì đó.

Quả nhiên, Điều Viễn cảm thấy mình hẳn nên đổi nghề đi làm nhà tiên tri hoặc là thầy bói.

Khi hai người đi đến bên một khối đá lớn, gần như khuất hẳn khỏi tầm mắt những người còn lại, Giang An Lan mở miệng: “Em có phải là hơi sợ anh không?”

Điều Viễn thề thốt phủ nhận: “Không có mà”

Giang An Lan cười nói: “Vậy sao vẫn không dám nhìn anh nói chuyện?”

Điều Viễn ngẩng đầu, sau đó buồn bực, cảm thấy rất cuống, cuối cùng đành cúi đầu giận lẫy.

Giang An Lan nhìn cô, trong mắt đều là ý cười, đương anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, Điều Viễn hoàn toàn ngây dại. Một hồi lâu sau, Giang An Lan nhàn nhạt nói một câu, “Phu nhân, không thì hôm nay chúng ta giải quyết vấn đề nọ hôn đầu đi?”

Hôm đó Điều Viễn, trong trạng thái ngu ngơ, mất đi nọ hôn đầu.

Cô chỉ nhớ anh kéo cô vào lòng.

Sau đó anh nâng nhẹ cầm cô lên nói: “Ngoan, nhắm mắt lại, không thì đến cả anh cũng sẽ căng thẳng.”

Sau đó người thật sự căng thẳng đến phân không ra đông tây nam bắc- Điều Viễn nhắm tịt cả hai mắt lại.

Trong một tấm màn tối om, Điều Viễn cảm giác thấy có luồng hơi thở ôn nhuận đến gần mình, sau đó bờ môi anh dán lên môi cô khiến trái tim Điều Viễn như muốn nhảy luôn ra ngoài, từng nhịp từng nhịp đập âm thanh to như công nông, bang bang bang, bang bang bang.

Cánh tay anh đang ôm sau lưng cô trượt dần xuống ngang hông rồi xiết chặt, nhưng trên môi vẫn rất dịu dàng, không có xâm nhập, chỉ nhẹ nhàng âu yếm một chút, sau đó lại một chút, cuối cùng khẽ cắn môi dưới của cô, hơi thở mới dần dần rời đi.

Mọi người ăn xong bữa khuya thì chương trình hôm đó cũng chính thức kết thúc, có điều ngay từ lúc còn ở trên bãi biển Điều Viễn đã rơi vào trạng thái liệt não, sau đó đến KTV Điều Hân Nhiên liền chạy tới hỏi cô, “Sao lại cứ như cọng bún thiêu thế này?”

Diêu Viễn lắc đầu, “Choáng”

Lúc ấy Giang bang chủ bị người trong bang bọn họ kéo đi đánh bài tú-lo-khơ, Hoa Khai, Huyết Sa thì đứng hát, cô đứng trong góc cứ luôn yên lặng nhìn bóng lưng Giang thiếu đến nỗi Diêu Hân Nhiên cũng nhìn không được trêu ghẹo: “Chồng ảo của em hay thật, đến cái bóng lưng cũng đẹp ghê gớm, chị hỏi này cô có phải là rung rinh rồi không? Ai... hiểu mà hiểu mà, nói thật nếu như hai người có thể phát triển ra ngoài hiện thực cũng không tệ đâu! Nhưng cứ phải từ từ, hiện thực không như trò chơi, quay đi quay lại liên có thể kết hôn gì gì đấy...”

Diêu Viễn trong lòng tự nhủ, tốc độ này hôm nay tuyệt đối theo kịp trò chơi rồi.

Sau khi buổi offline kết thúc, một đoàn người cùng đi tới khách sạn trong dự kiến, Lý Cao khi đến nơi nói: “Cả mọi người ở Giang Ninh cũng vào đi, chúng ta chẳng mấy khi hội họp, buổi tối còn có thể tâm sự, sáng mai dậy sớm cũng còn có thể tổ chức thêm vài hoạt động đúng không?” Ngoại trừ Diêu Viễn, những người còn lại đứng là vẫn chưa thỏa mãn liền khẩu tạ Quân Lâm bang chủ chủ chỉ! Diêu Viễn chính là bị chị họ vẫn chưa thỏa mãn của mình kéo theo.

Lúc chia phòng trong khách sạn, Diêu Viễn đương nhiên cùng phòng với Diêu Hân Nhiên. Giang An Lan đứng hơi xa, có điều Diêu Viễn hôm nay mệt mỏi cả một ngày, lúc này chỉ biết dựa vào vai chị họ đánh một giấc, không để ý anh đang nhìn chăm chú, mãi mãi một lúc sau vô tình ngẩng đầu mới bất gặp ánh mắt kia, anh khẽ mỉm cười, Diêu Viễn chỉ cảm thấy trong đầu “bùm” một tiếng, trên mặt đã đỏ rần rần.

Sau cũng không có gì đáng nói, mọi người ai về phòng nấy, nhưng bên Diêu Viễn thì trong lúc Diêu Hân Nhiên đi tắm, có phục vụ phòng mang đến hai cốc sữa tươi nóng, cô vừa định hỏi có phải đưa nhầm không? Đối phương đã mỉm cười đưa cô một tờ giấy.

Nét chữ xinh đẹp phóng khoáng: “It is graceful grief and sweet sadness to think of you, but in my heart, there is a kind of soft warmth that can't be expressed with any choice of words.”

Diêu Viễn đáng thương từng phần đầu ở nước ngoài hai năm trời, nháy mắt liền hiểu, “Nghĩ về em là một loại ưu thương duyên dáng và phiền muộn ngọt ngào, nhưng trong tim anh lại có luồng âm áp dụ dằng mà không ngôn từ nào có thể diễn tả hết được.”***

Sau một giây lại có người đến nhấn chuông cửa, trong Diêu Viễn trong nháy mắt lóe lên gương mặt Giang An Lan, do dự một chút mới dám mở cửa, đứng ở phía ngoài lại là Ôn Trùng tươi cười ôn hòa nói: “Đại tẩu, tôi có thể hàn huyên với em hai câu không?”

Ôn Trùng thấy sắc mặt cô không tốt lắm liền giải thích, “Tẩu tử, thành thật xin lỗi, muộn như vậy còn đến quấy rầy em, nhưng anh sợ không có cơ hội mặt đối mặt nói với em nữa. Anh vẫn luôn muốn mời chồng em tham gia chương trình của anh, nhưng hần tuổi già khó tính, cho nên anh muốn nhờ Đại tẩu giúp anh nói với hần mấy lời.”

“Em?”

Ôn Trùng mỉm cười gật đầu, “Ừ, em”

“Em với anh ấy...”

“Đừng nói không quen nhé tẩu tử.”

Còn không đợi Diêu Viễn toát mồ hôi, một sự kiện kinh thiên địa khiếp quỷ thần đã cấp tốc bay xuống đầu vị huynh đài đang dụ cô “Thổi gió bên tai” người kia. Diêu Hân Nhiên đang tắm thì phát hiện quên mang sữa rửa mặt, liền hồn nhiên quần một chiếc khăn bông lớn đi ra ngoài lấy, nhìn thấy cửa mở, nhìn thấy một người đàn ông đứng bên ngoài thì sợ hãi kêu lên một tiếng, tay run bắn, khăn lông từ lồng ngực trượt xuống...

Chính tại đêm này, Diêu Hân Nhiên cùng Ôn Trùng kết thành thâm cừ đại hận!

Thật sự là hết chuyện nợ đến chuyện kia, Diêu Viễn cảm thấy tim mình như bị quá tải mất rồi.

Còn may cuối cùng cũng coi như sóng yên biển lặng.

Hôm sau trước khi ăn xong bữa sáng, những người trong lòng không có gánh nặng đều tỏ vẻ có cơ hội nhất định phải offline tiếp. Diêu Viễn thì trong lòng tự nhủ nếu có lần sau cô chắc chắn ở nhà, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, thậm chí cuối cùng còn “Phiền toái” Giang sư huynh ‘phải’ đưa cô về. Diêu Viễn cảm thấy rất kỳ quái, Lý Cao lúc nào cũng lẻo đẻo bên cạnh lúc này lại bật vô âm tín, chị họ cũng thế... Cho nên ngồi trong chiếc xe rất rộng rãi ngoại trừ tài xế thì chỉ còn có cô cùng Giang An Lan.

Giang An Lan nói: “Tôi qua vốn định qua chỗ em”

Diêu Viễn hỏi: “Tờ giấy kia là anh viết à?”

“Ừ”

“Khụ, lần sau đừng viết thế.”

“Em không thích à?”

Muốn cô phải nói thế nào bây giờ?? Diêu Viễn cảm thấy người này ngoại hình tuy là lãnh điểm***, nhưng phong cách tuyệt đối là theo phái hành động.

Giang An Lan nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Anh không biết phải làm thế nào để theo đuổi một người, nếu em thích chậm rãi, anh cũng sẽ không vội vàng nữa.”

Điều Viễn mở miệng muốn nói mấy lần rồi lại thất bại ngậm miệng, đại thần sẽ không hỏi xem người ta có thích hay không, mà trực tiếp hỏi luôn em thích kiểu nào hơn...

Giang An Lan lại nói: “Nói ra thì, Điều học muội, anh còn nợ em tiền bút nhĩ.”

“Đạ?”

* Phi lễ chớ nhìn (非礼勿视): việc gì không phù hợp với lễ nghĩa, quy chuẩn thì không được nhìn.”>

** Trong tiếng Trung chữ 走 mang nghĩa đi nói chung, nhưng cũng có nghĩa là đi bộ nên mới có đoạn “Nói là đi nhưng thật ra là đi xe buýt”

*** Cũng không có chú giải gì quan trọng mình chỉ muốn nói là dịch câu này xong mình đã phải đứng dậy đi quét da gà roi đầy đất huhu TT*TT

**** Lạnh diễm (冷艳): Lạnh lùng, diễm lệ (đẹp, ngầu :)))

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mỹ nữ cứu anh hùng

8.1

Năm năm trước.

Khu tập trung các trường đại học vào một buổi tối trăng sáng sao mờ, Điều Viễn com nước no nê xong đi bộ chậm rì rì trở về trường đại học Giang Ninh, học kỳ đầu tiên của năm nhất đại học cô lấy được học bổng hàng đầu, cho nên học kỳ này vừa lấy được tiền liền phải đưa mấy người bạn kêu gào đòi khao đã lâu đi ăn, vốn còn muốn đi hát Karaoke, nhưng cô thật sự quá mệt, tối qua bà đi lại đến, cả đêm làm cách nào cũng không ngủ nổi, đành phải cáo lỗi với các tiểu thư cùng phòng rồi đưa họ tiền tự đi chơi, thừa thiếu gì tính sau còn mình về trước ngủ bù.

Quán ăn nhỏ cách trường không xa, Điều Viễn tạm biệt bạn học sau đó đi vào đường cái dẫn về cổng sau đại học Giang Ninh. Con đường này có lịch sử lâu đời, hai bên đường cây cối cao lớn âm trầm, khi thời tiết tốt còn có rất nhiều học sinh sinh viên hẹn hò qua lại, nhưng hiện là tháng 3, lại còn là buổi tối nên nhiệt độ rất thấp, cho nên trên đường gần như không có người nào lai vãng. Sắp đến nơi thì Điều Viễn thấy bên đường phía trước có một chiếc xe đang đỗ, mà bên cạnh xe có một bóng người đang dùng sức đá, trong lòng không khỏi hoảng sợ giật thót, đây không phải là... Loại phản tử bất lương trong xã hội đây chứ? Điều Viễn nhìn trước ngó sau đều không có người, nghĩ thầm vẫn là dừng nên chỗ niêng vào, nhờ đâu bị gã cho game over thì chẳng biết kêu ai. Đang định vòng lại đi đường khác xa một chút liền thấy người nọ tặng cánh cửa xe thêm một đạp, cô vẫn là không nhìn được lên tiếng: “Này, anh đừng làm chuyện xấu, chỗ này có lắp đặt camera đó.” Nghe nói trước đây có, sau này tháo bỏ rồi nhưng mặc kệ như thế nào, gạt hẳn trước tính sau.

Người nọ nghiêng người, cách thật xa mới có một chiếc đèn đường, ánh sáng lại bị tán lá um tùm nhánh cây che đi hơn nửa, cho nên Điều Viễn nhìn không rõ bộ dáng hần, chỉ biết thân mình rất thon rất dài, sau đó nghe được hần lạnh lùng lên tiếng: “Cút.”

Điều Viễn trong lòng tự nhủ, nếu như có thể dùng độ ẩm làm thước đo ngôn ngữ, thanh âm này đoán chừng phải dưới 0. Ngay sau đó liền thấy người nọ một tay bóp trán một tay vịn vào thân xe ngồi bệt xuống đất, việc ngoài ý muốn này phát sinh quá đường đột nên Điều Viễn cũng không kịp nghĩ nhiều đã chạy tới, “Này, này, anh không sao chứ?!”

Hần dường như rất khổ sở, cổ sức thở dốc, Điều Viễn do dự một chút rồi ngồi chồm hồm xuống, đưa tay tới muốn kiểm tra tình hình của hần, lại bị hất ra,

“Đừng chạm vào tôi, chưa chết được.”

Đây thực sự là lần đầu tiên Điều Viễn đụng phải loại chuyện này, có chút hoang mang lo sợ, mà chẳng bao lâu sau đối phương đã không còn động tĩnh gì nữa, tựa vào xe như ngất đi.

“Này! Này!”

Không có hồi đáp.

Điều Viễn nóng nảy, dù có thể nào, dù hẳn có phải là “Phần tử bất lương của xã hội” hay không, đầu tiên cũng phải đưa đến bệnh viện đúng không? Hôm đó cũng coi như may mắn, Điều Viễn vừa đứng dậy sau lưng đã có taxi chạy qua, cô lập tức vẫy tay gọi lại, nhưng tự thấy nếu dùng sức của chỉ một người để xóc người kia từ đất lên ấn vào xe thì rất không thực tế, vì thế cô iền đi qua nhờ tài xế hỗ trợ. Tài xế kia cũng dễ nói chuyện, xuống giúp Điều Viễn đem người nhét lên xe. Trong lúc đó người nọ lặng lẽ mở mắt, nhưng không nói gì thêm nữa.

Vừa lên xe Điều Viễn lập tức nói: “Bác tài, phiền bác đưa chúng tôi đến bệnh viện gần nhất, nhanh một chút, anh ta sắp không ổn rồi!”

Người đàn ông chiếm hai phần ba băng ghế sau đã phần nào khôi phục ý thức, lãnh đạm cố sức mở miệng: “Ai sắp không ổn?”

(bên Trung 不行 –không ổn còn có một tầng nghĩa ý chỉ đàn ông yếu sinh lý =)))))))))) phải giải thích ngay tại nó buồn cười)

Điều Viễn quay đầu nhìn hắt, xe chạy, trong chiếc taxi tranh tối tranh sáng, Điều Viễn lúc này cuối cùng cũng mơ hồ nhìn được một chút diện mạo của người này, rất xuất chúng, có điều cung cách nói chuyện thì ngược lại, rất khó nghe. Điều Viễn không nói gì, nghĩ thầm thôi hôm nay cứ coi như tích đức cho chính mình đi.

Dưới ánh sáng không ngừng chuyển động, người đàn ông cũng nhìn cô một lát, cuối cùng quyết định nhắm nghiền hai mắt.

Xe đến bệnh viện, Điều Viễn xuống trước, vừa vòng sang cửa bên kia định dìu người nọ thì nghe thấy hắt thông thả nói: “Tôi không đi được, cô vào gọi người đẩy xe lên ra đây, còn nữa, tôi để tiền trên xe, không mang theo người.”

Thế nên, Điều cô nương lại phải lật đật chạy đi gọi người đến đẩy vị quan lớn xa lạ tính tình không được tốt lắm này, sau đó lại cho hắt làm thủ tục nhập viện, học bổng trong ví vèo một cái tiêu còn không tới 500 tệ. Chờ mọi việc giải quyết xong xuôi, Điều Viễn đã muốn phàn một mội chán nản rồi, đương nhiên cũng không chờ hắt, ngồi trên ghế bệnh viện nghỉ ngơi một lúc liền đi ra bắt xe trở về trường học.

Lúc nằm vật xuống ở ký túc xá, Điều Viễn mới mơ mơ màng màng nghĩ, đây có khi nào là một hình thức lừa đảo không? Nhưng việc đã đến nước này, nghĩ nhiều cũng chẳng ăn thua gì, bèn ôm túi chườm nóng vào bụng nguï thiếp đi.

Giang An Lan ở bệnh viện một đêm, ngày hôm sau liền trở về trường, vừa về túc xá, cởi áo khoác ngã xuống giường liền ngủ tiếp, Ôn Trùng đang nghiên cứu chọn đề tài làm luận văn quay đầu nhìn: “Về rồi đấy à An Lan, tối qua đi đâu chơi vậy?” Hai người bạn cùng phòng đang ngồi chơi game cũng phụ họa hỏi: “Đúng vậy đúng vậy, đi chỗ nào tiêu dao rồi?”

Giang An Lan không trả lời, anh nhắm hai mắt nằm mãi một lúc sau mới đột nhiên ngồi dậy nói với Ôn Trùng: “Hot girl, hoa khôi của trường mình có những ai? Tìm ảnh tôi xem một chút.”

Cậu bạn béo đang chơi game sợ ngáy người, “Oa, An Lan cậu rốt cuộc cũng muốn ra tay với những bông hoa của tổ quốc rồi sao?”

Giang An Lan cao quý lãnh diễm lườm cậu ta một cái rồi đứng dậy đi ra sau lưng Ôn Trùng, “Tìm đi.”

Ôn Trùng cười: “Muốn nhanh thì phải từ từ.” Miệng nói tay đã rất nhanh chóng mở ra diễn đàn đại học Giang Ninh. Riêng chủ đề hoa khôi của trường, khoa, tổ lớp thì không phải nghĩ, nhất định sẽ được oanh oanh liệt liệt dán ngay trên trang chủ, cho nên loáng một cái đã tìm được.

Ôn Rùng click vào, Giang An Lan nhìn thoáng qua tấm hình đầu tiên hiện ra, lắc đầu nói: “Không phải cô ấy, kéo xuống.”

Sau đó Ôn Trùng kéo xuống, ảnh chụp từng tấm từng tấm hiện ra, Giang An Lan từng lần từng lần phủ định: “Không phải, không phải...”

Khi chỉ còn lại đúng một tấm, Giang An Lan không khỏi cau mày, “Chỉ có thể thôi à?”

“Ừ, ở đây hết rồi.” Ôn Trùng thật sự tò mò, “Thế cuối cùng là cậu muốn tìm ai?”

Giang An Lan nói: “Tìm một người.” sau đó hơi khựng lại, “Vấn đề nợ nần.”

Ôn Trùng trong lòng khinh bỉ: “Ai chẳng biết là tìm ‘Người’, nhưng mà là người nào?” Có điều thấy bảo là vấn đề nợ nần, Ôn Trùng liền cảm thấy không thể tin nổi, “Ai thiếu cậu tiền à? Bây giờ không chỉ nam sinh, chẳng lẽ còn có mỹ nữ mà dạn mặt dày đến vay Giang thiếu tiền sao?”

Giang An Lan cau mày: “Là tôi nợ cô ấy.”

Lần tiếp theo Giang An Lan gặp được Điều Viễn là khi anh vừa chọn xong đề tài luận văn, sáng hôm đó đang định buổi chiều bay về Bắc Kinh. Vừa từ phòng vị giáo sư hướng dẫn đi về phía ký túc xá, anh liền nhìn thấy Điều Viễn cùng bạn vừa nói vừa cười bước vào một dãy phòng học bên cạnh.

Giang An Lan chỉ suy nghĩ trong hai giây, sau đó đi theo, thấy cô bước vào một phòng học ở tầng dưới, do dự mãi rồi cũng vào trong.

Khoảng thời gian này tình trạng sức khỏe của anh vẫn luôn không tốt lắm, ngồi xuống cạnh cô, nhắm mắt lại nghĩ xem phải mở miệng thế nào về chuyện tiền nong liền nghe được câu nói kia. Bởi vì cô nói không quen anh, anh có chút không vui, giận dữ một hồi tiền cũng không buồn trả, đi mất luôn.

Mà về sau mỗi lần nhớ lại một màn này, nam chính cũng đều nghiêng răng nghiêng lợi.

Tối hôm đó anh về nhà ở Bắc Kinh, đem tiền vốn định trả cô ném vào tủ đầu giường, cho đến năm năm sau cũng không hề động tới.

Mà trong năm năm này, anh cùng cậu em họ người Mỹ gốc Hoa, đã sinh sống ở Mỹ 7,8 năm Triệu Từ Kiệt thành lập một công ty, thành tích không tồi. Ngoại trừ việc sức khỏe không được tốt, bản thân Giang An Lan có thể coi như một bông hoa của tổ quốc, sinh ra trong danh môn, thông minh hơn người, hơn nữa diện mạo quả thực cũng xuất sắc, phụ nữ có ý với anh nhiều không đếm xuể, cho dù chỉ là ra ngoài ăn cơm cũng có thể có cô nương đánh bạo tới xin số điện thoại.

Nhưng anh sống đến 28 tuổi lại chưa từng có bạn gái.

Hai năm trước trong gia tộc Giang gia đã có người sốt ruột hỏi anh đến mấy lần, cuối cùng là thích kiểu phụ nữ thế nào? Giang An Lan mỗi lần trả lời đều là, “Gặp một lần, làm cho cháu nhớ mãi không quên là được.”

Làm cho cháu nhớ mãi không quên? Nhóm hương thân phụ lão nghĩ đến đâu, thằng nhóc này làm người ta nhớ mãi không quên còn đơn giản, nhưng ngược lại thì... càng nghĩ càng vô vọng.

Chỉ có tự Giang An Lan biết, anh mấy năm này chưa bao giờ quên một bóng hình.

Năm Giang An Lan 25 tuổi lại gặp được Diêu Viễn, là tại một nhà hàng có tiếng ở Bắc Kinh. Anh cùng Lý Cao ăn xong cơm trưa bước ra khỏi nhà hàng, ngoài cửa có không ít người đang xếp hàng chờ đến lượt, anh cau mày đi xuyên qua, gần tới cổng thì không khỏi dừng bước, nghiêng đầu nhìn về phía bên tay phải.

Nói xem có trùng hợp không? Tối qua anh vừa nghĩ tới người này, tuy rằng một năm cũng chỉ hai ba lần gì đó, bởi nghĩ đến người nợ chính là đồng nghĩa với nhân nợ, kết quả mới đến lần thứ hai, ra ngoài ăn bữa cơm đã gặp phải cô, sống sờ sờ. Hai người ở thành phố khác nhau thì không nói, cho dù là cùng một thành, tỷ lệ đụng mặt kiểu này thực sự là ít hơn cả ít.

Giang An Lan lúc ấy “Soạt” một tiếng, xoay người lại nói với Lý Cao: “Tôi ra ngoài trước, cậu vào trong nói một tiếng với giám đốc, tạm thời cứ sắp xếp chỗ ngồi cho hai vị bên kia đi đã.”

Lý Cao men theo tầm mắt của sếp nhìn qua nhìn thấy hai cô gái đang cúi đầu cười nói thì kinh ngạc một hồi rồi lập tức lập tức xoay người đi làm việc. Giang An Lan mặt mũi lớn, người ta vừa nghe là vị đại thiếu này yêu cầu liền lập tức điều nhân viên phục vụ đi an bài ổn thỏa. Lý Cao đi ra báo cáo kết quả, Giang An Lan ngồi phía sau xe nghe xong “Ừ” một tiếng. Lý Cao lại không nhận được buồn cười hỏi: “An Lan, hai mỹ nữ kia là ai thế?”

Giang An Lan đương nhiên không tán dóc với Lý, vẫn im lặng sau đó xuống xe, để Lý Cao về công ty trước.

Lúc đó Giang An Lan chú mục vào người đang ngồi trong chiếc xe ở rất gần. Diêu Viễn không biết, lần ấy gặp nhau ở Bắc Kinh, cô và chị họ ăn xong cơm cùng nhau đến một trà quán uống trà nghe hát, anh thì ngồi ở ngay bàn phía sau, thông thả ung dung cắn hạt dưa, bình tĩnh nhìn cô. Từ đó anh hiểu, hóa ra, được nhìn thấy cô so với nghĩ về cô còn thoải mái hơn nhiều.

Lúc này Giang đại thiếu gia cũng đang bình tĩnh nhìn cô, sau đó mở miệng: “Nói ra thì, Diêu học muội, anh còn nợ em tiền bút nhĩ.”

“Dạ?”

“Nhưng anh không có ý định trả.”

“...”

“Có phải là rất hiếu kỳ không?”

Diêu Viễn liên tục gật đầu. Kết quả đại thần nói: “Vậy anh càng không nói cho em. Nhưng nếu đêm nay em mất ngủ thì có thể gọi điện thoại cho anh, anh cùng em giải sầu.”

“...”

Xe rút cuộc cũng về đến nhà Diêu Viễn, Giang An Lan chào cô rất bình thường, Diêu Viễn thì đến chữ tạm biệt cũng cảm thấy vô lực.

Mà chiều hôm đó Giang An Lan trước khi lên máy bay chạy lấy người còn gửi cho cô tin nhắn: “Ngủ không được thì gọi cho anh.”

Nói xem nói xem, người này hư đến cái mức độ nào?!!!

Trước đây chưa gặp mặt, đại thần này cho cô ấn tượng là một người hào phóng, vị tha, vô địch.

Hiện tại, cách nghĩ “Hào phóng” cùng “Vị tha” trở nên có chút quý dị, về phần vô địch, tự nhiên vẫn là vô địch.

Hình tượng Giang sư huynh trong truyền thuyết Diêu mỹ nhân được nghe đã sụp đổ hoàn toàn, mà khi xây lại, trên viên gạch đầu tiên viết: “Boss phúc hắc, PK phải coi chừng.”

Ảnh hưởng của lần offline này cũng rất lớn, trên kênh đồng minh hai ngày liền chữ bay đầy màn hình bất kể ngày đêm, nào là Giang Ninh thú vị như thế nào, bang chủ khí thế anh tuấn vô địch như thế nào, Phó bang chủ nghìn mất nghìn tay xử lý hết mọi chuyện như thế nào, Ôn trưởng lão mỗi lần cười đều khiến người ta như được tắm gió xuân nhưng lại cảm thấy có sát khí như thế nào, quan trọng hẳn là danh nhân đó danh nhân đó, mỹ nữ có N người, nhất là Đại tẩu, nhưng mà Đại tẩu là của lão Đại mất rồi vân vân và về về.

Có điều hai đó Diêu Viễn vì mất ngủ mà không có tinh lực vào trò chơi, cho nên tránh được trận bất quái này, không biết nên nói là may mắn hay là bất hạnh đây... Mãi cho đến ngày thứ ba Diêu Viễn mới bị chị họ kéo lên game, bởi vì Ngao Thị Thương Khung đang chiêu mộ nhân lực đi đánh phó bản 20 người Tiên Nữ Phong, Diêu Hân Nhiên rất hứng thú, cho nên lời theo Diêu Viễn đến báo danh.

Vừa vào kênh đồng minh, Ôn Như Ngọc đã rất hiếu khách chào hỏi trước: “Chào Đại tẩu, chào Thủy bang chủ.”

Thủy Thượng Tiên: “Biến.”

Ôn Như Ngọc: “Ờ ờ.”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Ta nói này Thủy Thượng Tiên bang chủ, người kết oán gì với Ôn trưởng lão nhà chúng ta rồi mà giọng điệu sắc mùi thù địch vậy?”

Thủy Thượng Tiên: “Nhìn không thuận mắt thôi.”

Ngao Thị Thương Khung: “Hiểu, chúng ta đều nhìn hán không thuận mắt.”

Ôn Như Ngọc: “Ờ ờ... Sau này vẫn sẽ cố gắng không phụ kỳ vọng của quần chúng”

Ngao Thị Thương Khung: “Được rồi, đủ người rồi, hôm nay chúng ta đánh Tiên Nữ Phong, 2 ngày này lão Đại hơi ốm, cho nên lần này ta chỉ huy.”

Mọi người chỉ định tọa độ tập hợp xong, Ngao Thị Thương Khung tổ đội, đương nhiên Quân Lâm Thiên Hạ không ở trong đó, anh không online.

Trước khi vào phó bản, Diêu Viễn lên QQ đã add lúc muốn video call tìm anh. Cô muốn hỏi xem anh thế nào rồi, dù sao... Khụ, cũng coi như là có quen biết. Lúc cô gửi tin nhắn đi, biểu tượng của anh đang hiện “Bạn rớt”.

Sau đó Diêu Viễn tự nói với chính mình, lúc người ta đang bận thì đừng có đi quấy rầy!

Diêu Viễn: “Sức khỏe của anh không sao chứ?”

JAL: “[Tự động trả lời] Anh yêu em”

JAL: “Không có gì to tát cả”

Diêu Viễn: “Gi??”

JAL: “[Tự động trả lời] Anh yêu em”

JAL: “Anh nói không có việc gì, không cần lo lắng.”

Diêu Viễn: “Không, em đang nói dòng trả lời tự động của anh ấy...”

JAL: “[Tự động trả lời] Anh yêu em”

JAL: “À, cài đặt đặc biệt”

Diêu Viễn: “... ..”

JAL: “[Tự động trả lời] Anh yêu em”

Cài đặt “đặc biệt” này là cái khái niệm gì vậy??

Chiều theo cách làm người của Giang An Lan hẳn là chưa đến nỗi có thể dung thứ việc ai lên QQ tìm anh cũng được tự động trả lời là “Anh yêu em” chứ?

Nếu quả thật đúng là chỉ cài cho cô, QQ có loại cài đặt này sao?

Cho nên anh nhất định là tự gở?!

Đại thần anh một ngày không trâu em là không thoải mái không chịu được đúng không?!!!!

Nghỉ đến hai ngày trước không vào trò chơi, hai người cũng có “Trao đổi”, cụ thể tình huống là như vậy : Buổi sáng đúng 8 giờ, Diêu Viễn nhận được tin nhắn của Giang An Lan, “Chào buổi sáng.” Buổi trưa đúng 12 giờ, “Ăn chưa?” Buổi tối đúng 6 giờ, “Nhớ ăn tối.”

Đối phương là người bạn như vậy, thế nhưng lại không quên quan tâm đến ba bữa mỗi ngày của cô, thật sự là khiến đương sự thụ sủng nhược kinh*, nhấn mạnh chữ “Kinh”!

(Đột nhiên được quan tâm chưa thấy sướng thấy kinh hoàng trước =)))

Diêu Viễn tiến vào phó bản, trong đầu cứ lặp đi lặp lại câu “Anh yêu em” kia.

Anh nói xem, đại thần, em không thiếu anh tiền, không đúng, là em cho anh mượn tiền cơ mà, có cần phải cực lực sáng tạo phương pháp hành hạ em như vậy không? Chẳng lẽ đúng như câu châm ngôn kia nói , nợ tiền mới là Đại gia sao?

Nhưng lúc cô thiếu anh vàng thì Đại gia vẫn là anh có được không?!!!...

Quả nhiên là vấn đề về thái độ...

8.2

Diêu Viễn quay lại trò chơi, bắt đầu đánh Tiên Nữ Phong nhưng không đến một phút sau tất cả chết sạch. Nguyên nhân không phải tại Diêu cô nương mất hồn mất vía, trình độ thao tác của cô vẫn là không có gì để chê trách, cho dù tư tưởng không quá tập trung cũng không thể đến mức hại cả nhóm bị diệt đoàn được.

Nguồn cơn tội ác chính là nội chiến giữa Ôn Như Ngọc cùng Thủy Thượng Tiên...

Trước khi bị diệt đoàn, Thủy Thượng Tiên: “Ôn Như Ngọc! Trị liệu! ! Ngu quá vậy??”

Ôn Như Ngọc: “Ngu bằng nguoi sao? Đã gà thì đừng cố xông lên trước ^_^”

Thủy thượng tiên: “Gà? Nguoi có tư cách nói ta sao?? Đồ mực sư còn không bằng con gà!!”

Ôn Như Ngọc: “Nói nữa tự trị liệu nhaa ^_^”

Tóm lại là bị diệt đoàn .

Mọi người sau khi thoát khỏi phó bản đều chen chúc lên kênh đồng minh không làm việc gì khác ngoài khinh bỉ hai kẻ kia .

Diêu Viễn nhìn một lát, sau đó lại thấy Quân Lâm Thiên Hạ cũng login : “Quay lại đánh Tiên Nữ Phong.”

Lạc Thủy: “Lão Đại nguoi tới rồi! Thương Khung vừa lời bọn ta đi, 15 phút liên game over chết hết vắng ra, thật mất mặt.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Ta vừa báo cáo với bang chủ rồi, lần này thảm bại cũng không phải tại ta không biết lãnh đạo OK? Tại hai người nào đó mắng là thương đánh là yêu không phải lỗi OK???”

Ôn Như Ngọc: “Ai mắng là thương đánh là yêu ^_^”

Thủy Thượng Tiên: “Ai mắng là thương đánh là yêu? !”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Mau chơi lại đi lão Đại, vừa rồi ta hoàn toàn không phát huy được thực lực!”

Tẩu Na Thị Na: “Tiên Nữ Phong một ngày chỉ có thể đánh hai lần, ta buổi sáng cùng bạn đánh một lần, hôm nay không có cơ hội cùng lão Đại đánh tiếp rồi.”

Cuối cùng tổ đội lại, thành viên so với lúc trước chỉ là đem Tẩu Na Thị Na thay thế bằng Quân Lâm Thiên Hạ.

Trước khi vào phó bản, Giang An Lan nói chuyện riêng với Diêu Viễn: “Chúng ta cũng lên YY mắng là thương đánh là yêu đi.”

Diêu Viễn ụp luôn mặt lên bàn phím, gõ ra một hàng “dgsdfghjklfghghj”, còn dè luôn vào phím enter.

Giang An Lan: “Vui quá không nói nên lời?”

Diêu Viễn: “...”

Sau khi tiến vào phó bản, mọi người nghe theo Quân Lâm Thiên Hạ chỉ thị đi thẳng một mạch, so với lần trước thuận lợi hơn không biết bao nhiêu lần.

Lạc Thủy: “Quả nhiên theo bang chủ có thịt ăn!”

Bảo Bối Ngoan: “Bang chủ uy vũ, sùng bái bang chủ!!!”

Ngạo Thị Thương Khung: “Khụ, theo như sự hiểu biết của ta đối với bang chủ, hẳn lúc này nhất định là đang vừa uống hồng trà vừa nói lời ngon tiếng ngọt với Đại tẩu , các nguoi tin không? (≥▽≤)/~”

Diêu Viễn dờ khóc dờ cười, chuẩn không chỉnh được.

Bảo Bối Ngoan: “Thế sao? Thật muốn biết bang chủ đại nhân đang nói chuyện gì với tẩu tử! Vì sao ta lại cảm thấy buồn dựa lẽ về bang chủ còn hấp dẫn

hơn cả đánh phỏ bản thể này??”

Lạc Thủy: “Ài, ta cũng thấy thế, nhất là sau khi offline, biết lão Đại là đại thần cấp bậc cao như vậy, lại mất thấy Đại tẩu là mỹ nữ kinh diễm như vậy...”

Điều Viễn lúc này trước máy tính tóc tai bù xù, lờ lờ nhếch nhác co hết chân lên ghế chơi điện tử có chút không dám nhìn thẳng vào màn hình, mà về vấn đề Giang An Lan hiện đang nói chuyện phiếm với cô này...

Nhược Vi Quân Cố: “Anh ấy chỉ gợi ý phim cho ta xem thôi, không nói chuyện gì khác”

Ngao Thị Thương Khung: “Phim? Sếp mà cũng xem phim? Hửn từ khi nào thì có tể bào văn nghệ vậy?”

[hệ thống] Ngao Thị Thương Khung bị cấm phát ngôn.

Mọi người không hề ngạc nhiên.

Ngao Thị Thương Khung nói chuyện riêng với Điều Viễn: “Đại tẩu ~~~~(>_____

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Ta mới chỉ ép Nhược Vi Quân Cố mà thôi

Buổi tối ngày đầu tiên sau khi Giang An Lan rời đi, Điều Viễn còn chưa kịp bắt đầu bị thím Quỳnh Dao nhập thân thực hành “nhớ chàng”, Giang sư huynh đã gửi tin nhắn nói: “Cùng chơi game đi.”

Được, dù sao ngoài giờ Điều mỹ nhân cũng chẳng có hoạt động gì khác.

Cô login, sau đó dùng kỹ năng phụ thể truyền tống đến bên cạnh anh. Tài khoản Quân Lâm Thiên Hạ đứng ở đó, nhưng thật lâu cũng không có động tĩnh gì.

Nhược Vi Quân Cố: “Đâu rồi?”

Điều Viễn lại chờ mãi một lúc không thấy trả lời, lá gan liền trương to lên, chủ yếu là rảnh quá không có việc gì làm, hoặc nên nói, cũng muốn được trêu anh một lần, Nhược Vi Quân Cố: “Phu quân thân ái, lại đây nào?”

Một phút sau, Quân Lâm Thiên Hạ: “Vừa nãy ba anh ngồi trước máy tính.”

Nhược Vi Quân Cố: “...”

Tuyệt chiêu tất sát của đại thần!

Điều Viễn trong đầu cứ bồng bênh mãi một câu “Ba anh ngồi trước máy tính”, theo bản năng lại hỏi: “Ba anh cũng chơi game online?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đến thư phòng cùng anh nói chút chuyện.”

Nhiều lần tự bêu xấu, Điều Viễn ôm mặt đứng lên đi một vòng quanh phòng làm việc rồi mới buồn bực quay lại gõ chữ: “Sao anh không nhắc em?”

“Không sao.” Quân Lâm Thiên Hạ trả lời, “Ba vừa nói em rất sáng sủa hoạt bát.”

Điều Viễn rốt cuộc thừa nhận mình thất bại thảm hại.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Lên YY đi, gõ chữ chẳng ngẫu gì cả.”

Đại thần, anh ngẫu lắm rồi đấy ạ.

Hai người vừa lên YY, trên kênh thể giới liền nảy ra một tin, Vẫn Là Mỹ Nhân: “Bất kể như thế nào, ta hôm nay đều phải đem sự thật nói ra, là Quân Lâm Thiên Hạ ăn nói dựa bầy, thay đổi thất thường! Quân Lâm Thiên Hạ, người từng ép ta làm bạn gái người không phải sao? Kết quả giờ lại giả bộ như không có chuyện gì!”

[Thế giới] Thiên Thiên: “Oa thật vậy sao? ! Bang chủ Thiên Hạ Bang mà cũng từng bức con nhà người ta là bạn gái mình sao?”

[Thế giới] Lâm Quý Cũng Phong Lưu: “Mất hết cả niềm tin vào tình yêu rồi!”

[Thế giới] Cuộc Sống Tươi Đẹp: “Làm sao có khả năng là sự thật được, Vẫn Là Mỹ Nhân, người lên kênh thế giới nói hươu nói vượn, gã hộ vệ Ông Đây Đẹp Trai Nhất Quả Đất kia có biết không?”

[Thế giới] Hoa Khai: “Bại não không cần giải thích.”

[Thế giới] Tẩu Na Thị Na: “Cháy to! Lão đại nhà chúng ta? Đùa hả thím? !”

[Thế giới] Kem Hương Thảo: “Ủng hộ Vẫn Là Mỹ Nhân!”

Trong bối cảnh thị phi loạn cào cào, trên kênh thế giới bất chợt bùng nổ một sự kiện lớn nhất trong lịch sử Thịnh Thế ... theo lời của một số game thủ mà nói thì chính là “Phi vụ bán manh lớn nhất”.

[Thế giới] Quân Lâm Thiên Hạ: “Chuyện ép uống người ta làm bạn gái, ta chỉ mới làm với Như Ngọc Vi Quân Cổ mà thôi.”

Thế giới: “...”

Diêu Viễn: “...”

Trên kênh đồng minh

Thủy Thượng Tiên: “Con bé kia xem ra cũng không phải rảnh quá hóa rồi, bang chủ nhà mấy người không phải như vậy thật đấy chứ?”

Ngao Thị Thương Khung: “Sao mà thế được, ‘Quân Lâm Thiên Hạ’ là tài khoản bang chủ mua về, cục diện rối rắm này là tên chủ acc trước để lại.”

Ôn Như Ngọc: “Có điều sau khi Giang thiếu bắt đầu chơi, cũng có ‘Mi Mộc Như Họa’, rồi ‘Lạc Hà Mãn Thiên’ gì đó rình rập lên liếc mắt đưa tình với hần, mà trong đó ta không thương nổi nhất chính là ‘Mi Mộc Như Họa’ cái vị đã bỏ chơi kia kia, kiêu căng ngang ngược, bám riết không tha, tẩu từ đá cô ta một cái thì phải bay qua 100 con phố cũng dùng không được ^ _ ^”

Lạc Thủy: “Theo Thương Khung nói, Như Ngọc người chán ghét Mi Mộc Như Họa kia là bởi vì nàng ta thiếu người 100 đồng vàng trong game không trả phải không?”

Ôn Như Ngọc: “Ta là người tính toán so đo như vậy sao?”

Một đám người đồng thời không chút do dự nói “Phải”, Ôn trưởng lão tỏ vẻ: “Cám ơn, quá khen ^ _ ^”

Diêu Viễn nhin không được thì thảo: “Mở bang chủ kỳ thật hần cũng nên tự mình kiểm điểm một chút đi, sao có thể trêu hoa ghẹo nguyệt như thế...”

Diêu mỹ nhân nhất thời quên mất cô cùng người nào đó đang mở YY.

Giang An Lan lo lắng nói: “Cho nên em hần cũng nên sớm cho anh một danh phận đi thôi.”

“Khụ khụ!” Diêu Viễn ho khan, “Không phải đã kết hôn rồi sao?”

Giang An Lan giọng đầy ý cười trả lời: “Phu nhân, cạnh tranh trong hiện thực so với trò chơi còn khốc liệt hơn nhiều, cho nên em phải cố gắng lên.”

Tự sướng như vậy, có phải nên có tên trong sách đỏ rồi không?

Diêu Viễn: “Này nhé, anh được hoan nghênh, nhưng em cũng không kém đâu...” Từ nhỏ đến lớn, người theo đuổi cô muốn đếm còn phải dùng đến bàn chân ấy

Giang An Lan: “Phải không?”

Cùng lúc đó trên kênh đồng minh.

Thủy Thượng Tiên: “Nói thật thì, Ôn Như Ngọc, cáo già như người cơ hội như người mà cũng bị người khác quyết tiền sao? Có phải nhìn trúng tiểu cô nương nhà người ta, mờ cả mắt rồi sơ suất nhảy hố không?”

Ôn Như Ngọc: “Diên à? Mắt ta có đờm nhìn trúng người cũng sẽ không nhìn trúng cô ta được.”

Thủy Thượng Tiên: “Ôn Như Ngọc người vô si!”

Ôn Như Ngọc: “Ta khen người đấy.”

Thủy Thượng Tiên: “Ai cần người khen! Lưu manh, xéo!”

Lạc Thủy: “Ôi ôi, suốt ngày yêu nhau lăm cấn nhau đau, hai người các người cảm tình cũng tốt thật đấy.”

Ôn Như Ngọc: “Ai có cảm tình với ả?”

Thủy Thượng Tiên: “Ai có cảm tình với hân!”

Ngao Thị Thương Khung: “Chiếu theo phần ăn ý này của hai người các ngươi, không có cảm tình cũng có gian tình ㄟ (͡ ▽ ͡) ㄟ”

Hoa Khai: “Phụt, đồng ý.”

Bảo Bối Ngao: “Bang chủ cùng Đại tẩu tại sao không nói chuyện vậy? Có phải lại lén lút đi chỗ khác anh anh em em không?”

Giang An Lan bên này nói xong “Phải không”, lên kênh đồng minh nói tiếp,

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đêm nay làm xong nhiệm vụ, bảo Đại tẩu của mấy người hát cho mấy người nghe đi.”

Té xỉu!

Đại thần anh thật đúng là tiêu biểu của loại người không ghi thù, có thù báo luôn!

Vì một câu nói của bang chủ đại nhân, toàn bộ Thiên Hạ Bang từ trên xuống dưới làm nhiệm vụ rất tích cực, hiệu suất vô cùng cao, không tới một giờ đã xong tất tậ công việc, sau đó vô cùng phấn khởi đi lập phòng, Diêu Viễn tự nhiên cũng bị kéo vào.

Quần chúng nhiệt tình gào khóc đòi bang chủ phu nhân hát như đòi ăn, đây là bang chủ đích thân nói đó! Diêu Viễn trong lòng tự nhủ, anh mới là người hứa hẹn, vậy anh đi mà hát, sau đó cũng thật sự đem lời này nói ra. Chủ yếu là cô tự nhận thấy mình hát rất là khó nghe, lần trước offline đi hát karaoke cô cũng đâu dám xưng phong

“Nghe thấy chưa? Giang thiếu, vợ ngài bảo ngài hát kia, hay là ngài cứ hát trước một bài đi? Đi đi đi!” Lý Cao thích tự ngược lên tiếng đầu tiên.

Ôn Trùng cười nói: “Được đấy An Lan, cũng lâu rồi không nghe ngươi hát, ngày xưa học đại học không phải vẫn hay đứng trong phòng ký túc xá rên vài câu cái gì mà ‘Đời đời kiếp kiếp gặp nàng trong cơn mơ vô thanh vô tức*’, rồi ‘Hoa đại bên đường em đừng hái’ sao?”

(thình lạng =)) sến kinh)

Trên YY tình mịch mắt mấy giây, mãi cho đến khi Diêu Viễn bật cười, “Xin lỗi, ha ha ha, anh ấy mà cũng hát ‘Hoa đại bên đường em đừng hái’ ư?”

“Thiên chân vạn xác*, ta còn thu âm lại đây này, tẩu tử muốn nghe không?”

(vô cùng xác thực)

N người kêu muốn, Giang An Lan đậm tiếng nói: “Hóa ra là gan đều rất lớn.”

YY lại cầm nín, bao gồm cả Ôn trưởng lão, nhưng vẫn có người lớn mặt mở miệng, Diêu Hân Nhiên nói: “Quân Lâm bang chủ, lúc trước người nói cứ làm tốt nhiệm vụ rồi sẽ bắt em họ ta hát phải không? Bây giờ em ta lại bảo ngài hát, vậy đến cùng là nó hát hay là ngài hát đây? Ghét nhất cái kiểu phụ xướng phụ tùy* tổ đội đi gạt người đấy nhé.”

(kiểu con hát mẹ khen hay ấy, ở đây là chồng hát vợ phụ họa :))))

Diêu Viễn có loại cảm giác như hậu viện bị người ta phóng hỏa*, sau đó nghe thấy Giang An Lan nói: “Vậy ngươi hỏi em họ ngươi xem là cô ấy hát hay là ta thay cô ấy hát?”

(bị đâm sau lưng =)))

Diêu Viễn mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, song nhất thời lại không nói ra được. Mà các thánh giả đều cho rằng tốt nhất là bang chủ cùng bang chủ phu nhân có thể hợp xướng một khúc, bọn họ liền miễn nguyện, Diêu mỹ nhân rút cuộc nhẫn mặt nói: “Ta không hát được, thôi để anh ấy hát đi.” Sau đó Diêu Viễn nhìn thấy một tin nhắn riêng này ra, “Phu nhân muốn ta diễn tạp kỹ, vậy lấy cái gì để tưởng thưởng ta bây giờ?”

Diêu Viễn không thể làm gì khác hơn là chậm rì rì gõ chữ, “Anh muốn cái gì?”

“Em”

“Em bảo này... anh nói chuyện không thể uyển chuyển một chút sao?” Diêu mỹ nhân mặt đỏ tim đập.

“Vậy thì, phu nhân, từ nay về sau, trừ anh ra, hoa đại bên đường em đừng hái.”

Nhìn xem nhìn xem, có gì cứ việc nói thẳng ra vẫn tốt hơn, vòng một vòng lớn cuối cùng tóm lại vẫn là, “Cho dù có người theo đuổi, em cũng đừng để ý cho anh.”

Nói thật, cô ngần này tuổi rồi đã bao giờ hái hoa đâu, kết quả vừa hái là hái luôn một đóa Cao Linh*!

(Hoa đẹp nhưng mọc trên đỉnh núi, rất ít người thấy được, hái được)

Còn thật sự “Hái” đóa hoa này thì là câu chuyện về sau, một ngày nào đó cô tỉnh dậy, mơ mơ màng màng mở mắt ra thì thấy bên cạnh có người đang nằm, đầy ý cười nhìn cô, đầu óc mới mơ hồ chậm rãi hoạt động trở lại, tiếp theo thấy giường hỗn độn, cùng với nhận thức về cơ thể dưới chân không mảnh vải che thân của mình, rồi còn người đàn ông gọi cảm đang cời trần trước mặt... Mắt hạnh dần dần tròn lớn.

Anh nói: “Em uống say.”

Điều mỹ nhân run rẩy hỏi: “Rồi sao nữa?”

“Rồi loạn tính.”

“...”

Đương nhiên đây đều là chuyện về sau.

Lúc này Điều cô nương đang lắng nghe Giang sư huynh có tài có sắc trong truyền thuyết hát [Giang Hồ Tiểu] trên YY. Giọng nam trầm khàn, mỗi chữ hát ra đều mang theo một cổ hào hùng cùng ưu thương, Điều Viễn nghe đến mê mẩn.

“Giang hồ tiểu, ân oán, người so chiêu, tiểu tàng đao.

Hồng trần tiểu, cười tịch liêu, tâm quá cao, với không tới.

Trăng sáng rọi, đường xa xôi, người sẽ già, tâm không già.

Yêu không được, buông không xong, quên không nổi tốt đẹp nàng trao tặng...”

Một khúc hát xong rồi mọi người vẫn còn chìm đắm, rất lâu mới có người hô ra một câu “Bài nữa đi!”, sau đó lập tức liền dẫn tới rất nhiều người hưởng ứng! Điều Viễn đang cười cũng định phụ họa một tiếng “Hợp lý đây”, tiếng chuông di động bên cạnh máy tính lại vang lên. Cô tháo tai nghe xuống, nhìn hiển thị cuộc gọi tới là số lạ thì ngần ngừ đôi chút rồi mới bắt máy: “Alo?”

“Sư nương à?”

“...”

“Sư nương sư nương, con là Jack, sư nương có thể gọi là tiểu Kiệt.”

“À, xin chào, tiểu Kiệt.”

“Con tìm số người trong máy anh, sau đó dùng di động của mình gọi điện thoại cho người.”

Điều Viễn nghe thanh âm của đối phương... Quả nhiên là con trai, “Tìm ta có chuyện gì không?”

“Con muốn nghe thử giọng sư nương thôi, à, anh nói con có thể gọi người là chị, chị, khi nào chị mới lại kéo em thăng cấp vậy? Lần nào em tìm anh cũng lờ lờ đi, mấy anh họ của em đều bận muốn chết, các chị lại không chơi điện tử, còn có...” Điều Viễn nghe chừng mười phút đồng hồ, cô cảm thấy Giang gia này từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài cô đều bị ‘cường chế’ hiểu rõ hết rồi, phỏng chừng bây giờ mà qua đó lừa tiền cũng không thành vấn đề.

Điều Viễn chen lời hỏi: “Tiểu Kiệt, em không cần đi học sao?”

“Có chứ, nhưng em đang trong kỳ nghỉ.”

Trường gì mà nghỉ sớm vậy? Điều Viễn không biết đứa nhỏ này học ở nước ngoài, người ta tháng 12 trước lễ Giáng Sinh đã bắt đầu nghỉ rồi.

Lúc này đầu dây bên kia truyền đến một tràn tiếng xột xoạt, “Chết rồi chết rồi, anh đến, em phải cúp máy đây, chị mà vào trò chơi thì nhớ tìm em nhé, em muốn thăng cấp!”

Điều Viễn nghe tiếng tun tút báo bận trong điện thoại, lắc đầu bật cười.

Lại đeo tai nghe lên, trên YY đang loạn lên nói đại tẩu không thấy đầu lão đại cũng mất hút, thật quá đáng! Điều cô nương lặng lẽ một lần nữa tháo tai nghe ra, đứng dậy đi vào phòng khách rót nước, đang rót nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy tuyết đã rơi rồi, không phải rất lớn nhưng lại rất dày, đèn đường trắng muốt, ánh sáng rơi rải trên đất vô cùng xinh đẹp. Cô nhìn một hồi lâu, mới cảm chiếc cốc còn đang nghỉ ngơi hơi nóng trơn trượt phòng nhỏ ấm áp, vững vàng ngồi xuống thì thấy trên màn hình nhấp nháy mấy tin nhắn mới.

Thủy Thượng Tiên: “Giúp chị luân* Ôn Như Ngọc đi! Mời com em cả học kỳ luôn!”

(轮: mình không chơi game nên không rõ lắm, chắc là luân bạch hay gặp trong võng du, người chơi đến level nhất định bị giết sẽ hạ cấp, bạn nào biết

nghĩa chính xác có thể comment để lại nguồn tham khảo, mình sẽ sửa)

Thủy Điều Ca Dao: “Nhược Vi Quân Cố, chúng ta nói chuyện một chút.”

Ngao Thị Thương Khung: “Đại tẩu ngài giựt giây sắp tổ chức offline tiếp đi, làm to vào ấy, ta lúc trước đi phao tin, bây giờ ai cũng hỏi, ta hỏi sắp sắp lại toàn cho người ta ăn bánh bơ đội mũ phớt!”

Đang nghĩ ngợi xem nên trả lời ai trước, lại có một tin nhắn hiện lên, Đông Từ: “Quần Lâm Thiên Hạ chơi đùa phụ nữ nhiều như vậy, người không đề tâm sao?”

Điều Viễn khẽ nhủ mảy, Đông Từ này là thành viên mới vào Bách Hoa Đường không lâu, cô không trả lời người này, chỉ gửi tin nhắn cho chị họ cùng Quần Lâm Thiên Hạ sau đó logout luôn.

Mười một giờ, cũng nên tắm rửa đi ngủ rồi, Điều Viễn nằm lên giường, trước khi tắt điện thoại di động còn nhận được tin nhắn của Giang An Lan, “Ngủ ngon.”

Một đêm không mộng mị, sáng sớm hôm sau thức dậy, bên ngoài không ngờ đã trải lên một tầng tuyết thật dày, phóng mắt ra xa chỉ thấy một màn trắng xóa. Hôm nay Điều Viễn suýt nữa thì đến trường muộn, vừa vào văn phòng liền được đến điện thoại của chị họ, “Hôm qua muốn chị kick Đông Từ khỏi bang, sao vậy? Hắn đắc tội với em à?”

“Không.” Điều Viễn nói, “Khụ, em chỉ cảm thấy hắn là người xấu.”

Điều Hân Nhiên không nói gì.

Cả ngày này cô Điều rất bận, mãi cho đến giờ ăn trưa mới ngót việc, đang chuẩn bị cùng đồng nghiệp đi ăn cơm thì có người vào văn phòng bọn họ. Người tới mặc một thân đồng phục cảnh sát, đeo kính râm, nhìn thấy Điều Viễn liền đi thẳng tới nói: “Chào em, anh là Giang An Trình.” Điều Viễn đương nhiên không quen.

Đối phương tháo kính xuống, không đếm xỉa gì đến bao nhiêu ánh mắt tò mò của đồng nghiệp Điều Viễn, trực tiếp nói với cô: “Anh là anh họ của Giang An Lan, nó nhờ anh mang đồ cho em.” Nói xong rút từ trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ đưa cho Điều Viễn, Điều Viễn ngỡ ngàng nhận lấy, lại nghe người đàn ông nhìn kỹ xác thực cũng thấy có 3 phần giống Giang An Lan trước mặt mở miệng tiếp: “Khoảng thời gian này ở Giang Ninh công tác, có chuyện gì cứ tìm anh.” Nói xong vươn tay lấy một tờ giấy trắng trên bàn bên cạnh viết số điện thoại cho Điều Viễn, sau đó hơi gật đầu xoay người đi mất...

Tôi thì có thể có chuyện gì cần tìm cảnh sát vậy?

Điều mỹ nhân tròn miệng tròn mắt, không biết trong 3 phút ngắn ngủi này đã xảy ra chuyện gì?

Các đồng nghiệp thì đã chuyển từ lạ lùng sang trạng thái bình thường, có người lên tiếng trước, “Có cần phải lạnh lùng như vậy không?!”

Thấy Điều Viễn còn không có phản ứng, một nữ đồng nghiệp bên cạnh nhin không được đẩy đẩy cô, “Cô Điều này, trong hộp là cái gì vậy? Mau nhìn xem, có phải là của vị bạn trai soái ca hôm rồi đưa cô đến trường gửi không? Anh họ của anh ta cũng khủng bố thật, có đối tượng chưa?”

“Ặc, tôi cũng không rõ lắm.” Điều Viễn mở cái hộp tinh xảo ra liền thấy bên trong có mấy tấm ảnh chụp, cùng một chiếc vòng cổ bạch kim...

Đồng nghiệp nữ giật mình thán phục: “Dây chuyền này kỳ công thật đấy! Ủa, mấy hình này là của bạn trai cô hả? Thanh tú quá, chắc là lúc 17-18 tuổi rồi? Tôi nói này bạn trai cô quá là thú vị luôn!”

Ảnh chụp không sai chính là ảnh ngọc của Giang An Lan, vòng cổ đúng là rất xinh đẹp cũng không sai, nhưng mà đang yên đang lành tặng người ta mấy thứ này làm quái gì vậy? Điều Viễn ngẩn tò te ra.

Xế chiều hôm đó Điều mỹ nhân liền gửi cho anh một tin nhắn, “Anh đưa em cái gì thế?”

“Lễ ra mắt.”

“Hả?”

“Lần trước gặp quên mất không đưa cho em. Thích không?”

“Anh nói vòng hay là ảnh?”

“Ảnh.”

“... Ừm.”

“Thế còn vòng?”

Lại nói vòng cổ, còn đính kim cương nữa, Điều Viễn thực bất đắc dĩ, “Anh nhiều tiền lắm à? Nhiều thì đưa luôn tiền mặt cho em là được rồi.”

“Được, số thẻ của em là bao nhiêu?”

“...”

“Phu nhân, cướp xong tiền có muốn cướp cả sắc không?”

“.....”

“Tiểu Viễn, hết học kỳ em đến chỗ anh đi.”

Tiểu Viễn gì mà Tiểu Viễn? Điều Viễn lại mặt đỏ tía tai.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Anh muốn hôn

10.1

Chờ đến khi tuyết tan đi thì đã sắp đến trung tuần tháng giêng, khoảng thời gian này Điều Viễn đều không thể nào online nổi, chỉ thỉnh thoảng lên một lúc để kéo tiểu Kiệt, mà liên hệ với Giang An Lan ngược lại lại dần chuyển dời ra hiện thực, ngày nào cũng nhắn tin. Điều Viễn vốn cho rằng cùng Giang An Lan nói chuyện phiếm chắc chắn là sẽ y như trong trò chơi vậy, lâu lâu gõ ra một câu tẻ ngắt, thôi được rồi, nói chuyện điện thoại với anh đôi lúc quả thực đúng là không biết phải nói gì một lúc, nhưng cảm giác cũng không phải không tốt, lại còn rất... Mờ ám. Đương nhiên đôi khi lại cũng khiến người ta muốn khóc. Tóm lại “yêu đương” với vị đại thần này, không phải chỉ là lao tâm lao lực bình thường.

Đây còn không phải sao? Ngày mười bảy tháng một trường học bắt đầu nghỉ đông, sáng sớm hơn năm giờ, di động Điều Viễn đặt trên tủ đầu giường đã kêu inh ỏi, mơ mơ hồ hồ mở ra xem, là tin nhắn, “Anh đang chờ dưới cửa, chúng ta đi đăng ký đi.”

Một tiếng “ruỳnh” trầm đục vang lên, Điều Viễn roi thẳng xuống đất.

Tin nhắn khác lại đến, “Tình chưa?”

Điều Viễn cúi, gất ngủ cộng thêm bị đau cộng hưởng, “Sur huynh, anh biết bây giờ là mấy giờ không?”

“Xin lỗi, bên anh đang là bốn giờ chiều, lát nữa mới ngồi chuyển bay năm giờ trở về, phu nhân khi nào thì đến gặp anh?”

Thôi cũng đến lấy anh, Điều Viễn quán chần ngồi bệt xuống đất, cắn răng bấm tin nhắn trả lời, “Ngoan, đợi khi nào có tâm tình trầm sẽ triệu kiến nhà người.” Gửi đi rồi mới căng thẳng chột nghĩ không biết bị trả thù không nhỉ? Có điều mãi không thấy đối phương nhắn lại, Điều Viễn liền thở phào một hơi, nhưng quay lại giường cũng không sao ngủ tiếp được nên buồn bực không thôi.

Buổi trưa Điều Viễn cùng chị họ ăn cơm. Điều Hân Nhiên đi làm, giờ nghỉ trưa dài tận ba tiếng, mỗi khi rảnh tới không biết phải làm gì để giết thời gian đều rủ em họ đi ăn. Điều Viễn thì hôm nay ngủ không đủ giấc, tinh thần không tốt lắm.

Điều Hân Nhiên không hiểu nói: “Em đang nghỉ cơ mà, sao còn ra cái vẻ như thiếu ngủ thế?”

Điều Viễn lác đầu, không muốn nhiều lời, gọi một cốc nước ấm, Điều Hân Nhiên cũng không hỏi nhiều bắt đầu lật thực đơn, mắt hơi đảo, “Đúng rồi, lát có người nữa đến đây đây.”

“Hả?”

“Đàn ông, mẹ già giới thiệu, muốn chị gặp một chút. Chị từ chối bao nhiêu lần nhưng mẹ chị, cũng chính là bác thân yêu của em thì cứ như là địch không chết ta không dừng vậy...”

Điều Viễn toát mồ hôi, “Thế mà chị còn gọi em đi cùng à?”

“Chị em cây khế có họa cùng chị mà!”

“...”

Không được bao lâu di động của Điều Hân Nhiên vang lên, cô nhấc máy nói một câu, “Đến rồi à, chúng tôi ngồi cạnh cửa sổ...” Chỉ chốc lát sau đã có hai người đàn ông đi tới, hóa ra đối phương cũng rủ bạn đi cùng, Điều Hân Nhiên tiếp đón bọn họ ngồi xuống, bàn vuông, bốn người mỗi người một góc, hai người kia cũng không câu nệ, ngồi xuống sau đó liền hướng các cô cười tự giới thiệu. Ngồi gần Điều Hân Nhiên, nam A thuộc loại cao lớn uy mãnh,

một năm trước vừa từ quân đội trở về, hiện đang đảm nhận một vị trí nhỏ trong đội cảnh sát giao thông. Người bạn A mang đến, nam B lại là loại đoan chính thư sinh, nhân viên công chức.

Chọn món xong Điều Hân Nhiên cùng bọn họ trò chuyện, Điều Viễn thì yên lặng uống nước, chủ yếu do thật sự không có gì để nói, cô luôn ít giao tiếp với người lạ. Có điều Điều Viễn bộ dạng xinh đẹp, tự nhiên sẽ không bởi vì trầm mặc mà bị người khác lơ đi. Nam B vừa uống trà vừa thỉnh thoảng hỏi cô vài câu, tí như đi làm ở đâu? Bình thường có sở thích gì? So sánh với Điều Hân Nhiên bên kia “Quân đội hẳn rất nhiều soái ca phải không ha ha” “Điều tiểu thư, tính cách của cô rất giống một vị huynh đệ của tôi ha ha” ... Điều Viễn cảm thấy nhìn kiểu gì cũng giống cô đi xem mắt hơn?

Điều Viễn tận lực không thất lễ lại có chừng mực mà trả lời, nhưng khi nam B hỏi đến “Ngày kia cô có rảnh không? Có một bộ phim không tôi đang công chiếu, có muốn cùng đi xem không?” thì tiếng chuông di động bên tay cô vang lên, Điều Viễn không khỏi âm thầm thở phào, nhưng khi nhìn thấy người gửi là ai thì ghen luôn,

“Em đang ở đâu đấy?”

Tâm tình gần như thoát một cái toàn bộ tập trung vào điện thoại di động. Điều cô nương cúi đầu gõ chữ,

“Em ra ngoài ăn cơm.”

“Cùng ai?”

“... Chị họ em.”

“Ừ.” Sau một lát lại, “Còn gì nữa không?”

Điều Viễn theo bản năng ngẩng đầu liếc nhìn chung quanh, xác định không thấy được Giang An Lan. Không thể trách cô nghĩ nhiều, vấn đề này lại bị hỏi trong tình huống này hạ, không khỏi có chút chột dạ đến nỗi nghi thần nghi quỷ, nên trả lời thế nào bây giờ? Nói thật? Tuy không phải cô đi xem mắt nhưng theo tình hình hiện tại thì cũng chẳng khác gì, lại không thể nói dối được, vì vậy hàm hồ trả lời: “Gi cơ ả?”

“Hai đồng chí kia là ai?”

Điều Viễn trực tiếp đứng phắt dậy, dẫn tới Điều Hân Nhiên kinh ngạc hỏi: “Làm sao vậy?”

Nam B cũng nhìn cô, quan tâm nói: “Điều tiểu thư, không sao chứ?”

Điều Viễn miễn cưỡng cười cười, “Tôi đi gọi điện thoại.” Nói xong liền đi ra ngoài, vừa đảo mắt nhìn bốn phía, vừa bấm số, “Anh đang ở đâu vậy?”

Đầu kia cười nhu hòa nói: “Ồ Mỹ tuyết đang rơi lớn, chuyến bay bị trì hoãn cho nên vẫn đang ở khách sạn, phu nhân không cần lo lắng, anh vẫn chưa thấy gì đâu.”

“Khụ, vậy sao anh biết?”

“Trong bang có người nhìn thấy nói với anh. Phu nhân đang đi xem mắt đấy à?”

Điều Viễn lúc này đã đứng bên ngoài nhà hàng, nhìn tàn cảnh ngày đông tiêu điều trước mắt, chậm rãi thở ra một hơi, cảm khái sâu sắc bang phái nhà anh rớt cuộc là còn trâu bò đến mức nào nữa vậy? Đây là hiện thực mà cũng đụng mặt người trong bang được.

“Thực ra là chị họ em đi xem mắt, em chỉ đến ăn cơm rất trong sáng.” Điều Viễn định không nói gì, cuối cùng vẫn giải thích một chút, không thể không thừa nhận chính mình dường như thật không muốn để anh hiểu lầm chuyện gì.

Người kia “Ừ” một tiếng, “Anh chỉ muốn đặt kết giới lên người em, một lần vất vả cả đời nhàn nhã.”

“...”

Cuộc xem mắt cuối cùng lấy cớ Điều Viễn đau dạ dày mà kết thúc sớm hơn dự kiến, Điều Hân Nhiên lái xe đưa cô về thì hỏi: “Em đau thật hay là bị chồng ảo bắt gian nên mới đau vậy? Trước khi gọi món chị thấy một thành viên Thiên Hạ Bang lần trước đi offline cũng ở đó, ngay cách chúng ta một bàn.”

Điều Viễn dựa vào cửa sổ thủy tinh, sầm muện nói: “Thế sao chị còn không nhắc em một câu?”

“Giúp em giết người diệt khẩu sao?” Điều Hân Nhiên cười to, “Được rồi, có thể khiến Quân Lâm Thiên Hạ có ý muốn quản là điều bao nhiêu cô nương tha thiết ước mơ đấy, cô em đừng có sướng mà còn thích khoe nữa đi.”

Điều Viễn thật sự là khổ mà nói không nên lời thì có.

Sau đó Điều Hân Nhiên hỏi em, nam A hôm nay xem mắt thế nào?

“Chị không phải vẫn luôn thích kiểu cường tráng sao?”

“Đúng vậy, rõ ràng là mẫu lý tưởng của chị, không hiểu sao lại không có cảm giác, cứ thấy thiếu cái gì.”

Đúng lúc radio trên xe phát [Trò chuyện cùng danh nhân], giọng nam mờ mờ ôn hòa nói: “Xin chào, đây là [Trò chuyện cùng danh nhân], tôi là người bạn thân niên của mọi người, Ôn Trùng.” Điều Hàn Nhiên ngay lập tức “Đừ*” một tiếng rồi duỗi tay chuyển kênh, Điều Viễn phản ứng có chút chậm, “Đây là chương trình truyền hình của Ôn Như Ngọc mà?”

(Thực sự là đồng chí này nói ‘Đừ’ bằng tiếng Trung đấy ạ, cả trong sách xuất bản cũng thế nên mình tôn trọng nguyên tác (chủ yếu tại nó buồn cười =)))
tiện nói luôn tất cả các câu thoại nói bậy đều là dịch sát chứ không phải mình bô li phê vào đâu đừng mắng tội nghiệp =)))

Điều Hàn Nhiên ra về buồn nôn, “Đài phát thanh sao lại phát cả chương trình truyền hình thế này? Chị phải đi khiếu nại, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm tình lái xe của nhân dân!”

Thế nên, Điều Viễn một đường liên tục phải nghe Điều Hàn Nhiên thể hiện sự khinh bỉ sâu sắc với Ôn Trùng, mà khi đó tron phòng hóa trang, Ôn Trùng liên tục hắt xì mấy cái khiến thợ trang điểm không cách nào tác nghiệp nổi, “Trùng ca, xem ra hôm nay có người rất nhớ anh đấy.”

Ôn Trùng nhún vai, “Chắc vậy.”

Phía bờ khác của Thái Bình Dương, Giang An Lan đang đứng trước cửa sổ phòng khách sạn nhìn đầy trời tuyết bên ngoài, nhàn nhạt phun ra một câu, “Thời tiết thật sự làm cho người ta bức dọc.”

Triệu Tử Kiệt sau lưng anh thật cẩn thận mở miệng nói: “Nghe nói ngày mai sẽ chuyển biến tốt, máy bay hẳn là có thể cất cánh rồi, lưu lại đây thêm một ngày cũng không vấn đề gì phải không An Lan?”

Giang An Lan quay đầu, “Có vấn đề thì sao?”

Triệu Tử Kiệt lấy lòng cười nói: “Mười một giờ nhà hát Metropolis có một buổi hòa nhạc nửa đêm, anh muốn giết thời gian không? Em đi đặt vé.”

“Không có tâm tình.” Giang An Lan nói xong, đi tới phòng tắm, “Anh đi ngâm mình, đừng làm phiền.”

Triệu Tử Kiệt không có dị nghị đáp luôn một tiếng, đợi Giang An Lan bước vào buồng tắm đóng cửa lại rồi mới khổ não gãi gãi đầu. Thắc mắc hà có gì hẳn đường đường là Triệu Tử Kiệt lại kiêng dè anh họ mình như vậy sao? Bởi vì khi còn bé sợ bị ngược đãi, chẳng những hẳn, nhưng phàm là em họ nhỏ hơn An Lan thì đều sợ anh cả. Không phải chuyện bị đánh bị mắng hay gì, mà là khi còn bé ai chẳng ngốc, nhưng An Lan lại đặc biệt thông minh, cho nên theo anh ra ngoài chơi hờ một chút liền bị nói “Ngu thêm chút được không?” “Đừng có loay hoay trước mặt anh mãi thế” vân vân và mây mây, mà bọn họ đều không biết mình sai ở chỗ nào, lớn lên một chút mới hiểu được, sau đó càng thêm cảm thấy An Lan lợi hại, cũng càng thêm ngại anh, cứ cảm thấy không cẩn thận là sẽ bị bắt ngay nhược điểm, sau đó lại sẽ bị khinh bỉ không bằng con cún.

Triệu Tử Kiệt đau đầu nghĩ, hôm qua vị anh họ cao ngạo khó hầu hạ này vẫn còn bình thường, bây giờ nhìn thế nào cũng thấy đang nổi đóa, trước mắt cứ kết luận là do chuyến bay bị lùi lại, nhưng trước đây cũng không phải chưa gặp tình huống này bao giờ, cũng không thấy lão nhân gia vì thế mà phát cáu mà. Cho nên sợ anh họ lại ăn no không có chuyện gì làm lại khô thân mình Triệu Tử Kiệt cuối cùng nhịn không được đành gọi điện thoại quốc tế đường dài hỏi ý kiến Lý Cao tham thảo, kết quả không có ai nhắc máy, lại nhớ ra trước đó Lý Cao có cho hẳn một số điện thoại, nói là về sau phàm cứ lão Đại bức dọc, không biết giải quyết thế nào thì mời gọi vào số này xin giúp đỡ, cam đoan giúp cậu giải quyết thoải mái.

Triệu Tử Kiệt bán tín bán nghi lục ra kia dãy số kia gọi tới, một hồi lâu đối phương mới tiếp máy, là một giọng nữ thật là dễ nghe, “Xin chào?”

“Xin chào, tôi là Triệu Tử Kiệt, anh họ tôi có chút câu kính, nên làm thế nào?” Triệu Tử Kiệt nói xong tự nhiên thấy mình dần dần.

“Anh gọi nhầm số à?”

“Chờ chút, cô có biết Lý Cao không?”

“Lý Cao?”

Triệu Tử Kiệt nói: “Đúng vậy, anh họ tôi là Giang An Lan.”

“A!”

Sân bay quốc tế thủ đô Bắc Kinh, Triệu Tử Kiệt lóc cóc đi sau lưng anh họ, khổ sở đánh vật với hai va li hành lý. Vừa ra ngoài đã có xe của công ty đang chờ, Triệu Tử Kiệt lên trước hỏi anh: “An Lan, anh muốn về nhà nghỉ ngơi hay đi đâu ăn trưa trước?” Nói rồi ra hiệu cho tài xế xuống xe cho đồ vào cốp, mình thì theo anh họ ngồi vào ghế sau, người nọ an tọa xong mới mở miệng: “Không ăn, đưa anh về tổ trạch* trước, xe này lát em dùng đi.”

(Từ cổ chí nhà, tại sao mình không đổi lại thì mọi người đọc đến cuối chương sẽ hiểu ^ _ ^)

Triệu Tử Kiệt nghe giọng điệu nói chuyện, đoán chừng đại nhân tâm tình có lẽ không tồi. Nghĩ tới cuộc điện thoại đêm qua, sau khi hẳn nói ra tên anh họ thì đối phương yên lặng một lát rồi mới tiếp: “Giang An Lan à... Vậy anh đưa điện thoại cho anh ấy đi?” Hẳn phát hoảng giật nảy mình, không khỏi tự nhủ trong lòng cô nương này thật là quyết đoán, “Tôi có thể hỏi một chút không? Cô là?”

“À, coi là bạn cũng được, cũng có thể coi là học muội của anh ấy.”

Bạn, học muội? Whatever, ngựa chết cứ coi như ngựa sống mà chữa đi, “Là như vậy, học muội, anh họ tôi Giang An Lan tính tình không tốt lắm, trên cơ bản là nếu im như hũ nút không nói chuyện lại còn cự tuyệt bất luận kẻ nào tiếp cận thì chính là lúc lão nhân gia không thoải mái nhất, mà hiện tại chính là trạng thái này, tôi cần cố vấn một chút, xử lý thế nào bây giờ? Lý Cao nói với tôi là có thể tìm cô... Nói thế nào nhỉ? solve(giải quyết).”

“Anh ấy tính tình không tốt? Anh ấy tính tình không phải rất tốt sao?”

“Rất tốt? Không không, học muội, anh họ tôi tính tình luôn không tốt, cực kỳ không tốt.”

Lần này đối phương trầm mặc rất lâu, “Mấy người các anh có phải đang chơi Truth or Dare* không vậy?”

(Thành thật hoặc mạo hiểm, trò này khá phổ biến, người chơi phải chọn một là trả lời một câu hỏi, không được nói dối, hai là bị sai khiến làm gì đó, không được từ chối, chơi với lũ biến thái rất vui :)))

“Choi? Đương nhiên là không, không có ai dám chơi với anh họ tôi đâu.”

“Vậy à... chờ chút, ặc, anh họ tính tình cực kỳ không tốt trong miệng anh đang gọi cho tôi, không thì cứ biết thế đã nhé?”

Triệu Tử Kiệt lúc này nhin không được lại nghiêng đầu, nhìn sang ông anh họ đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh, “An Lan, anh có bạn gái sao?”

Giang An Lan mở mắt ra, nhìn lại Triệu Tử Kiệt, “Sao?”

Triệu Tử Kiệt cảm thấy anh cũng không ngại bị hỏi về đề tài này, cười đáp: “Tò mò thôi mà!”

Giang An Lan lại trở về tư thế thoải mái, khép mắt nghỉ ngơi, “Vậy tiếp tục tò mò đi.”

“...”

Điều Viễn lúc này nếu có ở đó phỏng chừng sẽ cảm khái, “Quả nhiên trước mặt đại thần ai cũng bị ghen chết là chuyện thường ngày ở huyện.”

Điều Viễn hiện đang ngồi chờ chuyến bay đến Bắc Kinh ở sân bay Giang Ninh cũng đang cảm khái, tuy rằng việc phải đối mặt với đại thần chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, nhưng nhớ tới cuộc gọi tối qua của anh, Điều Viễn vẫn có chút dờ khóc dờ cười. Anh vừa mở miệng câu đầu tiên liền nói: “Đến chỗ anh đi, sớm hay muộn gì tóm lại cũng phải đến cho nên để tránh đêm dài lắm mộng, anh cho người đặt vé máy bay ngày mai cho em nhé?” cô vừa đáp: “Hả? Gấp vậy sao...?” Không phải buổi sáng vừa nói, khụ, chờ cô có tâm tình mới bàn sao? Anh liền ôn hòa mà đánh gãy: “Đúng, gấp sắp chết rồi.”

“...”

Rốt cuộc là ai solve ai? Cũng chỉ có trời biết .

Hai giờ sau, Điều Viễn xuống máy bay, bên ngoài tràn đầy ánh mặt trời, nhưng nhiệt độ so với thành phố của cô thấp hơn nhiều khiến Điều Viễn không khỏi quần chặt áo khoác cùng khăn quàng cổ. Trước khi lên máy bay cô có nhận được tin nhắn của anh, nói là sẽ cử người đến đón. Điều Viễn kỳ thật vẫn có chút mù mịt, đến đây, gặp anh... Đều rất mơ hồ, song lại có loại cảm giác như nước chảy thành sông*.

(Chuyện hiển nhiên)

Bên cạnh có người tới hỏi cô đi đâu, muốn bắt xe không? Điều Viễn vừa định trả lời “Không cần, cảm ơn”, sau lưng đã có người giúp cô ngăn lại. Đó là một người đàn ông trung niên mặc áo khoác màu đen, bộ dáng oai phong lẫm liệt. Ông nói với cô: “Điều tiểu thư phải không? Lan thiếu phải chúng tôi đến đón cô, đi lối này.”

Điều Viễn trong chốc lát cảm thấy ngỡ ngàng, một là chú này thật là khí phách quá đi, hai là làm sao ông ấy biết cô là “Điều tiểu thư” hay vậy?

Dường như nhìn ra sự nghi hoặc của cô, ông giải thích: “Lan thiếu nói Điều tiểu thư đáng người tốt, lớn lên tốt*, khí chất tốt, rất dễ nhận**.”

(*Ý là xinh, ở đây mình giữ nguyên là có ý cả =))

** 好认 là dễ nhận, nhưng 好 không thì là tốt, chiếu theo mô tả của anh nhà thì chị nhà 4 tốt =)))))

Thực ra như vậy là đã được hài kịch hóa rồi, trên thực tế Giang An Lan có lấy ra một tấm ảnh, sau đó mới cùng bác tài nhân nhạ nói một câu kia.

Điều Viễn không nói gì mà lên xe, vừa ngồi xuống thì thấy bên cạnh còn một người nữa thì kinh ngạc tròn mắt, “Sao anh...”

Giang An Lan đã về nhà thay quần áo, lúc này đang mặc một bộ tây trang màu kim loại sáng lạnh kiểu Anh, bên ngoài khoác áo dạ dài, cổ áo đính lông chồn, bình thường đã rất cao quý lẫm liệt rồi, lúc này lại càng thêm... Lẫm liệt cao quý. Điều Viễn bùng tỉnh, cảm giác như vừa áo giáp thấy vương gia cổ đại, mãi cho đến khi thiếu gia nói: “Phu nhân không phải đến gặp anh sao? Sao rồi? Thấy anh thì ngạc nhiên quá à?”

“Không... Lâu rồi không gặp, sư huynh ngài lại... Yêu nghiệt thêm một chút.”

Giang An Lan cười, “Phu nhân quá khen.”

Chú vừa rồi cũng đã lên xe, nghe được lời này trên mặt không khỏi kinh ngạc, Lan thiếu có thể hảo ngôn hảo ngữ* như vậy, lại còn biết đùa nữa, thật đúng là hiếm thấy.

(Nói lời tốt đẹp, ý là anh nhà bình thường rất ác khẩu, mồm quạ tha =)))

Diêu Viễn không để ý chú lái xe, chủ yếu là lúc có Giang An Lan, tinh thần của cô rất dễ bị anh câu mất, vốn dĩ vậy mà, cô cũng không phải dạng người phức tạp, huống hồ trước mặt lại là boss yêu nghiệt tu luyện từ nhỏ Giang An Lan.

Trong xe bật máy sưởi, Giang An Lan giúp cô tháo khăn quàng cổ xuống, dịu dàng nói: “Đi ăn với anh đã rồi về tổ trạch.”

Diêu Viễn vừa nghe tổ trạch lại thấy có chút mông lung, từ này bây giờ người bình thường đâu có ai dùng? Mà “Về tổ trạch” gì gì đó, tức là ra mắt gia tộc ấy hả?

“Dẫn em đến thăm ông bà nội.”

Quả nhiên, Diêu Viễn yếu ớt nói: “Gặp người lớn... hay là thôi đi?”

Giang An Lan ung dung trả lời: “Thế nào? Phu nhân chỉ muốn chơi đùa với anh thôi sao?”

Diêu Viễn gờ tay đầu hàng, “Em đói, ăn đã rồi tính, anh hùng.”

Giang An Lan nhìn cô, mơ hồ cười cười.

10.2

Giang An Lan đưa Diêu Viễn đến một nhà hàng có phòng riêng. Đó là một tòa tiểu lâu hai tầng, trang hoàng theo lối cổ, sau này Diêu Viễn mới biết chủ nơi này là đời sau của một đại quan nào đó nhà Thanh, mà ở đây nổi tiếng là khó đặt bàn, nhưng khi hai người bọn họ đi vào, người phục vụ nhìn thấy Giang An Lan thì không hỏi nhiều đã một mực cung kính dẫn hai người vào trong luôn.

Bọn họ đến gian phòng có tên “Mai Hương” thì thấy một đôi nam nữ từ một đầu khác của hành lang đi tới, thấy được Giang An Lan thì tươi cười chào hỏi: “Lan thiếu, thực khéo, hôm nay cũng đến đây ăn cơm sao?”

Giang An Lan khẽ gật đầu, “Đã ăn xong rồi à?”

“Ừ, đang chuẩn bị về.” Người đàn ông nói, cuối cùng cũng nhìn đến Diêu Viễn bên cạnh, “Vị này là?”

Giang An Lan nói: “Bạn gái tôi.”

Trực tiếp trả lời như vậy khiến cho ba người còn lại đều sững sốt, Diêu Viễn ở phía sau len lén dùng ngón tay chọt chọt lên lưng Giang An Lan, hai người kia sau cũng không quấy rầy lâu, hàn huyên hai câu liền cáo từ. Ra khỏi nhà hàng, người đàn ông nọ nói với bạn gái: “Giang An Lan chưa bao giờ mang phụ nữ đi cùng, hóa ra là thích kiểu người như thế này.”

Bạn gái cúi đầu cười, “Giang thiếu này khẩu vị nặng luôn thích soi mói anh cũng không phải là không biết, cô gái kia mi thanh mục tú, khí chất sạch sẽ, cũng coi như là xuất chúng. Chỉ không biết bối cảnh thế nào, có vào được cửa nhà Giang gia hay không...”

Người đàn ông “A” một tiếng, “Giang gia đối Giang An Lan có thái độ gì? Chỉ cần hán gật đầu, ông hán đến 99,99% không phản đối, như vậy đương nhiên không có người sẽ lắc đầu, dám lắc đầu rồi.”

Cô gái liếc mắt, “Thảo nào các anh cứ tranh nhau đeo bám lấy Giang An Lan.”

Người kia không để tâm cười cười, mãi cho đến khi đi đến bên cạnh xe mới cúi đầu hung dữ hôn người bên cạnh.

Quay lại trong phòng, Giang An Lan trước giờ luôn có người hầu hạ hiện đang châm trà cho bạn gái, “Uống chút Phổ Nhị trước cho ấm bụng.”

“Cảm ơn anh.” Diêu Viễn nhận lấy nhấp một ngụm, đúng là rất thơm, “Vừa rồi hai người kia là bạn anh hả?”

Giang An Lan khẽ cười một chút, “Anh không có nhiều bạn.” Ngụ ý là hai người này còn không tính.

“À.” Diêu Viễn cũng không biết nên nói tiếp như thế nào, “Em lại có rất nhiều.”

“Vậy sau này anh phải theo phu nhân lẫn lộn rồi.”

Diêu Viễn lại bị anh chọc cười, “Sur huynh, anh có thể đừng gọi em là ‘Phu nhân’ không? Cảm giác cứ quái quái...”

“Thẹn thùng?”

Giang bang chủ, anh thắng.

Ăn xong, dựa theo “lịch trình” là sẽ đến tổ trạch Giang gia, nhưng giữa đường Giang An Lan lại nhận được một cú điện thoại liền thay đổi tuyến đường đi nơi khác, tức là công ty của anh. Đó là một công ty rất có quy mô chiếm ba tầng lầu trong một tòa cao ốc nội thành, lúc Diêu Viễn đi vào liền liên tưởng ngay đến những cảnh tượng như trong phim. Nói ra thì Diêu cô nương chưa bao giờ đến những nơi như thế này, cô thậm chí còn không thực sự bước vào xã hội, vẫn luôn trong vòng luẩn quẩn ở trường học kia... Dừng lời của Giang bang chủ đề nói chính là lẩn lộn.

Trong khi Diêu Viễn còn đang mải mê đánh giá chung quanh thì biết đâu rằng chính mình cũng trở thành tâm điểm ánh mắt của mọi người.

Sếp mang mỹ nữ đến? Quá hiếm có! Không, hẳn nên nói có một không hai!

Lý Cao từ phòng giải khát đi ra, nhìn thấy Diêu Viễn thì cũng ngỡ ngàng, lập tức hô lên “Đại tẩu”, chọc cho trái tim Diêu Viễn co thắt dữ dội.

Giang An Lan dẫn theo Diêu Viễn vào phòng làm việc của mình, bên ngoài nhân tài bắt đầu không kiêng nể gì mà thảo luận về vị “Đại tẩu” vừa xuất hiện. Không bao lâu, Lý Cao đi tìm sếp, “Boss, ngài dẫn theo tẩu từ đến sao không nói trước một tiếng? Ngài xem, tôi kích động không khống chế được cảm xúc liền làm lộ mất rồi, phòng chừng bây giờ tin ngài có vợ đã truyền khắp ba tầng 16 17 18 rồi, hơn nữa còn có xu hướng lan cả xuống dưới nữa.”

Diêu Viễn không còn gì để nói.

Giang An Lan mặt không đổi sắc nhắc điện thoại nội bộ bảo thư ký bên ngoài pha trà cho Diêu Viễn, bàn giao là trà Phổ Nhĩ, không quá nồng xong mới ngừng đầu hỏi Lý Cao: “Bên Mỹ còn vấn đề gì? Không phải đã qua đó giải quyết hết rồi sao?”

“Từ Kiệt đã video call nói chuyện ở phòng hội nghị rồi, nhưng bọn họ nói muốn tái cùng ngài nói chuyện.”

Giang An Lan lặng yên, định nói gì rồi lại nhin xuống. Anh để Diêu Viễn ngồi ở ghế làm việc của mình, cười nói: “Vậy anh ra ngoài có việc một lúc, em tạm chơi máy tính đã nhé.”

“Vâng.”

Lý Cao chớp chớp mắt đáng thương hể hể nhìn Diêu Viễn rồi đi ra theo, vừa bước qua cửa liền nghe thấy lão Đại lạnh nhạt nói: “Vô dụng.”

Lý Cao tỏ vẻ, có thể hưởng thụ nụ cười dịu dàng của lão nhân gia trên tinh cầu này đại khái cũng chỉ có tẩu từ samra.

Diêu Viễn mở máy tính trên bàn của Giang An Lan lên, cô bình thường nhàn rỗi chơi máy tính cơ bản chính là kiểu ‘lão Tam’, tin tức, điện ảnh cùng trò chơi. Máy này không cài [Thịnh Thế], cô đành đọc tin tức một lát, có chút nhàm chán liền lên QQ. Chỉ chốc lát sau chị họ đã gửi tin nhắn tới: “Cả sáng đều bận bây giờ mới đọc được tin em nhắn, sao lại đi Bắc Kinh? Mấy năm trước chúng ta không phải đã đến đó chơi rồi sao?”

Diêu Viễn cũng thật không biết nên giải thích thế nào, đang nghĩ ngợi nên nói sao cho thỏa đáng thì đối phương đã nói: “Chị nhớ rõ Quân Lâm Thiên Hạ là ở chỗ đó, em không phải đến đó gặp hần đây chứ? Các người đứng là đang yêu đương hả?!”

Ặc, giờ sao?

“Chị, em hình như... cũng hơi thích anh ấy thật.”

Bên kia ngừng lại hai giây, gửi tới: “Vậy tiện nghi cho hần quá!”

Diêu Viễn sững sốt một chút rồi bật cười, trong lòng ám áp, lại cùng chị họ hàn huyên hai câu, QQ tự động đăng nhập lúc khởi động máy này ra một tin nhắn, tài khoản này tự nhiên là của Giang An Lan, mà người nhắn tin này Diêu Viễn cũng quen.

Ôn Trùng: “Nghe nói ngài đem Đại tẩu câu dẫn về hang rồi?”

Diêu Viễn khóe miệng giật giật.

Một phút sau, Ôn Trùng: “Không online? Lại đang chàng chàng thiếp thiếp đấy hả?”

Diêu Viễn nhin không được gửi đi một hàng dấu chấm dài.

Ôn Trùng: “Online à, tiếp xúc đến thành thứ mấy rồi?”

Ôn Trùng: “Có cần bạn học cũ này giảng đường lối cho không? Đúng rồi, vừa bảo trợ lý John gửi thư tốt vào mail cho cậu đấy, biết là ngài từ lâu đã tính lần đầu gặp cũng có thể đó đó... Không phải chê ngài kém, nhưng mà học tập một chút luôn là có lợi mà vô hại, ha ha.”

Diêu Viễn tay run lại gửi một chuỗi dấu chấm còn dài hơn đi.

Ôn Trùng: “Đừng bảo cậu nghĩ cô ấy... giờ là lúc nào rồi, còn không nghĩ tới loại chuyện này! Tẩu từ lớn lên hấp dẫn vậy mà.”

“Tôi là Diêu Viễn.”

Diêu cô nương dùng tài khoản của Giang An Lan trả lời xong, liền đỏ bừng mặt quay lại QQ của mình gửi một tin nhắn cho chị họ: “Em giúp chị luân Ôn

Như Ngọc, miễn phí.”

Một giờ sau, Giang An Lan trở về liền thấy Diêu Viễn đang xem một bộ phim hài nước ngoài, vẻ mặt nghiêm cẩn. Anh đi đến bên cạnh cô, ngồi ghé lên tay vịn của ghế, muốn vuốt má cô một cái nhưng nhìn được, cười hỏi: “Ta xong việc rồi, về nhà đi?”

Diêu Viễn không lên tiếng, nhìn chăm chăm màn hình ra vẻ tập trung tinh thần lắm, Giang An Lan liền cùng cô xem khoảng 5 phút, sau đó đem tay nhẹ nhàng khoác lên vai cô. Diêu Viễn lúc này quay đầu lại, nghiêm túc nói: “Sur huynh, đừng giờ trò lơ lửng.”

Cuối cùng xem như đến lượt Giang bang chủ không phản bác được, không những không phản bác được, còn hơi híp híp mắt, như có chút dăm chiêu, sau đó lại lập tức khôi phục nhu tình thông dong, cũng không thu tay lại, thậm chí còn trực tiếp vuốt nhẹ lên cổ cô, Diêu Viễn bị lạnh đến co rúm lại, thấp giọng kêu một tiếng, Giang An Lan lúc này mới chậm rãi nói: “Vậy thì quay rồi tình dục.”

Diêu cô nương không biết nên khóc hay cười mà túm chặt lấy tay anh, hai người dựa vào vô cùng gần, tay còn đan vào nhau, Diêu Viễn không thể không lui lại một chút rồi vội vã đứng dậy, “Anh vừa nói phải về nhà rồi đúng không? Chúng ta đi thôi!”

Giang An Lan theo sau, “Được rồi, nghe em hết.”

Diêu Viễn cảm thấy mình nằm đủ thấp, thế mà vẫn trúng đạn, nói thế nào cứ như cô mới là người há hức đến nhà anh vậy??

Triệu Tử Kiệt chỉnh lý xong tư liệu, từ phòng họp đi ra liền nhìn thấy ông anh họ dẫn theo một nữ bước ra khỏi công ty, lập tức há to miệng, tóm chặt một cánh tay Lý Cao lắc lắc hỏi: “Cô gái bên cạnh An Lan là ai vậy?”

Lý Cao bình tĩnh nói: “Bạn gái hán, không phải đã cho cậu cả số điện thoại cô ấy rồi sao? Sếp đến kỳ có thể tìm cô ấy, đảm bảo sinh mệnh bé nhỏ của cậu không phải lo, thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi.”

“Oh f*ck!” Triệu Tử Kiệt lập tức kích động chửi bậy.

Lý Cao còn âm u nói: “F*ck ai?”

Nửa giờ sau, Diêu Viễn ngồi trên xe đến tổ trạch Giang gia, sau khi xuống xe việc đầu tiên làm là xoay người lại nhìn cổng lớn vừa rồi lái xe tiến vào, quả nhiên có hai người đứng gác, trong lòng càng thêm heo hút, gia tộc vị sư huynh này rốt cuộc là lai lịch thế nào vậy?

Xuống xe một bên khác, Giang An Lan nhìn thấy biểu tình phức tạp trên mặt cô thì đi tới, lặng lẽ vòng tay qua eo Diêu Viễn, “Vào đi thôi.”

Biệt thự hai tầng, ngay trước cửa chính đã có người đang chờ, một người phụ nữ đoan trang thân thiết khoảng ba mươi mấy tuổi mang dép đi trong nhà đến cho họ, cười nói với Giang An Lan: “Tiểu Ngũ, đến đây, ông đang ở sân sau đánh cờ với bác, vừa rồi còn hỏi sao em còn chưa về đây.”

Giang An Lan gật nhẹ đầu nói: “Em biết rồi. Chị dâu, đây là Diêu Viễn.”

Người phụ nữ lúc này mỉm cười nhìn Diêu Viễn, “Ừ, chị gọi em là tiểu Viễn nhé.”

Diêu Viễn vội trả lời: “Dạ được.”

Giang An Lan lại hỏi: “Bà đâu ạ?”

“Bà vừa đi ngủ, tạm thời đừng quấy rầy, chờ một lúc nữa bà dậy rồi em dẫn tiểu Viễn đến chào đi.”

“Được.” Giang An Lan đáp một tiếng rồi kéo Diêu Viễn đi tới hậu viện. Diêu Viễn thấy chị dâu không cùng đi theo, liền nhẹ giọng hỏi người bên cạnh: “Giang sư huynh, em mạo muội đến quấy rầy như vậy có phải thực không thích hợp không?” cô thừa nhận mình thích anh, nhưng bọn họ trước mắt nhiều nhất cũng chỉ là bạn trai bạn gái giai đoạn sơ cấp mà? Sao vừa bắt đầu đã bị anh lờ đi ra mắt? Thế mà cô cũng đến luôn...

Giang An Lan nghiêm trang đáp: “Không phải đã nói rồi sao? Sớm muộn gì cũng phải đến, em đến sớm một chút liền có thể sớm một chút danh chính ngôn thuận ở bên nhau rồi.”

Diêu Viễn không nghe ra trong giọng anh có một tia đùa cợt nào, không khỏi yên lặng bặt ngón tay cái, “Anh trâu!”

Đến hậu viện, Giang An Lan liền chào hai vị trưởng bối đang đánh cờ: “Ông, bác.”

“À, An Lan, đón bạn về rồi đấy à?” Mở miệng trước là bác anh.

Lão gia của Giang gia nhìn bọn họ, đều đều nói: “Đây chính là bạn gái trước đó con nói muốn dẫn đến cho ta gặp?”

“Vâng.” Giang An Lan nói, “Ông, cô ấy là Diêu Viễn.” Diêu Viễn có chút không theo kịp tiết tấu của bọn họ, nhưng lễ phép tối thiểu cô vẫn biết, lập tức gật nhẹ đầu nói một tiếng: “Cháu chào ông ạ.”

Giang lão gia gật gù đầu, “Tiểu Viễn phải không? Được rồi, buổi tối lưu lại ăn cơm đi.”

Tình tiết phát triển với tốc độ ánh sáng này khiến Diêu Viễn luống cuống, ông của anh tiếp thu cũng thật là nhanh, “À, tốt.”

Giang An Lan lại nhắc cô chào hỏi bác, sau đó nói: “Bà đang ngủ, cháu tạm thời không đưa Diêu Viễn lên, bây giờ dẫn cô ấy đi xung quanh dạo chơi một chút, trước giờ cơm tối sẽ về.”

Bác này cười nói: “Đi đi, chú ý an toàn.”

Trước khi ra khỏi nhà, Diêu Viễn nghe được Giang lão gia nói với vị bác nọ một câu: “Rất tốt .”

Trở lại trong phòng khách Diêu Viễn cũng tự đáy lòng nói với Giang An Lan: “Ông của anh hiền thật đấy.”

Giang An Lan nghiêng đầu nhìn cô, sau đó cười cười đưa tay xoa đầu cô, Diêu Viễn lập tức bị động tác sùng nịch này biến thành cứng đờ, sau đó nghe được anh đáp: “Không thì chúng ta rèn sắt khi còn nóng, hôm nay đi đăng ký luôn đi?”

Té xỉu!

Hai người vào bếp chào chị dâu một tiếng xong liền ra khỏi biệt thự, vừa đi ra, Diêu Viễn đột nhiên nghĩ tới cái gì, cúi đầu từ trong túi lấy ra một thứ đưa cho anh. Giang An Lan nhìn rõ là cái gì, cũng không nhận, chỉ hơi giương khóe môi nói: “Trả lại vật đính ước cho anh? Em không cảm thấy làm như vậy có chút tàn nhẫn sao, phu nhân?”

Nếu như cô không mất trí nhớ thì đây hẳn chỉ là quà gặp mặt thôi chứ? Cuối cùng ai tàn nhẫn hơn vậy? Luôn là bị kích thích đến á khẩu không nói được, Diêu Viễn nói với vị anh hùng bên cạnh: “Đôi tốt với em chút đi.”

Cô nhét thẳng món đồ vào túi áo anh, quay người rời đi, trước đó ném lại một ánh mắt như giận dữ như trách móc khiến Giang An Lan tâm tình rất tốt mà cười cười theo sau. Anh nghĩ, người trong lòng e lệ, vậy thì tạm thời cứ để anh giữ hộ cô đi.

Sau đó Giang An Lan dẫn theo Diêu Viễn đi ngắm phong cảnh phương Bắc. Diêu Viễn mấy năm trước đến Bắc Kinh thì đang giữa mùa hạ, đương nhiên cùng cảnh tượng trời đông giá rét hiện tại khác nhau một trời một vực , cũng không biết cuối cùng anh đưa cô đi đâu, đứng vào chiều tà, khắp núi bao phủ một loại tịch dương vàng óng mờn lung. Hai người đứng yên thưởng thức một lát, Giang An Lan nói: “Anh muốn hôn.”

Diêu Viễn lúc đầu nghe không hiểu, lúc sau hiểu được cả kinh mặt trắng bệch, cuống quýt nhìn chung quanh, “Nơi này người đông. . . Anh đừng đùa .”

Giang An Lan ung dung nói: “Anh mặc kệ.”

Diêu Viễn cuối cùng cũng tin, người này tính cách thực không tốt! Không, là thực vô sỉ!

Mối tình đầu thuần khiết không phải là như vậy mà!!!

“Lần trước anh hôn không sâu, thỉnh thoảng nhớ lại cứ cảm thấy không đủ lắm.”

Diêu Viễn nghệt mặt ra nhìn anh.

Giang An Lan thừa lúc cô xuất thần kéo Diêu Viễn đến một góc khuất, chung quanh đều có cây cối che chắn, anh ngược sáng đến gần cô, thấp giọng nói một câu: “Đây gọi là tương tư khắc cốt đầy...”

Lúc Giang An Lan cúi đầu xuống, lưng Diêu Viễn đang dán lên cây, anh một tay bắt được một tay của cô, một tay nhẹ nâng mặt cô lên. Vào thời điểm môi chạm môi, cô rốt cuộc hoảng hốt thất thố nhắm nghiền hai mắt. Giang An Lan chậm rãi cạy mở môi cô, đầu lưỡi thăm dò vào bên trong, Diêu Viễn phát ra thanh âm rất nhẹ, anh hôn thật sâu, đầu lưỡi kéo theo cả lưỡi cô lưu luyến quấn vào nhau. Diêu Viễn đầu óc sớm đã biến thành một mảnh trống không, bên tai chỉ nghe được thanh âm hỗn loạn trong lòng, thân mình cũng nhẹ bẫng. Cô không kiềm được hôn đáp lại một chút, càng khiến đối phương thêm bức thiết đòi hỏi.

Nụ hôn tràn miên cuồng nhiệt dần dần chuyển thành những cái hôn phớt, cuối cùng anh thấp giọng cười nói: “Như vậy mới miễn cưỡng chấp nhận được.”

Diêu mỹ nhân mặt đã đỏ như trời chiều.

“Có muốn lại một lần nữa không?”

Diêu Viễn thờ hồng học nhìn anh: “Những thứ này... Anh học được từ đâu?”

Giang An Lan hơi khựng lại, cười đáp, “Tự học thành tài.”

Diêu Viễn tựa vào cây, tia sáng đỏ như lửa chiếu vào đôi môi kiêu diễm ướt át, mặt đỏ rực kết luận: “Vậy người cũng thật là có thiên phú .”

Giang An Lan cười ra tiếng ôm lấy cô, kề môi ấn một nụ hôn lên đỉnh đầu Diêu Viễn, “Vậy thì cảm ơn phu nhân thưởng thức.”

Hai người sau đó lại đi dạo một lát, lúc xuống núi, Diêu Viễn nhin không được hỏi: “Anh rốt cuộc là thích em điểm nào?”

Giang An Lan lười biếng trả lời có lệ: “Ngoại hình.”

Diêu Viễn cắn răng, “Quá nông cạn!”

“Vậy phu nhân thích gì ở anh?”

Diêu Viễn cũng học anh đáp: “Ngoại hình.” Nhưng không đợi được giọng điệu thất vọng, Giang An Lan đã nói: “Thế thì anh yên tâm rồi, bên cạnh em hẳn là tìm không ra ai so với anh còn bỏ mất hơn được.”

Lão Đại anh tự sướng thêm tí nữa được không?

“Chúng ta bây giờ thật sự là người yêu sao?” Diêu Viễn tiếp tục yếu ớt hỏi.

“Em nói xem?”

Diêu Viễn quần bách, “Giang sư huynh, anh có cảm thấy chúng ta phát triển quá nhanh không?”

Giang đại thần bình tĩnh nói: “Không phải còn chưa tới 3 thành sao?”

“...” Diêu Viễn hít thở sâu, tiếp, “Đúng rồi, đến bao giờ anh mới chịu kể lại sự kiện ‘em cứu anh’ kia cho em? Em thực không nhớ đã từng làm thế mà.”

Giang An Lan “À” một tiếng, “Xét cái thái độ.”

Đại thần, anh đáng ăn đòn như vậy người nhà anh có biết không??

10.3

Tiệc tối tại Giang gia, Diêu Viễn lại gặp thêm được vài vị người nhà của Giang An Lan, bà anh, còn có anh họ Giang An Hoành, em trai Giang An Kiệt —— cậu bé hoạt bát hiểu chuyện vừa biết được cô chính là “Sur nung” trong game đã nhiều lần kéo mình thăng cấp liền lập tức cảm thấy rất thân thiết mà quán lầy. Sau này Diêu Viễn mới biết được Giang An Kiệt là em cùng cha khác mẹ của Giang An Lan, mà mẹ đẻ anh không bao lâu sau khi sinh đã qua đời, về phần bố Giang An Lan, Diêu Viễn hôm đó chưa được gặp, nhưng nói chung bữa tối đó không khí cũng rất hài hòa.

Ăn xong, bà Giang còn kéo Diêu Viễn vào phòng hàn huyên việc nhà, tuy không nói quá nhiều, lại cũng toàn là chút chuyện rêu rĩa, thậm chí còn không hỏi hoàn cảnh gia đình cô cùng công việc hiện tại, ... những chủ đề thường thấy khi ‘Ra mắt người lớn’. Bà chỉ hỏi cô bao nhiêu tuổi, bình thường thích làm gì, thích ăn gì, Diêu Viễn cũng rất thoải mái mà nhất nhất trả lời.

Diêu Viễn từ trên lầu xuống không thấy Giang An Lan trong phòng khách, ngược lại lại gặp Giang An Hoành cùng ông Giang đang ngồi ở trên ghế sofa xem tin tức. Giang An Hoành nhìn thấy cô trước, đứng dậy nói: “Lại đây cùng ngồi đi, An Lan mang tiểu Kiệt lên thư phòng đọc thục nó làm bài tập rồi, xuống ngay thôi.”

Ông Giang cũng vẫy tay với cô, Diêu Viễn lúc đi qua nghĩ thầm cái gì mà đơn độc đối mặt với người nhà bạn trai, thật sự trong lòng có chút hoảng. Sau khi cô ngồi xuống, Giang lão tiên sinh đẩy đĩa trái cây đã cắt sẵn trên bàn trà đến trước mặt Diêu Viễn, nói: “Tiểu Viễn, ăn chút đi.”

Diêu Viễn ngoan ngoãn gặt đầu, ăn trái cây.

Giang An Lan đi xuống thì được chị dâu thông báo mọi người đang ở phòng tập thể hình đánh bóng bàn, anh ‘Văng’ một tiếng rồi qua đó, vừa vào liền nhìn thấy ông nội vẻ mặt tươi cười đang nói: “Thần thủ không tệ, hiếm hoi đây.”

Diêu Viễn rất xấu hổ cười đáp: “Hồi trung học cháu có tham gia vào đội bóng bàn ạ.”

Anh họ Giang An Hoành cũng góp vui: “Có thể đánh ngang tay với ông, hẳn phải là tuyển thủ mũi nhọn ấy nhỉ?”

Giang lão tiên sinh tâm tình không tệ buông vợt xuống, ngẩng đầu nhìn Giang An Lan, “An Lan, có muốn đánh với con bé một ván không?”

“Thôi ạ”

Ông Giang gật đầu nói: “Đêm nay hai đứa ngủ lại luôn đi?”

Lần đầu tiên đến đã ngủ lại nhà người ta?? Diêu Viễn nhìn về phía Giang An Lan cầu cứu, anh khẽ cười với cô một cái, sau đó nói: “Cô ấy không dám ở đây đâu ạ, sợ một lúc nữa lại bị cháu trói lại mang đi đăng ký, hôm nay tạm thời về nhà cháu.”

Diêu Viễn trừng mắt.

Lão tiên sinh cười nói: “Vậy tùy mấy đứa.”

Tạm biệt ông nội bà nội xong, Giang An Lan mang Diêu Viễn rời khỏi tổ trạch Giang gia, xe vừa ra khỏi cổng, Diêu Viễn liền nói với người bên cạnh: “Em muốn về nhà.”

Giang An Lan cũng đang ngồi ở băng ghế sau duỗi tay xoa xoa lưng của cô, “Ngaoan.”

Điều Viễn nước mắt lưng tròng .

Muốn hỏi Giang An Lan vì sao lúc nào ra ngoài cũng phải có tài xế lái xe ư? Đây hoàn toàn không phải để khoe mẽ, mà là bởi kinh nghiệm bị choáng khi còn học đại học, giờ nghỉ lại còn toát cả mồ hôi, từ đó đến giờ anh cũng không tự mình lái xe nữa.

Thế nên, bác tài chở đôi vợ chồng son còn đang mãi ân ái trở về nhà riêng của Giang An Lan.

Chung cư anh ở không tính là lớn, nhưng sạch sẽ rộng rãi, màu sắc đơn giản xanh, trắng, xám, Điều Viễn nhìn quanh một vòng rồi ngồi lên chiếc sofa màu sữa trong phòng khách, vẫn không buông tha hỏi: “Không thì cứ để em ra khách sạn đi?”

Giang An Lan rót cốc nước ấm cho cô, “Khách sạn ở Bắc Kinh rất đắt.”

Đại ca anh còn thiếu tí tiền đó sao? Lại nói cũng không khiến anh trả mà, vừa nghĩ đến ban ngày Ôn Trùng phát biểu những lời kia, Điều Viễn liền cảm thấy hai người ngủ cùng một chỗ gì đó thật sự là làm người ta ngại muốn chết. Giang An Lan thì không để ý cô ngồi “Đa sầu đa cảm”, đem laptop trên bàn trà mở ra, “Muốn chơi game không?”

À, đúng rồi, lên cảnh cáo Ôn Như Ngọc một chút, có mấy lời không thể nói lung tung .”Được ạ.” Điều Viễn vẫn chưa từ bỏ ý định, “Chơi xong anh dẫn em ra khách sạn nhé?”

“Không.” Giang thiếu đầu cũng không quay lại nói.

“...”

Giang An Lan trực tiếp đăng nhập vào tài khoản của mình, sau đó đưa máy tính cho Điều Viễn, “Muốn luận thì dùng nick này tiện hơn, anh đi tắm đây.”

Điều Viễn sợ ngây người, “Làm sao anh biết ? !”

“Treo QQ trên điện thoại.” Giang thiếu giải thích xong liền đi vào buồng tắm, “Anh có thể hiểu tâm trạng của em.”

Điều Viễn phát điên, ôi trời ơi!!! Cho nên là lời cô nói với Ôn Trùng anh toàn bộ đều đọc được rồi??

Tẩu Na Thị Na: “A A, lão Đại lên rồi!”

Ngạo Thị Thương Khung: “Hắn hôm nay thế nhưng còn có thời gian mà vào trò chơi, kỳ quái .”

Tẩu Na Thị Na: “Vì seo lão Đại hôm nay không thể vào trò chơi?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Không nói cho người, la la la...”

Lạc Thủy: “Tiểu thương người càng ngày tư duy càng vận vẹo .”

Ôn Như Ngọc: “Chào buổi tối Đại tẩu.”

Bảo Bối Ngoan: “Ủa ủa? Đại tẩu? Đại tẩu ở đâu?”

Lạc Thủy: “Chẳng lẽ...”

Tẩu Na Thị Na: “Chẳng lẽ...”

Ngạo Thị Thương Khung: “Đừng nói nữa, thật làm cho người ta thẹn thùng.”

Lạc Thủy: “Phó bang chủ người có dám bình thường một chút không? Dám không?”

Điều Viễn đọc được không biết nên khóc hay cười, cô nhắn tin cho Ôn Như Ngọc: “Đề ta giết người một lần đi.”

Ôn Như Ngọc: “Khụ, tẩu tử, nhìn người dùng tài khoản này nói chuyện với ta, thật lòng có chút không đỡ được. Đại tẩu ngài không thể tha cho ta một lần sao? Người ta cam đoan sẽ không bao giờ quân sư bậy bạ nữa mà !”

Người này cũng bị Lý Cao truyền nhiễm rồi sao? Điều Viễn ngừng lại cười, thái độ đoan chính: “Không được.”

Ôn Như Ngọc: “...”

Ôn Như Ngọc: “Được rồi, vậy chúng ta đến Quyết Đấu Trường đi, ta coi hết cho tẩu tử chém.”

Điều Viễn nghĩ ngợi một lúc, trả lời: “Ta đột nhiên lại không có hứng thú, để chị họ ta chém đi, chém tới lúc chị ấy hài lòng mới thôi.”

Ôn Như Ngọc: “...”

Ôn Như Ngọc: “Tẩu tử, phiền người thông cáo cho lan thiếu, vì hần ta đã phải hy sinh cái gì!”

Diêu Viễn: “Được, nhớ coi sạch.”

Diêu Viễn cười nói việc này cho Diêu Hân Nhiên, Diêu Hân Nhiên vừa nghe, lập tức hăng hái bùng bùng ôm đao chạy đến Quyết Đấu Trường .

Sự tình giải quyết xong, Diêu Viễn vừa định rời khỏi tài khoản của Giang An Lan để đăng nhập của mình thì một tin nhắn riêng hiện ra.

Ngao Thị Thương Khung: “Tẩu tử, là người phải không? Cái đó... lão Đại hần tuyệt đối là lần đầu tiên, cho nên ngại... dịu dàng chút ha!”

Bên cạnh anh đều là những người như thế nào vậy?

Cô cũng là lần đầu tiên có được không?

Ặc, không đúng, hôm nay cô còn chưa có ý định công hiến lần đầu tiên của mình đi đâu!

Thấy Giang An Lan đi ra, Diêu Viễn ‘bộp’ một tiếng gập máy tính lại.

Giang An Lan hỏi: “Làm sao vậy?”

“Em buồn ngủ rồi.”

Giang An Lan hơi nhướn mày, mang cô đến một gian phòng khác, “Đêm nay em ngủ đây đi.”

Tuy rằng ngàn vạn phiền muộn, nhưng Diêu Viễn vẫn cảm khái một câu: “Phòng cho khách nhà anh thật lớn.”

“Đây là phòng ngủ chính.”

“...”

Trong khi Diêu Viễn bận khiếp sợ thì Giang An Lan để tay lên bả vai, sau đó chậm rãi chuyển lên nhẹ nhàng vuốt ve gáy cô ăn đủ đậu hủ rồi mới nói: “Lát nữa anh ngủ ở phòng cho khách.”

Diêu Viễn mím môi, nói: “Thôi cứ để em ngủ ở phòng cho khách đi.”

“Hoặc là cùng nhau ngủ ở phòng chính, hoặc là ủy khuất phụ nhân một chút, một mình ngủ ở phòng chính thôi.”

Diêu Viễn nghiêm túc đáp: “Em ngủ phòng ngủ chính, cảm ơn.”

Diêu Viễn tắm rửa qua loa xong, lúc nằm trên giường lớn trong phòng ngủ chính đầy hơi thở của anh kia không khỏi bắt đầu cẩn thận cân nhắc về Giang đại thần. Khi mới quen biết Quân Lâm Thiên Hạ thì cảm thấy người này vô cùng lạnh lùng, tích chữ như vàng gì gì đó, dù sao cũng là nhân vật đứng đầu một bang mà. Sau này hai người kết hôn trong trò chơi, anh thường xuyên có những phát ngôn kinh người khiến cô được sâu sắc thể nghiệm thế nào là “Phúc hắc”, rồi từ miệng người khác lại rất hay nghe nói anh “Tính tình thực không tốt”, còn nữa, hiện giờ trước mặt cô anh có động đậy hay không cũng đều khiến cô cảm thấy người nọ rất hư. Diêu Viễn nghĩ nửa ngày nhin không được muốn quỹ luôn dưới chân Giang thiếu, đây còn không phải là ít nói, phúc hắc, tính tình không tốt, có chút hư hỏng, nam chính phúc tạp điển hình sao?

Mà mình rốt cuộc là khi nào thì chọc đến, à không, cứu được người có sức ảnh hưởng lớn đến thế vậy? Anh rõ ràng nói đến “Bảo ân”, cuối cùng lại khiến cô động lòng.

Diêu Viễn cứ suy nghĩ lung lung trước khi ngủ, trong ký ức cơ hồ lại hiện lên vài thứ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Diêu Viễn nhìn chằm chằm trần nhà hơn nửa ngày mới nhớ ra mình đang ở chỗ nào, lấy di động ra xem thời gian đã gần tới mười giờ, sau đó nghĩ tới chuyện mình mới nhớ ra thì lập tức bò dậy mặc quần áo vào. Chính đồn xong đi đến cửa phòng, cô nghe được bên ngoài có chút tiếng vang, tưởng là đại thần mở TV, nhưng khi cô mở cửa lại thấy trong phòng khách ngồi không ít người, lập tức liền choáng váng!

“Đại tẩu, ha ha, chúng ta lại offline !”

Diêu Viễn ngơ ngác đứng ở cửa tóc chạm vai bù xù, chân mang dép lê, nghiễm nhiên là một bộ dáng vừa ngủ dậy. Cô trầm nghĩ, nhất định là mình còn chưa tỉnh ngủ cho nên mới xuất hiện ảo giác , nhưng một giây sau liền có người đi tới đánh vỡ sự tự thối miên của cô, “Ăn chút điểm tâm trước đã, anh mua cháo cùng sữa đậu nành cho em, đã hâm nóng rồi.” Người nói lời này đương nhiên là Giang An Lan.

Diêu Viễn nhìn anh một cái, mặc quần áo ở nhà thoải mái, tinh thần sáng láng, lại quay đầu nhìn mấy người trong phòng khách, có trông quen , có lạ mắt , tuy rằng chỉ có 5-6 người, nhưng cũng quá đủ làm cho cô mắc nghẹn .

Diêu Viễn vội vàng gật đầu với những người nọ xong liền đi vào bếp, nghĩ muốn uống nước trần định một chút thì nghe được có cô gái nhẹ giọng nói: “Lão Đại cùng Đại tẩu đã sống chung rồi à?” Giọng namr “Đêm qua vào tài khoản của lão Đại quả thật là tẩu tử rồi, tôi bảo mà, tuy rằng chỉ lên một lát, chẳng lẽ sau đó... Cho nên mới dậy trễ như vậy...”

Sau đó cái gì cũng không xảy ra, chúng tôi chia phòng ngủ, dậy trễ như vậy là bởi vì nghĩ nhiều ngủ muộn! Giải thích kiểu này đến chính mình nghe cũng cảm thấy vô lực, Diêu Viễn nhìn không được quay đầu lại nhìn một đường sự khác của chợ dưa, Giang An Lan đang dùng thanh âm nhất quán bình tĩnh không một gợn sóng nói với nhóm người trong phòng khách kia: “Đợi đủ người, để Lý Cao đưa mọi người đi chơi.” Sau đó quay đầu nhìn lại Diêu Viễn, khẽ mỉm cười đi về phía cô.

Tim Diêu Viễn phút chốc đập thùm thụp, quay đầu đi vào bếp còn nghe được bên ngoài Lý Cao nói: “Tối tối tối, hai ngày du lịch thủ đô xa hoa, muốn chơi thế nào cứ nói với Cao gia!”

Giang An Lan đi theo vào, đón lấy chiếc cốc từ trong tay Diêu Viễn giúp cô rót nước, “Chờ nguội một chút rồi uống, tối qua ngủ có ngon không?”

Diêu Viễn nhận nước, rất nghiêm túc nhìn anh, “Sur huynh, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Giang An Lan ung dung dựa lên mặt đá cẩm thạch sau lưng, “Anh đang nghe đây.”

“Mấy người bên ngoài...”

“Bọn họ đến rồi anh cũng mới biết, đều là người quanh Bắc Kinh, phỏng chừng là muốn đến xem chúng ta ân ái như thế nào.” Anh nói giọng rất nhẹ nhàng, chứa đầy nhu tình. Diêu Viễn lại thua, “Chênh lệch thật lớn, lần đầu tiên anh nói chuyện với em giọng so với băng tuyết còn lạnh hơn.”

Giang An Lan hí mắt, “Phu nhân nhớ ra cái gì rồi sao?”

Diêu Viễn thờ dài một tiếng, “Hóa ra là em từng giúp anh trả tiền thuốc men! Còn nữa, sur huynh anh tính tình đúng là không tốt đẹp gì.”

Giang An Lan nhìn cô một hồi lâu, cuối cùng đưa tay tới xoa xoa đầu Diêu Viễn, nhẹ giọng nói: “Mặc kệ anh có là người như thế nào, em đều bỏ không nổi đâu.”

Anh hùng, đây xem như là ép mua ép bán sao?

“Ngại quá, sếp, quấy rầy ngài cùng Đại tẩu nồng tình mật ý, nhưng mà có người hỏi ‘Vừa rồi lão Đại xa xỉ hào phóng anh tuần vô địch nói để Phó bang chủ đưa bọn ta đi ăn nhậu chơi bời, vậy còn mua sắm thì sao? Lão Đại thanh toán không? Đương nhiên chúng ta sẽ không bảo lão Đại mua nhà đâu, ha ha ha ha’, về điểm này boss ngài nói như thế nào?”

Giang bang chủ trả lời bằng ánh mắt lạnh như băng, “Biến.”

Sau khi phó bang chủ biến, Diêu Viễn quần bách nói với Giang An Lan: “Được rồi, chúng ta cũng ra ngoài đi.” cô uống hai miếng nước, buông cốc xuống liền muốn đi ra ngoài, lại bị Giang An Lan kéo tay lại, “Diêu Viễn.”

Diêu Viễn quay đầu.

Giang An Lan trịnh trọng nói: “Trừ em ra, anh chưa từng thích ai cả.”

Diêu Viễn cúi thấp đầu, giọng bé như muỗi kêu “vâng” một tiếng, “Em biết, em... em cũng thế.”

Ặc, bọn họ đây là đang làm gì?

Thỏ lộ tâm ý với nhau à?

Giang An Lan cười, cảm thấy mỹ mãn, “Tốt rồi, ra ngoài thôi.”

Hai người từ phòng bếp đi ra, người trong phòng khách lập tức rối rít nói: “Lão Đại, Đại tẩu, hai người có đi cùng chúng ta không?” “Đúng vậy đúng vậy, nhân vật trung tâm mà không đi thì thật không phải rồi!”

Ôn Trùng chẳng biết từ lúc nào cũng đến, há mồm liền ồ ào: “Cùng đi đi, ta chủ yếu là đến xem lão Đại cùng Đại tẩu, bỏ mất, có lợi cho sức khỏe cả thể xác lẫn tinh thần.”

Lý Cao cười to, “Người không phải nói 2 ngày nay ở Thiên Tân làm quái gì đó, bận bịu muốn chết, chi thiếu điều phân thân sao? Ta thấy người là tối qua bị Thủy Thượng Tiên hành hạ đến mức cả thể xác và tinh thần đều mỏi mệt mới đột nhiên chạy tới chỗ này giải sầu thì đúng hơn?”

Ôn Trùng mỉm cười, “Sao có thể như thế được? Ta chỉ là...” Hắn hít sâu sau đứng lên, đi đến trước mặt Diêu Viễn nắm chặt tay cô, chân tình thổ lộ, “Tẩu tử, chị họ em sức chiến đấu, lực kiên nhẫn đều quá con mẹ nó cường, cô ta chém anh đến hơn nửa đêm cũng không chê mệt, còn bắt anh về sau mỗi ngày rạng sáng phải dậy cho cô ta chém, quá không có nhân đạo! Xin em khai ân bảo cô ta tha cho anh đi.”

Lời này khiến các thánh giả cười ha ha, “Bách Hoa Đường bang chủ quá ngẫu!” “Ôn trưởng lão, quá nửa đêm cời sạch rồi bị ngược gì gì đó quen là tốt rồi!” “Yêu nhau giết nhau ngược tâm nhất, ha ha ha ha!” ...

“%\$@%^#!” Ôn trưởng lão rút cuộc bạo phát chửi thề

Chương 11: Gian manh!

11.1

Sau đó Diêu Viễn tỏ vẻ cũng muốn tham gia ‘du lịch thủ đô’, lý do tự nhiên không cần nói cũng biết. Giang An Lan chỉ đành thờ dài đi theo. Lần này người tới không nhiều, Lý Cao an bài ba chiếc xe hơi là vừa vận ngồi đầy. Xe Diêu Viễn có Ôn Trùng ngồi trên ghế phó lái, bên cạnh dĩ nhiên chính là Giang An Lan.

Xe đi chưa được bao xa, Ôn Trùng đã mở miệng hỏi: “Đại tẩu, nghe nói em tốt nghiệp xong là đi Canada học luôn?”

“Vâng.”

“Bên kia rất thú vị phải không?”

“Cũng được.”

“Mùa thu năm ngoái anh cũng định qua đó du lịch, sau lại vì bận công việc không đi được. Lần tới anh muốn đi tàu từ làm hướng dẫn viên nhé? Dù sao em cũng không lạ nước lạ cái.”

“Kỳ thật em cũng không quen đường Canada lắm...” Chỉ biết từ nhà đến trường từ trường về nhà thôi.

“Hơn anh rồi, ha ha.”

Giang An Lan ngắt lời: “Nói chuyện khác đi.”

Ôn Trùng giờ tay: “Thành thật xin lỗi thành thật xin lỗi, xem này, vừa gặp tẩu từ liền nhin không được nhiều lời.”

Giang An Lan hừ một tiếng, cũng không mở miệng nói gì. Diêu Viễn xấu hổ, lại mơ hồ cảm thấy từ sau khi biết cô hiểu rõ bản tính mình rồi, anh cũng chẳng buồn che đậy gì nữa.

“Sư huynh, anh mặc ít vậy không lạnh sao?” Diêu Viễn thứ nhất là muốn lái sang chuyện khác, thứ hai là hôm qua còn thấy anh mặc áo lông chồn, hôm nay lại chỉ trông đại bộ đồ đơn giản cho xong việc, nhìn rõ là đồ mặc trong nhà.

Lông mày Giang An Lan giãn ra, “Không.”

“Lát ra ngoài chơi đảm bảo hẳn chẳng tham gia cái gì đâu!”

Giang An Lan quảng cho Ôn Trùng đang thao thao bất tuyệt một cái liếc mắt, người nọ nhe răng cười, “OK, ngâm niệm.”

Sau đó sự thật cũng chứng minh Giang đại thiếu gia xác thực là “Trạch nam”* hàng thật giá thật. Phàm người khác ở bên ngoài lần qua lần lại, anh sẽ vào thẳng phòng nghỉ hoặc quán cà phê uống gì đó, tất nhiên là lôi cả Diêu Viễn đi cùng. Diêu Viễn đáng thương theo mọi người đi chơi là để thả lỏng một chút, kết quả cuối cùng vẫn bị người nào đó khống chế trong lòng bàn tay. Về phần Ôn Trùng, tối qua ngủ không ngon cũng không có tâm tình vui đùa, liền bám càng bang chủ cùng bang chủ phu nhân ngồi chơi, nhưng sau lại bị nam chính ném cho một câu “Thức thời một chút” đuổi đi.

(Chỉ thích ở nhà, hiểu rộng ra là lười vận động)

Ôn Trùng mệnh khổ tìm được Lý Cao nói: “Lãnh đạo của cậu thật lòng càng lúc càng chọc không được. Cậu nói xem, nếu như tẩu từ không cần hẳn nữa, hẳn có phải sẽ biến thân ngay thành ác bá một phương không? Tôi thấy khả năng này vô cùng lớn.”

Lý Cao buồn cười đáp: “Ai bảo cậu năng lực quan sát lại kém như vậy, đi làm bóng đèn?”

Ôn Trùng trêu ghẹo: “Tôi luôn thấy chúng ta hỗ trợ hẳn theo đuổi tẩu từ cảm giác như đang giúp kẻ ác làm việc xấu...”

Lý Cao lắc đầu, “Lãnh đạo đúng là rất hung tàn, nhưng đối với Đại tẩu thật sự... Nói thế nào nhỉ... chính là như một bài hát ‘Người yêu em nhất hẳn là anh, nếu không sao có thể lao vào nước sôi lửa bỏng, lúc nào cũng nghe lời em...’”

Hai người cứ như vậy ngơai một lời, ta một câu mà chọc ngoáy Giang đại thiếu gia, mà Giang đại thiếu gia ở đằng kia còn đang bận chăm trà cho phu nhân ngài yêu nhất, “Đây là bích loa xuân, em uống thử xem, có lẽ hơi nồng.”

Diêu Viễn uống một ngụm, nói: “Được mà anh.” Sau đó nhìn ra bên ngoài sông xanh nhộn nhịp, các bạn nhỏ đang khoái trá chèo thuyền trên mặt hồ,

“Em ra ngoài chơi một lát được không?”

Giang An Lan nhấp một ngụm trà, “Đi cùng anh không vui sao?”

“Áp lực quá lớn.”

Giang thiếu vỗ vỗ vị trí bên cạnh, “Ngồi sang bên này liền không lớn.”

Diêu Viễn bật cười, “Sur huynh, có ai bảo anh nói chuyện rất khó đỡ chưa?” Có thể ngay cả chính cô cũng không nhận ra, lúc đó bên nhau hai người dần dần trở nên rất thoải mái, tùy ý.

“Chưa.” Giang An Lan phản ánh thực tế, “Không ai dám.”

Diêu Viễn lại lần nữa phải bật ngón tay cái.

Tối hôm đó ăn xong, có người đề nghị đến quán bar chơi một chút cho biết, vì vậy một đoàn người lại rong rảnh lên bar.

Trong ánh đèn mờ ảo của quán rượu, một người đàn ông có vẻ đã uống khá nhiều ngồi bên quầy bar dùng khay tay huých huých vào người bạn bên cạnh đang lắng nghe nhạc: “Nhìn bên kia kìa, con bé kia được đấy chứ?”

Người nọ theo hần nhìn về phía đó thì thấy một cô gái đang ngồi trên băng ghế dài đối diện với họ: “Có khí chất, thế nào, muốn theo đuổi à?”

Bartender đứng sau quầy bar tựa vào găng nhắc nhở: “Khách của Giang thiếu.” Nói xong lại bổ sung một câu, “Giang Thiên.”

Hai người đàn ông đều sững sờ lại quay đầu nhìn, quả nhiên người ngồi bên tay trái cô gái kia chính là Giang An Lan, đang dựa lưng lên ghế sofa, trước đó có người đứng chắn trước mặt nói chuyện với anh cho nên bọn họ không thấy được, lúc này người nọ tránh sang một bên thì mới giật mình nhận ra. Hai người đưa mắt nhìn nhau, đối với đề tài mới vừa rồi yên lặng không đề cập đến nữa.

Lý Cao bê một két bia quay lại thấy mọi người đều chỉ ngồi không, liền nói: “Tối hết đây, cứ thộn hết ra làm quái gì vậy? Mau lên trên kia uốn éo đi!!!” Dưới sự giật dây của Phó bang chủ, tốp năm tốp ba người lôi kéo nhau đi về phía sàn nhảy, bên phải Diêu Viễn trống không, Lý Cao nhảy tới ngồi xuống ngay đó, “Đại tẩu muốn lên không?”

Diêu Viễn mồ hôi vã ra như tắm, “Thôi thôi, mọi người chơi đi.”

Có người nghe được, nhiệt tình làm bộ muốn kéo cô, “Đi thôi Đại tẩu, ta dạy ngài!”

“Thật sự là không được đâu.” Diêu Viễn nhìn Giang An Lan cầu cứu, anh lại chỉ nhún nhật cười, xem ra đành phải tự vận động vậy, “Có ai muốn chơi kéo búa bao không?”

Những người cũng không muốn lên nhảy phụ họa: “Tôi! Tôi!”

Vậy là Diêu Viễn hết cách bèn cùng mọi người chơi kéo búa bao uống rượu, tế bào văn nghệ của cô thực sự rất kém.

Khi Diêu Viễn đã có vài chén rượu vào bụng, gương mặt bắt đầu nóng lên thì Giang An Lan duỗi tay nhẹ nhàng sờ sờ lỗ tai cô, giọng tình bơ: “Uống ít thôi.”

Diêu Viễn quay đầu, mồm miệng đã không rõ ràng lắm, “Sur huynh, lát nữa nhớ mang em về...”

Nữ chính nhớ rõ đó là câu cuối cùng mình nói hôm đó.

Ngày hôm sau, ánh mặt trời từ khe hở của bức rèm len lỏi vào gian phòng, Diêu Viễn tỉnh lại, sau đó hoa hoa lệ lệ nhận được thông báo mình say rượu rồi loạn tính. Cô khiếp sợ đến mức quần chần ngồi trên giường cả nửa ngày cũng không định thần lại được, người nằm bên cạnh lại chậm rãi nói: “Tối qua em uống hơi nhiều, vừa về đến nhà đã liều mạng lao vào lột sạch quần áo anh, không cho em liên can người, anh đành chiều em vậy mà còn không được yên ổn, em vẫn cắn tiếp...”

Diêu Viễn đem mặt vùi vào trong chăn, đến cổ cũng đỏ ửng lên, “Đừng nói nữa!”

“Còn đau không?”

Diêu Viễn toàn thân đều đỏ.

Hối hận không? Hình như không, chỉ là cảm thấy tiến độ quá thần tốc, tâm lý một chút chuẩn bị cũng không có, không khỏi thở dài giấu nước mắt hề hề, cách có một ngày cuối cùng vẫn là cùng nhau ngủ trong phòng ngủ chính. . .

Ra khỏi cửa phòng thì Giang An Lan áo mũ chỉnh tề, khí sắc không tệ quàng cho cô chiếc khăn lông cừu có họa tiết ô vuông của anh, nói: “Chúng ta ra ngoài giải quyết cơm trưa, em muốn ăn gì?”

“Đã giữa trưa rồi ạ? !”

Giang thiếu giờ tay cho cô nhìn đồng hồ đang hiển thị rõ ràng mười hai giờ, Diêu Viễn nước mắt lưng tròng, cô thế nhưng lại ngủ thẳng cẳng tới giữa trưa, “Những người khác đâu?”

Giang An Lan thờ ơ nói: “Không phải anh quản.”

Thế nên thanh niên duy nhất bị lão nhân gia anh quản, Diêu Viễn, liền yên lặng để được chõ ra ngoài cho ăn.

Diêu Viễn đã định trước kế hoạch là hôm nay sẽ quay về, hiện tại xem ra... Cô nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, dưới tình hình chiến sự căng thẳng căng thận nói ra ý tưởng thì nhận được câu trả lời: “Tục ngữ nói, ‘Thủy loạn chung khí’* là hành động không thể chấp nhận được, phu nhân, em thấy sao?”

(始乱终弃: Làm loạn rồi không chịu trách nhiệm đến cùng, ở đây anh nhà lên án chị nhà kiểu hit and run đâm xong chạy áy=))

Diêu Viễn có loại cảm giác như chính mình chạy đi tìm chết.

Ăn xong Giang An Lan nói trong nhà không có trái cây và đồ uống, vì vậy Diêu Viễn lại cùng với anh đi siêu thị gần đó. Cô đẩy xe, anh đi trước chọn đồ, nhìn tấm lưng kia Diêu Viễn lại xấu hổ đỏ mặt, tối qua thật sự là đã lăn lên giường rồi sao? Vì sao cô một chút ấn tượng cũng không có? Tuy rằng lưng đến tận bây giờ vẫn còn ê ẩm, đầu cũng hơi đau nhức... lại nói đến lưng, hình như từ ở trong phòng khách đã hứng lực khí thể lao vào hôn anh rồi... %\$#^! Diêu Viễn thật sự lại sắp toát mồ hôi rồi.

Người phía trước quay đầu nhìn cô, mặt đầy ý cười hỏi: “Đang nghĩ gì thế?”

“Không, không có gì đâu!”

Thanh toán xong lại xảy ra sự kiện khiến Diêu Viễn xấu hổ đến nỗi muốn động luôn đầu vào tường. Thu ngân nói hóa đơn từ 300 tệ trở lên có thể đến quầy phục vụ rút thưởng, cho nên Diêu Viễn luôn luôn tiết kiệm liền lời Giang An Lan đến quầy phục vụ, chẳng lẽ muốn ra ngoài cũng phải đi qua đó, không cũng phí, vì vậy Diêu Viễn rất tiện rút được phần quà trị giá từ 50 đến 80 tệ. Chị gái đứng sau quầy chỉ vào một giá hàng sau lưng nói: “Bạn có thể chọn một thứ bất kỳ ở đây.”

Diêu Viễn nhìn qua thấy toàn ván giặt, nồi sắt gì gì đó, có vẻ anh cũng không cần lắm, liền chỉ đại vào một cái hộp nhỏ gần nhất nói: “Thế lấy cái kia đi.”

Chị gái kinh nghiệm đầy mình dừng dừng hỏi: “Mùi gì?”

Diêu Viễn trong lòng tự nhủ, cái gì vậy? Lại còn chia mùi nữa? Bên cạnh có người bật cười, Diêu Viễn vẫn không hiểu, đại tỷ đành giúp cô giải đáp: “Áo mưa, có ba loại là mùi táo, dâu tây cùng sô cô la, quý khách chọn loại nào?”

Sau lưng giọng nam quen thuộc kia vang lên: “Táo, cảm ơn.”

Tiếng lòng Diêu Viễn —— Bây giờ có động đất được không? Cho cô chui nhờ chút...

Cuối cùng lúc chập tối Diêu Viễn vẫn lên máy bay về nhà, Giang An Lan đích thân tiễn cô. Trước khi đi anh còn giúp cô chỉnh lại cổ áo, kéo cao khăn quàng cổ, ngón tay thon dài trắng nõn ở trước mắt cô đọng đưa hơn nửa ngày, sau đó đồng chí tuần tú mê người, tất cả đều tốt mới mở miệng: “Yêu xa trước giờ đều tương đối phiền toái, trước khi kết hôn luôn chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, không phải anh qua đó thì em lại phải đến đây, chúng ta tranh thủ sang năm giải quyết vấn đề này luôn đi?”

Lời này tổng kết lại là sang năm cưới hả?!

“Em...”

“Chuyến bay của em bắt đầu làm thủ tục kìa, mau đi thôi.”

“Không phải...”

“Sao? Không rời xa anh à?”

“Em đi đây...”

Diêu Viễn ôm theo túi đồ siêu nặng lên máy bay, đợi đến lúc cất cánh sau mới hít thở đều được, bấm đốt tay tính thì ngã ngửa còn có hơn mười ngày là sang năm, mối quan hệ này phát triển với tốc độ gì vậy??? Cô đối với chuyện “Rượu say loạn tính” này còn chưa tiêu hóa hết đâu!

Triệu Tử Kiệt lái xe đến sân bay, tìm được anh họ đang đứng trước cửa sổ thủy tinh lớn khu tiễn chuyến bay đi thì chạy tới vừa định mở miệng đã bị Giang An Lan giờ tay lên ngăn cản, Tử Kiệt huynh đành ngậm miệng đứng đợi, sau một lúc lâu Giang An Lan mới xoay người lại, nói một tiếng “Đi thôi”. Triệu Tử Kiệt đón lấy chiếc túi màu đen trên tay anh, nhắm mắt theo đuôi: “An Lan, bạn gái anh đi rồi à?”

Giang An Lan nói: “Đi rồi.”

“Sao không ở thêm vài ngày?”

Giang An Lan “Ừ” một tiếng cho qua.

“À, em nghe Lý Cao nói cô ấy là người Giang Ninh, vậy là đồng hương rồi. Mà ở chỗ nào Giang Ninh vậy?”

Giang An Lan không kiên nhẫn nói: “Hỏi làm thế làm gì?”

Tài xế đương nhiệm Triệu Tử Kiệt yên lặng ngậm miệng lại.

Lên xe, Giang An Lan trực tiếp nhắm mắt ngủ, Triệu Tử Kiệt nhìn kính chiếu hậu, an phận lái xe. Đến nhà Giang An Lan, Triệu Tử Kiệt thấy anh còn nhắm mắt cũng không dám gọi, liền ngồi trong xe đợi, bởi vì không thể nghe radio giết thời gian, loay hoay mãi liền không cẩn thận đụng rớt chiếc túi đặt trên ghế lái phụ bên cạnh, một quyển sổ màu xám trong đó cũng rơi ra. Triệu Tử Kiệt khom lưng nhặt lên rồi thuận tay lật lật, kết quả liền ngây dại.

Trong sổ viết đầy “Kế hoạch”, đúng vậy, kế hoạch, hoặc nên nói là “Mưu kế”. Hắn lật đến trang viết cái gì mà “Đem cô ấy lừa đến đây trước (tốt nhất là tự nguyện)”, “Gặp người lớn, thủ đoạn tự nhiên một chút”, “Đêm đầu tiên chưa cần xúc tiến”, “Tạo hiện trường gì...”, đúng là bút tích của An Lan không có sai, vậy đây là đường lối anh họ dùng để theo đuổi cô bạn gái khiến người ta kinh hồn hờm qua trong công ty đó sao?

Triệu Tử Kiệt tò mò vô cùng đang định lật về trang đầu đọc từng từ từng từ một, liền nghe thấy sau lưng vang lên một đạo âm thanh lạnh đến tận xương tủy: “Muốn chết có phải không?”

Triệu Tử Kiệt run lên, cẩn thận xoay người lại đem quyển sổ trong tay đưa cho người ngồi phía sau, cười xòa: “Anh, đây rồi?”

Giang An Lan cầm lấy sổ cười một cái, sau đó hỏi: “Nhìn được bao nhiêu?”

Triệu Tử Kiệt sau lưng mồ hôi mẹ mồ hôi con đổ ra như suối lạnh buốt, “Mới một trang ạ...”

Giang An Lan trước khi xuống xe nói: “Đi đi, mai cho người đến đón anh.”

Triệu Tử Kiệt nhìn ông anh họ mắt hút mới thờ phào nhẹ nhõm, “Còn tưởng lại bị mắng, may quá, xem ra ác nhân ngủ một giấc tâm trạng tốt lên không ít.”

11.2

Diêu Viễn về đến nhà vừa đúng giờ cơm tối, liền gọi một cú điện thoại cho chị họ, Diêu Hân Nhiên nói đang chơi dờ, bảo cô vào cùng.

Diêu Viễn bắt đầu đi, “Ăn trước đi.”

Diêu Hân Nhiên cự nự mãi mới đáp “Được rồi.” Hai người hẹn địa điểm, vừa gặp nhau Diêu Hân Nhiên liền nói: “Vừa rồi chị cuối cùng cũng bắt được Ôn Như Ngọc login, hai ngày nay hắn làm rùa đen rút đầu rồi, kết quả cô gọi một cú điện thoại chị đành nuốt nước mắt thả hắn, lát nữa em phải giúp chị đi bắt hắn, tên đó quá giáo hoạt, thô khốn có ba hàng, mà hắn hoàn toàn chính là một con thô khốn nổi bật.”

Diêu Viễn không nói gì, “Chị giết người ta còn chưa đủ sao? Bao lâu vậy rồi?”

Diêu Hân Nhiên xua tay, “Không hiểu sao một ngày không giết hắn liền không thoải mái.”

Diêu Viễn trong lòng thương xót Ôn Trùng, sau đó lúc chờ đồ ăn mới áp a áp ứng hỏi: “Chị, nếu như, em nói là nếu như, một nam một nữ xảy ra quan hệ, ngày hôm sau đứng lên có thể không hề có cảm giác gì không? Nữ, à, còn uống rượu say.”

Diêu Hân Nhiên nện một quyền xuống bàn, “Em uống say cùng Giang An Lan xảy ra quan hệ? !”

“...”

Diêu Viễn da đầu tê dại cùng chị họ tiến hành trao đổi một phen xong, xác định bọn họ là “Người tình ta nguyện” Diêu Hân Nhiên mới rõ ràng giải đáp vấn đề kia: “Không thể nào không có cảm giác, trừ phi em không phải xử nữ, nhưng theo chị biết cô tuổi một bó rồi vẫn chưa từng có bạn trai, cho nên Giang An Lan này tuyệt đối là đang lừa em!”

Diêu Viễn lau trán, Diêu Hân Nhiên đưa tay tới vỗ vỗ vai cô: “Tôi vào trò chơi đi giết người phát tiết đi, Ôn Như Ngọc ồ đây.”

“Tại sao lại không phải là đi giết Quân Lâm Thiên Hạ?”

“Chúng ta giết được hắn sao?”

Hiện thực luôn thật tàn khốc .

Đêm đó, vừa lên [Thịnh Thế] Diêu Viễn liền nhìn thấy không ít người đang nhiệt tình phấn chí thảo luận buổi offline lần thứ hai, gì mà chui ra chui vào toàn xe xịn, ăn cũng là ở khách sạn 5 sao, chơi đến kích tình bắn bốn phía... Lão Đại cùng Đại tẩu còn nhiều lần giết sạch tất cả những người có mặt tại hiện trường, ghen nộ cả đom đóm mắt ...

Diêu Viễn trong lòng tự nhủ, tôi mới là bị giết hung tàn nhất có được không??

Thủy Thượng Tiên: “Ôn Như Ngọc, đừng có trốn trốn tránh tránh, mau lẩn ra đây nhận lấy cái chết, sớm chết sớm siêu sinh OK?”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Như Ngọc Như Ngọc, có người triệu hồi người!”

Ôn Như Ngọc: “Thế nào là trốn? Ta còn đang bận giúp bang chủ nhà chúng ta làm chuyện đúng đắn đây này.”

Thủy Thượng Tiên: “Chuyện đúng đắn? Cùng hắn nói chuyện yêu đương à? Được rồi, lẩn ra đây khẩn trương!”

Mọi người: “...”

Ôn Như Ngọc: “Thủy Thượng Tiên, người thắng T_T”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Lần đầu tiên thấy A Ôn dùng biểu tượng khác mặt cười!”

Ngao Thị Thương Khung: “Ờ ờ, Thủy bang chủ, chúng ta đúng là bận chút chuyện, không phải trong trò chơi.”

Thủy Thượng Tiên: “Á à, còn cả Phó bang chủ nữa đấy? Tình tay ba à?”

A Di: “Tiên Tiên, người còn nói gì nữa chúng ta sẽ bị đuổi giết vậy giết tóm lại là giết sạch, không chừng còn bị thủ thi đấy!!!”

Lạc Thủy: “Ta có thể sùng bái người không? Thủy Thượng Tiên bang chủ, người cùng lúc rửa xà cả 3 vị đại thần nhà ta mà còn bình tĩnh được như vậy, nữ vương bệ hạ!”

Thủy Thượng Tiên: “Đây có là cái gì, bọn họ thì dám thế nào, ta bảo em ta giết còn sợ không được sao?”

Diêu Viễn không nói gì, chỉ, không phải chỉ nói riêng Quân Lâm Thiên Hạ chúng ta không thể giết sao? May lúc này anh không online, những lời kia cô đều thấy thâm không nở nhìn, muốn nhắc bà chị mình đừng nháo nữa lại nhận được một tin nhắn, Diệt Thế Thần Uy: “Cho người 5 vạn đồng vàng, bán tài khoản cho ta.”

Diêu Viễn: “Ta không bán tài khoản.”

Diệt Thế Thần Uy: “10 vạn!”

10 vạn đồng vàng tương đương với 1 vạn nhân dân tệ *.

(10 000NDT, khoảng 33tr VNĐ)

Diêu Viễn: “Ta có thể hỏi người tại sao lại muốn mua tài khoản của ta không?”

Diệt Thế Thần Uy: “Bảo thù, Quân Lâm Thiên Hạ cướp bạn gái của ta.”

Vì vậy người liền dùng phương thức này để đoạt bạn gái của người ta? Ấc, không đúng, để báo thù?

Diêu Viễn: “Có thể nói rõ hơn không?”

Diệt Thế Thần Uy: “Người muốn nghe làm quái gì? Tóm lại có bán không? !”

Hung hăng quá ha!

Diêu Viễn: “Không bán.”

Diệt Thế Thần Uy: “20 vạn!”

Diêu Viễn: “20 vạn nhân dân tệ thì may ra.”

Diệt Thế Thần Uy: “...”

Diệt Thế Thần Uy: “Người nhớ kỹ cho ta!”

Ủa? Sao phải nhớ vậy? Không bán tài khoản không phải chuyện rất bình thường sao? Kẻ thù nhà người là Quân Lâm Thiên Hạ cơ mà, đừng nhảm lẩn, đừng có đến tìm ta gây phiền toái nữa đi...

Diêu Viễn không nghĩ ra sau này cô cùng người nợ trong hiện thực cũng sẽ kết giao một chút, có điều rất nhanh liền bị Giang An Lan “gây phiền toái”. Mà đối với loại Trình Giảo Kim này, trong quyển sổ màu xám kia còn có hẳn một câu, đó chính là: “Kẻ dám nhóm ngó sở hữu của ta thì không thể lưu. Nhớ kỹ, tay chân của mình thì quản cho tốt.”

“Tâm giác Bị Can đa nhất khiêu, bệnh như Tây Từ thắng tam phân.*” Câu này hoàn toàn có thể dùng để hình dung Giang An Lan Giang thiếu gia rồi.

(Thông tuệ hơn Bì Can, bị bệnh còn đẹp hơn Tây Từ 3 phần. Về hai nhân vật này nếu có hứng thú mọi người có thể tìm thêm trên google)

Giang An Lan là điển hình cho kiểu người miệng ngậm chia khóa vàng mà lớn lên, từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, ăn, mặc, ở không gì là không có được, không phải thứ tốt nhất tuyệt đối không bao giờ động đến. Theo lý thuyết người trải qua loại hình thức trưởng thành này lớn lên sẽ hình thành kiểu nhân cách “Được nuông chiều từ bé”, thế mà Giang An Lan nửa điểm yếu ớt cũng không có, ngược lại rất là âm hiểm.

Giang thiếu gia âm hiểm dự đoán vở kịch say rượu loạn tính cô hẳn cũng phát hiện ra rồi, vì vậy đêm đó anh không vào trò chơi mà căn giờ lên QQ gửi cho cô một tin nhắn: “Anh có chút không thoải mái nên hôm nay không đăng nhập, em cũng ngủ sớm đi, đừng chơi muộn quá.”

Cách Bắc Kinh hơn 1000km, trong một thành phố khác, Diêu Viễn vốn mãi mới làm xong công tác chuẩn bị tâm lý muốn chất vấn anh vì sao lại lừa mình, nhìn thấy câu “Anh có chút không thoải mái” thì ngẩn tò te

“Không thoải mái? Anh không sao chứ? Vậy nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngủ ngon.”

“Không có gì đâu, em đừng lo.”

Diêu Viễn thờ phào một hơi, sau đó cứ cảm thấy mình đã quên mất chuyện gì...

Giang thiếu gia ngủ một mạch đến khi muốn dậy mới dậy, ngồi bần thần trên giường mãi mới đứng lên khoác thêm áo khoác ra phòng khách. Anh chậm rãi đi một vòng, cuối cùng đến bên sofa lại nằm xuống, hai chân gác lên chỗ vịn, một bàn tay che trên mắt lẩm bẩm: “Mẹ nó, muốn kết hôn.”

Một nơi khác, Diêu Viễn từ sớm đã cùng cô chị họ vừa xin nghỉ đông sớm xuất phát về quê thăm bà, cũng chính là về nhà cha mẹ Diêu Hân Nhiên.

Ở quê hiện giờ đã kiến thiết không tồi rồi, sau khi xe ra đến ngoại ô một đường đi xung quanh cơ bản đều là các khu chung cư mới xây dựng, quang cảnh cũng tốt. Diêu Viễn tay vẫn luôn thò ra ngoài cửa sổ quay sang hờ hờ nói với lái xe Diêu: “Chị, chị nói xem em phải đi làm bao nhiêu năm mới đủ tiền về quê sống nốt quãng đời còn lại đây?”

Diêu Hân Nhiên nhìn cũng không nhìn cô một cái, “Cưới Giang An Lan, mỗi phút đều có thể đạt thành tất cả nguyện vọng, chưa đến 30 tuổi là về đường lão được rồi.”

“Chị không nhắc đến anh ấy là khó chịu sao?”

Diêu Hân Nhiên cố ý hỏi: “Sao? Vừa nhắc tới đã mặt đỏ tím đập?”

“Không.” Diêu Viễn nói, “Là hải hùng khiếp vía.”

Diêu Hân Nhiên phì cười.

Hôm đó ăn trưa ở nhà cũ, hai chị em hàn huyên với bà cả ngày. Hai người lâu lâu mới về được một lần, mà lần nào cũng bị hỏi hai vấn đề, không có ngoại lệ: Một là công việc thế nào? Hai là đối tượng đâu? Quen nhau thế nào?

Diêu Hân Nhiên miệng ngọt, “Bà, cháu cùng tiểu Viễn đều làm nhà nước, tốt lắm. Đối tượng sao? Loại chuyện này thì còn phải xem duyên phận, nói không chừng sang năm lại có thể cho bà bế cháu ngoại rồi ấy.”

Mẹ Diêu Hân Nhiên từ bên ngoài đi vào, nghe được câu sau lập tức cười nhạo con gái sống đến 27 tuổi còn không tìm được bạn trai, “Cháu ngoại? Trong miệng mày có câu nào là nói thật không vậy?”

Diêu Hân Nhiên thật không vui, đây hoàn toàn là đang hoài nghi nhân cách của cô, lập tức đứng dậy ôm mẹ nói: “Cho dù con làm không được, nhưng em đây tuyệt đối có thể.”

Diêu Viễn nghe rằng, đã thấy bác nhìn mình, “Viễn Viễn có bạn trai?”

“Còn không phải sao.” Diêu Hân Nhiên đáp vội, nói xong còn lấy di động ra muốn cho mẹ xem ảnh, lần offline đầu tiên cô chụp không ít đâu. Diêu Viễn thật sự đau đầu, nhưng tóm lại cũng không thể ngăn cản chị họ giờ mưu hèn kế bẩn hy sinh cô để đổi lấy an toàn cho bản thân mình ngay trước mặt trưởng bối, mà bà lại còn kéo tay cô vui mừng nói: “Có thì tốt, có thì tốt rồi.”

Chỉ chốc lát sau, bác gái đã mang điện thoại ra chỗ Diêu Viễn, chỉ vào người trong ảnh nói: “Viễn Viễn, thằng bé đẹp trai thật đấy.” Ảnh chụp chính là lúc đang ăn trưa anh ngồi cạnh cô, nghiêng đầu nói với cô gì đó, Diêu Viễn theo bản năng đáp lại: “Ồ ngoài đẹp hơn ả.”

Bác gái sâu sắc dạy dỗ cháu nhà mình: “Con gái con đưa đừng sản số quá.”

Diêu Viễn rút cuộc xấu hổ không chịu được.

Buổi tối Diêu Viễn từ dưới quê trở về liền bị cảm, còn hơi sốt, người loáng một cái giống như bị rút hết cả khí lực, thật sự là bệnh tới như núi lở. Có điều cô luôn không thích bệnh viện, toàn là ở nhà tự uống thuốc, đôi thì bỏ dậy nấu ít cháo ăn, cứ như vậy vô tri vô giác qua một ngày rưỡi, mãi cho đến chập tối hôm sau bị chuông điện thoại réo tỉnh. Diêu Viễn vuốt tay với lên từ đầu giường sờ soạn tìm di động rồi áp vào tai, người ở đầu kia không nhanh không chậm nói: “Sao hai ngày nay nhắn tin em đều không trả lời, tối qua gọi điện cũng không nghe máy? Phụ nhân đây là muốn qua sông phá cầu?”

sao?”

(Kiểu qua cầu rút ván, dễ hiểu mà cứ chú thích cho chắc ==)))

Điều Viễn nghe xong lập tức tỉnh như sáo, cổ sức lật người, văng đầu chóng mặt nhìn trần nhà, không hiểu sao lại nói một câu: “Sur huynh, em bị cảm, khó chịu quá.”

Giang An Lan ngừng lại hai giây, nói: “Anh qua đó.” Điều Viễn còn chưa kịp phản ứng lại, đầu kia đã cúp máy.”Có phải mình vừa nói lời không nên nói không?” Cô vốn chỉ định làm bộ giận dỗi một chút, không nghĩ đến hiệu quả kinh người.

Xác thực là kinh người, Điều Viễn nhìn tình cảnh loạn thất bát tao cùng với bệnh trạng của mình mà sợ xanh mặt .

Lúc Giang An Lan đến thì Điều Viễn vừa vội vội vàng vàng dọn nhà cho sạch sẽ, đi ra mở cửa không ngừng ho khan, loay hoay thế nào còn bị sặc. Cửa vừa mở, Giang An Lan đứng bên ngoài nghe được tiếng cô liên châu mày, “Nghiêm trọng vậy sao? Em đi khám chưa? Thuốc uống chưa? Bác sĩ nói thế nào ?”

Điều Viễn nghiêng người nhường chỗ cho anh đi vào, hít sâu thở đều rồi mới ho nhẹ một tiếng nói: “Em chưa khám, nhưng mà em uống thuốc rồi, không có việc gì, mà anh thế nào lại còn đến thật vậy?”

Giang An Lan thở ra một hơi, nói: “Chúng ta vẫn là kết hôn sớm một chút đi.”

Đại ca anh chuyển đề tài nhanh quá vậy?

Giang An Lan chuyển đề tài nhanh lại nói tiếp: “Bây giờ đưa em đi viện đã.” Khiến Điều Viễn suýt nữa theo bản năng mà hỏi: “Thế tóm lại là cưới trước hay đi viện trước?” May mà lý trí kịp thời xuất hiện, không có họa là từ miệng ra rồi.

Giang An Lan đặt tay lên trán cô, làn da Điều Viễn trắng nõn, ngũ quan xinh đẹp, đôi mắt như có nước đặc biệt xuất chúng làm cho người ta không khỏi muốn nhìn thêm một chút. Giang An Lan liền nhìn thêm mấy chút rồi mới nói: “Còn hơi nóng, vẫn nên đến bệnh viện cho chắc.”

“Em vừa vận động nên mới nóng .” Điều Viễn nói xong lại ho khan một trận. Giang An Lan lập tức không nói hai lời cầm luôn chiếc áo khoác trên ghế sofa gói cô lại rồi lúi lúi ra cửa.

Điều Viễn vẫn là nhịn không được nói: “Sur huynh, em thật sự cảm thấy không cần phải đi bệnh viện.”

“Nghe lời anh.” Xuống dưới nhà, Giang An Lan liền ôm eo cô, “Lạnh không?”

“... Hơi nóng.”

Giang An Lan nghiêng đầu nhìn Điều Viễn, cuối cùng nheo mắt cười, “Cũng không phải là lửa thể, nóng cái gì?”

Bây giờ có phải nên cho lão nhân gia tính cách phức tạp này thêm cái nhãn “Lưu manh” không?

Hai người đi ra khỏi cư xá, Giang An Lan đuổi tay vẫy xe, nhưng hơn nửa ngày cũng không có chiếc nào ngừng lại, một số là bởi có người rồi, một số là do đang trong giờ ãi ca, không muốn nhận khách. Điều Viễn nhịn không được giễu cợt một câu: “Sur huynh, mĩ mạo của ngài không có tác dụng nha.”

Giang An Lan liếc cô một cái khiến Điều Viễn hối hận không thôi vừa rồi lại dám lớn lối đùa giỡn đại thần, chuông báo động trong lòng réo mãnh liệt. Đúng lúc đó một chiếc xe trống rỗng tới, cô mau chóng gọi lại, lần này tài xế rất nể tình mà đỗ trước mặt họ, Điều Viễn vội vàng lên xe, Giang An Lan thu lại nụ cười vòng sang bên kia mở cửa. Cho dù là taxi, Đại thiếu gia này cũng có dáng vẻ như đang ngồi ô tô cao cấp, lưng tựa ghế, chân bắt chéo, chờ anh tào nhĩ xắn hai ông tay chiếc áo khoác Versace màu xanh đậm lên đầu vào đây rồi mới dựa lại dãn nhẹ giọng nói với Điều Viễn: “So với việc mở miệng là đùa bỡn, anh rất chờ đợi hành động thực tế của phu nhân.”

Điều Viễn suýt nữa là phun luôn một búng máu, đành cố ra vẻ bình tĩnh mà nói điếm đến cho tài xế.

11.3

Trên đường, Điều Viễn nhận được một cuộc điện thoại của chị họ hỏi cô cảm mạo thế nào, muốn tới thăm. Điều Viễn nói: “Đang đi bệnh viện.”

“Đi bệnh viện? Nghiêm trọng lắm sao? Chị đang lái xe về hướng nhà em, vậy bây giờ trực tiếp đến bệnh viện nhé, viện nào?”

Điều Viễn cũng không muốn để chị phải chạy tới chạy lui mà mất công mất việc, đang nghĩ xem nên mở miệng nói như thế nào mới tốt, di động đã bị người bên cạnh cầm lấy, sau đó Giang An Lan nói: “Chị họ Tiểu Viễn đúng không? Cô không cần qua đây đâu, tôi đi cùng cô ấy.”

Loáng thoáng nghe thấy Điều Hân Nhiên hỏi: “Anh là?”

“Giang An Lan.”

Sau đó thì Điều Viễn nghe không rõ, cuối cùng Giang An Lan “Ừ” một tiếng rồi kết thúc cuộc nói chuyện.

Diêu Viễn tò mò hỏi: “Chị em nói gì?”

Giang An Lan đem đi động trả lại cho cô, “Bảo anh chăm sóc em cho tốt.” Vừa dứt lời, đi động của Giang thiếu cũng vang lên, nhưng người nọ liếc một cái là tắt đi luôn, Diêu Viễn còn nghe được anh lầm bầm “Thật con mẹ nó phiền phức.”

Diêu Viễn lắc lắc đầu, đối với việc vị đại thần này thỉnh thoảng hành ngôn có chút khiếm nhã đã luyện đến cảnh giới ‘gặp việc lạ mà không thấy lạ’ nữa rồi.

Sau khi xuống xe, Giang An Lan nhìn thấy cổng bệnh viện kia thì không khỏi nheo nheo mắt, có điều về mặt kia chỉ chột lướt qua cho nên Diêu Viễn cũng không chú ý đến, “Sur huynh, đi thôi.”

Vào trong bệnh viện, Giang An Lan đi làm thủ tục, người không nhiều cho nên không bao lâu Diêu Viễn liền được lên giường nằm truyền nước rồi. Có điều y tá cầm kim cho cô thì mười phần tâm tư đã bị soái ca câu đi mất bấy rồi, chỉ khổ thân Diêu Viễn phải chịu tội, mỗi lần cô này lấy sai ven rút ra cầm lại là cô lại mất vài giọt máu, Diêu Viễn trong lòng tự nhủ không biết có nên lên tiếng nhắc nhở cô nương nhà người ta một câu, chờ xử lý tội xong ngài hãy chăm rảnh thương thức người kia, thế nào? Nhưng còn không đợi Diêu Viễn nói, Giang An Lan đã lạnh giọng: “Cô chưa tốt nghiệp à? Bệnh viện tuyển người thế nào vậy? Không làm được thì đổi người khác lại đây.”

Cuối cùng cũng cầm chuẩn, cô y tá lúc đi ra ủy khuất đến đỏ cả mắt khiến Diêu Viễn nghĩ thầm vị sur huynh này tính tình thật sự không phải là xấu bình thường đâu.

Giang An Lan lúc này đang cúi đầu cầm bông giúp Diêu Viễn lau máu trên mu bàn tay nói nhỏ: “Anh sẽ không bao giờ phát cáu với em.”

Đại thần, ngài có Độc Tâm Thuật* sao?

(Thuật độc suy nghĩ=))

Ông truyền nhỏ từng giọt từng giọt, được một nửa thì Giang An Lan ra ngoài một chút, đại khái là đi gọi điện thoại, bởi vì trước đó tiếng chuông đi động của anh đã vang lên vài lần rồi. Lúc anh quay lại thì bên cạnh có thêm vài người đều mặc áo blu trắng. Diêu Viễn có chút sững sốt, Giang An Lan mở miệng giải thích: “Gặp người quen.”

Trong số những người vừa đến, vị bác sĩ trung niên đi đầu cười nói với Diêu Viễn: “Cháu chắc là bạn gái An Lan phải không? Xin chào, bác là trưởng khoa nội của bệnh viện, họ Hạ, gọi Hạ bác sĩ là được. Vừa rồi thấy An Lan ngoài hành lang bác còn tưởng nhìn lầm rồi, hóa ra đúng là nó. Tiểu cô nương cảm mạo hả? Nhiệt độ cơ thể cao không?”

“À, cũng không đến nỗi ạ, vừa rồi đo là 38.1 độ.”

Bác sĩ Hạ gật đầu: “Ừ, sốt trung bình thôi, đợi lát nữa truyền xong uống ít thuốc hạ sốt, thuốc tiêu viêm là được, không cần nhiều, về nhà uống nhiều nước, chú ý nghỉ ngơi.”

Diêu Viễn từ nhỏ đã rất sợ bác sĩ, vội vàng đáp: “Vâng ạ, cháu cảm ơn bác ạ.”

Bác sĩ Hạ nói với Diêu Viễn xong thì quay ra nói với Giang An Lan: “An Lan, hai năm này sức khỏe tốt chứ? Chu phó viện trưởng vẫn rất quan tâm đến bệnh tình của cháu đấy.”

“Cũng chỉ thế này thôi ạ.” Giang An Lan đối với việc này không muốn nhiều lời, đối phương cũng rất biết nhìn mặt mà nói chuyện, liền cười xòa: “Vậy được, có chuyện gì cứ báo y tá tìm bác.” Nói xong liền dẫn theo người rời đi, trước đó còn đặc biệt dặn dò y tá bên cạnh chiếu cố Diêu Viễn nhiều hơn nữa.

Bọn họ vừa đi, Diêu Viễn liền hỏi: “Trước anh cũng khám ở đây sao?”

“Hồi nhỏ.”

“Bệnh gì vậy?” Bệnh viện này có vẻ rất nổi danh về chữa bệnh đường hô hấp. Giang An Lan nhìn cô, Diêu Viễn bất tri bất giác nghĩ vấn đề này có phải là cô không nên hỏi đến không? Dù sao cũng rất riêng tư mà, kết quả Giang thiếu gia đưa tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cười nói: “Phụ nhân yên tâm đi, không ảnh hưởng gì đến chuyện phòng the cùng với sinh con đường cái của chúng ta sau này cả.”

Diêu Viễn dần thối ra, mà các bệnh nhân xung quanh nghe được thì cười ầm lên.

Rất lâu rất lâu sau đó Diêu Viễn cũng không hỏi lại Giang An Lan về vấn đề này, quả anh có bệnh gì chứ?!

Sau hai giờ đăng đăng cuối cùng cũng truyền xong, trong lúc đó Giang An Lan ra ngoài mua hai phần cháo về cùng ăn coi như bữa tối. Lúc ra viện vị bác sĩ kia còn đến tiễn, Diêu Viễn không khỏi nhìn sang bên cạnh, trong lòng thầm than: “Sur huynh, nhà anh thật sau không lường được.”

Sau khi bác sĩ Hạ làm xong hoạt động ngoại giao rồi đi, Diêu Viễn vừa định kêu taxi Giang An Lan đã kéo tay cô lại: “Anh gọi lái xe rồi.” Nói xong chỉ sang chiếc xe bên đường đối diện vừa ngừng lại, “Anh họ anh, em gặp rồi.”

Là vị cảnh sát tiên sinh hôm rồi đưa cô ảnh và vòng cổ sao? Mặc dù là vội đến vội đi, nhưng phải nói ấn tượng để lại cho người ta vẫn là rất sâu sắc.

Đi đến bên chiếc xe kia, Giang An Lan mở cửa bằng ghế sau cho Diêu Viễn ngồi vào trước, mình thì lên ngồi vào ghế lái phụ.

Diêu Viễn còn chưa nghĩ ra trước mặt cảnh sát Đại ca thì phải chào hỏi như thế nào, Giang An Trình ngược lại đã quay đầu an ủi: “Ồm à? Máy ngày nay nhiệt độ lại giảm, chú ý giữ ấm.”

“À, vâng.” Diêu Viễn rất ngượng ngùng, nói cho cùng vẫn là bởi vì mình cảm mạo nên mới phiền toái đến người ta.

Giang An Lan nhìn cô qua kính chiếu hậu, “Không phải ngại, về sau đều là người một nhà.”

“...”

Giang An Trình “Khụ!” một tiếng, đứa em họ này của anh lúc nào cũng “Biết ăn nói” như vậy.

Đi vào trong nội thành xe nhiều, đèn xanh đèn đỏ cũng nhiều, gần như phải nhích từng mét một. Dừng lại tại một đèn đỏ, một chiếc xe con vòng sang làn xe ngược chiều bên cạnh rồi vượt lên trên bọn họ, đèn xanh còn chưa sáng đã lao đi.

Giang An Trình thấp giọng mắng, Giang An Lan ngồi ghế lái phụ cười cười như không có chuyện gì: “Xe nhà nước.”

Giang An Trình sắc mặt tối sầm, “Nhớ biển số xe không?” Giang An Lan đọc ra một chuỗi, Giang An Trình liền rút di động ra gọi điện thoại: “Tra cho tôi biển này...”

Cúp máy xong, Giang An Trình nói, “Trong địa bàn của anh mày mà dám phạm pháp loạn kỷ cương, tìm chết.” khiến Diêu Viễn kết luận người này cùng Giang An Lan quả nhiên là anh em máu mủ.

Giang An Trình theo ý Giang An Lan, trực tiếp đưa bọn họ về nhà Diêu Viễn, trước khi hai người xuống xe còn hỏi một câu: “Xác định không cần đặt khách sạn?”

“Không cần.”

Quyết đoán tới mức làm cho Diêu Viễn đỏ cả mặt, sau đó Giang An Trình lại nói với cô: “Có chuyện gì cứ báo cảnh sát.”

“...”

Diêu Viễn vừa vào nhà liền nói với Giang An Lan: “Em chơi game một chút, anh cứ tự nhiên nhé.”

Giang An Lan thấy tinh thần cô rất tốt cũng không ngăn cản, ngược lại còn thoải mái chiều theo, “Có laptop không? Anh chơi cùng em.”

“Có nhưng hơi cũ, lên [Thịnh Thế] sợ bị lag.”

“Không sao.”

Thế nên hai người đi giá đến thư phòng nhỏ, Diêu Viễn ngồi ở vị trí quen thuộc của cô, Giang thiếu gia thì ngồi trên ghế sofa sau lưng, cùng mở máy lên mạng.

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Ủa? Đại tẩu login !”

A Di: “Quân tỷ tỷ, ôm!”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Ủa? ! Lão Đại cũng login ?”

Lạc Thủy: “Xác định ở chung.”

Diêu Viễn: “...”

Như thường lệ bị chọc ngoáy một phen, sau đó Diêu Viễn mới mở miệng nói: “Ta có một chiếc nhẫn thương tổn +50, may mắn +3, nội lực +20, khí thể +20, ai muốn?” Chiếc “Phù Lân” này là quãng thời gian trước trong lúc kéo Jack thì vận hên bạo phát đút được, trên bảng trạng sức tuyệt đối có thể nói là cực phẩm.

Vì vậy trong nháy mắt trên màn hình đã chập ních chữ “Ta!”.

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Cho ta, ta cùng tẩu tử quan hệ rất tốt!”

A Di: “Biến, thời điểm ta cùng Quân tỷ tỷ quen biết nhau hiểu nhau nguoi còn không biết đang chết ở chỗ nào đâu.”

Tẩu Na Thị Na: “Ta ở trong hiện thực đã gặp tẩu tử 3 lần, quan hệ so với các nguoi thân mật hơn nhiều! Tẩu tử còn mời ta ăn cơm đây!”

Thế nên một đám người tranh nhau loạn xạ xem rốt cuộc ai cùng Nhục Vi Quân Có có quan hệ tốt hơn.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ờ”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “...”

Lạc Thủy: “...”

Diêu Viễn không biết nên khóc hay cười quay đầu nói: “Anh vào góp vui với bọn họ làm gì vậy?”

Giang An Lan đầu cũng không ngẩng, “So về điểm này, nhin không được.”

Diêu Viễn hóa đá một hồi rồi mới quay lại game nói không thì đồ xúc sắc đi, vì vậy cuối cùng chiếc nhẫn kia tặng cho người đồ được nhiều điểm nhất, Tẩu Na Thị Na.

Tẩu Na Thị Na: “Ha ha ha, ta thật sự là quá may mắn ! Cảm ơn tàu từ!”

Lạc Thủy: “Tiểu Tẩu, đừng có mừng quá hóa rồ, cẩn thận lại bị bang chủ kick khỏi bang đấy! Bang chủ đại nhân, đi đánh phó bản không?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Không có hứng thú.”

Lạc Thủy: “Vậy tàu từ, cùng chúng ta đi đánh phó bản đi?”

Diêu Viễn: “Được, tập hợp ở đâu? Ta qua đó.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Tọa độ.”

Bảo Bối Ngoan: “Đây chẳng lẽ chính là phân biệt đối xử trắng trợn máu chảy đầm đìa trong truyền thuyết ư???”

Ngạo Thị Thương Khung: “Ta tới rồi! Tại sao sếp không nhận điện thoại của người ta vậy? Trái tim người ta tan nát cả rồi.”

Lạc Thủy: “Ta nói này lão Thương, người vừa trốn viện ra phải không?”

Trong khi những người này còn mãi làm loạn, Giang An Lan mở miệng: “Em đánh xong phó bản thì nghỉ ngơi đi.”

Diêu Viễn quay đầu, nghiêm mặt nói: “Anh muốn ngủ thì ngủ trước đi. Nhường phòng em cho anh đấy, em ngủ phòng bố mẹ”

Giang An Lan cười nói: “Khách sáo vậy sao?”

Nói đến khách sáo không khách sáo, Diêu Viễn không khỏi nghĩ đến một việc, “Lần trước tại sao anh lại gạt em, nói chúng ta đã làm chuyện đó rồi?”

“Chuyện đó?”

Diêu Viễn có chút cáu, “Anh đừng giả vờ vô tội với em!”

Giang An Lan làm bộ nghĩ ngợi một lúc, vẻ mặt tự nhiên đáp: “Đêm đó em ôm anh cưỡng hôn là thật, em cởi quần áo anh là thật, sau đó em lôi kéo bắt anh ngủ cùng em cũng là sự thật, ngoại trừ một bước cuối cùng, em cái gì cũng làm với anh rồi, có phải em cảm thấy chỉ cần chưa làm đến đó là không cần chịu trách nhiệm không?”

Lão nhân gia này âm mưu đầy bụng, tâm kế sử dụng như xe quen đường rồi.

Diêu Viễn nghe xong khiếp vía, rút ra kinh nghiệm xương máu xong liền phát thệ: “Sau này em không bao giờ uống rượu nữa!”

Giang An Lan lúc này nhếch mép khuyên nhủ: “Người nói chuyện, làm việc kiêng kỵ nhất là không chừa đường lui, rượu thành thói uống cũng có thể xúc tiến máu tuần hoàn, kéo dài tuổi thọ.”

“...” Cái tiết tấu này đây rõ là khiến cô giảm thọ!

Diêu Viễn cảm ăn hoang liên, có khổ nói không nên lời dứt khoát quay đầu chơi trò chơi, không quan tâm đến anh nữa.

Giang An Lan nhìn bóng lưng thẳng tắp kia, ý cười trong mắt dần nguội lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Thiên ý trên người

12.1

Đêm đó sau khi chơi trò chơi, hai người lần lượt rửa mặt chải đầu qua loa rồi Diêu Viễn đi thẳng vào phòng ngủ của bố mẹ. Phòng này cô vẫn quét tước thường xuyên, vô cùng gọn gàng sạch sẽ cho nên chỉ cần trải đệm giường là có thể ngủ được.

Giang An Lan thì vào phòng Diêu Viễn nghỉ ngơi. Gian phòng không lớn có giường cùng bàn làm việc, gần cửa sổ bày một chiếc sô pha nhỏ màu vàng nhạt, bên cạnh là giá sách. Giang An Lan đứng dậy đi tới, lướt qua những cuốn cô từng đọc, [Thế Thuyết Tân Ngữ] [Cô Đại] [Tuấn Sinh Bát Tiên] [Trăm Năm Cô Đơn] [Tình Yêu Mùa Sen Đầu Hạ]... Giang An Lan cầm khung ảnh đặt trên giá sách lên, bên trong là một tấm ảnh chụp đã cũ, nhà ba người, bố bế con gái 7-8 tuổi, mẹ bên cạnh đang hôn lên gò má cô bé, đáng vẻ hạnh phúc yên vui.

Anh vốn luôn cho rằng lần đầu tiên gặp cô là đại học năm thứ tư, buổi tối anh bị choáng khi lái xe, nhưng hóa ra không phải.

Vào đêm Diêu Viễn rời Bắc Kinh về Giang Ninh, Giang An Trình gọi cho anh một cú điện thoại, “Anh gửi mấy thứ vào email, ông bảo anh tra, nhưng anh nghĩ nên để em xem trước.”

Việc ông điều tra về đối tượng kết giao của cháu anh không hề lấy làm bất ngờ, điều khiến anh thực sự cảm thấy ngoài ý muốn lại là thứ anh đọc được trong mail.

Tư liệu ngay đầu tiên chính là về một cặp vợ chồng đã qua đời mười bảy năm trước, người đàn ông tên Diêu Quốc Hoa, người phụ nữ là Thái Phấn. Anh không quen biết gì Diêu Quốc Hoa, Thái Phấn cũng vậy, nhưng khi biết mười bảy năm trước hai người này là vì sự cố ngoài ý muốn do chính chú anh, Giang Văn Hàn tạo thành mà qua đời, khi anh thấy ảnh chụp con gái của Diêu Quốc Hoa đính kèm trong tư liệu thì mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra thấm ướt cả lòng bàn tay.

Năm ấy anh 11 tuổi, chữa bệnh ở Giang Ninh. Lúc đó ông bà nội phần lớn thời gian đều lưu lại Giang Ninh cùng anh, người lớn khác trong nhà thỉnh thoảng cũng sẽ tới thăm, mà thời điểm ấy chú anh vừa vặn đang công tác ở Giang Ninh, vẫn là quan mới nhậm chức, nhà họ ở Giang Ninh giao thiệp rộng cho nên người trong nhà ra ngoài rèn luyện đa số đều chọn thành phố này. Kết quả chú tại chức không được bao lâu thì xảy ra vụ việc, ông anh là người rất cố chấp, thích thể diện, chết đói là việc nhỏ, thất tiết mới là chuyện lớn.

Sau này chú anh ngồi tù, vừa mãn hạn thì ra nước ngoài luôn.

Giang An Lan không dám tin vào mắt mình, lật đi lật lại tài liệu mấy lần.

Nhưng trên đời này đúng là có sự trùng hợp như vậy, khiến anh không thể không cảm thán thiên ý trên người, thế sự khó liệu.

Anh mơ hồ nhớ được chuyện xảy ra hôm đó, anh cùng bố cũng đến Giang Ninh. Mới đầu anh cũng không biết chú nhà mình đâm vào người ta, mà đôi vợ chồng bị đâm phải cũng được đưa đến bệnh viện anh đang điều trị để chạy chữa, là sau đó trong lúc vô tình nghe y tá đề cập mới biết được. Bởi vì tò mò, anh len lén chạy ra ngoài xem thì thấy ngoài cửa phòng bệnh kia, bác và bố anh đều có mặt. Hôm đó không ít người khóc, trong đó có một cô bé bị người ta giữ lại không cho ôm lấy thì thể kia, anh chỉ mới kịp vội vội vàng vàng nhìn thoáng qua đã bị y tá sau lưng nhìn thấy đưa đi chỗ khác. Anh nghe được trên hành lang có người nói: “Đáng thương quá, chết cả rồi.”

Bên kia đầu dây Giang An Trình lại nói: “Cũng sắp sang năm mới rồi, phòng chừng 2 ngày này chú sẽ về nước đấy.”

“Em biết rồi.” Giang An Lan cúp máy, anh nghĩ, tình huống này thật sự là hồng phúc.

Ông trời thật giỏi trên người, chú anh hại chết cha mẹ cô, anh thì lại được cô cứu. Anh yêu cô, giờ cũng dần dần chiếm được trái tim cô rồi thì lại mọc ra thứ chuyện này đây.

Lúc này Giang An Lan nhìn bức ảnh trên tay, khẽ thở dài một tiếng, “Nếu em biết được, sẽ đối diện với anh thế nào đây?”

Sáng sớm hôm sau, Diêu Viễn vừa ngủ dậy đã nghe thấy chuông cửa réo vang, cô không khỏi kinh ngạc, ai mà đến náo sớm vậy?

Cô khoác thêm áo vào đi ra mở cửa, người đứng ngoài càng khiến cô giật mình không thôi, “Trần Đông Dương?”

Trần Đông Dương mỉm cười nói: “Mình có việc gần đây, nhớ ra nhà cậu hình như ở ngay trong tiểu khu này liền hỏi thăm một chút rồi tìm đến đây.”

“Ặc, vậy à?” Diêu Viễn lời này là thuận miệng đáp lại, kết quả lại làm cho đôi phương lúng ta lúng túng ‘khụ’ một tiếng, “Không mời mình đi vào ngồi một chút sao?”

Kỳ thật Diêu Viễn vẫn luôn cảm thấy mình cùng Trần Đông Dương chỉ là quen biết sơ sơ, có điều cứ dửng dăng trước cửa như vậy cũng không phải cách, “Mời vào, khụ khụ!” Cô ho thật.

“Cậu bị cảm sao?”

Diêu Viễn ừm một tiếng.

Trần Đông Dương theo cô đi vào nhà, nhìn quanh bốn phía trang hoàng bố trí thực ảm áp, tầm mắt cuối cùng quay lại trở lại trên người Diêu Viễn, thấy cô muốn vào bếp rót nước thì vội nói: “Mình không cần uống gì đâu, cậu đừng khách sáo. Diêu Viễn, mình chỉ đến thăm cậu chút thôi.”

Lời này nói có chút bộc trực, ít nhất thẳng thắn hơn lời dạo đầu trước đó nhiều, còn so với câu vị bạn học cũ này nói lần trước “Nếu chưa có bạn trai, cậu thấy mình thế nào?” thì đương nhiên là không bằng. Diêu Viễn đối với chuyện tình cảm tương đối bị động, đây là vấn đề về tính cách, đừng thấy cô đối với ai cũng thân thiện mà lầm, bạn thân giao của Diêu Viễn không nhiều, cho nên thái độ của cô đối với Trần Đông Dương trước giờ vẫn luôn dừng lại ở mức xã giao, không thất lễ, cũng tuyệt đối sẽ không làm cho người ta có suy nghĩ sai lệch.

Diêu Viễn không khỏi nghĩ tới mình chỉ đối đãi đặc biệt với Giang An Lan cũng là bởi vì người nào đó quá mức “Chủ động”, sấm rền gió cuốn mà đung mắt, kết hôn trong game, gặp nhau, yêu đương... Trong khi cô còn chưa kịp làm rõ mạch suy nghĩ, trái tim đã không có chí tiến thủ thủ mà sinh ra địa chấn.

Tại sao cứ phải là anh nhỉ? Về vấn đề này, Diêu Viễn nghĩ rất lâu, nhưng vẫn cứ như cũ tìm không ra nguyên nhân, chỉ là cảm thấy từ khi bắt đầu tiếp xúc với anh tới nay, mình vẫn luôn vô cùng vui vẻ hạnh phúc.

Về phần Trần Đông Dương, thực ra Diêu Viễn cũng thấy rất khó hiểu, hồi đại học hai người cũng không giao lưu gì mấy, hai năm sau gặp lại lại đột nhiên nảy ra hứng thú với cô rồi? Còn không đợi cô mở miệng, Trần Đông Dương đã nói: “Diêu Viễn, lần trước cậu nói với mình là kết hôn rồi, nhưng bạn đại học Lý Tiểu Nguyệt nói cũng không nhận được tin tức này, có phải bởi vì lần đó mình nói muốn cùng cậu thử xem, cậu cảm thấy đột ngột nên mới tìm có...”

Lúc này cửa phòng Diêu Viễn bật mở, người đàn ông ngáp dài đi ra, mắt còn chưa mở hết hờ: “Tiểu Viễn, ai mà sáng sớm đã đến làm phiền nhà người ta đi ngủ vậy?”

Diêu Viễn: “...”

Trần pháo xịt: “...”

Trần Đông Dương cuối cùng xấu hổ, mặt xám như tro rồi đi.

Nhìn người trước mặt chỉ mặc quần dài, nửa trên để trần, tóc có chút loạn nhưng ánh mắt lại rất thanh tỉnh, Diêu Viễn hỏi: “Anh không lạnh à?”

Soái ca chân dài Giang An Lan chep miệng, quay người đi về phòng.

Diêu Viễn không nói gì, vị đại thần này vừa rồi tuyệt đối là có ý tác quái!

Trở về phòng, Giang An Lan dựa vào cửa ngửa cổ thở hắt ra, lẩm bầm: “Mẹ, thật sự là loạn trong giấc ngoài.”

Tối qua Giang An Lan hầu như cả đêm trần trọc, suy xét cả một buổi tối, anh muốn cùng cô kết hôn trong hiện thực, như vậy chuyện cũ năm xưa này anh nhất định phải thẳng thắn, bởi vì không có cách nào giấu diếm được cả đời, nhưng trước mắt anh thật sự không có đủ lòng tin đem nó nói ra miệng, thậm chí là vô cùng vô cùng hãi, sợ vừa nói ra thì đến khả năng tiếp tục bên nhau cũng không còn. Cho nên cuối cùng anh quyết định vẫn nên cân nhắc kỹ hơn, tạm thời về Bắc Kinh trước suy nghĩ mới có thể cam đoan mình không bị vứt bỏ.

Nhưng Giang An Lan như thế nào cũng không tưởng tượng được sự tình lại bại lộ nhanh đến vậy.

Ngay lúc anh còn đang vừa mặc quần áo vừa tỉ mỉ nghĩ sâu tính kỹ trong phòng, Diêu Viễn nhận được điện thoại của chị họ, giọng Diêu Hân Nhiên có chút trầm trọng, cũng có chút do dự, “Giang An Lan có phải đang ở chỗ em không?”

“Ừ.”

Diêu Hân Nhiên bên kia lưỡng lự một hồi lâu mới lại nói: “Đêm qua sau khi em cùng hân logout, Ngạc Thị Thương Khung, cũng chính là Lý Cao trong lúc vô tình nói tới gia đình sếp hân, ông hân là đại nhân vật rất có mặt mũi ở Bắc Kinh, Giang Nguyên. Giang Nguyên có thể em không nhớ được, nhưng Giang Văn Hân em nhất định không quên phải không? Cha hân cũng tên là Giang Nguyên, cũng làm lãnh đạo ở Bắc Kinh. Chị lúc đầu hoài nghi cũng cảm thấy không thể tin được, nghĩ tới khả năng chỉ là trùng tên cho nên nhờ bạn trong ngành tra giúp, vừa rồi cậu ta gửi tin nhắn cho chị... Tiểu Viễn, ông của Giang An Lan chính là bố của Giang Văn Hân, Giang Văn Hân hẳn là chú của Giang An Lan. Tiểu Viễn, em có đang nghe không đấy?”

Giang Văn Hân, Giang Văn Hân... Người đâm chết cha mẹ cô.

Cái tên này vẫn luôn chôn dấu trong đoạn ký ức đen tối nhất của Diêu Viễn, một khi chạm đến, trí nhớ lại vận hành, theo cùng đó chính là tuyệt vọng vô tận cùng đau đớn khôn xiết.

“Người nhà của Diêu Quốc Hoa, Thái phân, xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

“Con trai, con dâu đáng thương của tôi, ông trời ơi, sao ông không mang bà già sắp vào quan tài này đi? Cháu gái tôi mới 8 tuổi mà...”

Diêu Viễn cảm thấy đầu óc cứ ong ong, những lời tiếp sau đó cô không nghe nữa, trên thực tế là nghe không vào, giống như bị ù tai vậy.

Giang Nguyên, Giang Văn Hân, Giang An Lan...

Diêu Viễn nhìn thấy cửa phòng mình bật mở, người nọ đi ra nhìn thấy cô đứng ngơ ngác liền hỏi: “Em sao vậy?”

Anh nhìn cô rất lâu, tay cô bóp chặt điện thoại đến đau nhức.

“Sur huynh, anh biết Giang Văn Hàn sao?”

Giang An Lan sắc mặt nháy mắt đại biến, anh muốn đi về phía cô, lại bị cử động lui về sau một bước của Diêu Viễn khiến cho không dám lại gần nữa. Anh nhắm mắt lại, nói: “Anh đi nấu ít cháo, chờ em ăn sáng xong chúng ta nói chuyện tiếp, được không?”

Diêu Viễn không thể hiện được biểu cảm gì trên mặt, chỉ lắc lắc đầu, “Anh đi đi.”

Giang An Lan cau mày nhìn cô, “Tiểu Viễn...”

Diêu Viễn mệt mỏi ngắt lời, nhưng thật sự không nỡ nhẫn tâm nói lời cay nghiệt, “Sur huynh, về quan hệ của chúng ta, chúng ta mỗi người tự xử lý, bây giờ, anh đi đi.”

Giang An Lan cuối cùng gật đầu, “Được.” sau đó nhàn nhạt nói tiếp, “Anh chờ em.” Một câu “Anh chờ em” này còn có ý không cho phép mọi chuyện chấm dứt ở đó.

Giang An Lan đi rồi.

Diêu Viễn vào phòng vệ sinh rửa mặt, nhìn chính mình trong gương, mắt đỏ bừng.

Ngày cha mẹ qua đời, chính là ngày cô đau khổ nhất. Cô mơ hồ biết có khả năng không cứu họ về được, cô úp mặt vào cửa thủy tinh bên ngoài một bước cũng không dám rời, một khắc cũng không ngừng cầu xin Thượng Thiên Bô Tát, cầu bọn họ đừng mang người thân của cô đi. Nhưng cuối cùng mẹ đi rồi, không tới một giờ, bố cũng đi theo.

Giang Văn Hàn hại chết bố mẹ của mình rồi.

Giang An Lan biết từ bao giờ?

Vì sao anh lại giấu cô?

Anh tiếp cận cô là vì cái gì? Chẳng lẽ biết cô vì người nhà anh mới trở thành cô nhi nên thương hại?

Nhưng anh là người nếu quả thật chỉ vì thương hại sẽ không tổn công tổn sức với cô như vậy...

Nhưng mà... mặc kệ anh xuất phát từ mục đích gì, hiện tại đều đã không quan trọng. Cô không thể gào khóc gào khóc đi chất vấn anh, bài xích anh, nhưng cũng không có cách nào lại tâm bình khí hòa mà ở bên anh được nữa, tạm thời cứ như vậy đi.

Nhưng vì sao lại khổ sở như vậy?

Ngắm lại một giờ trước rõ ràng còn đang tươi cười, hiện tại lại muốn khóc.

Cuộc đời này thật trở trêu.

Lúc Diêu Hân Nhiên đến, Diêu Viễn ở trong phòng bếp đang chuẩn bị đun nước, lại cầm bình nước đứng yên như tượng không nhúc nhích.

Diêu Hân Nhiên tiến lên đón lấy bình nước, không khỏi thở dài, năm đó cô chú qua đời con bé 8 tuổi cũng là như vậy, lẻ loi mà đứng cũng không rên một tiếng. Diêu Hân Nhiên mở vòi, rót đầy nước rồi đặt lên bếp, sau đó lôi em ra ngoài, “Chúng ta vào phòng khách ngồi một chút.”

“Chị, chị nói xem anh ấy tại sao lại muốn cùng em bắt đầu? Rõ ràng quan hệ phức tạp như vậy...” Diêu Viễn âm thanh khô khốc, mặt mũi bi thương.

Thấy em họ như vậy, Diêu Hân Nhiên vốn hoạt ngôn lại không biết phải nói gì, cô không có ý định chia rẽ con bé và Giang An Lan, nhưng cô nếu đã biết chân tướng thì không thể giấu Diêu Viễn được.

Diêu Hân Nhiên gượng ép mở miệng: “Kỳ thật kẻ gây chuyện là chú của hân, Giang An Lan cũng không phải là tông phạm, em cần gì phải chụp ‘Tội liên đới’ lên đầu hân? Hơn nữa nói không chừng việc này trước đó hân cũng không biết chuyện thì sao?”

“Anh ấy biết, anh ấy nhạy bén thế nào chứ? Mà đã biết bố mẹ em là do chú mình đâm chết, anh ấy sao còn có thể... Còn có thể mang em về nhà, gặp người nhà anh ấy, vác bộ mặt cười đi qua đi lại hỏi han trò chuyện chứ...”

Diêu Hân Nhiên nghe đến đây cũng chỉ đành yên lặng đi rót cho em cốc nước, nấu bát cháo. Diêu Viễn không ăn được đến miếng thứ hai, Diêu Hân Nhiên thấy cô tinh thần thật sự không tốt cũng không miễn cưỡng, chỉ khuyên cô về phòng nghỉ ngơi.

Diêu Viễn vừa vào phòng mình, nhìn thấy chăn gối được gấp cẩn thận lại bản thân hồi lâu.

Bên ngoài Diêu Hân Nhiên không có việc gì, nhưng lại không yên tâm rời đi, liền vào thư phòng mở máy tính.

Tùy tiện lên weibo một lát, nghĩ đến cục diện trước mắt lại thấy bức bối.

Tuy rằng chuyện này là do cô bói móc ra, nhưng Điều Hân Nhiên vẫn cảm thấy hoang đường, Giang An Lan thế nhưng lại là người nhà của Giang Văn Hân.

Em họ cô rốt cuộc là kiếp trước tạo nghiệt gì, mới có thể xui xẻo như vậy?

Càng nghĩ càng phát hỏa.

Loại chuyện này nếu đặt trong phim truyền hình, có khi còn có thêm cả tình tiết trả thù ấy chứ.

Điều Hân Nhiên thấy biểu tượng [Thịnh Thế] trên desktop liền click vào. Bách Hoa Đường bọn họ đang cùng Thiên Hạ Bang tán phét rất high trên kênh đồng minh.

Bảo Bối Ngoan: “A Di ca, nếu ta gả cho huynh huynh có thể cam đoan hôn lễ của chúng ta cũng xa hoa như bang chủ cùng Đại tẩu không? Đương nhiên không được thần tốc như họ!”

A Di: “Hoàn toàn có thể!”

Tẩu Na Thị Na: “Bảo Bối đừng gả cho hần, ca mới có tiền, gả cho ca đi!”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Tẩu Na, hôm trước ngươi không phải nói mình nghèo đến trên rặng dưới hàng họ rồi? Còn có tiền sao? Cưa bom vừa thôi!”

Huyết Sa: “Muốn gả thì phải gả cho người như bang chủ ấy, mà nói thực ra đại khái trong game này là hết lượt rồi...”

Bảo Bối Ngoan: “Nước mắt lưng tròng, thật hâm mộ Đại tẩu!”

Hoa Khai: “Huuu, cùng hâm mộ.”

Tẩu Na Thị Na: “Tối qua lão Đại cùng Đại tẩu lại làm trò cùng nhau logout gì gì đó...”

Điều Hân Nhiên nhìn không nổi nữa: “Được rồi, chuyện của người khác các ngươi bàn tán hăng say như vậy làm quái gì?”

Tẩu Na Thị Na: “Ái da, Thủy bang chủ online rồi!”

Bảo Bối Ngoan: “Thủy tỷ tỷ, ngươi là chị của Đại tẩu, lão Đại cùng Đại tẩu khi nào thì kết hôn thật vậy? Chúng ta muốn kẹo cưới!”

Điều Hân Nhiên: “Ta nói này, xin mọi người đem mạng ảo cùng hiện thực tách biệt ra chút đi.”

Điều Hân Nhiên nói xong liền thoát ra, nghĩ một phen cuối cùng lại login gửi tin nhắn cho Ôn Như Ngọc: “Phiền ngươi nói với người trong bang một tiếng, về sau ít bát quái đi. Mà kỳ thật nói cũng không sao, đằng nào con bé có lẽ cũng sẽ không chơi nữa.”

Ôn Trùng bên kia thấy có gì đó không ổn: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì, về sau em ta đại khái sẽ không chơi [Thịnh Thế] nữa.”

“Có liên quan đến Giang thiếu à?” Ôn Trùng rất cảnh giác.

“Ngươi nói xem?” Điều Hân Nhiên lười không muốn nói thêm.

12.2

Khi Giang An Lan bước ra sân bay thì tài xế đã đậu xe chờ bên ngoài, anh vừa ngồi lên xe liền nhắm mắt dưỡng thần, sắc mặt rất khó nhìn, đôi môi trắng bệch.

Anh vừa xuống máy bay, mở di động ra liền nhận được điện thoại của Giang An Hoành nói hôm nay chủ về nhà, nếu anh không có chuyện gì quan trọng thì cố gắng sắp xếp về tổ trạch ăn bữa tối khiến Giang An Lan bật cười, hiện giờ chuyện quan trọng nhất của anh đều đã bung hết cả rồi còn gì?

Giang An Lan day day huyết Thái Dương trong khi tài xế dừng đèn đỏ. Anh nhìn khung cảnh ngựa xe như nước ngoài cửa sổ, nhiều người như vậy, nhiều khả năng như vậy, thế mà bọn họ lại gặp nhau để có ngày hôm nay. Có nghiệt duyên thì cứ có nghiệt duyên đi, nhưng vì sao anh lại là người phải trả giá cho lỗi lầm kia?

Vì cứ nhớ mãi không quên lại không muốn phải đau khổ, không muốn chờ dài, không muốn cảm thấy mình bất lực, anh đã phải chờ bao nhiêu năm?

Điều Viễn về nước, vì không muốn làm cô sợ anh bận rộn thế nào cũng phải bỏ ra bao nhiêu công sức mà chơi điện tử, chỉ dám tiếp xúc thông qua internet, kèm chế tính tình từng bước từng bước đến gần cô.

Đang trong cơn bức bối Giang đại thiếu gia lại nhận được tin nhắn của Ôn Trùng: “Cậu cùng Đại tẩu làm sao vậy? Chị họ cô ấy nói tẩu từ về sau có thể sẽ không chơi [Thịnh Thế] nữa.”

Sắc mặt anh lập tức trầm xuống, ngoại trừ Diêu Viễn anh cực ít khi có đủ kiên nhẫn để nhắn tin, nhưng lần này là ngoại lệ: “Không sao.”

Bọn họ không sao.

Đúng vậy, mặc dù hiện tại xảy ra chút vấn đề, nhưng về sau cũng sẽ không sao hết.

Đã đến nước này, cho dù có phải xối tung hết lên, có mang danh bội tín bạc ước, anh cũng không cho phép làm sao.

Vị đại thần này một khi đã để tâm vào chuyện vụn vặt thì phải nói là hắc ám đến mức “Tam quan bất chính*” rồi.

(Nhân sinh quan, Giá trị quan, Thế giới quan méo mó, tư duy sai lệch, ý nói anh nhà có khuynh hướng rất khủng bố =))

Chập tối hôm đó, Giang Văn Hàn cũng được đón về từ sân bay, hành lý không nhiều, chỉ có độc một chiếc va li do tài xế đi sau kéo. Ông đến phòng khách trước, ở đó ông bà Giang, còn có Giang Văn Quốc, Giang An Hoàn, ... đang chờ.

Giang Văn Hàn đã 45 nhưng trông hoàn toàn không có vẻ đã già, ngược lại khoác trên mình áo măng tô dài khí chất vẫn vô cùng tao nhã.

Đầu tiên người nọ thỉnh an cha mẹ đang ngồi chính giữa sofa khiến mắt bà Giang hồng lên, sau đó nhìn Giang Văn Quốc chào một tiếng “Anh”.

Giang Văn Quốc hơn 50 tuổi, mi mục rất giống Giang lão tiên sinh, ngay cả năng lực thủ đoạn cũng vậy. Hiện đã ở vào địa vị cao, ông trầm ổn đáp một tiếng, theo sau nói: “Anh hai chủ kinh doanh ở nước ngoài bận quá, lễ mừng năm mới năm nay không về được, chủ thay nó ở nhà thêm vài ngày đi.”

Giang Văn Hàn gật đầu, trong lòng không khỏi cười khổ. Anh em bọn họ ba người chỉ có ông là chẳng có thành tựu gì, thậm chí còn là một vết nhơ của gia tộc.

Mà mỗi lần ông nhìn mấy đứa nhỏ hậu bối đều không ngăn nổi cảm giác già nua.

Anh cả Giang Văn Quốc có nhiều con nhất, hai trai hai gái, trưởng tử Giang An Hoàn từ năm 30 tuổi đã thành gia lập nghiệp, vợ cũng là hậu nhân của danh môn. Thứ tử Giang An Trinh vào hệ thống công an, chỉ cần tôi luyện thêm mấy năm là có thể thăng chức. Hai con gái ngày xưa do Giang lão gia làm chủ cho Giang Văn Quốc nhận nuôi con mồ côi của liệt sĩ, hiện giờ cũng đều trở thành rường cột nước nhà. Anh hai Giang Văn Hoa cũng có hai con trai, con lớn Giang An Lan từ nhỏ đã rất thông minh, cháu trai cha già sủng nhất chính là thằng bé. Thứ tử Giang Kiệt thì ông chưa gặp bao giờ. Giang Văn Hàn nhìn qua một lượt, khi tâm mắt trở lại trên người cha già thì ông Giang mở miệng, giọng điệu nghiêm khắc, “Có phải nhìn mấy đứa nhỏ bây giờ đều đã lớn lên thành tài, sự nghiệp thành đạt, lại sinh mặc cảm trường bối phải không?”

Bà Giang cau mày, “Ông đừng sinh chuyện nữa, chẳng mấy khi con nó mới về.”

“Bà cũng biết là chẳng mấy khi? Tôi thấy nó rõ là cho tổ trạch Giang gia như cái nhà trọ.” Giang lão tiên sinh sắc mặt vẫn không đẹp mắt, Giang Văn Quốc cũng vội trấn an vài câu, nhưng Giang Văn Hàn dường như đối với châm chọc khiêu khích của bố đã thành quen rồi, nghe xong những lời này sắc mặt cũng không thay đổi một chút.

Giang An Lan nhìn một màn này, đứng lên trước bình thân nói: “Ăn cơm đi, con đói.” Sau đó dẫn đầu đi về phía phòng ăn. Giang An Trinh cũng đứng lên theo, “Ông nội bà nội, ăn cơm thôi, đồ ăn nguội rồi không ngon nữa đâu.”

Giang lão tiên sinh nhìn Giang An Lan đã bảo đi giúp việc mang thức ăn lên, rốt cục lắc lắc đầu, nói một tiếng “Ăn cơm”.

Trên bàn ăn bầu không khí dịu đi nhiều, nhưng Giang lão gia vẫn không chịu nói chuyện với con trai út, Giang Văn Hàn cũng rất hiểu chuyện chỉ tán gẫu cùng mẹ, anh cả và mấy đứa cháu.

“An Lan, gần đây sức khỏe thế nào?”

Giang An Lan là người ít nói nhất trong đám văn bối, nhưng lại cực kỳ thông minh. Giang Văn Hàn còn nhớ mười mấy năm trước kèm cặp mấy đứa làm bài tập, chỉ có tiểu Ngũ là không cần ông phải tiêu tốn quá nhiều thời gian bởi vì bất luận vấn đề gì, chỉ cần nói một lần là thằng bé hiểu ngay, cho dù mới đầu không rõ nhưng chỉ cần cho nó vài phút, thằng bé tuyệt đối có thể thông suốt được.

Giang An Lan hôm nay dạ dày không thoải mái, ăn uống tự nhiên cũng không mấy dễ chịu, nhưng trước mặt trưởng bối vẫn không muốn thất lễ, kể cả khi vị trưởng bối này hại anh hiện giờ rơi vào báo động. “Không có vấn đề gì ạ.”

“Vậy thì tốt rồi.” Giang Văn Hàn nói, “Chú mới quen một bác sĩ là chuyên gia về bệnh đường hô hấp, khi nào cháu đến Mi có thể...”

Giang lão gia trách mắng: “Trung Quốc không có thầy thuốc tốt hay sao? Lại còn phải chạy ra nước ngoài khám bệnh!”

Giang Văn Quốc cũng nói: “Bệnh của An Lan chủ yếu cần điều dưỡng, Tây y không thích hợp đâu.”

Giang An Lan ăn nửa bát cơm, thật sự không nuốt được nữa đành buông bát đĩa xuống, nói: “Ông, đêm nay cháu qua nhà bên kia, xin phép đi trước.” Anh đứng dậy đi đến bên người bà, khom lưng nói, “Bà, cháu về đây.”

Bà Giang giữ chặt tay cháu trai, “Tiểu Ngũ, ăn no chưa? Bà thấy cháu mới gầy đũa mấy cái thôi mà.”

“Cháu no rồi.”

Giang lão gia quan tâm nói: “Vậy bảo tài xế đưa về.”

Giang An Lan đứng thẳng dậy, gật đầu, “Vâng.” Anh cũng không phải tỏ thái độ gì với chú mình, về sớm chẳng qua là vì tâm tình không tốt mà thôi.

Lúc Giang An Lan chuẩn bị lên xe, Giang An Trình cũng đi ra, anh cau mày nói: “Còn có chuyện gì sao?”

“Đi uống một ly đi?”

Giang An Lan ngồi trên xe Giang An Trình tới một quán bar, vừa ngồi xuống không bao lâu liền có vài cô gái đến chào hỏi. Giang An Trình nhất loạt trả lời: “Đang đợi bạn.” Trong đó một cô lớn mật nói: “Trước khi bạn gái các anh đến, cùng em uống một ly đi?”

Giang An Lan phìền lòng nói thẳng: “Tôi kết hôn rồi.”

“Vậy trước khi vợ anh đến chúng ta uống một ly nhé?”

Giang An Trình thấy em họ sắc mặt loáng một cái trở nên khó nhìn, không thể không lấy ra giấy tờ chứng nhận cho cô gái trẻ xem, “Xin lỗi, chúng tôi đang chấp hành nhiệm vụ.”

Đối phương vừa thấy là cảnh sát cũng không dám làm càn nữa, thần nhiên tránh ra .

Giang An Trình quay sang nhìn em, “Cậu kết hôn lúc nào?”

Giang An Lan cửa đầu uống một hớp rượu, hỏi ngược lại: “Anh khi nào thì về?”

“Về chỗ nào?”

Giang An Lan cau mày hừ một tiếng, Giang An Trình nói: “Ài, thằng ranh này tính tình thật đúng là trước sau như một, chẳng có tí tẹo kiên nhẫn nào. Ngày một về, muốn cùng đi sao?”

“Mai em qua đó rồi.”

“Chuyện kia bạn gái cậu biết rồi? Hai người chiến tranh rồi?”

Giang An Lan không hề lên tiếng, nhưng tâm trạng tồi tệ hiện hết lên mặt.

Giang An Trình nói: “Nếu cần gì cứ nói một tiếng, chỗ anh em anh nhất định sẽ dốc sức giúp đỡ.”

“Không cần.” Giang An Lan lại uống một hớp rượu, “Đây là chuyện của em, em và cô ấy.”

Điều Viễn ngủ một mạch đến 8 giờ tối mới dậy, tinh thần khôi phục không ít. Điều Hân Nhiên vẫn luôn ở trong thư phòng xem TV, nghe thấy bên ngoài có âm thanh mới tắt đi đi ra. Điều Viễn vừa thấy được gương mặt đầy lo lắng cùng quan tâm của chị họ thì miễn cưỡng cười cười, nói: “Đói quá.”

Điều Hân Nhiên lập tức đáp: “Vậy chúng ta ra ngoài ăn.”

Điều Hân Nhiên lái xe đưa hai người đến một quán ăn nhỏ gọi hai món mặn một món canh, trong lúc chờ đợi thì tán gẫu một lát. Điều Hân Nhiên biết ý, nói chuyện phiếm không hề mấy may đề cập đến trò chơi cùng với người trong trò chơi. Nhưng cho dù là như thế, Điều Viễn cũng không thấy tâm tình mình tốt lên chút nào, vẫn luôn dùng tay chống trán, bộ dáng không tập trung. Cô kêu đói chẳng qua là để Điều Hân Nhiên không hỏi thêm gì nữa, kỳ thực ngủ một giấc dậy cũng không có gì thay đổi, còn nhắc gì đến tâm tư nói chuyện phiếm?

Khi đồ ăn lục tục được mang lên, điện thoại Điều Viễn đặt trên bàn reo một tiếng, là tin nhắn, cô mở ra xem thì thấy người gửi chính là Giang An Lan. Đầu óc Điều Viễn trong nháy mắt có chút hoảng hốt. Anh nói: “Em còn muốn xử lý đến bao giờ nữa? Anh chờ đợi thật buồn bực.”

Điều Viễn nhìn chằm chằm vào tin nhắn kia, hồi lâu không nói gì. Cô sợ dĩ nói “Về quan hệ của chúng ta, chúng ta mỗi người tự xử lý đi” chẳng qua là bởi không nở trở mặt vô tình nói hằn ra nhưng ngụ ý đã rất rõ ràng, còn có gì để bàn đầu?

Mà nếu như anh có khó chịu mười phần, thì cô chính là vạn phần khổ sở.

Cô cuối cùng cũng xem như được thể nghiệm thế nào là bị vận mệnh sờ gáy, mà một cái sờ này đã khiến cô đau tới không gượng dậy nổi. Điều Viễn nghĩ tới đây không khỏi cười mỉa, loại thời điểm này cô thể nhưng vẫn không quên tự trêu tức bản thân.

Điều Hân Nhiên thấy cô tắt máy, có chút kinh ngạc, “Làm sao vậy? Sao đột nhiên lại tắt máy?”

Điều Viễn lắc đầu, “Không có gì.”

Diêu Hân Nhiên trầm mặc, sau đó gấp cho Diêu Viễn một ít đồ ăn, “Ăn đi.”

Được một lúc, Diêu Hân Nhiên tìm chủ đề nói: “Lại nói hai ngày trước, có người bạn giới thiệu đối tượng cho chị, thấy cũng thuận mắt liền trao đổi hai ngày, cuối cùng vẫn là thôi quên đi, lại còn phải trả tiền bữa com hai hôm đó.”

Diêu Viễn an ủi: “Loại đàn ông này không cần cũng được.”

Diêu Hân Nhiên cau mày, “Là chị đòi trả.”

Diêu Viễn mắt tròn mắt dẹt trả lời: “À, vậy cái loại đàn bà này không cần cũng được.”

Diêu Hân Nhiên: “...”

Khi đó, Giang An Lan vừa bước vào chung cư mình ở, nhìn căn nhà trống rỗng trong lòng không tài nào dễ chịu nổi mới nhịn không được gửi tin nhắn cho cô.

Anh vào bếp đun nước, uống hai viên thuốc bao tử xong vẫn không thấy cô nhắn lại một từ một chữ nào. Giang An Lan liền cứ như vậy dờ dằng đứng ở trong phòng bếp mãi mới đi ra, tắm rửa rồi về phòng, ngã lên giường là ngủ luôn.

Tạm thời cô thật sự không muốn để ý đến anh.

Lý Cao sáng sớm đến gõ cửa nhà Giang An Lan, gõ nửa ngày người ở bên trong mới mở.

Giang thiếu gia cả đêm ngủ không ngon, mặt mũi hung thần, “Chuyện gì?”

Lý Cao cười nói: “Đưa bữa sáng đến cho sếp.” Nói xong giờ tay đang cầm sữa đậu nành, bánh quẩy lên.

Phản ứng của Giang An Lan là trực tiếp đóng sầm cửa, Lý Cao vuốt vuốt mũi lại gõ, “Lãnh đạo tôi sai rồi, quên mất lãnh đạo không ăn dầu mỡ! Lãnh đạo!!!~ Mở cửa đi tôi có việc muốn nói với ngài mà, bởi vì gọi điện ngài tắt máy, cho nên tôi mới không thể không đến gõ cửa, Đại tẩu...” Lời còn chưa nói xong cửa đã lại lần nữa bị kéo ra, Giang An Lan một tay túm cổ Lý Cao đem người lôi xềnh xệch vào, “Cô ấy làm sao?”

Lý Cao kéo tay lãnh đạo xuống, “Khụ khụ, là như thế này, đêm qua tám tám chín giờ bên chỗ Đại tẩu tuyết rơi rất lớn mà, xong Tàu Na Thị Na bang chúng ta cũng ở đó, hân liền cấp tốc gọi điện thoại báo hi cho chúng ta nói trời tuyết rơi rồi các kiểu, đến khi gọi cho Đại tẩu...”

Giang An Lan không kiên nhẫn cắt ngang, “Trực tiếp nói cô ấy làm sao!”

Lý Cao nói: “Nghe nói Đại tẩu gặp tai nạn, sáng sớm hôm nay tôi cũng mới biết được, nhưng mà sếp yên tâm, chỉ hỏng xe thôi chứ người không có vấn đề gì.”

Giang An Lan lập tức xoay người cầm áo khoác cùng ví tiền đi ra ngoài, hô hấp có chút loạn. Anh thừa nhận chính mình chưa bao giờ hốt hoảng kích động như vậy.

Lý Cao đi theo phía sau tiếp, “Sếp ra thẳng sân bay phải không? Xe tôi đỗ ngay ở dưới lầu, tôi đưa sếp đi.” Thật đúng là lần đầu tiên gặp lãnh đạo đại loạn, Đại tẩu quả nhiên lực ảnh hưởng bất phạm. Lúc Lý Cao nghĩ như vậy, hân cũng không biết câu nói đùa vô tâm của mình lại chính là ngòi nổ bất lương khiến sếp cùng Đại tẩu của hân rơi vào cục diện rối rắm này.

Giang An Lan vừa lên xe liền lập tức sạc điện thoại gọi điện cho Diêu Viễn, kết quả đối phương lại tắt máy.

Lý Cao cầm lái bên cạnh còn cười nói: “Gọi điện thoại cho tẩu tử sao? Giờ này chắc cô ấy còn đang nghỉ ngơi đấy.” Giang An Lan liếc hân một cái, Lý Cao rất có năng lực quan sát thấy vẻ mặt lãnh đạo không tốt lành gì thì lập tức ngậm miệng lại không nói thêm gì nữa, chăm chú lái xe, cùng lúc liên hệ với công ty hàng không đặt vé máy bay cho sếp, đến sân bay cũng vô cùng tích cực đi hỗ trợ giải quyết thủ tục lên phi cơ.

Nhưng Giang An Lan trước khi lên phi cơ vẫn quăng lại cho Lý Cao một câu: “Xử lý cậu sau.” Tối qua Ôn Trùng lại gọi điện thoại nói hiện giờ trong game ai cũng biết anh là con cháu của cán bộ cấp cao Giang Nguyên, chỉ hai ba câu Giang An Lan liền hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra.

Tuy rằng biết vấn đề căn nguyên không nằm ở Lý Cao, hân cùng lắm chỉ là nhất thời lảm nhảm mà thôi, nhưng Giang An Lan đối với việc này ít nhiều vẫn có chút bức dọc, anh vốn tính toán làm đâu chắc đấy, không nói có bao nhiêu phần thắng, nhưng chí ít cũng không đến mức mơ hồ hồ hồ như bây giờ.

Lý Cao lệ rơi đầy mặt mà nhìn theo bóng lưng lãnh đạo, không biết mình lúc nào thì phạm vào long nhan rồi, người ta biết điều như vậy mà...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Em không muốn hận anh

13.1

Liên tiếp 3 ngày ngồi 3 lần máy bay, đối với Giang An Lan mà nói đã có chút không tiêu hóa được. Sau khi hạ cánh, anh tìm một chỗ ngồi yên ắng ở phi trường nghỉ ngơi chừng mười phút đồng hồ mới đứng lên.

Thời điểm Diêu Viễn tỉnh lại cảm thấy trán có chút đau, lúc này mới nhớ ra hôm qua ăn xong cơm về nhà xe của Diêu Hân Nhiên đột nhiên quệt vào xe đi bên cạnh, mất khống chế đâm thẳng vào dải phân cách, đầu cô đập vào cửa kính bị rách, mà đuôi trái chị họ cũng xanh tím một mảng lớn. Cũng may cuối cùng xem như hữu kinh vô hiểm nhưng vẫn rất mệt mỏi, tối qua chờ cảnh sát giao thông cùng công ty bảo hiểm xử lý xong việc thì cũng đã sắp mười giờ, sau đó mới có thể đến bệnh viện xử lý miệng vết thương, chót lại là hơn một giờ sang mới về được nhà Diêu Viễn, hai người tắm rửa đơn giản xong liền nghỉ ngơi.

Diêu Viễn lúc ấy nằm ở trên giường, hồi tưởng lại một khắc chiếc xe kia va vào bọn họ, cô nghĩ đến ba mẹ, cũng nghĩ đến anh. Rất nhiều cảm xúc phức tạp lẫn lộn, nhắm nháp một hồi, cảm thấy nhiều nhất vẫn là hương vị đắng nghét.

Cô ấn nhẹ lên băng gạc trên trán, không khỏi thở dài một tiếng, “Gần đây thật đúng là nhiều tai nhiều nạn.”

Diêu Hân Nhiên ngủ bên cạnh cũng tỉnh giấc, “Chị thấy chúng ta nên đi ra ngoài thả nén hương thôi.”

Diêu Viễn hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Diêu Hân Nhiên xem di động, “Mới bảy giờ mười lăm, còn sớm... Ừa? Tàu Na Thị Na? Hắn đem qua mười hai giờ còn gửi tin nhắn hỏi chúng ta thế nào? Tiểu tử này thật có nghĩa khí mà.” Diêu Hân Nhiên lập tức bấm điện thoại, bên kia vừa tiếp máy cô liền cười nói: “Chào buổi sáng, tiểu tử đệ đệ... Chúng ta? Chúng ta đương nhiên không có việc gì... à, di động của con bé rơi vỡ... Thật sao? Đúng là chuyện tốt, được, vu hựu vinh yên* mà.” Diêu Hân Nhiên tùy tiện trả lời, cúp điện thoại.

(hường sai vinh quang, bà cô này chém ầu thôi ;))

Diêu Viễn đã xuống giường, đang mặc quần áo, Diêu Hân Nhiên ngồi dậy nói với cô: “Tàu Na Thị Na nói, tiệm hoa của Hoa Khai hôm nay mở chi nhánh, rủ chúng ta đến cổ động tinh thần thuận tiện cùng nhau ăn bữa cơm.”

Diêu Viễn trầm ngâm: “Em không đi, chị đi đi.”

“Sao lại không đi? Cứ coi như giải khuây cũng tốt mà.”

Diêu Viễn bất đắc dĩ nói: “Vậy em mang di động đi sửa trước đã.”

“Thế này rồi còn sửa gì mà sửa? Màn hình nứt toác rồi, để sau đi mua hẳn cái mới mà dùng thôi.”

Diêu Viễn cảm thấy tạm thời không dùng điện thoại cũng được nên không nói gì thêm.

Nhận được địa chỉ Tàu Na Thị Na gửi đến, hai người liền ra ngoài. Diêu Hân Nhiên là có ý muốn để em gái tiếp xúc với nhiều người một chút, nhưng khi hai người đến thì trong tiệm hoa còn rất yên ắng, Hoa Khai vừa thấy Diêu Hân Nhiên cùng Diêu Viễn có mặt lập tức gác lại việc đang làm để tiếp đón, “Hai vị mỹ nữ tới hơi sớm rồi, Quân Quân, trấn cậu làm sao vậy?”

“Xước da chút thôi, không có việc gì.”

Hoa Khai vẽ mặt đau lòng, “Như vậy thật phá tướng gương mặt xinh đẹp, quá không cẩn thận rồi. Lát nữa chị đây giới thiệu cho cậu một loại thuốc mờ, tái tạo da, làm mờ sẹo rất có tác dụng.”

Diêu Hân Nhiên nhìn chung quanh, “Hoa Khai, không phải nói đến đây tập hợp sao? Sao không thấy ai hết vậy?”

“Hẹn nhau mười một giờ đúng, giờ lành khai trương là 10h38, hiện tại mới chín giờ thôi bang chủ.”

“Choáng, Tàu Na Thị Na tên kia nói chuyện cũng không nói cho rõ ràng?!” Diêu Hân Nhiên khinh bỉ.

Diêu Viễn nói: “Đã đến rồi thì hỗ trợ làm chút việc đi.”

Hoa Khai đại tỷ vòng một vòng lớn vươn bàn tay ôm lấy vai Diêu Viễn, “Ta nói tiểu Quân vĩnh viễn thảo tính như vậy.”

Diêu Viễn cười cười, không muốn để người khác nhận ra kỳ thật cô có chút không tập trung.

Trong lúc hai chị em giúp đỡ Hoa Khai thì mọi người cũng lục tục đến, một số là người nhà, bạn bè Hoa Khai trong hiện thực, một số là trong trò chơi như Hùng Ưng Nhất Hiệu, Á Tế Á, đều là người thành phố này. Đến tầm mười giờ, Tàu Na Thị Na cuối cùng cũng đến.

Tàu Na Thị Na nhìn thấy mấy người Diêu Viễn liền chạy tới hỏi: “Đại tẩu, Thủy bang chủ hai người vẫn khỏe chứ?”

Điều Hàn Nhiên vỗ mạnh một cái lên đỉnh đầu tên tiểu tử, “Không phải nói không sao rồi sao? Người có phải đặc biệt hi vọng được nhìn thấy chúng ta thạch cao đầy mình, đeo miếng lót khí không?”

Tẩu Na Thị Na cuống quýt kêu oan, “Không có nha, sao lại thế được, ta chỉ là quan tâm mấy người thôi mà. Tối qua ta thật sự là bị dọa cho hết hồn, sáng sớm còn gửi tin nhắn cho Phó bang chủ nói Đại tẩu bị tai nạn, bang chủ khẳng định cuống muốn chết...” Tẩu Na Thị Na nhìn Điều Hàn Nhiên sắc mặt càng ngày càng khủng bố, nhỏ giọng thò thè, “Ta nói sai cái gì sao?”

Điều Hàn Nhiên xách cổ áo hần lòi xềnh xệch ra ngoài, “Đi, đi treo banner!”

Người kia biết rồi?

Điều Viễn cau mày nghĩ, anh sẽ lo lắng sao? Cô thật sự không muốn để anh trong loại tình huống này còn phải bận tâm đến mình.

Á Tề Á bên cạnh đột nhiên vỗ vỗ cánh tay cô, “Quân tỷ tỷ, người đang từ phía bên kia đường đi tới có phải Quân Lâm Thiên Hạ nhà tỷ không vậy? Đúng không?? Không sai phải không???? Loại người này tỉ lệ bị nhận nhầm rất ít có phải không?????”

Hùng Ứng Nhất Hiệu nghi hoặc nói: “Bang chủ sẽ không phải là theo tin nhắn ta vừa gửi mà đến chứ?”

Điều Viễn nhìn về phía hần, Hùng Ứng Nhất Hiệu cười gượng nói: “Bang chủ lúc mới quen Đại tẩu trong game giao nhiệm vụ cho chúng ta, nhìn thấy Đại tẩu ở chỗ nào thì nhắn tin báo cho ngài ấy, ta vừa rồi nhất thời lẫn lộn giữa trò chơi và hiện thực...”

Điều Viễn trong lòng ngũ vị tạp trần*.

(tâm tình phức tạp)

Lúc Giang An Lan bước vào tiệm hoa, gần như mọi ánh mắt đều dán vào anh, ngay cả những người hoàn toàn không quen biết là người nhà, bạn bè của Hoa Khai cũng không khỏi nhìn trộm anh trai lạnh lùng này thêm mấy cái, chỉ có một mình Điều Viễn đứng gần nhất là giữ được thần sắc bình tĩnh.

Vẫn là Hùng Ứng Nhất Hiệu đi tới trước hỏi Giang An Lan: “Lão đại thật là thần tốc, ngài cũng đang ở thành phố này sao?”

Giang An Lan gật đầu sau đó đi thẳng đến trước mặt Điều Viễn, nhìn băng gạc trên trán cô, “Chỉ bị thương nhẹ trên trán phải không?”

Điều Viễn trầm thấp ậm ừ.

Xác định cô không có việc gì, Giang An Lan mới âm thầm thở hắt ra rồi dịu dàng nói: “Có thể ra ngoài nói chuyện riêng với anh không?”

Điều Viễn lặng yên không nói, bởi vì thật sự không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Kỳ thực tính ra bọn họ cũng mới một ngày một đêm không gặp nhau thôi, vậy mà cảm giác như đã cách xa cả thế kỷ.

Chung quanh âm thanh thì thầm càng lúc càng nhiều khiến Điều Viễn cảm thấy không thoải mái, sau đó nghe thấy Giang An Lan nói với những người kia: “Không thì mấy người ra ngoài?” Giọng điệu rất bình thường, không đến mức bá đạo nhưng cũng là... Thật sự không khách sáo. Điều Viễn da mặt từ trước đến nay vốn không dày, nhẹ giọng ngắt lời: “Chúng ta ra ngoài.” Rồi bước ra trước.

Giang An Lan cũng đi ra, bên ngoài rất lạnh, anh nắm chặt tay cô nói: “Chúng ta vào quán cà phê trước mặt nhé?”

Điều Viễn nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay anh, “Nói luôn ở đây đi.”

Giang An Lan sắc mặt không phải rất tốt, thậm chí có chút tái nhợt, “Ngay cả anh em cũng hận sao?”

Điều Viễn không nói gì.

Giang An Lan tiếp tục hỏi: “Có phải em trách anh giấu diếm em? Vậy cứ trách đi, dù sao để tới nước này anh xác thực có sai, đáng lẽ khi vừa biết phải thẳng thắn nói rõ ngay với em. Nhưng mà Điều Viễn, tình cảm của anh hoàn toàn không pha tạp chút giả ý nào hết.”

“...”

“Thật ra nếu em muốn trả thù Giang gia, ở bên anh không phải là phương pháp nhanh nhất hữu hiệu nhất hay sao? Em chỉ cần ở bên anh, sau đó trút giận lên anh... Đường nhiên điều kiện tiên quyết là em phải ở bên anh.”

Điều Viễn không thể tin nổi nhìn anh, mở miệng, giọng điệu bất đắc dĩ, “Anh đừng nói linh tinh nữa.”

Giang An Lan thấy cô rớt cuộc cũng mở miệng thì thầm thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi, cẩn thận nói: “Điều Viễn, anh thật sự không muốn chia tay, em cứ coi như... cứ coi như thương anh, đừng một đường sống cũng không chừa lại như vậy được không?”

Anh đưa tay vén nhẹ tóc mái Điều Viễn ra sau tai, “Có đau không?”

Cô nhìn Giang An Lan trước mặt, cảm xúc trong nháy mắt trầm xuống, phảng phất không hiểu tại sao mình đột nhiên lại khổ sở như vậy.

Cô vẫn không có trả lời anh, bởi vì chính cô cũng không biết nên làm thế nào.

Hoa Khai bắt đầu đốt pháo, khi âm thanh lộp bộp vang lên thì Diêu Viễn đang đứng trong đám người, anh đứng bên cạnh, cô nghe thấy bên cạnh có người nhà Hoa Khai nói: “Cặp tình nhân trẻ này thật đẹp đôi.”

Xong xuôi, Giang An Lan vươn tay muốn giúp cô lấy xuống một mảnh pháo hồng vương trên tóc, Diêu Viễn liền nghiêng đầu tránh đi. Chờ lúc Diêu Hân Nhiên lại gần, Diêu Viễn túm lấy tay chị, “Nói với Hoa Khai một tiếng, chúng ta về trước đi?”

Nhưng cuối cùng cũng không làm vậy được, Hoa Khai đã bận mời mọi người đến quán lẩu trong dự định ăn đại tiệc rồi, cô nàng phân phó hai cô bé trông tiệm rồi lại đây kéo tay Diêu Viễn, “Tiểu Quân, lát nữa có muốn uống chút rượu gạo không? Chủ quán tự ủ đấy, đặc lắm, mùi vị rất thơm!”

“Tôi uống rượu quê có được không? Uống rượu gạo quá đàn bà! Lão Đại, chốc chúng ta cùng uống nhé?” Hùng Ứng Nhất Hiệu cười đùa cợt nhả với bang chủ nhà mình. Giang An Lan nhìn theo bóng lưng đang bị lôi kéo đi, nói: “Được, vừa hay cũng đang muốn uống chút rượu.” anh cảm thấy bức bối, không phải trách cô, mà chỉ tự trách mình quá hấp tấp nóng nảy.

Giang An Lan đi tụt lại phía sau, Hùng Ứng Nhất Hiệu đi bên cạnh, “Lão Đại, hôm qua chúng ta đánh Đệ Nhất Phong, vất vả và mãi mới đánh xong kết quả đồ rơi ra toàn thứ rác rưởi, quả nhiên không có ngài là không được, nhân phẩm thấp tới đáng thương.”

Cách đó không xa Tẩu Na Thị Na quay đầu cười nói: “Bang chủ, ngài là đang đi công tác sao? Công ty có cần tuyển người không? Ta tốt nghiệp rồi có thể được thu nuôi không?”

Giang An Lan tùy ý ừ một tiếng, anh không tài nào nghe lọt tai lời bọn họ nói, tâm tình không tốt, đoạn tình cảm vẫn luôn không dám đụng đến rốt cuộc anh cũng chạm vào, chậm rãi âm lên, dần dần phát triển theo phương hướng anh dự đoán lại đột nhiên bị một chuyện trời ơi từ thế hệ trước quật ngã.

Anh thật sự không cam lòng.

Thời điểm Giang An Lan đi tới thì nghe thấy cô đang cùng người bên cạnh nói chuyện, biểu tình khó xử, “Tôi thật sự không thể uống rượu, lát nữa còn có chuyện phải làm.”

Hoa Khai nói: “Trường cậu không phải đang trong kỳ nghỉ sao? Còn bận gì nữa?”

Giang An Lan đi đến bên Diêu Viễn, nói với Hoa Khai: “Cô ấy cảm mạo còn chưa khỏe, tối qua lại bị kinh hách, không uống được.” Hoa Khai vừa thấy là Giang An Lan, liền rất biết tiến lui mà cười cười với Diêu Viễn, sau đó liền lui về phía sau một chút cùng người khác hàn huyên.

Bọn họ đi ăn ở quán lẩu cách đó một con phố. Qua đó ngồi đại khái 10 phút, trong chừng mười phút này, Giang An Lan đi bên cạnh Diêu Viễn, anh không có nói chuyện, chỉ ngẫu nhiên nhìn cô một cái, còn Diêu Viễn cũng không biết nên có thái độ như thế nào với anh mới là hợp tình hợp lý, vì vậy cứ thế lặng yên không nói tiếng nào. Người xung quanh nhìn hai người tăng lờ nhau như vậy cũng chỉ còn biết đoán già đoán non.

Diêu Hân Nhiên thì đặc biệt rối rắm, “Đây là loại chuyện gì vậy?” kỳ thật em họ cùng Giang An Lan chia tay, cô cũng cảm thấy đáng tiếc, dù sao đây cũng là lần đầu tiên thấy Diêu Viễn mở rộng cửa lòng. Khách quan mà nói, điều kiện như Giang An Lan mà lấy làm đối tượng kết hôn thì quả là không thể tốt hơn, nhưng hiện tại bày ở trước mặt hai người hiển nhiên đã không còn chỉ là vấn đề có phải là “lưỡng tình tương duyệt*” hay không nữa rồi.

(Hai người đều có tình cảm với nhau)

Vào quán lẩu Hoa Khai đi trước nói vài câu, người phục vụ liền dẫn bọn họ lên phòng lớn trên tầng hai.

Diêu Viễn trở ra nghĩ muốn đưa túi cho chị cầm đi wc một chút, Giang An Lan đã duỗi tay đón lấy trước. Diêu Viễn nghĩ thầm cũng không thể giật lại được, đành nói một tiếng “Cảm ơn”. Thu thập xong xuôi, tới hành lang cô lại chạm mặt với bạn đại học trước kia, một nam một nữ, bọn họ nhìn thấy Diêu Viễn cũng rất ngạc nhiên, hai bên chào hỏi, sau đó bạn học nam nói: “Nghe lão Tiền nói cậu quay về trường công tác rồi?” Lão Tiền là giáo viên phụ đạo của bọn họ khi còn đi học.

“Ừ, các cậu thì sao?”

Bạn học nữ đáp: “Bọn mình đều lẫn lộn bên ngoài, vẫn là cậu tốt số, công tác trường học thoải mái, hoàn cảnh cũng tốt, thật hâm mộ.”

Diêu Viễn nghe ra trong khẩu khí người này có chút ý dâm chọc, cô cùng cô ta cũng không quen thân lắm, nhưng với bạn học nam kia thì khá quen vì hai người họ lúc ấy đều là cán bộ trong lớp, thường phải cùng nhau thảo luận công tác. Diêu Viễn cũng quen làm kẻ địch của phụ nữ nên không để tâm, chỉ ăn ngay nói thật: “Trường học áp lực cũng lớn lắm, cứ cách ba quẹo năm rẽ là lại phải viết tổng kết, viết luận văn gì gì đó.”

Bạn học nam mỉm cười, “Cậu đó, tìm một anh cao phú soái mà gả là ngon lành rồi, còn vất vả như vậy làm gì?” liền bị bạn học nữ đánh cho một cái, “Bông hoa của khoa còn cần cậu bận tâm à?”

Diêu Viễn bắt đầu dĩ cười cười, vừa muốn tạm biệt bọn họ thì đúng lúc Giang An Lan từ dãy ghế đi ra, liếc mắt nhìn hai người kia một cái rồi nói với cô: “Bạn em à?”

Diêu Viễn theo bản năng hỏi: “Sao anh lại ra đây?”

Giang An Lan ồm một tiếng, “Đi toilet, túi của em anh đưa cho Điều Hân Nhiên rồi.” nói xong đem di động đưa cho cô, Điều Viễn không có cách nào khác chỉ đành nhận lấy.

Giang An Lan vừa đi mất, Điều Viễn quay đầu liền thấy hai vị bạn học cũ trước mắt vẫn đang kinh ngạc nhìn mình, bạn học nam chỉ chỉ về phía phòng vệ sinh nam hỏi; “Anh ta là Giang An Lan phải không? Trước đây cũng cùng trường với chúng ta, khóa 3?”

Bạn học nữ thì có chút không thể tin nổi, “Cậu qua lại với Giang An Lan sao?”

Điều Viễn trong lòng tự nhủ, bọn họ gần như đã “Oanh yến chia lìa”, mặc kệ cô cùng Giang An Lan thế nào cũng không cần nói thêm gì với người khác, “Vây mình đi trước nhé, tạm biệt.” Đi không được hai bước thì tiếng chuông điện thoại của Giang An Lan vang lên, cô nhìn xuống thì hóa ra là Giang An Trinh, Điều Viễn không bắt máy, nhưng vị cảnh quan này rất bền lòng, suy nghĩ mãi thấy cúp máy cũng không nên, Điều Viễn sợ là việc gấp liền đưa lên tai : “... Anh ấy đang bận.”

Đối phương có vẻ bất ngờ, “À, Điều Viễn phải không?”

“Vâng.”

Giang An Trinh nói: “Vây phiền em giúp anh hỏi nó một chút, căn nhà lần trước đi xem ở Giang Ninh có xác định mua không? Có thì để anh bảo người ta đính số nhà lên luôn.” Nói xong người nọ ngừng một lát, lại tiếp, “Điều Viễn, An Lan rất quan tâm em đấy.”

Giang An Lan đẩy cửa đi vào liền nhìn thấy Điều Viễn đang nói chuyện với Điều Hân Nhiên bên cạnh. Tẩu Na Thị Na vẫy tay nói: “Bang chủ, chỗ này chỗ này!”

Giang An Lan không phản ứng đi về phía Điều Viễn- người bên cạnh vẫn còn một ghế trống, nghiêm nhiên ngồi xuống. Tẩu Na Thị Na còn chưa từ bỏ ý định: “Bang chủ bang chủ, có chút việc muốn cùng ngài thương lượng một chút, ngài qua đây đi.” Nhưng vẫn bị Giang An Lan phớt lờ.

Điều Viễn đem di động trả cho anh, “Có người tìm anh hỏi chuyện anh mua nhà... Không thì anh gọi lại xem thế nào?”

Giang An Lan nhận lấy điện thoại, đáp một tiếng rồi tùy tiện để lên bàn. Lúc này Tẩu Na Thị Na xáp lại đây, khom lưng hỏi anh: “Bang chủ, nói thật đó, hết năm tôi qua công ty ngài thực tập được không? Tôi thực sự rất muốn được như mấy diễn viên chính trong bộ phim truyền hình [Chuyện tình Bắc Kinh] kia, đến thủ đô phấn đấu thử xem. Nhưng bên đó tôi hoàn toàn mù tịt, đại nhân vật duy nhất tôi biết chính là bang chủ đại nhân ngài , he he.”

“Liên hệ với Lý cao.”

“Phó bang chủ sao? Được được!” Tẩu Na Thị Na chen chúc giữa Giang An Lan cùng Điều Viễn, nói xong liền quay đầu nói với cô, “Tẩu tử về sau chính là bà chủ của em rồi!”

Hoa Khai đang gọi món, hỏi bọn họ muốn ăn gì thì nói, Tẩu Na Thị Na gọi thịt dê, bò thái mỏng, cảm thấy mỹ mãn là đi luôn, bỏ lại Điều Viễn vì tiếng “Bà chủ” kia mà có chút 囧 .

Giang An Lan ngược lại nghĩ, Tẩu Na Thị Na này hẳn có thể bồi dưỡng được

13.2

Người nhà, bạn bè của Hoa Khai bên cạnh vẫn vô cùng tò mò vì sao bọn họ lại gọi người đàn ông này là bang chủ, chẳng lẽ anh ta từng đóng phim? Một bác gái liền mở miệng hỏi : “Cậu trai kia có phải diễn viên không vậy?”

Hùng Ứng Nhất Hiệu cười to nói: “Không phải, là bang chủ của bọn cháu trong game ạ.”

“À à, ra thế.” Bác gái không mấy hứng thú, có điều vẫn tán thưởng Giang An Lan “Tướng mạo đẹp thật, làm bác cứ tưởng là minh tinh nào” .

Tẩu Na Thị Na gõ đùi nói: “Ha ha ha, đúng đấy, cháu cảm thấy bang chủ so với Nick Carter còn đẹp hơn!”

Điều Viễn trong lòng tự nhủ, đem người phương Đông so với phương Tây thì quá khập khiễng rồi.

Sau đó mọi người cùng ăn lẩu, lại thêm chút rượu, không khí vô cùng hòa hợp. Điều Viễn bởi vì cảm mạo còn chưa khỏi nên không uống, Giang An Lan thì uống tới hơn nửa bình Hoàng Tửu. Điều Viễn biết anh thân thể không tốt, không nhìn được liền bảo anh đừng uống nữa, Giang An Lan mơ hồ cười một cái rồi cũng ngừng lại.

Từ quán lẩu đi ra, không ít người còn chưa tận hứng mà muốn đi hát tiếp, Hoa Khai cười mắng: “Được rồi, ban ngày ban mặt hát hò gì, tôi còn phải về tiệm đây, giải tán giải tán! Ai ai ai bảo chiều nay sẽ đỡ việc cho tôi đấy?”

Điều Hân Nhiên cười nói: “Biết rồi, không ăn chùa của cậu đâu mà sợ.”

Hùng Ứng Nhất Hiệu khó xử, “Vây chúng ta không phải cũng không thể ăn chùa rồi?” cho nên không ít người đều tỏ vẻ muốn theo Hoa Khai về tiệm hỗ trợ.

Hoa Khai lại vui vẻ, “Chân thành cảm tạ ý tốt của mọi người, nhưng đông quá, tiệm lại nhỏ không chứa hết được đâu. Rồi rồi, bang chủ, còn có...” Vừa tính chỉ vào Diêu Viễn, Hoa Khai nhìn đến Giang An Lan bên cạnh thì lập tức đem lời định nói nuốt luôn xuống. Giang An Lan lúc này mới khách khí đi tới, từ trong ví rút ra hai tờ 100 tệ đưa cho cô, nói: “Đây là tiền com của tôi và Diêu Viễn, tôi đưa cô ấy đi trước.”

Mọi người cùng ngẩng ra.

Diêu Viễn cũng đứng hình, sau đó liền bị Giang An Lan thuận thế dắt tay tha đi, chờ đoàn người kịp phản ứng lại thì soái ca mỹ nữ đã đi xa rồi.

Hùng Ứng Nhất Hiệu thán phục, “Lão Đại có cần bá khí vậy không?”

Tâu Na Thị Na nói: “Phụt, đáng eo quá!!!”

Hùng Ứng Nhất Hiệu tiếp lời: “Người bị Bảo Bối Ngoan dạy hư rồi.”

Hai người đi được một đoạn, Diêu Viễn mới vùng ra khỏi tay anh, cuối cùng vẫn nói câu kia: “Anh, chúng ta dừng lại đi.”

Nụ cười của Giang An Lan cứng lại. Anh đứng đó cúi xuống nhìn cô, quay lưng về phía ánh nắng, xúc cảm trên mặt có chút mơ hồ, “Thật sự không thể tha thứ được sao?” Trước đây anh hoàn toàn đều là đi bước nào tính bước đó, lúc này đây lại bỗng nảy sinh nỗi sợ cùng đường bí lối.

Diêu Viễn cúi đầu nhìn tay mình, một ngày một đêm này thật sự quá dài rồi. Hôm nay nhìn thấy anh, trong lòng như bị thứ gì cào xé, càng lúc càng đau đớn. Cô chậm rãi nói: “Tha thứ? Em không thể trả thù gia đình anh, em không có năng lực đó, cũng sẽ không oán trách anh, nhưng mà em thật sự không biết nên ở bên anh như thế nào, em nên gọi Giang Văn Hân là gì đây? Chú sao?” Diêu Viễn tính tình vốn lạnh nhạt, lúc này trên mặt lại không giấu nổi ưu thương, “Anh, về sau... chúng ta đừng gặp nhau nữa.”

Giang An Lan hít đầy ngực khí lạnh, sau đó bước tới ôm lấy cô, “Diêu Viễn, vì sao em không thể chỉ nghĩ về anh thôi? Tình cảm của chúng ta là chuyện giữa hai người chúng ta, với người khác, cho dù là người thân của chúng ta đi chăng nữa, thì có quan hệ gì? Anh biết lời này thực ích kỷ, ích kỷ cùng cực, nhưng anh mặc kệ. Trừ phi em không yêu anh, vậy được, anh cũng không còn gì để nói, nhưng em đối với anh không phải là không có cảm giác gì, không phải sao? Diêu Viễn, anh muốn cùng em đi nốt quãng đời còn lại, không muốn chỉ vì người ngoài mà phải chia tay. Anh đợi lâu như vậy mới cùng em đi được tới đây, coi như em thương anh, được không? Xin em đấy.”

Diêu Viễn nghe xong anh nói nhiều như vậy, thổ lộ như vậy, thái độ kiên định như vậy cũng không phải không động lòng.

Nhưng anh có thể nói ra lời như vậy là bởi vì tai nạn giao thông kia không phải cái gai trong lòng anh, anh có thể dễ dàng vứt bỏ nhưng cô thì không được... Ngày cha mẹ bị đâm chính là sinh nhật cô, buổi sáng hai người còn vui vẻ đưa cô đi học, hẹn tối tới đón sau đó cả nhà cùng đi mua bánh ngọt. Ngày lòng cô đầy hi vọng, mong thời gian trôi qua thật nhanh cuối cùng lại trở thành ngày dài nhất trong sinh mệnh cô, người tới đón Diêu Viễn là Bác cả, đưa cô từ trường đến bệnh viện nhìn cha mẹ lần cuối. Cô không thể đi thảo phạt ai, nhưng cũng thật sự không thể vượt qua bóng ma tâm lý đó.

“Anh, em không muốn hận anh.”

Thời điểm thốt ra lời này, Diêu Viễn lại cảm thấy có chút hận chính mình.

Sau hôm đó, Diêu Viễn không còn bất kỳ liên hệ gì với Giang An Lan nữa.

Có người nói, chúng ta không thể lựa chọn vận mệnh, thứ có thể chọn lựa chỉ là vận mệnh đến thì nên đối mặt thế nào mà thôi.

Mà cô nếu đã lựa chọn như vậy thì bất luận đúng hay sai, chỉ còn cách chấp nhận.

Tết năm đó Diêu Viễn chỉ ở quê với bà.

Kết thúc kỳ nghỉ vào học kỳ mới, Diêu Viễn bắt đầu trở nên rất bận rộn, bạn bè đồng nghiệp liên hoan gì đều tham gia, tan ca đi chơi thể thao, cũng chuẩn bị nâng học vị, không để mình ngơi nghỉ lấy một khắc.

Cô cắt tóc, mà còn cắt vô cùng ngắn, chỉ vừa che được tai, thợ cắt tóc nói cô để kiểu này vô cùng hợp, nhẹ nhàng khoan khoái. Diêu Viễn ngược lại không thêm để ý có đẹp hay không, cô thậm chí còn nghĩ không biết có nên ngắn thêm chút không, gội đầu cho tiện thì bị chị họ ngăn trở, lý do là không thể nhìn em gái tự ngược thêm nữa. Diêu Viễn đối với việc này cũng không có ý kiến gì, cô chỉ là không còn sức lo cho mình nữa mà thôi.

Diêu Viễn lưu lại văn bản, vừa tắt máy vì tính tiếng chuông di động liên vang lên, không có gì bất ngờ chính là chị họ Diêu Hân Nhiên dạo này cứ vài hôm lại tìm cô, sợ Diêu Viễn ở một mình lại sinh chuyện.

“Tiểu Viễn, mai là Chủ Nhật em qua đây xem phim đi, hôm nay chị vừa mò được bộ [Chúa Tể Của Những Chiếc Nhẫn] full hd, có Tinh Linh vương từ mỹ mạo, em chưa xem đúng không? Cùng xem, chị chuẩn bị sẵn đồ ăn vặt rồi.”

“Chị, em còn chưa viết xong báo cáo, thứ hai phải nộp rồi.”

“Không được, ngày mai thế nào cũng phải sang đây cho chị, cô còn tiếp tục li quần quả cư* như vậy thì cứ trực tiếp xuất gia đi!”

*Gốc: Li quần sách cư: rời xa tập thể, sổ đông để sống cuộc sống cô độc, DHN nói thành quả cư ý bảo DV lãnh đời ở góa =>)

“Được rồi, mai em sang, chị đừng nói quá lên như vậy được không?” Diêu Viễn bắt đầu đi đồng ý, bà chị cô ngay cả xuất gia mà cũng nói ra được.

Ngày hôm sau, Diêu Hân Nhiên vừa mở cửa cho Diêu Viễn liền lôi kéo cô trực tiếp xông đến phòng khách ấn lên sofa trước tivi, “Trái cây, đồ ăn vặt, nước trà đều ở đây, em ăn trước đi chị mở đĩa ngay đây.”

Diêu Viễn lắc đầu nói: “Bây giờ còn mấy người mua đĩa nữa? Lên mạng xem không được sao?”

Diêu Hân Nhiên nói: “Phong cách hiểu không? Tàng trữ hiểu không? Full HD hiểu không?”

Diêu Viễn bị chọc cười, “Nếu như trong máy tính của chị ít đi vài bộ phim yêu đương dầm dịt với hành động chỉ sợ em lại càng tin vào cái thuyết này mất thôi.”

Diêu Hân Nhiên chính mình cũng bật cười, mở đĩa xong thì quay lại ngồi cạnh Diêu Viễn, “Cho chị cô chút mặt mũi được không?”

“Được thôi.”

Phim chuẩn bị chiếu, Diêu Viễn liền không nói gì nữa, cõng dép co mình trên sofa, lẳng lặng xem TV, Diêu Hân Nhiên bên cạnh kích động không thôi với từng tình tiết phát triển của câu truyện, cô lại bình tĩnh đến gần như hồ hững.

Diêu Hân Nhiên từ khoeo mắt liếc thấy biểu cảm xa cách này, đáy lòng không khỏi thờ dài một tiếng. Cô biết em nhà mình khoảng thời gian này tâm tình vẫn không tốt, tuy rằng không hề máy may thể hiện lên mặt nhưng hai người bên nhau đã hai mươi mấy năm, cô sao có thể không nhìn ra cho được?

Khi sắc trời chập tối, thành phố lên đèn, 3 phần [Chúa Tể Của Những Chiếc Nhẫn] rốt cuộc cũng có kết cục tốt đẹp, chỉ là lúc nhân vật chính Frodo Baggins trở lại Bag End* không bóng người, một mình bên cuốn sách đã viết tới hồi kết, đứng dậy thong dong thả bước, lời thì thầm với chính hần lại khiến hết thảy trở nên bi thương không tưởng nổi.

Người phải làm sao mới có thể tìm lại cuộc sống xưa cũ?

Người nên tiếp tục như thế nào...

Khi sâu trong nội tâm đã sớm biết không thể quay đầu.

Có một số việc không thể bù đắp,

Một số thương đau đã trầm khảm quá sâu,

Người không thể vẫn hồi vịnh hằng...

*Bag End: một địa danh trong CTCNCN

Diêu Viễn trần trần nhìn tv mãi cho đến khi hết thấy trước mắt dần dần trở nên mơ hồ không rõ.

Đến tận bây giờ cô mới rút cuộc thanh tỉnh mà ý thức được, người nợ đã ghi dấu trong lòng cô thật sâu, dù có cố gắng thế nào cũng không thể xóa sạch.

Nỗi nhớ dày xéo người ta nhất chính là nỗi nhớ như có như không, đôi khi bản thân còn không hề nhận ra mình đang nhớ.

Cẩn thận đếm, bọn họ dường như xa nhau đã 40 ngày rồi? Đối với Giang An Lan mà nói, 40 ngày này hoàn toàn giống như đã quay về những tháng ngày nằm trong viện trước kia: ức chế, không có hi vọng, nhìn ai cũng không vừa mắt.

Hôm nay anh cùng anh họ Giang An Hoàn đánh xong tennis, chuẩn bị đi tắm, Giang An Hoàn mở miệng hỏi: “2 ngày này công ty nếu không có việc gì thì bỏ chút thời gian cùng chị ba ra ngoài chơi chút đi?”

Giang An Lan chỉnh lại lưới vợt tennis nói: “Không có thời gian.” thái độ như vậy chứng tỏ anh không muốn nói đến đề tài này, Giang An Hoàn cũng liền không nói nhiều, đưa em thứ năm này của anh đầy đủ bản lĩnh, không cần anh can thiệp, rất nhiều việc cậu ta đều có thể khống chế tốt, xem thời biết thế, rất thông minh. Ông từng nói, nếu như tiểu Ngũ sức khỏe tốt, tính tình bớt ác liệt một chút, theo quan nghiệp thì chức vị so với bất kỳ ai trong nhà đều có thể cao hơn, chỉ tiếc trời không chiều lòng người. Mà gần đây nghe Giang An Trình nói, chuyện yêu đương của tiểu Ngũ hình như đã kết thúc rồi, cho nên liền nhắc anh lôi cậu ta ra ngoài cho khuấy khuấy. Có điều hiện tại xem phản ứng của tiểu Ngũ, anh nghĩ mối tình này nên giữ nên bỏ, trong lòng cậu ta hẳn cũng biết rõ rồi.

Sau đó hai người ai nấy tự đi tắm rửa rồi tìm chỗ ăn cơm trưa, giữa chừng thì Giang An Hoàn bị một cú điện thoại gọi đi mất.

Giang An Lan ăn xong thì về nhà. Anh ngồi ở ghế sau xe hạ cửa kính xuống, bên ngoài cây cối đều đã nở hoa, sinh khí dạt dào, hai bên lối đi bộ có không ít người đang tản bộ ngắm cảnh. Hôm nay là cuối tuần cho nên người đông, tốp năm tốp ba, có tình nhân, có người đưa con đi chơi, anh nhìn đến mức lòng ngực lại khó chịu, tại sao người khác đều thư thái đến vậy, anh thì không được? Kỳ quái, anh đâu làm chuyện gì thương thiên hại lý, cho dù có, đó cũng đều là chuyện không dùng được, tại sao anh phải khổ sở như vậy? Giang An Lan vừa sang tuổi 29, “Lớn tuổi”, tâm lý lại càng lúc càng vụn vặt. Anh thậm chí cảm thấy chính mình giống như mắc phải một căn bệnh quái ác, sinh mệnh ngày một yếu ớt. Không, anh chính là người mắc bệnh nan y, phổi tính não bệnh*, 29 năm, chỉ vì căn bệnh này, từ mười hai tuổi đến mười lăm tuổi, anh phần lớn thời gian đều phải trải qua trong bệnh viện. Năm ấy vừa tốt nghiệp đại học, vì bệnh biến chứng, anh nằm viện, không ăn được gì, cứ ăn vào phần lớn cũng lại phun ra, một dạo gầy đến không ra hình người,

cảm xúc bí bách bị quan. Ngay cả bây giờ anh cũng không biết bệnh của mình khi nào lại phát, có thể hôn mê, thậm chí phát điên. Giang An Lan nhắm mắt lại, lần đó cô đưa anh đến bệnh viện, giúp anh gọi bác sĩ, trả tiền cho anh, anh cảm thấy người này thật khờ...

*Pulmonary Encephalopathy: Mình không tìm được từ chuyên ngành của bệnh này trong tiếng Việt, theo Baidu còn được gọi là chứng phổi tim não tổng hợp, là bệnh viêm phế quản mãn tính bị phức tạp hóa do khí thũng cuống phổi. Bệnh tim cùng với suy chức năng phổi dẫn đến tổn hại tổ chức não đồng thời gây trở ngại cho tuần hoàn não.

“Ngốc quá, nếu em không cứu anh, không phải là không sao rồi?”

Nỗi nhớ trong anh lại còn cao, từ rất nhiều năm trước, nó đã ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Một loại tương tư

14.1

2 ngày này, Diêu Viễn thông qua QQ liên hệ với bạn học cũ Triệu Du. Triệu Du cùng cô trước đây đều được trường công phái đi du học Canada, hiện vẫn đang ở Canada nâng học vị, Diêu Viễn muốn hỏi thăm một chút về việc này. Triệu Du nói: “Cậu có bằng thạc sĩ ngoại quốc, bây giờ lại học tiến sĩ trong nước quả thật không có lỗi, chỉ bằng lại xin sang đây đi? Dựa vào điều kiện của cậu mình nghĩ hẳn là không có vấn đề gì lớn.”

Diêu Viễn lại bác bỏ, “Bà mình lớn tuổi rồi, sức khỏe vẫn luôn không được tốt, mình không dám đi xa.”

“Vậy là cậu định học lên tiến sĩ ở Giang đại?”

“Ừ, mà hình như cậu với Tôn Văn Tôn giáo sư rất thân phải không?”

“Ha ha, vị mỹ nữ này biết thừa rồi còn hỏi, cậu muốn làm học trò của bà ngoại mình à? Bà tuy rất có tiếng nhưng vô cùng nghiêm khắc, đối với học trò yêu cầu cũng rất cao, ăn đủ đau khổ luôn, cậu xem, đến ngay cả mình cũng phải trăm cay nghìn đắng chạy ra ngoài rồi đây.”

“Hai năm trước mình may mắn được nghe Tôn giáo sư diễn thuyết một lần, đối với danh tiếng của bà ở lĩnh vực nghiên cứu văn học trong nước rất khâm phục, cũng thực kính nể những cống hiến kiệt xuất của bà cho sự nghiệp văn hóa Trung Quốc.”

“Tiểu Viễn, chúng ta mới hơn nửa năm không gặp cậu thật đúng là càng ngày càng biết ăn nói năng nề rồi. Được, mình sẽ giúp cậu mở lời với bà cho. Có điều vẫn phải nói, với điều kiện của cậu bất kể là làm học trò của Tôn giáo sư hay là xin nhà nước cử đi du học đều không thành vấn đề. Cái mình tò mò chính là cậu vốn trở về là để đi làm, tại sao bây giờ lại tính toán đến chuyện này vậy?”

Diêu Viễn khựng lại, sau một lát mới tiếp tục gõ chữ: “Muốn nâng cao nghiệp vụ một chút thôi.”

Diêu Viễn cuối cùng vẫn liên hệ với Tôn giáo sư, bây giờ trong ngành có rất nhiều kẻ hữu danh vô thực, cái Diêu Viễn muốn lấy được là một học vị đúng nghĩa kia. Cô yêu văn học, hồi nhỏ nơi hay lui tới nhất chính là thư viện nơi mẹ làm việc, về sau đi học thì chuyển thành thư viện trường. Từng bước, cô cuối cùng cũng coi như không đi vào con đường “Đi một bước hạn một bước”, chỉ có điều văn học Trung Quốc dài rộng tinh thâm, rút đại 100 trong 5000 năm cũng đã có đủ người nghiên cứu rồi. Chọn giáo sư hướng dẫn lúc này đương nhiên mới là từ phía cô mà thôi, còn phải chờ xem Tôn giáo sư quyết định thế nào nữa.

Khoảng thời gian này, Diêu Viễn đem tất cả tinh lực đặt hết vào việc nâng học vị, cho nên hôm nọ lên lớp thiếu chút là mệt tới ngất đi trên bục giảng, cô phải nhắm mắt hít thở một lúc mới có thể giảng tiếp. Môn của Diêu Viễn là tự chọn, năm ngoái còn may chương trình học đều được xếp vào ban ngày, năm nay có hai ngày cô phải lên lớp buổi tối khiến lịch làm việc và nghỉ ngơi trở nên rất hỗn loạn, mỗi lần tan ca về nhà bản thân cũng phải học tiếp rồi xem tư liệu đến khuya. Cô thừa nhận mình đúng là đang liều mạng, nhưng không dừng lại được, bởi con người dễ cứ rảnh rỗi dễ đắm ra suy nghĩ miên man.

Hôm nay tan lớp, cô vừa bước ra khỏi phòng học thì cửa sau có người gọi: “Cô ơi, chờ chút.” Diêu Viễn quay đầu, ra là Tẩu Na Thị Na. Đối phương chạy đến trước mặt cô, “Đại tẩu, heheh, em đến dự thính.”

Diêu Viễn nghe được tiếng “Đại tẩu” này, hơi nhũn mày nhưng cũng không nói gì, chỉ bảo: “Cậu không phải sinh viên trường này, sao...”

“Buổi tối rảnh không có việc gì làm, em nhờ bạn tìm hiểu lịch lên lớp của Đại tẩu. Đại tẩu giảng bài kỹ thật đấy! À mà, vừa nãy sau lưng em có thằng nhóc nói Đại tẩu dễ tọc tén nhìn cũng rất giống một thằng nhóc, ha ha ha ha.” Cậu ta trái một câu Đại tẩu phải một câu Đại tẩu, Diêu Viễn nghe tới trong lòng khó chịu, cũng để tránh bị sinh viên đi qua đi lại nghe được, liền nói: “Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện đi”

“Được được, Đại tẩu gần đây đã rất lâu rồi không online, lão Đại cũng thế, không có hai người mọi người đều mất vui. Ôn trường lão cũng y xì, cách đến mấy ngày mới lên một lần, buồn muốn chết.” Tẩu Na Thị Na báo cáo một lượt tình hình trong [Thịnh Thế], có điều Diêu Viễn lại không mấy tập trung,

đi đến cổng sau của trường thấy quán trà sữa nhỏ còn mở liền hỏi: “Cậu muốn uống chút gì không?”

“Sao có thể không biết xấu hổ để Đại tẩu mời mãi vậy được? Lần này em mời chị đi, Đại tẩu chị uống gì?” Nói xong chạy lên trước. Diêu Viễn đi qua nói: “Nước chanh nóng, để chị trả được rồi.” Cô không quen để “sinh viên” trả tiền, tuy rằng mình so với Tẩu Na Thị Na cũng chỉ hơn có 3 4 tuổi.

Diêu Viễn trả tiền xong, Tẩu Na Thị Na luôn mỉm cười cảm ơn, cô không nhịn được buồn cười, “Được rồi được rồi, cậu không phải cũng nên về trường rồi sao?”

“Đại tẩu phải về à?”

“Ừ.”

Tẩu Na Thị Na miễn cưỡng tạm biệt Diêu Viễn, trước khi đi còn hỏi cô khi nào thì lại online.

“Gần đây tương đối bận.”

Tẩu Na Thị Na đi rồi, Diêu Viễn đứng bên đường bắt xe, buổi tối cô không dám đi một mình, mà đường về nhà cô qua 8 giờ tối là không còn xe buýt nữa, may mà gần, đi taxi cũng không phải rất đắt, mỗi tuần qua lại hai lần vẫn còn chấp nhận được.

Diêu Viễn ngồi lên taxi, xe liền nhanh chóng lăn bánh trên con đường cái đèn vàng u ám, khi nhìn thấy nơi nào đó lại không khỏi bồn thần. Trên đường về không biết cô đã nhớ lại chuyện kia bao nhiêu lần, đều không nhớ nổi dáng hình anh lần đầu tiên gặp gỡ, chỉ nhớ được giọng điệu tệ hại của người kia. Trước đây mỗi lần hồi tưởng đều cảm thấy người này rõ ràng tính tình chẳng ra sao, trước mặt cô lại cứ ra vẻ quý ông vừa khiến cô buồn cười, cũng có chút cảm động. Mà hiện giờ chỉ cần nghĩ tới anh, trong lòng lại tựa như bị một cây gai nhỏ sắc nhọn đâm từng nhát từng nhát, không phải rất đau nhưng cũng không thể làm ngơ được.

Kỳ thực ngay chính cô cũng không biết mình rốt cuộc thích anh ở điểm gì. Dường như từ khi còn chưa hoàn toàn hiểu rõ cô đã vô thức sa vào vòng tay anh, sau đó hết thảy đều tới một cách vô cùng tự nhiên, thương anh, tin tưởng anh, ý lại anh.

Có điều dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được cuối cùng lại có kết quả như vậy.

Tình cảm quả là một con dao hai lưỡi, khi tốt đẹp có thể khiến người ta như rơi vào hũ mật, nhưng một khi tan nát rồi, không như ý nữa liền vô nát tâm can, khiến người ta đau thấu xương.

Diêu Viễn cũng biết, cô không thể lại để mình sa vào những cảm xúc tiêu cực kia, cô phải thoát ra khỏi vũng lầy đó, nửa năm này cứ coi như một giấc mộng, tỉnh lại mọi chuyện liền sẽ trở về với quỹ đạo ban đầu.

Cho nên cô lại một lần nữa nhắc nhở chính mình phải phấn đấu, phải cố gắng, không thể để cha mẹ trên trời mất mặt.

Trong khi Diêu Viễn còn đang tự động viên bản thân, Giang An Lan bay đi Mỹ, một mặt là để đưa em trai Giang Kiệt đi nhập học, mặt khác anh có mấy lời muốn nói rõ với cha anh, Giang Văn Hoa.

Giang Văn Hoa cùng vợ hai ngụ ở Washington, tuy đã ngoài 50 nhưng thân hình vẫn cao lớn, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, nếu nói về tướng mạo, hiển nhiên Giang An Lan di truyền từ mẹ nhiều hơn, nhưng là tính khí cùng cách làm người, Giang An Lan lại rất giống cha, đều không thích nhiều lời, dứt khoát lưu loát, cho nên hai người vừa thấy mặt là vào việc luôn, không lời thôi. Lại nói, quan hệ của Giang An Lan cùng cha cũng không phải là đặc biệt thân mật, chủ yếu là bởi vì Giang An Lan từ nhỏ đã sống cùng ông bà, mà Giang Văn Hoa cũng không phải kiểu người am hiểu chuyện biểu đạt tình cha con.

Giang Văn Hoa nghe con trai nói xong, nhíu mày, “Con muốn đổi sang họ mẹ?”

“Vâng.”

“Vi con bé kia?”

Giang An Lan không hề ngạc nhiên khi cha anh biết chuyện, “Coi như là vậy.”

Giang Văn Hoa chậm rãi thở hắt ra một hơi, “Ta không đồng ý. Thứ nhất, con làm như vậy không nói ba, ông nội bà nội bên kia con định thế nào? Thứ hai, con bé kia vì Giang gia chúng ta mà mất đi song thân, cho dù con sửa lại họ Giang, về bản chất Văn Hân vẫn là chú của con mà thôi.”

Giang An Lan bình tĩnh nói: “Con biết, nhưng con không có cách nào khác.”

“Xăng bậy.” Giang Văn Hoa rất hiếm khi nổi giận với đứa con lớn này, ông đứng dậy, thấy bà Giang nghe được âm thanh từ thư phòng đi ra liền khoát khoát tay, “Không có việc gì đâu, em cứ đi vào đi.” Mẹ Giang kiệt nhẹ giọng: “Có chuyện gì anh từ từ nói với An Lan.” Rồi lại xoay người vào thư phòng.

Giang An Lan cũng đứng lên, “Ba, con cũng không phải tới để xin ý kiến của ba, con chỉ muốn thông báo thôi. Về phần đổi họ chuyện này con đã đề cập với ông rồi. Giang gia hậu duệ đông như vậy, thiếu con cũng chẳng sao, nhưng bên mẹ chỉ có mình con mà thôi.”

“Cái gì gọi là Giang gia thiếu con cũng chẳng sao? Sau này của ta Giang Văn Hoa hết thảy đều sẽ là của con, con đi đổi họ thì còn ra thể thống gì!”

“Sân nghiệp của ba có thể giao cho Giang Kiệt.”

“Phần của Tiểu Kiệt ba đương nhiên sẽ cho nó, nhưng con mới là người thừa kế của ba. Được rồi, đề tài này dừng lại ở đây. ba không phản đối chuyện con và con bé kia, nhưng đôi họ thì ba không cho phép, ít nhất trước khi ba chết con nghĩ cũng đừng nghĩ nữa!”

Tâm trạng của Giang An Lan cũng không tốt lắm, nhưng trên mặt vẫn rất điềm tĩnh, “Con nhất quyết đôi họ.”

“Mày không có não như vậy từ bao giờ? Đôi họ là mày chắc chắn sẽ theo đuổi được con nhóc kia hay sao?” Giang Văn Hoa tức đến đỏ mặt tía tai, người đàn ông luôn ít nói nghiêm túc này, cho dù trên thương trường bị ám hại cũng không đến mức làm cho ông phát hỏa như vậy. Giang Văn Hoa tuy rằng gần mười mấy năm đa số thời gian đều ở Mỹ, nhưng quan niệm truyền thống Trung Quốc vẫn ăn sâu bén rễ trong ông, việc con trai muốn đôi họ với ông mà nói là tuyệt đối không thể dung thứ. Nếu là từ đầu đã mang họ mẹ thì không nói, giữa đường đôi họ, Giang Văn Hoa ông còn chưa tân tiến như vậy đâu!

Giang An Lan xác thực không ngờ phản ứng của cha mình lại lớn như vậy, anh biết sẽ khó khăn, nhưng vẫn nghĩ còn có thể dàn xếp được. Hiện tại cha anh tuyên bố việc này không cho phép thương lượng, anh có thể mặc kệ, nhưng anh cũng không hề muốn gây chuyện không hay với người nhà, bởi vì điều này đối với thứ anh muốn không có ích gì, nói không chừng ngược lại sẽ biến khéo thành vụng. Anh bây giờ một bước cũng không dám đi nhầm, anh sợ, sợ sai rồi thật sự sẽ rất khó sửa chữa.

Giang An Lan ở lại Mỹ một thời gian để giải quyết việc công ty, chờ anh về nước thì đã là cuối tháng 4, khoảng thời gian này tâm tình của anh cũng đã nguôi đi phần nào, bởi vì anh đã biết rõ mục tiêu của mình, chỉ cần kết quả cuối cùng được như anh mong đợi, vậy anh không để tâm chút khúc chiết trong quá trình, cho dù những khúc chiết này khiến huyết Thái Dương của anh co giật đến phát đau.

Giang An Lan chống trán, day huyết Thái Dương. Lần này là Lý Cao đến đón anh, vì cảm giác được gần đây sắp nặng trĩu tâm sự, cho nên nói nhiều như hán từ đầu đến cuối cũng không mở miệng mấy, mãi cho đến nhìn thấy người ngồi phía sau rút lọ thuốc từ trong túi ra mới lấy một chai nước khoáng còn chưa mở nắp đưa anh, “Nếu thấy không thoải mái chỉ bằng về nhà nghỉ ngơi trước, đừng về công ty vội?”

Giang An Lan nhận lấy nước uống thuốc, “Chưa chết được.”

Thông thường Giang An Lan khi nói lời này, ý tức là anh đã rất mất kiên nhẫn rồi, Lý Cao được vừa rồi bị tăng khối lượng công việc cũng không dám nhiều lời nữa.

Đến công ty, Triệu Tử Kiệt tới nghe anh họ thuật lại tình hình bên Mỹ xong liền lập tức nói: “Vây em đi chỉnh lý các thứ rồi E-mail xác nhận với bọn họ.” vừa muốn ra ngoài nghỉ tới cái gì lại quay lại đưa Ipad trên tay cho Giang An Lan, “Năm ngoái anh nói muốn mua xe đúng không? Xem thử này hai chiếc thế nào? Lexus is250c hình thức trang bị em cảm thấy đều rất OK, có điều hơi ăn xăng, còn có cái BMW 1 series M, không có gì đặc biệt xuất sắc nhưng tính năng cũng coi như OK.”

Giang An Lan nghe Triệu Tử Kiệt nói mới nhớ ra đúng là có chuyện này. Hôm đó cùng Diêu Viễn vào viện truyền nước, nghe Triệu Tử Kiệt gọi đến mấy cuộc trình bày công việc xong anh thuận miệng bảo cậu ta xem thử mấy loại xe con thích hợp cho phụ nữ lái. Giang An Lan lúc này lại day day trán, “Cứ đi đi, tôi xem sau.”

Triệu Tử Kiệt liền lui ra ngoài.

Giang An Lan nhìn mấy chiếc xe trên Ipad, cuối cùng có chút ảo não khóa màn hình lại.

Đêm đó anh nằm mơ, mơ thấy bộ dáng 18 19 tuổi của Diêu Viễn ngồi bên hồ cười thật vui vẻ. Ngày nghỉ đêm mơ, lời này quả không sai. Giang An Lan tỉnh rồi cũng không thể ngủ lại được, cầm điện thoại xem thời gian thì đã hai giờ, bên ngoài lặng ngắt, bỗng trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ khiến nhịp tim anh dần dần tăng nhanh. Anh cầm di động, nghĩ nếu như lúc này gọi điện thoại cho cô, không, chỉ nhắn tin thôi thì có thể coi như nửa đêm tỉnh mộng, ý thức không tỉnh táo mới làm, à... anh lúc này còn không phải là nửa đêm tỉnh mộng hay sao...

Giang An Lan cười khổ, cuối cùng cũng không gửi đi.

Hai ngày sau Ôn Trùng đến Bắc Kinh, hẹn hò Giang An Lan bị người ta cự tuyệt, đành phải lấy lui làm tiến hẹn Lý Cao đi ăn. Nhắc tới Giang An Lan, Ôn Trùng nói: “Hắn cùng Đại tẩu hình như có vấn đề rồi, cho nên thời gian này cậu nên tránh tiếp xúc với Giang thiếu đi.”

Về phần nguyên nhân, Ôn Trùng cũng không rõ.

“A? Xảy ra vấn đề gì? Tôi gần đây bận muốn chết, chẳng có thời gian online... Thảo nào thảo nào dạo này boss khủng bố như vậy.” Lý Cao không biết gì còn kinh ngạc, “Tàu từ hán không phải là loại người đứng núi này trông núi nọ, mà sếp thì càng không thể nào rồi.”

Ôn Trùng cười cười, “Đúng, người như An Lan trong lòng tuy rằng chán muốn chết, nhưng nếu như hắn nhận định ai rồi thì nhất định chỉ có người đó thôi.”

Chớp mắt đã đến tiết Thanh Minh, Diêu Viễn vẫn như năm ngoái cùng chị họ đi tảo mộ với bà, ở trước mộ cha mẹ đốt tiền giấy, khấn đầu.

Quét xong mộ cùng ngày, Diêu Viễn và Diêu Hân Nhiên ăn xong cơm tối liền trở về thành phố, bởi vì Diêu Hân Nhiên không chịu được phụ huynh đến nghỉ Thanh Minh cũng không tha, muốn lôi cô đi mai mối. Lúc Diêu Hân Nhiên khởi động xe bác gái còn chưa nói hết: “Đứa nhỏ này sao lại như vậy? Mẹ đưa đi xem mắt đều là vì muốn tốt cho mày, mày xem lớn từng này rồi cứ điên điên khùng khùng không biết chừng mực, không tìm đối tượng đi thì

còn ra cái gì nữa? Vẫn là Viễn Viễn ngoan, tìm được đối tượng tốt. Viễn Viễn khi nào thì dẫn thằng bé kia về nhà ăn cơm? Bà hỏi mấy lần rồi đấy...”
Điều Hân Nhiên cuống quýt cắt ngang, “Được rồi được rồi, mẹ, bọn con đi đây, mẹ nói với bà và ba một tiếng, khi nào nghỉ bọn con lại về.” Nói xong thừa lúc bác gái còn đang bắt mẩn phóng đi như một con gió.

Trên đường, Điều Hân Nhiên cảm khái không thôi, “Tuổi hơi lớn hơn một chút, không kết hôn thì là sai lầm? Bây giờ là lúc nào rồi? Thiệt là.” Thấy người bên cạnh một mực im hơi lặng tiếng, không khỏi hỏi: “Đang suy nghĩ gì đấy? Đây, mỹ nữ, hỏi em đây.”

Điều Viễn bị gọi hồn, “À, không có gì...”

Cô nhớ anh thôi.

Một tuần sau, Điều Viễn thi lên tiến sĩ vòng thứ nhất, sau hai ngày là thi vòng hai cùng kiểm tra sức khỏe. Thời gian thi liên sát đúng là không cho người ta kịp thở, có điều như vậy cũng tốt, dao sắc chặt đay rồi, đau một lần rồi thôi. Điều Viễn coi như là nước tới chân mới nhảy, bởi vì trước đây cô cũng chưa từng nghĩ tới muốn thi, gần hai tháng này chạy nước rút không biết có qua được không, điểm sáng duy nhất của Điều Viễn chỉ là nền tảng của cô khá vững mà thôi.

14.2

Phải đến cuối tháng 5 mới có kết quả thi, cũng tức là từ giờ đến lúc đó rất rảnh. Trước đây thần kinh Điều Viễn vẫn luôn bận tới căng cứng, đột nhiên thả lỏng ngược lại lại có chút mờ mịt. Thi vòng hai xong đúng vào cuối tuần, Điều Viễn ở nhà không biết làm gì liền vô thức nhấn vào biểu tượng [Thịnh Thế].

Nhân vật Nhược Vi Quân Cố hiện lên Điều Viễn lại cảm thấy có chút xa lạ, sau đó là rất nhiều tin nhắn ập đến khiến tiếng chuông báo reo không ngừng. Điều Viễn không đọc cái nào, toàn bộ tắt sạch, vừa định thoát thì lại có một tin nhắn mới.

Ngao Thị Thương Khung: “Đại tẩu? ! Rốt cuộc cũng login rồi! !”

Sau đó liên tiếp hai ba tin nữa.

Á Tế Á: “Quân tỷ tỷ? ! Thật sự là tỷ? ! Ta còn tưởng mình hoa mắt !”

A Di: “Quân tỷ tỷ! Nước mắt lưng tròng huhu~! Ta cứ nghĩ tỷ không chơi nữa!”

Hoa Khai: “Tiểu Quân, qua đây.”

Doreamon: “Quân tỷ lại hiện thân trên kênh bang phái rồi! Quả nhiên... huhu~!”

Điều Viễn đọc những dòng trên trông mắt đỏ hồng, những người này tuy trong hiện thực tiếp xúc không nhiều, lại luôn cho cô cảm giác ấm áp như người thân. Cô đơn giản gửi đi một chữ: “Cám ơn.” Phía dưới tiếp tục nhảy ra một đồng tin nhắn khác.

A Di: “Tiểu Quân, ôm~!”

Điều Viễn liền “Ôm lại”.

Hoa Khai: “Tiểu Quân, rảnh thì đến tiệm hoa chơi đi, cậu cái đồ vô lương tâm, chỉ nhánh khai trương rồi liền mất hút. Đạo này quá bận, cứ chờ hết năm thì ngay cả tiết nguyên tiêu, lễ Valentine, ngày Quốc tế Phụ Nữ, tiết trồng cây, tiết Thanh Minh, mình đều sẽ đến tận trường bắt người!”

A Di: “Quân tỷ tỷ, tỷ về sau đừng vô duyên vô cớ chơi trò mất tích nữa, trái tim bé nhỏ của người ta chịu không nổi loại đả kích này đâu! Dù thế nào tụi em cũng đứng về phe tỷ mà.”

Điều Viễn có hơi thắc mắc: “Hả?”

Á Tế Á: “Bọn em bỏ đồng minh với Thiên Hạ Bang rồi.”

Doreamon: “Là bang chủ làm, heheh, quá trâu bò.”

Điều Viễn hiểu ra, trong lòng dao động: “À.” Một lát sau nói: “Tỷ out trước đã, khi nào rảnh lại lên.”

Á Tế Á: “A? Nhanh thế?”

A Di: “Đành thế, nhưng nhớ phải quay lại đó.”

Điều Viễn định thoát hẳn thì nhận được thêm tin nhắn.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Online rồi?”

Điều Viễn thờ người ra một lúc, cuối cùng vẫn thoát khỏi trò chơi.

Thời khắc đó, biểu cảm trên mặt Diêu Viễn quả thực như là sắp khóc đến nơi .

Trong game không ít người biết Diêu Viễn làm ở trường đại học Giang Ninh, nhưng ngoại trừ Tầu Na Thị Na cùng Quân Lâm Thiên Hạ, cũng chưa có ai đến tìm cô. Nhưng mà hôm nay Diêu Viễn lại gặp được một người bạn ảo, người nọ giữa trưa đứng ở cổng chính nơi cô làm việc khiến ai đi qua cũng phải liếc anh ta một cái.

Người nọ cao lớn tuấn lãng, cằm khê ngếch lên, toàn thân trên dưới lộ ra khí khái đường hoàng nhiệt tình, nhưng hấp dẫn ánh mắt người ta nhất chính là chiếc T-shirt trắng có dòng chữ màu đỏ mà anh ta mặc trên người : Ta tìm Nhược Vi Quân Cố.

Lại còn viết rất đẹp.

Vô số nữ sinh cô ý cười đùa đi qua trước mặt người nọ, vừa nhỏ giọng bàn tán vừa không quên len lén đánh giá vị soái ca này.

Diêu Viễn nhìn thấy một màn này lập tức tròn tròn mắt, đồng nghiệp bên cạnh không khỏi vui vẻ, “Ai vậy? Nhược Vi Quân Cố là cái gì? Thanh niên bây giờ thật đúng là không sợ ánh mắt người ngoài, cái gì cũng làm được.”

Mặc kệ hần là ai, Diêu Viễn tự nhiên tuyệt đối không thể vút hết mặt mũi đi được, đang định theo đồng nghiệp lảng lảng rời đi, T-shirt nam đột nhiên nhìn về phía này híp híp mắt, cuối cùng lấy một cổ khí thể kinh người chạy tới, chuẩn bị đến gần cô thì “bẹp” một tiếng quỳ luôn xuống.

Mọi người, bao gồm Diêu Viễn tròn mắt há mồm, một giây sau Diêu Viễn liền nghe được T-shirt nam chửi mát khê nửa một tiếng: “Thế quái nào mà tron thế? !”

Diêu Viễn không biết nói gì hơn, tời qua mưa, đoạn đường này lại có chút dốc thoải, chạy huỳnh huých như hần mà không ngã thì đúng là có lỗi với trời đất. Ấc, trọng điểm là tiên sinh anh có thể bỏ dậy rồi nói tiếp được không? Cục diện này quá dễ làm cho người ta hiểu lầm.

Quả nhiên Diêu Viễn nghe được chung quanh có người bàn tán .

“Đó là giáo viên trường mình?”

“Có người cầu hôn cô ấy sao?”

“Người kia sắc mặt khó coi thật.”

“Cô ấy không đồng ý à?”

Mất thấy cứ tiếp tục như vậy quần chúng nhất định đều sẽ xuyên tạc thành một vở bạc tình nữ cùng cuồng đại nam, Diêu Viễn bất đắc dĩ đành kéo người đang một mực quỳ trước mặt mình đứng dậy..

Mà lúc này bên lề đường đối diện trường học, trong một chiếc xe vừa dừng lại không lâu, Giang An Lan nhìn một màn này, biểu tình trên gương mặt bao phủ nơi tranh sáng tranh tối có vẻ thâm trầm khó tả.

Bên này Diêu Viễn vừa kéo người đứng dậy đã muốn chạy đi, người đàn ông vừa nhe răng tròn mắt vừa xoa đầu gối lại đưa tay giữ cô lại, “Cô là Nhược Vi Quân Cố sao?”

Diêu Viễn ngẩn ra, quyết đoán lắc đầu, “Không phải.”

“Cô chơi game online không?”

Diêu Viễn bình tĩnh tiếp tục lắc đầu, “Có nghe nói một chút nhưng rất ít chơi.” Ít nhất thời gian gần đây cô đều không chơi.

“ĐỪNG có gạt tôi, tôi biết chính là cô!”

Đồng nghiệp bên cạnh Diêu Viễn nghi hoặc nhìn, cô cũng chỉ có thể cười nói: “Bạn tôi nói đùa đấy.” Sau đó bảo các đồng nghiệp đi ăn trước, chờ bọn họ đi rồi mới nhìn về phía T-shirt nam, “Xin hỏi anh là?”

Người nọ xoa đầu gối đến nửa ngày cuối cùng cũng ngừng lại, đứng thẳng người báo ra đại danh, “Diệt Thế Thần Uy.”

Diệt Thế Thần Uy? Chính là tài khoản lần trước muốn mua lại Nhược Vi Quân Cố, cuối cùng bị cô từ chối?

Người này hần sẽ không thật sự chỉ vì bán mua một tài khoản game không thành mà đến tìm cô gây phiền toái chứ? Chắc là không rảnh như vậy chứ?

Nhưng Diêu Viễn vẫn cẩn thận nhìn anh ta.

Đối phương ngược lại chỉ nhìn cô một lát rồi ha hả cười, nói: “Không phải căng thẳng, mỹ nữ, tôi mời cô ăn cơm.”

Diêu Viễn vừa muốn từ chối đối phương lại nói: “Cô nếu không theo tôi đi, tôi sẽ nói luôn tại chỗ là đến cầu hôn , chẳng nào quỳ cũng quỳ rồi.”

Quá gian trá...

Điều Viễn thấy người xung quanh cũng không ít đành gật đầu, “Đi thôi.” Cô chỉ muốn mau chút rời khỏi nơi này.

Điều Viễn dẫn theo Diệt Thế Thần Uy chọn bữa một quán ăn gần trường, đôi phương cũng không để tâm, theo cô đi vào vừa ngồi xuống liền nói: “Tiểu tử Quân Lâm Thiên Hạ âm hiểm kia bây giờ ở đâu?”

Điều Viễn hơi kinh ngạc rồi từ từ phản ứng lại, người trước mặt này có lẽ tìm cô chỉ để dò hỏi tin tức của người nợ mà thôi, “Không biết, lâu lắm rồi tôi cũng không liên hệ với anh ấy.”

“Gi? Tôi thấy hần dính cô lắm mà, lẽ nào chia tay rồi?” Nói xong, Diệt Thế Thần Uy lại vô cùng vui vẻ nói, “Có điều nếu như hai người các người chia tay thật thì phải chúc mừng cô, như vậy sẽ không bị hần đầu độc hãm hại ! Cô không biết bản tính tên kia đâu, âm hiểm vô cùng, rõ ràng là cướp bạn gái của tôi còn nói hần không có, tôi tìm hần đầu một đôi một, hần lại đều cho thủ hạ ra đối phó, còn lấy số lượng ra đàn áp! Đại thần con khi khô, thật quá không biết xấu hổ .”

Điều Viễn nhấp một ngụm trà phục vụ vừa mang lên, “Anh cùng anh ấy có quan hệ, hần nên đi tìm anh ấy mới đúng.” Bất kể là ở trong trò chơi hay trong hiện thực.

Diệt Thế Thần Uy vừa nghe lời này liền tức giận bất bình, “Ông đây không tìm được hần! Cô có biết tìm ra cô tốn bao nhiêu tiền không? Còn bắt chấp tất cả bay tôi! Ôi... kết quả cô cùng tên kia cũng giải tán , vốn còn muốn lợi dụng một chút, dụ rấn ra khỏi hang .”

Điều Viễn nghe xong khòe miệng giật giật, hần lại nói: “Cô có số điện thoại của hần không? Cô xem, cô bây giờ cũng bị hần vút bỏ rồi, trong lòng nhất định thực khinh bỉ phải không? Cô cho tôi cổ của hần, nếu biết nhà hần ở đâu thì càng tốt, cô cung cấp manh mối cho tôi, tôi đi tìm hần tính sổ, yên tâm, tôi tiện thể sẽ báo cả thù cho cô luôn.”

Tuy rằng hai người đã “Chia tay”, nhưng bảo vệ anh hình như đã trở thành bản năng của cô rồi, “Tôi cũng không rõ.”

Diệt Thế Thần Uy vừa nghe liền nổi giận: “Cũng đúng, không trách cô, hần trong trò chơi đi đông đưa con gái nhà người ta cũng đều không nói hần làm gì , càng đừng nói điện thoại . Tôi chỉ muốn cho hần vài đập xả giận mà sao lại khó như vậy chứ?”

Điều Viễn nghĩ tới cách đây không lâu đọc được một mẩu tin tức, 4 9x chơi LOL bị hỏ, không quản ngàn dặm bay đi tìm đánh đồng đội. Quả nhiên người chơi game đến tẩu hỏa nhập ma rất nhiều.

Kỳ thực nhìn ở góc độ nào đó mà nói, cô cũng coi như là tẩu hỏa nhập ma phải không?

Bữa cơm này Điều Viễn chỉ uống chén trà rồi đi thẳng.

Diệt Thế Thần Uy thấy cô thật sự không muốn cùng mình ăn cơm, cũng không miễn cưỡng nữa . Nhưng trước khi Điều Viễn đi anh ta khẳng khái xin số điện thoại, sau đó dúi cho Điều Viễn danh thiếp của mình, “Tôi thấy cô cũng không tệ, về sau trong game bị ai bắt nạt cô cứ gọi cho tôi.”

Trang Tiểu Uy, Sơn Tây XX, Tổng giám đốc công ty than đá. Điều Viễn bước ra khỏi nhà hàng liếc qua tấm danh thiếp một cái, không khỏi vừa cười vừa khẽ lắc đầu.

Cô vừa tính quay về căn tin trường ăn cơm thì sau lưng có một người phục vụ chạy theo, “Bạn chị bảo đóng gói cho chị mang về ạ.”

Trang Tiểu Uy?

Nhưng một giây sau Điều Viễn liền thấy trong túi phía trên cùng có một hộp trái cây cắt sẵn, bên trong đều là loại cô thích, mơ hồ nghĩ tới điều gì bèn nhủ mày, sau đó cầm túi chậm rãi quay về làm việc.

Điều Viễn cuối cùng vẫn gặp được Giang An Lan. Đêm hôm đó cô đứng dậy đi ra phòng khách rót nước uống, đi qua cửa sổ liền thấy dưới lầu có người đang đứng, anh mặc chiếc áo len đơn bạc, mắt nhìn về phía trước, trên tay kẹp một điếu thuốc. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh hút thuốc, khói lửa lập lòe trong buổi tối đầu xuân trông đến hiu quạnh.

Điều Viễn nhìn một lát rồi trở về phòng, cũng quên cả uống nước gửi tin nhắn cho anh: “Anh về đi.”

Mãi một lúc lâu anh mới đáp lại: “Ừ.”

Điều Viễn không ra xem anh có về không, chỉ trốn trong chăn, yên lặng đếm cừu.

Ngày hôm sau, Điều Viễn nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ, có điều người gọi cũng không xa lạ gì, chính là người cùng cô có duyên gặp một lần Diệt Thế Thần Uy Trang Tiểu Uy. Điện thoại vừa thông anh ta liền không khách khí nằng nỏ , “Quân Lâm Thiên Hạ quá gian ác, dám dùng ám chiêu! Tôi hẹn hần trên mạng giao đầu một đôi một, vốn không ôm hi vọng , kết quả hần tự nhiên đồng ý, nói mình cũng đang ở Giang Ninh, tốt, thật sự là quá tốt ! Nói địa điểm, nói thời gian, kết quả đến muộn làm bọn tôi chờ cả nửa ngày không nói, lại còn để anh họ hần đến đón tôi, mình thì ngồi trong xe xem y hệt trong game chơi người khác! Chưa từng thấy ai không có phẩm hạnh, không có giới hạn như hần! Anh họ hần là cảnh sát, tôi mà ra tay chẳng hóa ra lại thành đánh lén cảnh sát à? Ông đây lớn từng này rồi chưa bao giờ uất ức như vậy, Quân Lâm Thiên Hạ thật sự không phải là người !!!”

“...”

“Cô còn ở đó không? Này này?”

“Ờ...”

“Tôi mắng Quân Lâm Thiên Hạ có hai câu, thiếu chút nữa bị mang lên đồn cảnh sát...” Anh ta chửi ầm lên một lúc, tổng kết lại là, “Tôi chưa gặp kẻ nào vô sỉ như Quân Lâm Thiên Hạ!”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Anh không tốt đẹp, nhưng tuyệt đối sẽ không phụ em

15.1

Kỳ nghỉ 1/5, Diêu Viễn đưa bà đi khám, lão nhân gia 2 ngày này bị tức ngực, cũng may kết quả kiểm tra cho thấy không có gì đáng ngại. Trên đường từ bệnh viện trở về, bà bỗng bảo tài xế taxi đỗ xe lại, “Bé con, bà cháu mình đi dạo đi.”

“Vâng.” Phía trước là nơi cha mẹ cô bị tai nạn.

Diêu Viễn đỡ bà chậm rãi đi, chuẩn bị tới giao lộ kia cũng là lúc một người đàn ông lướt qua.

Diêu Viễn vốn cúi đầu theo bản năng lại ngẩng lên, trong nháy mắt đó, cô gần như không thể tin nổi, bởi vì cô nhận ra người này, tuy rất mơ hồ nhưng cô nhận ra, mà người đàn ông nọ cũng dừng bước kinh ngạc nhìn hai người, nhưng rất nhanh liền khôi phục được phong thái của mình, sau đó gạt nhẹ đầu bước đi.

Diêu Viễn trừng mắt không nói gì, mãi cho đến khi bà hiền lành hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không, không sao ạ.”

Giang Văn Hàn, sao hắn lại đến đây? Là trùng hợp, hay là...

Giang An Trình đến đó chú hỏi: “Chú về khách sạn hay còn muốn đi đâu?”

“Về khách sạn thôi, nơi muốn đi chú đã đi rồi.” Giang Văn Hàn cười cười, “An Lan đâu?”

“Vẫn đang bên nhà bác nó ạ.”

“Thế à? Hôm nào chú cũng phải qua đó chào thầy Triệu một tiếng, bây giờ thư pháp của ông ấy hẳn là ngàn vàng cũng khó cầu rồi?”

“Vâng.”

“Dòng dõi thư hương, con trai Triệu Tử Kiệt thì không hun đúc được mấy, ngược lại An Lan lại có phong phạm đó hơn.” Giang Văn Hàn chậm rãi nói, “Hôm nay chú tình cờ gặp cô bé kia, nghe nói An Lan vừa ý nó?”

Giang An Trình hơi ngạc nhiên gạt đầu.

“Trùng hợp thật.” Giang Văn Hàn giờ tay day day mi tâm, cũng không nói thêm gì.

Đến khách sạn, Giang An Trình đi giúp chú làm thủ tục nhập cư, người nọ thì ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh, khí độ nho nhã, khi không cười không nói lại khiến người ta có cảm giác u buồn, tang thương. “Không ngờ việc kia đến bây giờ còn có thể hại đến người khác.” Giang Văn Hàn chống trán lẩm bầm. Nhớ lại cô bé vừa gặp khi đó chắc chỉ mới tám chín tuổi, thế nhưng còn có thể nhận ra ông, ngược lại bà cụ năm đó trên tòa án nguyên rủa ông gặp báo ứng, bị trời đánh lại không nhớ.

Giang An Lan sau đó nghe Giang An Trình chú đến rồi cũng chỉ ừm một tiếng tỏ vẻ đã biết. Giang An Trình ngồi cạnh em hỏi, “Có muốn tìm chú ấy nói chuyện một chút không? Hai người ở khách sạn cũng không xa nhau lắm.” Anh vốn định đưa chú vào khách sạn này, nhưng ngẫm lại vẫn là quên đi, nói cho cùng anh vẫn nghiêng về phía đứa em này hơn, đối với chú không nói tới bối phận, nhiều năm như vậy gần như mỗi năm chỉ gặp đúng một lần, cảm tình cũng dần phai nhạt.

Giang An Lan đảo mắt nhìn bản thiết kế nhà trên tay, “Nói gì bây giờ? Chú ấy rốt cuộc vẫn là người nhà, mà em nếu đã nhận định cô ấy thì nhất định sẽ làm cho mối tình này có kết quả.”

Giang An Trình nghe xong cũng không nói gì.

“Anh, căn nhà bên này anh giúp em để ý một chút, em muốn tranh thủ trước tháng 12 này làm xong tất tẩn.”

“Vội thế?”

Giang An Lan cất bản thiết kế đã xem xong đi, thần sắc bình tĩnh nói: “Xong sớm còn lấy vợ sinh con.”

Diêu Viễn bên này vừa chấp tới bác đã lái xe đến chỗ cô đón bà, trong nhà lại chỉ còn một mình, Diêu Viễn xem tv được một lúc phát chán đành phải vào thư phòng mở máy tính.

Lên QQ đọc tin nhắn, có một cái là của Jack cách đây nửa giờ, “Sư nương, khi nào chị mới online vậy? Em bị người ta đuổi giết thật đáng thương.”

Cô vốn không định trả lời, cuối cùng vẫn nhịn không được hỏi: “Ai giết?”

Jack trả lời rất nhanh, “Sư nương lên rồi? Em cũng không biết bọn họ ở đâu ra, giết em nhiều lần lắm rồi, nói bởi vì em là đồ đệ của anh cùng sư nương, cho nên...”

“Anh cậu đâu?” Cô hỏi câu này hoàn toàn là xuất phát từ phản xạ có điều kiện.

Có điều lại khiến cho ngón tay vị đang ngồi trước máy tính đăng nhập tài khoản của em trai khựng lại, “Đang bận.”

“À... thế để chị vào game.”

“Chờ chút, em bây giờ chưa muốn chơi lắm, sư nương chị em mình tán gẫu đi, chán quá.”

“Cũng được...”

“Chị đang làm gì đấy?”

“Thì nói chuyện với cậu chứ còn làm gì.”

Giang An Lan mỉm môi, khóe miệng cong lên đầy ý cười, “Video call với em có được không?”

“Ặc...”

“Không được sao?”

“Cũng không hẳn.”

Giang An Lan gỡ camera lắp trên màn hình xuống bỏ vào ngăn kéo, tính bơ gỡ, “Tiếc là em không có camera.”

Vì vậy liền trở thành video call một chiều, Giang An Lan nhìn thật lâu gương mặt trên màn hình máy tính. Cô cắt tóc lần trước anh ngồi trong xe đã thấy rồi, về phần mặt lại hình như hơi gầy “Sư nương đang giảm béo à?”

“Không mà.”

Diêu Viễn bỗng nghe thấy tiếng chuông di động vang lên, “Tiểu Kiệt, chị nghe điện thoại đã, chờ một chút.”

Giang An Lan nhìn cô đi ra chỗ khác nghe điện thoại, quay lưng về phía màn hình, thân hình nhìn qua đúng là rất gầy. Anh mở to âm lượng, mơ hồ có thể nghe được tiếng cô khe khẽ.

Anh thật sự quá nhớ cô .

Điện thoại là của Diêu Hân Nhiên, hẹn Diêu Viễn ngày mai cùng đi du lịch, người nọ lắc đầu, “Không đi, ngày lễ đi đâu cũng chen chúc.”

“Cơ quan chị tổ chức, được mang theo người nhà. Du lịch Cửu Trại Câu 5 ngày, xác định không động tâm sao?”

Diêu Viễn thật sự không có tâm tình đi ra ngoài, nhưng lại không muốn để chị họ nghĩ nhiều liền bảo đùa: “Nước ngoài thì đi, có khi vắng hơn một chút.”

“Ăn mày đòi xôi gấc.” Diêu Hân Nhiên cười mắng, sau lại hỏi, “Giới thiệu trai đẹp cho em nhé, là đồng nghiệp của chị, khi nào về sắp xếp cho hai người gặp mặt một lần, thế nào?”

Diêu Viễn toát mồ hôi, “Không cần đâu.”

“Đẹp trai lắm luôn, mày rậm mắt to, dáng người cũng thực OK...”

Diêu Viễn cắt ngang, “Chị, em không cần đẹp trai đẹp gái gì đâu.”

Điều Hàn Nhiên thở dài trong lòng, vì giá khởi điểm cao quá mà... Giang An Lan kia...

Điều Viễn cúp điện thoại trở lại trước máy tính, hỏi Jack: “Còn đó không?”

“Còn.” Giang An Lan gõ chữ, “Chị không cần anh nữa sao?”

Điều Viễn lập tức nói không nên lời, đứa nhỏ này...”À... chuyện của người lớn trẻ con đừng để ý.”

“Em không phải trẻ con.”

“Ít nhất vẫn là vị thành niên chứ?”

Giang An Lan cúi đầu khẽ cười, trong lòng tự nhủ, nếu lúc anh còn vị thành niên mà quen được em, sau đó để ý em, em bây giờ nhất định đã ở nơi anh có thể chạm tới rồi.

Tình yêu vốn là thứ khó tìm nhất, nhưng một khi đã dính vào lại trở thành thứ khiến người ta không thể dứt bỏ nhất.

Hai người lại hàn huyên một hồi, Điều Viễn cuối cùng nói muốn ra bờ biển đi dạo mới chào tạm biệt. Chờ cô tắt camera, Giang An Lan bèn đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn ra bờ biển bên ngoài. Khách sạn này, gian phòng này Điều Viễn cũng từng đến qua, còn ở đây ngủ trưa cùng anh.

Nói xem, trên đời này có phải thật sự tồn tại phép màu hay không? Vừa nhìn thấy cô anh đã nhớ đến phát điên, anh muốn gặp cô, không phải kiểu gặp trên mạng không thể chạm vào nhau kia, thế mà ngay sau đó cô liền muốn sang bên này.

Anh có thể gặp cô sớm một chút được không?

Tính nhẫn nại của anh đúng là không được tốt lắm.

Khi Điều Viễn ngồi xe buýt ra bờ biển sáng chiều đang vào lúc rục rờ nhất, từ ra Tết cô đã muốn quay lại nơi này.

Trên bờ biển có không ít người đang đi lại, đa số là du khách, đầu xuân gió biển thổi vào, dẫn theo chút hơi lạnh lạnh, rất thư thái. Điều Viễn chậm rãi đi về hướng Nam, nghỉ ngơi miên man tầm 20 phút thì trời tối dần, người cũng ít đi. Chỉ vài bước nữa là ngang qua khách sạn cao cấp nhất Giang Ninh, Điều Viễn đột nhiên dừng bước, đang muốn quay đầu đi vòng lại thì bỗng sau lưng có người đi tới giữ lấy cánh tay cô. Điều Viễn lập tức cả kinh quay đầu muốn hét ra, một giây sau liền bởi đã nhìn rõ người trước mắt mà quên mất cả động tác.

Anh dịu dàng gọi: “Tiểu Viễn.”

Đối với Điều Viễn mà nói, so với việc đột nhiên bị bắt lấy, lúc này đây nhìn thấy Giang An Lan còn làm cô hoảng hơn. Cái trước là kinh hãi, người sau, cũng không biết là cảm xúc gì.

“Anh...”

“Anh nói là trùng hợp, em tin không?” Anh từ nhỏ đến lớn đều ghét nói dối, hôm nay lại nói năng bậy bạ, Giang An Lan trong lòng âm thầm tự giễu.

Điều Viễn đương nhiên là không tin, mà Giang An Lan cũng không cho cô được bao nhiêu thời gian suy xét, duỗi tay liền ôm chặt lấy người trước mặt. Điều Viễn giãy giụa muốn thoát ra, anh dấn người cao lớn, tay chân thon dài lại dùng lực ôm khiến Điều Viễn cảm thấy mình như đang đắm vào bịch bông vậy, “Chúng ta không phải đã nói rồi sao?” Chia tay, không gặp nhau nữa.

Người đàn ông luôn lãnh đạm giờ phút này lại không nghĩ nhiều nâng cảm người trong lòng lên, cúi xuống khóa đôi môi hồng nhuận kia lại. Bọn họ hôn nhau đã hai lần, lần đầu như lọt vào trong sương mù, lần thứ hai lưu luyến triền miên, mà lần này, Điều Viễn chỉ cảm thấy như một dòng nước ấm áp. Điều Viễn thật sự yêu anh. Cô nhắm mắt lại, khô sở nghĩ.

Vài tia sáng cuối cùng trên bầu trời cũng dần tắt, chỉ còn lại vài ngôi sao thưa thớt điểm xuyết. Giang An Lan nhẹ nhàng vén tóc ngắn của cô ra sau tai, một đường từ khóe mắt hôn lên trên trán, “Anh yêu em, Điều Viễn.”

Điều Viễn vẫn không mở mắt, để anh tùy ý ôm.

Cuối cùng anh giúp cô bắt taxi, trả trước tiền, đọc địa chỉ cho tài xế rồi đóng cửa xe lại. Xe lăn bánh, cô ngoảnh mặt nhìn thân ảnh anh vẫn đứng lặng trong đêm tối, mãi không dời bước.

Sau hai ngày, Điều Viễn về quê với bà. Trưa hôm nay hai bác vừa ra ngoài liền có người đến nhà họ. Giang Văn Hàn đi đến cửa phòng khách, lúc này Điều Viễn đang cùng bà ngồi đó, cô ở bàn chăm bài, bà thì nằm trên ghế mây vãn về trăng hạt. Điều Viễn nghe được tiếng bước chân thì nhìn về phía cửa, một giây sau bỗng đứng bật dậy, tiếng vang khiến cho bà đang nhắm mắt cũng mở mắt ra quay đầu nhìn người ngoài cửa, lại quay đầu nhìn về phía cháu gái, “Là bạn từ xa đến thăm cháu à?”

Điều Viễn trừng mắt nhìn người họ, ông khẽ khom người với bà, nói một tiếng “Xin chào”, sau đó nói với Điều Viễn: “Tôi nghĩ cháu sẽ muốn ra ngoài nói chuyện hơn.”

Cô không muốn để người này vào nhà, cho nên nói với bà: “Bà, cháu ra ngoài một chút, bên ngoài lạnh, bà đừng ra.”

Giang Văn Hàn theo Diêu Viễn ra ngoài, đứng dưới một gốc lê đa trổ hoa, “Diêu tiểu thư, tôi đến đây là muốn nói cho cháu biết, dù cháu có hận tôi như thế nào, tôi cũng không có gì có thể bồi thường cho cháu được.”

Diêu Viễn ngơ ngác, sau đó liền hung hăng lườm Giang Văn Hàn, “Tôi cũng không còn gì để ông phá hoại nữa đâu, mời ông lập tức rời đi.”

Giang Văn Hàn hơi ngạc nhiên, sau đó thấp giọng cười khổ một tiếng, “Không, ý của tôi là tôi cũng chẳng còn gì, cho nên không có gì có thể bồi thường cho gia đình được...” Nhìn ánh mắt Diêu Viễn đầy chán ghét tức giận, Giang Văn Hàn cười nhẹ, “Cháu cho là tôi đang nói dối? Tôi cũng chỉ mong có vậy... Có câu vạn sự quay đầu chỉ là hư không, chưa quay đầu thì đều là mộng... Đáng tiếc, con ác mộng này kéo dài đã mười sáu năm, mà có lẽ sau này vẫn sẽ tiếp tục như vậy, đời này không thể tỉnh lại.”

Diêu Viễn không lên tiếng.

Giang Văn Hàn nói: “Tôi không phải đến cầu xin cháu tha thứ. Đời này của tôi đã sớm bị hủy hoại trong vụ tai nạn đó rồi, tha thứ hay không cũng chẳng thay đổi điều gì. Cô bé, tôi năm nay đã 45 tuổi rồi, 29 tuổi năm ấy ngồi tù, người yêu chờ tôi 3 năm, cô ấy nói chờ tôi ra tù thì kết hôn, nhưng cuối cùng năm đó lại đi mất. Sau khi mãn hạn tôi dùng mọi cách để tìm cô ấy, chỗ nào tìm được đều đi tìm hết, sau này mới biết cô ấy không phải đi rồi, mà là chết rồi. Cô ấy là phóng viên, chết ở San Francisco. Hiện giờ, tôi chỉ có hai bàn tay trắng, hoàn toàn không mong chờ điều gì nữa. Tôi đến đây chỉ là muốn nói với cháu những lời này, không muốn lại có người bởi vì lỗi lầm của tôi mà bị ảnh hưởng, phải chịu thương tổn không đáng có.” Mà có đôi khi, người sống kỳ thật chưa hẳn tốt hơn người chết. Giang Văn Hàn trong lòng nhàn nhạt nghĩ, có điều lời như vậy không thể nói ra được.

Một cơn gió thổi tới, từng mảnh hoa lê rơi xuống, người đàn ông tao nhã ngẩng đầu nhìn, khẽ cười một tiếng, “Cô bé, tôi nói hết rồi.”

Giang Văn Hàn ra về, lúc ông đi, Diêu Viễn nhìn thân ảnh người này dần dần tan vào trong bóng tối, trong lòng bỗng nảy sinh cảm giác tịch liêu khó hiểu.

Chờ Diêu Viễn xoay người lại thì đụng phải một đôi mắt già nua, “Bà, sao bà lại đứng trước cửa?”

“Trời tối rồi, bên ngoài muỗi nhiều, vốn định mời khách vào nhà nói chuyện...” bà chậm rãi thả bước đến trước cây lê kia.

Diêu Viễn mau chóng đỡ lấy bà, “Vâng, hẳn đã đi rồi, chúng ta cũng nên về thôi.”

Bà mỉm cười vỗ vỗ tay cháu gái, sau lại nhìn về phía cây lê, nói: “Cây này là ba con trồng lúc con mới sinh ra, bây giờ đã cao như vậy, con cũng trưởng thành rồi. Bà còn nhớ lúc con 3 4 tuổi, cây lê lần đầu tiên nở hoa, con chạy đến dưới tàng cây, nói còn chưa sôi đã bày đặt đọc thơ cổ, “Hốt như nhất dạ xuân phong lại- Thiên thụ vạn thụ lê hoa khai*”...”

*Trích trong bài “Bạch tuyết ca tống Vũ phán quan quy kinh” của Sầm Tham, mình dịch thơ là “Bỗng như một đêm gió xuân thổi- Ngàn vạn cây lê cùng đơm hoa”

Diêu Viễn mũi cay cay, duỗi tay nhẹ ôm cánh tay bà, thấp giọng gọi: “Bà ơi.”

Bà lại nói: “Viễn Viễn là đứa trẻ ngoan, không nên chịu khổ nhiều như vậy. Bà sớm chiều tụng kinh cũng chỉ cầu Bồ Tát một chuyện, chính là hi vọng con cùng Hàn Nhiên được mạnh khỏe, hạnh phúc.”

Diêu Viễn cố nén chua xót trong đáy mắt, cúi đầu khẽ trả lời một tiếng: “Vâng.”

15.2

Buổi tối Diêu Viễn trở về nội thành, xe của bác vừa đi, cô đang chuẩn bị vào nhà thì có người chạy tới, “Sur nương!” Đứng là Giang Kiệt.

Diêu Viễn kinh ngạc vô cùng, “Cậu sao lại ở chỗ này?”

“Em đến chơi, mẹ cũng đến.” Cậu ta quay đầu nhìn về phía sau lưng, cách bọn họ không xa có một người phụ nữ mỉm cười đi tới, nói với Diêu Viễn: “Diêu tiểu thư, có thể nói chuyện với cô một chút không?” Giọng nói vô cùng dịu dàng.

Diêu Viễn không khỏi nghĩ, 2 ngày này cô gặp người của Giang gia cũng nhiều thật.

Bọn họ cùng tới một phòng trà gần đó. Giang Kiệt vẫn luôn bám lấy tay Diêu Viễn, trái một câu chị phải một câu chị, mẹ cậu ta cũng không nói gì, chỉ hiền lành nhìn đứa nhỏ, thờ dãi với Diêu Viễn: “Em nó nghịch ngợm, cháu chớ để ý.”

“Không đâu ạ.” Diêu Viễn rất thích trẻ con, huống chi bộ dạng Giang Kiệt lại phản chấn như vậy.

Sau khi phục vụ mang trà lên, mẹ Giang Kiệt mới chính thức mở lời: “Kỳ thực lần này là ba An Lan để cô đến. Diêu tiểu thư, cháu có biết chuyện An Lan muốn đổi họ không?”

Diêu Viễn cau mày, lắc lắc đầu.

Mẹ Giang Kiệt thờ dãi, “An Lan vì cháu mà nói với mọi người trong nhà là muốn từ bỏ họ Giang, theo họ mẹ. Cha nó đương nhiên là không cho phép, nhưng An Lan đứa nhỏ này từ nhỏ độc lập tự chủ đã quen, kể cả cha không đồng ý nó vẫn có thể đi làm. Ông thì thương nó từ nhỏ, phạm là chuyện có

thể đàn xếp được đều nghe nó, nhưng chuyện này mà cũng chấp nhận. Cha nó mấy ngày nay đều ăn không ngon ngủ không yên, suy nghĩ thật lâu mới quyết định để cô đến nói chuyện với cháu, có lẽ còn có cơ hội xoay chuyển. Cha An Lan là người sĩ diện, cũng vì thế có người thừa kế sản nghiệp ông ấy dày công xây đắp cho nên dù thế nào cũng không chấp nhận được chuyện An Lan muốn sửa họ mẹ mới ra hạ sách này, để cô đến tìm cháu nói mấy câu. Cô bé, cô biết chúng ta đưa ra loại yêu cầu này thực ích kỷ, An Lan yêu cháu, nó vì cháu làm bất cứ việc gì đều là có lý do, nhưng có nhiều chuyện dù có lý hơn nữa cũng không nên làm, cháu thấy có phải không?”

Diêu Viễn nghe được tròn tròn mắt, nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào.

Đối phương lại nói: “Cháu có thể nói chuyện với nó một chút không? Chỉ cần nó không đòi họ, những chuyện khác đều có thể thương lượng mà.”

Diêu Viễn rút cuộc miễn cưỡng cười cười đáp: “Cô đại khái chắc cũng biết cháu là ai? Ý cháu là biết cha mẹ cháu là ai. Nếu cháu và An Lan yêu nhau, mọi người chẳng lẽ không lo lắng cháu có ý xấu sao?”

Trên mặt người phụ nữ dịu dàng nhả nhận lộ rõ sự thương tiếc, “Đối với chuyện của cha mẹ cháu chúng ta thực xin lỗi, nhưng cô biết cháu là cô gái tốt. An Lan chung tình với cháu, tiểu Kiệt thích cháu, An Trình qua điện thoại cũng từng đề cập với cô cháu rất hợp với An Lan, bởi vì cháu kiên cường, độc lập cùng hiểu chuyện hơn rất nhiều các cô gái khác.”

“Cháu không tốt được như cô nói đâu ạ.” Diêu Viễn thực sự cảm thấy mình không tốt như vậy, ít nhất không đáng được anh trả giá nhiều như vậy.

“Cháu sẽ nói chuyện với anh ấy.” Lúc Diêu Viễn nói ra câu này, người phụ nữ tâm sự nặng nề trước mặt hai hàng mi rút cuộc cũng giãn ra, bà nắm lấy tay Diêu Viễn vỗ nhẹ, “Cảm ơn cháu, cô bé, cảm ơn.”

Đối phương trước khi đi còn nói thêm: “Nếu như cô may mắn sinh được con gái rồi dốc lòng dạy dỗ, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể ngoan được như cháu.”

Diêu Viễn chỉ cười, cô nhớ hồi nhỏ mẹ từng nói: “Làm người rất khó, cũng rất đơn giản, nhưng chỉ cần nghe theo trái tim mình thì dù ngọt bùi hay cay đắng, đều là xứng đáng.”

Anh làm vậy vì nghe theo trái tim mình ư?

Nhưng đáng sao?

Sau khi về đến nhà, Diêu Viễn ngồi trên sofa thật lâu rồi mới lấy di động gọi điện thoại cho anh, “Anh có đang ở Giang Ninh không?”

“Không, để anh qua đó nhé?”

“Cũng không cần ngay bây giờ phải...”

“Không sao, anh qua đây.” Giọng anh trầm thấp nhu hòa, ngữ khí như giữa những người yêu nhau vậy.

Xa cách hai ngày, bọn họ lại gặp nhau.

Lúc anh xuất hiện ở cửa nhà cô, rõ ràng là bộ dáng cuồng quật chạy tới, Diêu Viễn nhìn có chút không nỡ, nhưng vẫn là nhìn được không nói gì, chỉ nghiêng người cho anh vào trong. Giang An Lan cởi bỏ áo vest, sau lưng somi trắng còn có dấu vết toát mồ hôi nhưng biểu cảm vẫn vô cùng thông dong bình tĩnh.

“Anh uống gì?”

“Nước đi.” Anh nói xong, rút cuộc cũng cười một cái, “Sao đột nhiên lại muốn gặp anh?”

Diêu Viễn rót cho anh một cốc nước, “Mẹ tiểu Kiệt đến tìm em.” cô không có nói Giang Văn Hàn cũng đã đến tìm cô, không phải cố ý giấu diếm, chỉ là cảm thấy không cần thiết phải nói ra.

“Ừ.” Giang An Lan bình thản đáp, “Họ nói gì em cũng không cần để ý đâu.”

Diêu Viễn cũng không nghĩ nhiều, chỉ nói: “Anh không cần thiết phải làm như vậy.” Hai người lúc đầu ngồi cách nhau một khoảng cách nhất định, Giang An Lan nhìn cô một lúc rồi mới đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Diêu Viễn trong khi cô vẫn luôn hướng tâm mắt ra chỗ khác, sợ nhìn anh rồi sẽ thực sự mất hết cả chí khí.

Bầu không khí vô cùng ngưng ngập, ít nhất đối Diêu Viễn mà nói là như thế. Cô chưa từng không kiên định như vậy, nửa nạc nửa mỡ khiến đôi bên đều không thoải mái. Sớm biết trước kia có chuyện như vậy, hai người từ đầu đã không nên đến bên nhau, ít nhất cô sẽ không tiếp cận anh để bây giờ tiến thoái lưỡng nan.

Giang An Lan khôn khéo chừng nào, liếc mắt liền đọc được tâm sự trong lòng Diêu Viễn, “Anh đòi họ không phải vì em, mà là vì bản thân anh. Diêu Viễn, anh làm người vô cùng ích kỷ, anh muốn để em không có gánh nặng tâm lý mà ở bên anh, đây là mong muốn của anh.”

Hai người đều không nói thêm gì, mãi cho đến khi Giang An Lan lại nhếch miệng cười nói “Không thì chúng ta bỏ trốn đi?”

“...”

“Tiểu Viễn, thực ra em giúp anh đã hai lần rồi, em đã nhớ ra lần thứ hai chưa?” Nếu không phải là cần thiết, lần thứ hai này anh cũng chẳng muốn nói ra.

“A?”

“Anh tốt nghiệp Giang đại không bao lâu sau liền nhập viện, mới đầu là ở Bắc Kinh, sau lại chuyển đến bệnh viện Giang Ninh hơn nửa năm, phiền...”
Vốn định nói “Phiền đến đời mạng” Giang An Lan giữa đường sửa miệng, “Cảm thấy chán muốn chết, ăn không ngon, em cũng biết đấy, đồ ăn trong bệnh viện cái gì cũng không ngon. Có một hôm anh tự ý ra ngoài ăn, bàn bên cạnh thực âm ỉ, dạo đó anh... Tâm tình cũng không phải rất tốt, liền bảo bọn họ ngậm miệng...”

Điều Viễn học kỳ 1 đại học năm 2 có đi làm thêm, lần đầu là phục vụ trong một nhà hàng cao cấp, lương cao, yêu cầu ngoại hình tốt, tiếng Anh tốt, bởi vì ở đó đa số là khách ngoại quốc. Kết quả cô vừa đi làm còn chưa đến một tuần lễ liền đụng phải tình huống có người gây chuyện, một bàn 3 4 người nước ngoài bắt nạt một người Trung Quốc nhà nhận bàn bên cạnh. Hôm đó đúng lúc quản lý có việc phải ra ngoài, chung quanh đồng nghiệp thì thà thì thào không biết nên làm thế nào, cô liền không nghĩ nhiều đi lên giúp đồng bào, dùng tiếng Anh nói với mấy người nước ngoài: “Anh ấy không cố ý, thành thật xin lỗi, bữa này tôi mời các vị.” Vừa nói xong, Điều Viễn liền vô cùng vô cùng hối hận, chính cô cũng còn đang thiếu tiền, bày đặt gì chứ... Nhưng lời đã nói ra cũng không thể nuốt về được, thôi còn may cuối cùng không phát sinh bạo lực.

“Em thanh toán cho anh hai lần, tuy rằng lần sau anh cảm thấy hoàn toàn không cần thiết.” Anh thoát nhìn yếu như vậy sao?

Về phần Điều Viễn, đương nhiên cũng không phải người chạy khắp nơi làm việc tốt, chẳng qua cô từ nhỏ đến lớn đều khó khăn, nhìn thấy người cần giúp đỡ thì muốn giúp mà thôi, nhưng bỏ tiền ra giúp thì cực ít. Kết quả hai lần tốn nhiều tiền nhất đều là vì anh, Điều Viễn cũng không biết nên nói gì hơn.

“Anh có phải hay không vì báo ân...”

Giang An Lan hơi có chút bất đắc dĩ cắt ngang, “Anh tương quan hệ của chúng ta giống Romeo và Juliette hơn.” Còn nữa, anh từ trước đến nay đã bao giờ là thiện nam tín nữ? Báo cái gì ân? Chẳng qua bởi vì cô là cô, cho nên anh mới như vậy, mới có thể cố ý đem phần ân tình kia phóng đại đến đương vô cùng.

“Điều Viễn, chúng ta bắt đầu lại đi.”

Nếu như trái tim cô cứng rắn hơn một chút, cô đã có thể từ chối anh rồi.

Trên đời luôn có người như vậy, làm cho bạn không thể kiểm soát được mình, mà những khúc khuỷu trên đường chẳng qua cũng chỉ khiến bạn thấy rõ bản thân không thể kháng cự người kia như thế nào mà thôi.

Điều Viễn thở dài, rốt cuộc cũng nhìn về phía người một dạo cô không dám đối mặt đó, “En gần đây đều nghĩ đến chuyện của anh.”

“Ừ?”

“Em vốn không muốn nghĩ, nhưng vẫn không tự chủ được mà nghĩ tới, sau đó liền ngủ không được.”

Giang An Lan vẫn nhìn cô không chớp mắt, hít thở cũng không sâu, sợ không cẩn thận sẽ cắt ngang lời cô cần nói.

“Em có thể sẽ rất khó hòa hợp mà sống chung với người nhà anh được.”

“Anh biết.”

“Em chỉ là... yêu anh...” khi nói câu này cô vẫn còn có chút đau lòng.

“Anh biết rồi.” Giang An Lan duỗi tay đem Điều Viễn ôm vào lòng, khép hờ mắt lại, rõ ràng trút đi được gánh nặng. Người đàn ông kín như hủ nút lúc này cũng lười đi giấu kín tâm sự, anh vốn dĩ đã muốn để cô nhìn thấy được tình cảm của mình một cách trần trụi nhất, cho nên anh một chút cũng không để tâm thừa nhận những lo sợ bất an trong lòng trước đây, “Nếu em còn không tiếp nhận, anh thật không biết nên làm thế nào bây giờ, may quá...”

Bọn họ tốt rồi, đúng không? Khoảng thời gian này hai người đều không vui vẻ gì, lúc này dựa vào nhau lại thấy bình yên đến lạ. Trong phòng phảng phất một hương thơm nhàn nhạt, Điều Viễn nghĩ chắc là mùi khoa khô an thần hôm nay ở quê bác làm cho cô.

“Đang nghĩ gì thế?” Giang An Lan cúi đầu hôn lên trán cô.

“Cây cỏ thơm trong nhà hàng đó.”

Bọn họ cứ như vậy ngồi trên sofa trong phòng khách, câu có câu không nói chuyện.

Điều Viễn vừa ngủ, di động của Giang An Lan lóe lên một tin nhắn: “Thế nào?”

Loại người âm mưu đầy bụng như Giang An Lan, ai có thể chơi được chứ?

Mấy người trong nhà đến tìm cô đều là do anh âm thầm thúc đẩy, ngay cả việc lớn như đổi họ anh cũng đã làm được rồi, loại chuyện này dù là ở những

gia đình bình thường còn khó có thể thành công, huống hồ là danh môn thế gia như Giang gia. Mà thực ra chiều theo dự tính của anh, cho dù hôm nay cô không gọi cho anh, tối đa chuẩn bị một ngày sau anh cũng có thể tới tìm cô được rồi.

“Thanh Minh anh đi thăm mộ mẹ, có nói qua đợt này sẽ dẫn cả em đến.”

“Khi mẹ qua đời anh còn không nhận thức được nhiều, chuyện về bà đều là nghe người khác kể, với đọc vài thứ mẹ ghi chép lại mới biết được. Tên của anh cũng là mẹ đặt, ‘Con của mẹ, nguyện cho con một đời bình an, không có sóng gió.’ tuy rằng anh nửa đời này cũng không tính là bình an, không có sóng gió, nhưng cuối cùng coi như không chết yểu...”

“Cha mẹ quen nhau ở đại học, tự do yêu đương. Mẹ vì ba hy sinh rất nhiều, buông bỏ cả lý tưởng, từ Giang Ninh gả đến Bắc Kinh. Mẹ sức khỏe không tốt, đồ ăn, khí hậu phương Bắc bà đều không thích ứng được, nhưng vì ba mẹ đều vui vẻ chịu đựng. Điểm này anh đại khái cũng tương đối giống mẹ, có lẽ còn cô chấp hơn, có thể bất chấp thủ đoạn, càng bất kể cái giá phải trả lớn đến đâu, không đạt được mục đích nhất quyết không bỏ qua, chỉ để có được thứ mình muốn.

“Tiểu Viễn... Anh không lương thiện, nhưng tuyệt đối sẽ không phụ em.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Trời cao biển rộng

16.1

Ngủ cùng giường tuy không phải lần đầu tiên, nhưng lần này lại có cảm giác gió yên biển lặng.

Phòng của Diêu Viễn quay về hướng Đông, vậy nên sáng sớm mặt trời mọc, những tia nắng đầu tiên liền xuyên qua cửa sổ chiếu vào. Lúc Giang An Lan mở mắt ra thì thấy chân Diêu Viễn ở ngoài chân, dưới ánh mặt trời gần như trong suốt.

Thật tốt.

Giang An Lan nghĩ như vậy, sau đó an nhàn nhìn xem kia vạt nắng cuối giường chậm rãi chuyển động.

Diêu Viễn tỉnh lại thấy trong phòng không có ai, quần áo trên người vẫn là đồ cô mặc tối qua, sau đó nghe được trong toilet có tiếng động liền nhìn sang trên tủ đầu giường bên cạnh có một chiếc đồng hồ đeo tay của nam và một chiếc Iphone màu đen, cuối cùng mới xác định được tối hôm qua không phải là cô nằm mơ.

Trong đầu Diêu Viễn nhất thời trống rỗng, nhưng cũng không tự chủ được mà cười một tiếng.

Rốt cuộc vẫn là về với nhau.

Thật lâu sau Diêu Viễn mới xuống giường, đi đến bên cửa sổ vén rèm nhìn ra bên ngoài ánh nắng rực rỡ.

Giang An Lan từ trong phòng tắm đi ra, chỉ đơn giản rửa mặt chải đầu một chút đã cho người ta cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái. Anh đi đến bên cạnh cô thực tự nhiên nói; “Chào buổi sáng.”

Trong khi hai người ăn sáng, anh gấp cho cô Diêu Viễn mới phát hiện trên tay anh có hai vết thương nhàn nhạt, không khỏi cau mày hỏi: “Tay anh làm sao vậy?”

Giang An Lan cũng liếc nhìn cánh tay của mình, cũng không thêm đề ý: “Không có gì, bị ba dùng bút máy đánh thôi.”

Diêu Viễn lại nghĩ đến chuyện anh đổi họ, nghĩ tới Mẹ Giang Kiệt, “Anh về sau thật sự không mang họ Giang nữa sao?”

“Ừ, trên chứng minh thư đã chuyển sang dùng họ mẹ rồi, con của chúng ta về sau có thể mang họ Tần, cũng có thể mang họ Diêu, không nhất thiết phải là họ Giang.”

Diêu Viễn cũng không còn gì để nói.

Mà Giang An Lan nhìn cô cúi đầu ăn, trong đầu lại nhớ tới mấy ngày trước họp gia đình, ba dứt khoát phản đối, bác cả không đồng ý, bà thì khó xử, cuối cùng ông nói: “Tiểu Ngủ, ba con không đồng ý, con cũng không chịu nhượng bộ, vậy để ông quyết định đi. Đối với bên ngoài, con cứ giữ tên Giang Thiên, tên ‘Giang An Lan’ trong chứng minh thư con muốn sửa thế nào thì sửa.” Đây là biện pháp giải quyết tốt nhất rồi.

Diêu Hân Nhiên sáng sớm sang nhà em họ, cô có chìa khóa dự phòng cho nên trực tiếp mở cửa đi vào, kết quả vừa vào cửa nhìn thấy Giang An Lan đang dọn bàn liền dần mặt ra. Giang An Lan nghe thấy tiếng động cũng quay đầu nhìn người vừa đến, gạt nhẹ đầu rồi cầm bát đĩa đi thẳng vào bếp.

Bữa sáng hai người cùng làm, nấu cơm anh còn biết chút chút rửa bát thì chịu, nhưng Giang An Lan nghĩ giờ không như trước nữa cho nên vẫn xắn tay áo lên, mở vòi nước, sờ soạng bắt đầu rửa.

Điều Viễn về phòng nghe điện thoại của bà, vừa đi ra thì thấy chị họ nhà mình đang đứng ngay đơ trước cửa cùng với thân ảnh có vẻ như đang rửa bát trong bếp, trong giây lát cũng không biết nên phản ứng thế nào.

“Chị.” Điều Viễn gọi, Điều Hân Nhiên mỗi một lúc sau mới đi tới túm chặt tay cô, thấp giọng hỏi: “Tại sao hân lại ở đây? Hai người...”

Điều Viễn nghĩ thầm, nếu đã quyết định sẽ ở bên anh, cũng không cần phải che giấu làm gì nên gật gật đầu. Điều Hân Nhiên liền giờ ngón trỏ ra ấn mạnh lên trán cô, “Thế là thế nào? Không phải nói... Hân không phải là người nhà kia sao? Có phải hân uy hiếp em không?”

Bên trong tiếng loảng xoảng lạnh lạnh vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của hai chị em, Điều Viễn lập tức quay đầu lại nhìn thì thấy trên đất có một cái bát vỡ, Giang An Lan đang cúi người định nhặt liền chạy vào bếp giữ anh lại, “Đề em lấy chổi quét.”

Giang An Lan cười cười, “Ngại quá, em cứ ra với chị đi.”

Điều Viễn không nói gì, lúc cô vào góc khuất trong bếp lấy chổi thì Giang An Lan rửa tay đi vào phòng khách, ngang qua Điều Hân Nhiên thấp giọng nói: “Chuyện của tôi và Viễn cô tốt nhất đừng nhúng tay vào.”

Điều Hân Nhiên luôn tùy tiện câu thả, xảo biện dẻo mồm cũng không ngại thể lực hắc ám thế nhưng bị một câu nhẹ nhàng này khiến cho như hóc phải xương, chỉ cảm thấy người trước mắt này bản tính xác thực là loại độc tài, trước đây mỗi lần gặp hân đều khá lịch sự chẳng qua là bởi vì còn chưa đắm vào chân hân mà thôi.

“Con bé là em tôi, chúng tôi cùng nhau lớn lên từ nhỏ, anh có biết cho đến hôm nay nó sống như thế nào không?”

Giang An Lan nhìn ngón tay mình, vừa rồi rửa bát chính nước nóng không cẩn thận nên bị bỏng, có chút sưng đỏ, “Tôi không biết, nhưng tôi có thể cam đoan từ hôm nay về sau sẽ cho cô ấy cuộc sống tốt nhất.”

Điều Hân Nhiên biết, lời này anh nói không phải cho cô nghe, thậm chí ngay cả Điều Viễn có lẽ cũng sẽ không được nghe.

Điều Viễn đi ra chỉ thấy chị họ ra sô pha đặt mông ngồi xuống, sau đó mở TV xem. Giang An Lan quay đầu cười với cô, “Dọn xong rồi sao?”

Kỳ thực đối với cục diện trước mắt này Điều Viễn cũng không biết làm thế nào, “Hay là hai người xem tivi đi? Em đi giặt quần áo.”

Điều Hân Nhiên ngay lập tức nhảy dựng lên, “Được rồi được rồi, tôi đi là được chứ gì, rảnh thì gọi điện đi.”

“Chị.”

Điều Hân Nhiên nhìn Giang An Lan: “Xin nhớ kỹ lời anh vừa nói.” Sau đó phất tay với Điều Viễn, “Chị đi đây.”

Điều Hân Nhiên có thể nói là vội vã trở về vội vã ra đi rồi.

Cửa vừa đóng, trong phòng chìm vào im lặng mãi cho đến khi Giang An Lan mở miệng: “Tiếp theo chúng ta làm gì?”

Buổi trưa, Giang An Trình mang cho em trai hai bộ quần áo, đứng dưới nhà Điều Viễn hỏi: “Nhìn xem còn thiếu gì không?”

“Đủ rồi, cảm ơn anh.”

Giang An Trình cong môi, “Anh em khách sáo làm gì?”

Giang An Lan gật đầu, “Em lên đây, có việc thì gọi điện nhé.”

“Ừ, anh cũng phải đi có việc.”

Hai anh em rất dứt khoát nói lời tạm biệt. Giang An Trình vừa lên xe liền nhận được điện thoại của mẹ tiểu Ngũ có ở đó không. Giang An Trình nhìn kính chiếu hậu, vuốt lại tóc, “Mẹ, chuyện nhà chú hai mẹ cứ kệ đi.”

“Nó mua nhà ở Giang Ninh rồi?”

“Chuyện này mà mẹ cũng biết?” Giang An Trình chuyển sang dùng tai nghe bluetooth, khởi động xe, “Thực ra chuyện này vốn cũng không định giấu mọi người. Mẹ, An Lan muốn kết hôn, đối tượng là ai còn quan trọng sao?”

Đầu dây bên kia thờ dài, “Thì vẫn phải môn đăng hộ đối chút chứ?”

Giang An Trình cười nói: “An Lan không mưu quyền, cũng không thiếu tiền, công ty nó tự mở nuôi mấy nhà cũng dư dả, Triệu Tử Kiệt không phải mua đến hai cái nhà, xe cũng đổi mấy lần rồi đấy sao?”

Bác gái cả Giang Đại, “Cái công ty nhỏ nhỏ đó có thể so với xí nghiệp của chú hai sao?”

Giang An Trình nói chuyện với mẹ một hồi, cúp máy xong liền mở lớn âm lượng, ngón tay nhịp nhịp lên vô lăng theo nhạc, thông thả lái xe.

Gia tộc thời đại này duy chỉ có anh là theo quan nghiệp, “Cảm giác nắm đại quyền cũng không đến nỗi nào nhì.”

Lại nói Giang An Trình khi còn trẻ quả đúng là hỗn thế ma vương, mà người này tuy rằng rách giời rơi xuống, tâm tư lại cũng lạnh lợi, Triệu Tử Kiệt ăn chơi trác táng như vậy mà đặt trước mặt anh còn phải khấu đầu gọi sư phụ. Đương nhiên, hiện giờ Giang An Trình đã thu liễm rất nhiều, giấu đi một thân tài hoa, lại khéo đưa đẩy, nhìn qua thì có cảm giác đối với ai cũng rất nể tình, bộ dáng vô cùng trưởng thành ôn trọng, nhưng nếu soi xét thật kỹ, số người người này để vào mắt chỉ đếm trên đầu ngón tay. Dù sao xuất thân cũng từ danh gia vọng tộc, tính cao ngạo trong bản chất không phải muốn bỏ là bỏ ngay được.

Bên này, lúc Giang An Lan cao ngạo nhất Giang gia bước vào hành lang, một cái cô gái trẻ tuổi từ trên lầu chạy xuống suýt nữa lao thẳng vào lòng anh, đỏ mặt nói: “Xin lỗi.”

Hôm tâm tình anh tương đối tốt, mỉm cười đáp “Không sao”, vừa định dời gót cô này lại nói: “Tôi ở tầng 2, anh mới dọn vào sao?”

Giang An Lan vốn không muốn lãng phí thời gian nữa, nhưng vẫn lịch sự trả lời: “Bạn gái tôi ở đây.”

Một câu giết sạch.

Sau này Giang An Lan nói với Điều Viễn: “Ngoại hình anh xuất sắc như vậy rất dễ tạo nguy cơ, em đối với việc này có ý kiến gì không?”

Điều Viễn đang phải làm luận văn đề đăng lên tạp san học thuật, khoát khoát tay nói: “Anh giúp em viết mở đề báo cáo gửi vào mail trước đi, lát em ngắm sau, ngắm xong trả lời anh.”

Giang An Lan hí mắt, hơn nửa ngày mới nói: “Phu nhân, chúng ta vẫn là tắm rửa đi ngủ sớm thôi. Đương nhiên em có muốn hay không thì cũng bỏ ngay đồng ‘Bài tập’ đó đi.” Hạnh kiểm xấu bại lộ, luận văn tiến sĩ gì gì đó đành cút sang một bên vậy.

Mà trước mắt, Giang An Lan bước từng bước lên lầu, trong lòng nghĩ chẳng biết đến bao giờ mình mới được người ta làm thịt đây?

Đương nhiên vừa mới làm hòa, bây giờ mà vội thì hỏng bét, anh không ngu.

Cho nên ngày đầu tiên hai người sau cơn mưa trời lại sáng chỉ dựa vào nhau xem TV trên sofa. Kênh cũng không thêm đổi, vẫn là đài Điều Hân Nhiên bật lên từ hôm trước, phát cái gì bọn họ liền xem cái nấy, tựa sát nhau không nói chuyện nhưng lại rất yên bình tự tại. Hai người có thể đi đến đây thật không dễ, như Điều Viễn, khúc mắc không thể nói không có là không có được, nhưng cuối cùng vẫn nghe theo trái tim mình, lại giống như Giang An Lan, chuyện anh làm rất nhiều người có thể nói là đại nghịch bất đạo, nhưng anh lại cảm thấy đạt được mục đích cũng đáng.

Mối tình này, một người cố gắng, một người nhượng bộ. Thực ra nhiều thời điểm cùng đường mặt lộ cùng trời cao biển rộng, có lẽ chỉ cách nhau có hai bước vậy thôi.

Trưa hôm sau, hai người thay quần áo ra ngoài ăn cơm vì trong tủ lạnh không còn gì nấu được. Điều Viễn nhớ rõ lần cuối cùng đi mua đồ là tuần trước cùng chị họ. Lúc đi xuống, cô nói: “Cơm nước xong chúng ta đi siêu thị đi?”

“Được.” Lấy vợ làm chuẩn.

Giang An Lan đi trước Điều Viễn, trước đó anh chỉ tắm qua, thay áo T-shirt trắng cùng quần dài màu nâu nhạt, để gió thổi khô tóc chứ lười không sấy khiến Điều Viễn nhìn không được giờ tay lên gáy gáy, Giang An Lan bắt được, “Max là 10 điểm, em chấm anh bao nhiêu?”

Điều Viễn có phần khó hiểu, “Dạ?”

“Chấm điểm ấy.”

Điều Viễn nhìn không được cười ằm lên, “Đức trí thể mỹ hả? Tách ra chấm hay gộp vào chấm cả?” đây là nghề của cô rồi.

“Gộp vào đi.”

“6 điểm”

Hai người vừa xuống đến dưới lầu, Giang An Lan liền kéo Điều Viễn vào lòng, vốn chỉ đất tay cũng sửa thành đỡ lấy gáy cô, trên người còn vương mùi sữa tắm của cô, “Vừa đủ chuẩn?”

“Anh xấu tính mà!”

“Xấu thế nào?”

“Tự anh cũng nhận còn gì!”

Một đôi soái ca mỹ nữ cãi nhau ầm ĩ khiến người đi ngang qua trong tiểu khu đều không khỏi nhìn ngó. Điều Viễn mặc một chiếc váy liền màu lam nhạt, bị Giang An Lan ôm cứng lắc lư lư, vạt váy bồng bênh như gợn sóng.

“An Lan, anh buông em ra đi, người ta nhìn kia.”

“Cứ nhìn đi.” Dưới ánh mặt trời, người đàn ông cười đến sáng lạn.

Trên đường, di động Điều Viễn lại vang lên, Giang An Lan ngược lại ra ngoài ngay cả điện thoại cũng không thèm mang theo. Điều Viễn nghe máy, đầu dây bên kia là Hoa Khai nói hôm nay tiệm hoa rất vắng, muốn hẹn cô cùng nhau ăn trưa.

Điều Viễn nghiêng đầu nhìn Giang An Lan, “Mình có hẹn mất rồi.”

“Ai thế? Bạn của Tiểu Quân chắc chắn phải rất thú vị, hay mời cả người đó đi? Có cả chị mình nữa.”

Điều Viễn ngẩng lên, nhẹ giọng hỏi người bên cạnh, “Là Hoa Khai trong bang em, muốn cùng chúng ta ăn bữa cơm.”

Giang An Lan nhếch miệng cười, “Em bảo cô ấy anh cũng ở đây đi.”

Điều Viễn không nghĩ nhiều nói vào điện thoại: “Quân Lâm Thiên Hạ cũng ở đây...” Lời còn chưa nói xong, bên kia Hoa Khai hét lên thăm thiết, “Quân Lâm Thiên Hạ? Thôi nhé thôi nhé, ha ha ha, hai người tiếp tục đi, chơi vui vẻ, mình không quấy rầy nữa, bye bye tiểu Quân!” Liền mạch lưu loát nói xong cúp máy luôn.

Điều Viễn ngơ ngác nhìn di động, sau đó lại nhìn về phía Giang An Lan, “Bọn dường như rất kinh ngạc?”

Giang An Lan rất bình thản: “Thế à.”

“Còn nữa, bọn họ nghe đến tên anh sao lại ra vẻ sợ mất mặt như vậy?”

“Ờ.” Giang An Lan còn rất nể tình cười một tiếng, trong lòng thầm nghĩ, “Làm người nên biết thức thời một chút, cổ nhân cũng đã nói ‘Thà phá một tòa miếu chứ không hủy một cọc hôn’, người ta đi hẹn hò cũng không thể phá đám được.” Có đôi khi tâm tư của đại thần lại trẻ con như vậy đấy.

Nhưng mà cũng có rất nhiều khi, ghét cái gì y như rằng sẽ đụng ngay cái đó. Đây còn không phải sao, hai người vừa bước vào nhà hàng Điều Viễn thường lui tới cùng chị họ liền gặp phải người quen, lại còn là một đám người quen.

16.2

Bọn họ là bạn học cùng đại học với Giang An Lan, hôm nay vừa khéo họp lớp ở đây, mười mấy người ngồi với nhau rất náo nhiệt. Một người ngồi đối diện cửa ra vào nhận ra Giang An Lan, ầu cũng tại diện mạo Giang đại thiếu gia quá đặc thù, người nọ vừa thấy liền xác định là anh, đứng dậy hô lên: “Ô, Giang An Lan kìa anh em!”

Giang gia giáo dục lớp trẻ tương đối nghiêm khắc, con cháu trong nhà lên đại học liền chuyển vào ký túc xá ở, nên như thế thì như thế ấy. Tuyệt đối không được đi du học, Giang lão tiên sinh không cho phép, Giang Kiệt là ngoại lệ chẳng qua là vì ông không mấy coi trọng đứa con thứ lại do vợ lẽ sinh này mà thôi.

Mà Giang An Lan được coi trọng nhất bởi vì trời sinh thể chất kém, lên đại học cũng phải ở gần bệnh viện điều trị từ nhỏ, ý là mua một căn hộ chung cư cho anh ở, lại thuê người quét dọn vệ sinh, nấu cơm, nhưng Giang An Lan đều nói không cần. Anh ghét bị đối xử như người bệnh. Lên đại học, tình trạng sức khỏe của Giang An Lan ổn định hơn, về cơ bản 4 năm đó sống cùng bạn học cũng không đến nỗi nào.

“Giang thiếu, trùng hợp thật lại gặp ở đây, chúng ta đã sáu bảy năm không gặp rồi ấy nhỉ? Vị mỹ nữ này là ai? Bạn gái cậu à?”

Giang An Lan nhìn người bạn học khéo miệng này gật nhẹ đầu, sau đó quay sang nhân viên phục vụ nói: “Cho một gian phòng nhỏ.” Nếu là bình thường ra đường gặp bạn, trò chuyện một lát cũng không sao, nhưng hôm nay còn có Điều Viễn anh quả thực không muốn nhiều lời.

Một bạn học nữ cũng nhin không được mở miệng: “Giang An Lan, hôm nay những người cùng ở Giang Ninh tụ tập, không ngờ cậu cũng ở đây, chi bằng cùng nhau ăn bữa cơm đi?”

Giang An Lan thản nhiên nói: “Thôi, mọi người cứ ăn đi, tôi mời.”

Đoàn người rồi rít nói sao lại không biết xấu hổ như vậy được. Điều Viễn ở bên cạnh nhìn cũng cảm thấy người này thật độc tài, cho nên nói kinh tế đúng là động mạch chủ mà.

Đội Giang An Lan cùng Điều Viễn đi theo người phục vụ rồi, mọi người bắt đầu không tự chủ được mà bàn tán về Giang An Lan.

“Mình tốt nghiệp xong là không gặp được cậu ta nữa.”

“Mình cũng vậy, nghe nói cậu ta đến Bắc đại hay Thanh Hoa gì đó học thạc sĩ?”

“Không phải đâu, hình như là đi chữa bệnh.”

“Cậu ta mở công ty ở Bắc Kinh phải không?”

“Cha cậu ta là Giang Văn Hoa, CEO của Hoa Nghiệp mà còn tự mình lập thêm công ty? Chắc lập chơi thôi. Lần trước trên thời sự chiều buổi lễ đặt móng của Hoa Nghiệp thấy cậu ta cũng ở ngay đó, trâu bò ghê, đám lâu nhâu như chúng ta thì chỉ có thể xem TV thôi, ôi... thật hâm mộ.”

“Lời này cũng bắt công quá rồi, bản thân Giang An Lan năng lực cũng không tệ mà, không phải Ôn Trường luôn tự cho mình là siêu nhân cũng rất khâm phục cậu ta đó sao?”

“Giang An Lan làm người cũng được, chẳng qua không hay đề ý đến người khác mà thôi. Lạnh lùng như vậy mà hồi đại học bao nhiêu nữ sinh say cậu ta như điều ấy, bạn gái bây giờ thì lại là đại mỹ nữ.”

Bạn học nữ vừa mời Giang An Lan ăn chung lườn ngỗng, “Mỹ nữ trên đời này còn thiếu sao? TV đầy ra đấy. Thôi thôi đừng nói chuyện người khác nữa, ăn com đi.”

Bên này vừa ngừng, một bên khác Giang An Lan đã gọi món xong vừa cầm lấy trên trà bàn định uống. Điều Viễn đột nhiên nói: “Em thấy trong đám vừa rồi có hai người thích anh đấy.”

“Khụ!” Giang đại thiếu gia sắc lên tận mũi, “Cái gì?”

“Trực giác của phụ nữ cực chuẩn.”

Giang An Lan ráo hoành nói: “Em nghĩ nhiều rồi. Lại nói, tiêu chuẩn của anh rất cao, tỷ như diện mạo phải tầm như em, tính cách cũng phải kiểu như em mới được. Nhưng phẩm nhiều một phần anh ngại nhiều, thiếu một phần anh lại ngại ít.”

Điều Viễn nghe xong xấu hổ bèn vò giấy ăn trên bàn ném anh. Giang An Lan cười bắt được, “Anh nói thật thôi, phu nhân không tin cũng được.”

Kiểu xưng hô khiến Điều Viễn mặt đỏ như gấc, “Anh đây gọi là no bụng không biết cái khổ của đói.”

“Phu nhân đói à?”

“Em không nói em!” Điều Viễn cãi lại.

Giang An Lan tỉnh bơ trêu, “Em có anh rồi còn thèm khát cái gì? Làm người phải biết đủ nhé.”

Điều Viễn cảm thấy mình như tú tài nói chuyện với nhà binh, mà nhà binh này trước đây còn giữ kẽ một chút, bây giờ thì hoàn toàn là vừa đám vừa xoa.

Lúc vừa làm lành không phải hẳn nên đối với cô tốt hơn một chút sao? Người này sao lại làm ngược lại thế?

Cũng vào lúc này, Hoa Khai nhất thời lạnh mồm lạnh miệng nói “Tiểu Quân nhà chúng ta cùng Quân Lâm Thiên Hạ quay lại với nhau rồi!” khiến một đám trong trò chơi lại rộn lên.

A Di: “Thật hay giả vậy?”

Hoa Khai: “Đưa nhau đi ăn, người nói thật hay giả?”

A Di: “Phải rồi, trước đó bang chủ giải trừ đồng minh với Thiên Hạ Bang, Quân Lâm Thiên Hạ không phải nói ‘Tùy cô, nhưng đừng tự ý động vào tài khoản của cô ấy’ sao? Lời kia có phải đang cảnh cáo lão đại của chúng ta đừng tự tiện giải trừ trạng thái hôn nhân của hắn cùng Quân tỷ tỷ không?”

Á Tế Á: “Ta đột nhiên cảm thấy, có thể tiểu Quân cùng Quân Lâm Thiên Hạ căn bản chẳng có chuyện gì, bất kể là trong trò chơi hay là trong hiện thực. Thật ra là bang chủ ngửa mặt phó bang chủ Thiên Hạ Bang Ôn Như Ngọc nên mới giờ què thôi, bọn họ hai người không phải từ lần đầu tiên offline đã một mực diễn bài yêu nhau lăm cấn nhau đâu sao?”

Hoa Khai: “Phụt, tiểu á quá sáng suốt! Nói chung dù sao tiểu Quân không sao là tốt rồi.”

Á Tế Á: “Bang chủ mới sao ấy, ta còn muốn thom lây Thiên Hạ Bang một chút, cuối cùng bà cô cứ như vậy dưng dưng giải tán.”

Thủy Thượng Tiên: “Ta muốn mắng người!”

Á Tế Á: “Ha ha ha, bang chủ đại nhân người đã đến rồi.”

Thủy Thượng Tiên: “Ta mới lười quản các người, được rồi, tổ đội cùng ta đi đánh phó bản đi.”

A Di: “Ta muốn biết, ta cùng Quân tỷ tỷ còn có cơ hội hay không? Huhu”

Doreamon: ” A Di ca, không thì ta hy sinh làm việc nghĩa, chúng ta đến với nhau đi? Heheh.”

Á Tế Á: “Công hạng hai với thụ hạng hai à?”

Hoa Khai: “Ai da, khẩu vị nặng quá. Thế là bang chúng ta rút cuộc cũng nảy ra một đôi nam nam cho chúng hủ giải trí rồi ư?”

Điều Hân Nhiên nhìn màn hình rung chân nói: “Một đám nhỏ không biết khổ ải nhân gian~.” Trong lúc chờ tổ đội, Ôn Như Ngọc gửi tin nhắn đến, mở đầu vẫn là biểu tượng mặt cười muôn thuở, “^_^ Nghe nói lão đại của chúng ta và em người làm lành rồi?”

“Người được lắm, nằm vùng hả.”

“^_^ như nhau cả thôi mà.”

“Kệ xác người.”

“Ta nói trước đây hợp tác với người không phải vẫn rất tốt sao? Ra giá thu mua người ảnh em gái người cũng rất sáng khoái chấp nhận, sao bây giờ lúc nào cũng như ăn phải thuốc nổ thế? Bạn học à, tâm bình khí hòa mới sống lâu trăm tuổi được.”

“Đó là trước đây, hiện tại lão nương không chào đón người, biến, đừng làm ta ngứa mắt.”

“Không phải chỉ là ngoài ý muốn sao, nhìn thì cũng nhìn rồi, người cũng không thể bắt ta tự khoét mắt được?”

“Người khoét ra cho ta!”

Giang An Lan cùng Điều Viễn ăn xong đi siêu thị, mua vài thứ rồi bắt taxi về nhà Điều Viễn. Vừa vào cửa liền nghe thấy chuông điện thoại, Giang An Lan cầm hai túi to đi về phía bàn ăn liếc một cái nhưng không bắt máy, xoay người mang đồ vào bếp luôn. Điều Viễn đi theo phía sau hỏi “Anh không nghe điện thoại sao?”

“Không vội.”

Hoàng thượng không vội, thái giám cũng không gấp, có điều di động của anh vừa ngừng reo thì lại đến di động của cô, dây số lạ, Điều Viễn nghĩ một lát rồi nhấc máy, bên kia liền nói, “Hello chị dâu, em là Từ Kiệt.”

May mà Điều Viễn trí nhớ tốt, còn nhớ được Triệu Từ Kiệt đã từng gọi điện thoại cho cô, có điều cách xưng hô kia quả thực khiến cô cảm nín, “Xin chào, tìm anh họ cậu hả?”

“Đúng vậy, em gọi anh ấy không nghe nên mới phải gọi chị.” Triệu Từ Kiệt nghiêm nhiên ra vẻ quen thân, “Hai người đều đang ở Giang Ninh? Em vừa từ LA về, nhà chị ở đâu vậy? Em mang quà sang tiện có chút việc cần bàn với anh luôn, business.”

Lúc này Giang An Lan từ trong bếp đi ra, hỏi đầu bên kia là ai.

“Em họ anh.”

Đại thiếu gia nheo mắt lại, “Đưa anh nghe cho?” Điều Viễn cười trộm cầm di động đưa cho anh chờ kịch hay: “Triệu Từ Kiệt, rảnh quá à?”

“An Lan, em đang ở chỗ ba mẹ này, bây giờ qua mọi người nhé.”

Giang An Lan mặt không chút thay đổi nói: “Dành thời gian cho ba mẹ nhiều vào.”

“Em mua cho chị dâu nước hoa, DIOR, năm nay vừa ra, bản limited đó.”

“Cô ấy không cần, cảm ơn.”

Triệu Từ Kiệt bị tiếng cảm ơn này làm cho trợn mắt há mồm một lúc mới hiểu được ý là “Chớ xen vào việc của người khác, thấy chỗ nào mát mẻ thì biến ra chỗ đó đi”, phòng chừng là vì còn có chị dâu ở đó cho nên ông anh họ mình mới nói năng tử tế được như vậy, không thì đã sớm mắng cho cậu em họ không kịp nuốt mặt rồi. Triệu Từ Kiệt tuy rằng tiếng Trung không giỏi, nhưng đầu óc vẫn rất linh hoạt, “À à, biết rồi, thế để em tặng người khác vậy.”

“Thôi nhé.”

“Chờ chút An Lan, còn báo cáo công tác.”

“Nói sau đi.”

Triệu Từ Kiệt biết hết chuyện rồi, “OK, vậy chuyển lời hỏi thăm của em đến chị dâu.” Vừa nói xong Giang An Lan cúp máy luôn. Triệu Từ Kiệt lẩm bẩm “Cái kiểu ở đâu vậy?”

Mẹ Triệu Từ Kiệt, Tần Nguyệt ra tưới hoa, nghe thấy con trai đứng lẩm bẩm một mình trên ban công không khỏi quan tâm, “Sao thế?”

“Mẹ, con cảm thấy mà An Lan kết hôn rồi khẳng định sẽ biến ngay thành cái mộng lạnh, mẹ tin không?”

“Nói bậy bạ gì đó?”

“Mẹ biết bạn gái anh ấy không? Anh ấy vì bạn gái mà bỏ họ ‘Giang’, bây giờ dùng họ mẹ rồi.”

Tần Nguyệt nghe xong cau mày thờ dài một tiếng, người chị duy nhất của bà ra đi quá sớm, An Lan lúc ấy còn nhỏ như vậy, Tần Nguyệt nghĩ đến điều này lại nhìn không được hốc mắt đỏ hoe. Triệu Tử Kiệt thấy mẹ lại đa sầu đa cảm mới lập tức an ủi: “Mẹ, trái tim bé nhỏ của mẹ cũng yếu đuối quá đấy.”

Tần Nguyệt giờ tay gõ đầu con trai, “Bác con là người thân nhất của mẹ. Năm đó ông ngoại chết trên chiến trường, bà ngoại u buồn mà đi theo. Khi đó bác mười lăm tuổi, mẹ mới mười hai, hai người cứ như vậy thành cô nhi. Chúng ta phải đi làm con thừa tự mấy bận, chịu biết bao khinh khi, ghê lạnh, nhưng phải có cái gì dùng tốt, ăn ngon, bác đều nhường hết cho mẹ. Sau này có chế độ đền ơn đáp nghĩa, ông ngoại công lớn, nhiều đại nhân vật tầm quốc gia đến tặng quà, an ủi chúng ta, bác con nói ‘Ra sức vì nước là tâm nguyện cả đời gia phụ, chỉ là ông quên mất người nhà cũng cần ông như thế nào’. Bác con tuy người nhỏ sức yếu, nhưng tính cách lại cứng rắn độc lập, đó là lần đầu tiên bác rơi nước mắt ngay trước mặt nhiều người như vậy. Sau này bác ấy thi đậu đại học, quen biết ba An Lan, thời điểm kết hôn nói với mẹ, bác là trưởng nữ, mà Tần gia vẫn phải có người kế tục, sinh An Lan xong, bác tính sau này sinh đứa thứ hai, cho nó mang họ Tần, không ngờ...” Tần Nguyệt nói xong lấy ống tay áo lau khóe mắt, “Ài... đều là mệnh.”

Triệu Tử Kiệt ôm lấy bà vai Tần Nguyệt, “Mẹ mỗi lần vừa nhắc tới bác là lại muốn khóc, được rồi được rồi, nói thật chuyện này con được nghe từ nhỏ đến lớn, bây giờ đã thuộc nằm lòng rồi.”

Tần Nguyệt nhìn con trai hận sắt không thể rèn thành thép, cảm thán: “An Lan đổi sang họ ‘Tần’, cũng coi như là hoàn thành tâm nguyện của bác con. À mà con đã gặp bạn gái của An Lan chưa?”

“Rồi ạ, xinh lắm, dáng người cũng đẹp, đồng nghiệp trong công ty con nói tính cách cũng không tệ. Mẹ cũng biết anh ấy soi mói thế nào đấy, đồ ăn đồ dùng còn kén cả chọn canh, hưởng hơ là người yêu?”

“Cô nương kia là người Giang Ninh?”

“Đúng vậy.” Triệu Tử Kiệt đột nhiên nhanh trí nói, “Mẹ, tối mẹ gọi An Lan tới dùng cơm đi? Anh ấy đang ở đây, bảo dẫn cả chị dâu tương lai tới.”

Vì vậy Giang An Lan không bao lâu sau liền nhận được điện thoại của Tần Nguyệt, nghe xong anh nhìn về phía Diêu Viễn đang ngồi xếp bằng trên nệm lót cạnh bàn pha trà rồi qua ngồi lên salon sau lưng cô, cúi đầu nhìn cô trắng trà, rót nước, trong lúc chờ trà ngấm mới nói: “Dì anh gọi tối sang nhà họ ăn cơm, đi không?”

“Dì?”

“Ừ, em gái mẹ anh.”

“À...” Diêu Viễn chậm rãi rót trà vào hai chiếc chén tử sa, sau đó cầm một ly đưa anh, “Vâng, đằng nào ở nhà cũng không có việc gì mà.”

Giang An Lan mỉm cười, “Được.” Nhấp một ngụm thiết quan âm, hương trà vẫn vút quanh quần mãi trong miệng, “Trà ngon đấy.”

Diêu Viễn đỏ mặt, “Đồng nghiệp em tặng, nghe nói cũng không đắt lắm, chắc không bằng mấy loại trà cao cấp bình thường anh uống đâu.”

“Chủ yếu còn phải xem là ai pha nữa.”

“Khụ.”

Người này thật đúng là càng ngày miệng lưỡi càng dẻo quẹo.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đại thần không cần mặt mũi!

17.1

Buổi tối đi gấp di của Giang An Lan, Diêu Viễn vẫn không biết nên mặc gì. Giang An Lan thì ngồi trên giường mở máy tính xem gì đó, tự nhiên như ở nhà. Diêu Viễn chọn tới chọn lui do dự nửa ngày cuối cùng vẫn quyết định mặc quần, không mặc váy. Giang An Lan đầu cũng không buồn ngắt nói: “Em mặc gì chẳng đẹp.”

Diêu Viễn nhún chân, “Cám ơn anh đánh giá em cao như vậy.” Cô cầm chiếc áo somi kẻ sọc cột tay cùng quần jean định đi vào toilet thay, Giang An Lan lại nói: “Thay luôn ở đây cho nhanh, anh không nhìn đâu.”

“Em không tin.”

Giang An Lan cười cười nhìn màn hình, cũng không lên tiếng nữa.

Diêu Viễn từ toilet đi ra thì anh đã tắt máy, híp mắt nhìn cô: “Vi phu có phúc.”

Diêu Viễn ngượng ngùng, “Thực ra nếu nói đẹp thì anh vẫn hơn ...”

Giang An Lan liền vẫy tay, “Em lại đây.”

“Làm gì?”

“Anh không ăn em đâu mà sợ.”

Diêu Viễn da mặt còn chưa đủ dày: “Có người ngoài anh đừng nói chuyện kiểu vậy.” Trái tim cô không đủ cứng hân đầu.

“Điểm này phu nhân cứ yên tâm đi.” Núi không đến với ta, để ta đến với núi, Giang An Lan đã tự xuống giường đi đến trước mặt cô, “Phí biểu diễn của anh rất cao, có một mình em trả được thôi đấy.”

Người đời đều nói Giang An Lan bạc tình cũng đúng, anh không thích quan hệ, không nề mặt ai đã quen rồi, nhưng trên một phương diện nào đó người này lại rất thâm tình, đem chút tính cảm hiểm hoi toàn bộ đặt hết cho một người, hoàn toàn chính chính.

Buổi tối ở nhà Triệu Tử Kiệt, Diêu Viễn gặp được nàng giáo viên tiếng anh hồi cấp ba của mình, không sai, chính là mẹ Triệu Tử Kiệt, Tần Nguyệt. Năm đó Diêu Viễn còn là học sinh giỏi tiếng Anh tiêu biểu nữa.

Sống được lâu thật đúng là chuyện gì cũng gặp được, Diêu Viễn trong lòng cảm khái.

Tần Nguyệt cũng rất ngạc nhiên, “Diêu Viễn phải không?”

“Vâng, em chào cô.” Tần Nguyệt còn chưa đến 50, trời sinh nước da rất đẹp, ăn mặc lại thoải mái, từ ngày đi học Diêu Viễn đã luôn cảm thấy bà toát ra một loại khí chất mẫu nghi thiên hạ.

Tần Nguyệt mỉm cười đưa dép đi trong nhà cho họ thay, “Thật đúng là có duyên. An Lan, Diêu Viễn đứa nhỏ này là học sinh cưng của di đấy, thằng nhóc này khá lắm, thế nhưng đã biến nó thành bạn gái mình rồi.”

Giang An Lan cũng không ngờ, chỉ là băng quơ nói: “Cháu kén lắm, chọn tới chọn lui cũng chỉ có mỗi cô này hợp ý.”

Tần Nguyệt cười ha ha, Triệu Tử Kiệt đứng sau lưng mẹ càng tò mò nhìn chăm chăm vào Diêu Viễn, lần đầu tiên nhìn thấy người trong lòng anh họ ở khoảng cách gần như vậy, khi chạm phải tầm mắt cô thì cười hehe nhấc tay về phía ông anh mình giờ ngón cái lên.

Giang An Lan liếc mắt, Triệu Tử Kiệt liền hạ tay xuống, mọi người kéo vào phòng khách ngồi. Diêu Viễn vốn tính tình ôn hòa hào phóng, thần kinh thô, lâu lâu còn có thể ra vẻ đáng yêu cho nên tuy tình huống trước mắt có chút phức tạp, nhưng cũng không khiến cô quá e ngại. Chỉ là ngẫm lại thấy quan hệ giữa hai người thật đúng là lắm tơ nhiều mối, cắt không đứt, gỡ vẫn rồi.

Trên bàn có nước trà, hạt dưa, Tần Nguyệt tiếp đón bọn họ: “Đều là người trong nhà, cứ tự nhiên, Diêu Viễn, đừng câu nệ.”

“Vâng ạ... cô Tần.”

Giang An Lan nhìn cô một cái, trong mắt có ý cười nhưng cũng không nói gì. Bất quá Tần Nguyệt ngược lại phì cười, “Di đã bảo di cưng đứa học trò này nhất mà. Được rồi được rồi, tiểu Viễn về sau học An Lan, cứ gọi di là được.”

Phát triển quá nhanh rồi! Diêu Viễn trước giờ luôn tôn sư trọng đạo đành bất đắc dĩ ngoan ngoãn “Vâng.” Một tiếng

Sau Tần Nguyệt nghe nói Diêu Viễn hiện đi dạy học lại liên tục tán dương, cũng không khỏi nói tới trước đây. “Tiểu Viễn ở trường rất ưu tú, thông minh lại nghiêm túc. Còn nữa, trong ấn tượng của di con viết chữ rất đẹp, bất kể là tiếng Trung hay là tiếng Anh. Lần đầu xem bài tập của con di liền nghĩ, ‘đứa nhỏ này sao chữ lại đẹp thế chứ?’”

“Con cảm ơn.” Tiếng “di”, Diêu Viễn rút cuộc vẫn chưa gọi ra được.

Triệu Tử Kiệt hỏi: “Mẹ, chị ấy hỏi đó có phải nhiều vệ tinh lắm hay không?”

“À, cái này mẹ cũng không biết.”

Triệu Tử Kiệt còn muốn hỏi tiếp, Giang An Lan đã đặt chén trà xuống thân nhiên nói: “Muốn anh suất liệ từ phải không?” Tử Kiệt liền rụt cổ lại. Diêu Viễn không hiểu, “Là sao ạ?”

Tần Nguyệt bật cười, “Hai đứa nhỏ này, là tiếng địa phương của Bắc Kinh, ý là phát cáu.”

“À...” Diêu Viễn toát mồ hôi, lại nghe Giang An Lan hỏi: “Di, ăn xong có muốn chơi mạt chược không?”

“Được được, vừa đủ một bàn. Ba Từ Kiệt đợt này bị mời đi Thượng Hải diễn thuyết đi đang buồn muốn chết.” Có thể thấy Tần Nguyệt rất thích trò chơi truyền thống của Trung Quốc này, “Vậy đợi chút đi đi nấu cơm rồi đánh vài ván cho tiêu.”

Tần Nguyệt vừa đi, Triệu Từ Kiệt liền hỏi anh họ: “An Lan, anh định ở bao lâu?”

Giang An Lan ánh mắt như có như không quét qua người bên cạnh, thần sắc rất dịu dàng, “Xem tình hình.” Điều Viễn coi như không biết gì.

Trong lòng Triệu Từ Kiệt, hình tượng người anh này vẫn luôn lạnh như băng, kín như hủ nút, không thích loài người, song trước mắt lại hoàn toàn là bộ dáng nhu tình như nước. Thấy được cảnh này Triệu Từ Kiệt cảm thấy Lý Cao đã là nói giảm đi rồi. Cái câu tục khí mười phần kia là thế nào ấy nhỉ? À, anh ấy yêu cô ấy biết bao, yêu đến nỗi không còn là chính mình nữa... Nghĩ đến liền nổi da gà.

“Nhìn đủ chưa?” Giang An Lan nói.

Triệu Từ Kiệt vội nói: “Đủ rồi đủ rồi, em đi giúp mẹ đây.”

Trong phòng khách lại chỉ còn hai người, Điều Viễn rút cuộc không nhịn được phì cười: “Đại thần, ngài sao cứ như đang đánh quái vậy?” Lại còn là đánh thắng một lèo cơ.

“Thế à? Lúc nào?” Giang An Lan tỉnh bơ.

“Lúc ra ngoài ăn trưa, với vừa rồi.”

“À.”

Rồi sao nữa? Điều Viễn trừng mắt, anh rút cuộc cũng cười một cái, “Chúng ta bị tách ra bao lâu như vậy, bây giờ phải tranh thủ một chút không phải là chuyện rất bình thường ư? Nói đến đây anh lại thấy giống nhiệm vụ vợ chồng nhiều hơn.”

Ngài đây là đang oán tôi không “đánh quái” cùng ngài sao?

Ngoại trừ cười gượng, Điều Viễn cũng không biết phải làm thế nào để biểu đạt hết bất đắc dĩ trong lòng, còn có... Cảm động?

“Em chơi mặt chược thế nào?” Đại thần hỏi.

“Cũng tạm tạm” Trước đây hay đánh với chị họ, trình độ cũng khá.

“Vậy là được rồi, lát nữa cô lên.”

Điều Viễn vừa định “Vâng” thì lại phân vân không biết nên tỏ ra lợi hại một chút hay là khiêm tốn một chút đây? Liền hỏi Giang An Lan, anh đáp: “Lần trước anh thua, phu nhân gỡ cho anh đi.”

Trong lời này lượng thông tin lớn này, phỏng chừng đại thần chơi mặt chược không thạo lắm, thua tới mức canh cánh trong lòng, vì vậy lời cô đến để lấy lại thể diện? Có điều đối với Giang An Lan mà nói, không thành thạo hẳn cũng không thể rất kém nhỉ?

Ăn xong Điều Viễn giúp Tần Nguyệt rửa bát, dọn dẹp rồi bốn người bắt đầu chơi. Điều Viễn lúc này mới biết mặt chược xác thực không phải là sở trường của Giang An Lan, hoặc phải nói là người này chơi bài đen đến cùng cực.

Bởi vì Triệu Từ Kiệt nói phải có thưởng có phạt mới vui, cho nên vẫn đánh cược một ít tiền. Giang An Lan thua nhiều nhất rồi đến Triệu Từ Kiệt, Tần Nguyệt cùng Điều Viễn đều thắng ngang nhau, Tần Nguyệt là do kỹ thuật tốt, Điều Viễn thì là vận may tốt. Đối với việc này, Tần Nguyệt cảm khái: “An Lan có tiểu Viễn làm bạn gái, vậy là sau này không thắng được tiền của nó nữa rồi.”

Giang An Lan ung dung nói: “Dì, phong thủy phải thay đổi liên tục.”

Trong lúc chơi mặt chược, Điều Viễn cùng hai mẹ con Triệu gia trò chuyện, Triệu Từ Kiệt rất biết ăn nói, dùng tiếng phổ thông còn xen lẫn tiếng Anh kể về những trải nghiệm ở nước ngoài của mình. Điều Viễn cùng họ trò chuyện cũng rất vui. Giang An Lan ngồi bên trái cô ngược lại rất ít chêm vào, chỉ khi nào nhắc đến anh mới nói vài câu, lời ít mà ý nhiều. Triệu Từ Kiệt hôm nay gặp được anh họ tâm tình không tệ, liền đánh bạo hỏi: “An Lan, hai người dự tính khi nào thì kết hôn vậy?”

Đề tài này vô cùng hợp ý Giang An Lan, anh tươi cười đáp, “Cô ấy gật đầu là cưới.”

Điều Viễn chỉ cúi đầu thờ dài.

Buổi tối từ nhà Triệu Từ Kiệt về, Giang An Lan ở nhà Điều Viễn không bao lâu liền ra sân bay bay đi Bắc Kinh. Mấy ngày này điện thoại vẫn réo không ngừng khiến anh không thể không về xử lý một số việc. Trước khi đi anh nói với Điều Viễn: “Nhớ anh thì gọi điện thoại, máy anh không tắt bao giờ, không nhớ anh tốt nhất một ngày cũng cứ gọi vài lần đi, bởi vì ta nhớ em.”

Điều Viễn hỏi: “Sao không phải là anh gọi cho em?”

Giang đại thiếu gia cao quý lãnh điểm nói: “Không có vì sao, anh cứ muốn em gọi cho anh đấy.”

Được lắm, đại thần anh thắng .

Lại một lần nữa ngăn cách hai nơi, hai người bắt đầu thông qua điện thoại để liên hệ tình cảm.

Ngày đầu tiên, Diêu Viễn gọi vào buổi trưa, Giang An Lan hỏi: “Sao sáng không gọi?”

Diêu Viễn nói: “Em ngủ quên .” Nghi hè mà, điều hạnh phúc nhất không phải là có thể ngủ thẳng cho đến khi tự nhiên tỉnh sao?

“Vậy gửi cho anh bức ảnh đi.”

“Vì sao?”

“Bù đắp tổn thất tinh thần.”

“Anh trai này, trái tim anh yếu ớt đến nhường nào vậy?” Diêu Viễn suyết nửa thì phì cười.

Một hôm Diêu Viễn hẹn chị họ cùng ăn trưa, hai người đi ăn lẩu, trong lúc chờ đồ ăn Diêu Viễn hỏi: “Chị, chị còn giận à?” Diêu Hân Nhiên đáp: “Không giận, về sau hấn mà đối xử tàn tệ với em chị mới giận.”

Diêu Viễn xúc động nói: “Em biết mà, từ nhỏ đến lớn ngoại trừ bà chỉ có chị hiểu em nhất.”

“Nói thừa.” Diêu Hân Nhiên cười mắng, “Tóm lại quan trọng nhất là em hạnh phúc, cái khác đều là thứ yếu thôi.”

Diêu Viễn nhàn nhạt cười, “Ừ, em biết rồi.”

Trưa hôm sau, Giang An Lan hẹn Diêu Viễn online, hai người xuất hiện cùng một lúc quả nhiên gây ra một trận ầm ĩ lớn.

Ôn Như Ngọc ngay lập tức cho tất cả các thành viên đang online trong bang mỗi người 100 đồng vàng, bảo cho bọn họ lên kênh thể giới chúc mừng.

[Thế giới] Ôn Như Ngọc: Chúc mừng Quân Lâm Thiên Hạ bang chủ mang theo phu nhân trở về [Thịnh Thế], bốn bang đại xá thiên hạ, trước đây đắc tội, hôm nay trên đường gặp được sẽ không giết.

[Thế giới] Ngao Thị Thương Khung: La la la, Thiên Hạ Bang ai đã ra ngoài đánh quái , cướp boss , gây sự hết thầy đều trở về đại sảnh bang hội chúc mừng cái coi!

Kênh thể giới bị spam tới không kịp nhìn, nam chính tỏ vẻ bình tĩnh, nữ chính cũng không cảm thấy bị áp lực. Diêu Viễn nhìn kênh bang hội nhà mình cũng là cảnh tượng huyền ảo phần nào, nhìn những người bạn vẫn luôn ở sau lưng khích lệ cô, trong lòng trước giờ đầy ắp cảm kích . Cô nói: “Cám ơn mọi người, khiến mọi người lo lắng rồi.”

A Di gửi biểu tượng khóc lớn: “Ta có thể hỏi câu cuối cùng hay không . . .”

Diêu Viễn: “Đã từng yêu.”

Người của Bách Hoa Đường cười đến phát điên, “Tiểu Quân ra cái vẻ đáng yêu không biết xấu hổ!”

Bên này Giang An Lan đã dẫn cô đến địa bàn của Thiên Hạ Bang, khi Diêu Viễn nhìn thấy một loạt người đồng loạt cúi chào gọi mình là “Đại tẩu” thì không kiềm được mồ hôi chảy dài, đây là xã hội đen sao?

Trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cô đánh ra một câu: “Các đồng chí, vất vả rồi .”

Mà tiếp theo cô cũng không biết phải ứng phó với đám “đồng chí vất vả” này nữa, bởi vì bọn họ lên kênh phụ cận spam tới mức khiến người ta chỉ muốn trực tiếp out ra luôn.

Ôn Như Ngọc: “Bang chủ đại nhân hiện tại có phải như cá gặp nước, bay bổng như tiên hay không vậy?”

Ngao Thị Thương Khung: “Tẩu tử hoàng ân dài rộng, cứu rồi chúng ta trong nước sôi lửa bỏng, cho chúng ta trăm họ an khang!”

Lạc Thủy: “Đạo trước, bang chủ thỉnh thoảng mới online một lần, mỗi lần... Ô ô...~ tóm lại chính là vô cùng bạo lực, bây giờ lại thật từ ái, hết thầy đều là bởi tình yêu ư~”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Lạc Thủy, bang chủ chưa bao giờ ngại giết tài khoản nữ đâu.”

Lạc Thủy: “Đại tẩu ở đây, ta không sợ đâu, Đại tẩu hãy che chở em!”

Ngao Thị Thương Khung: “Nhược Vi Quân Cố chỉ có thể che chở (bao gồm cả các hành vi thân mật như ôm ấp, bảo vệ, vân vân hết thảy) Quân Lâm Thiên Hạ. Lão Ôn, đem này điều viết vào bang quy.”

Ôn Như Ngọc: “Vi seo?”

Ngao Thị Thương Khung: “Bang chủ ngồi cạnh ta bảo vậy.”

Bảo Bối Ngao: “Ta vừa đến đã bị đáng yêu chết rồi! Bang chủ! Tàu từ! Tàu từ đã lâu không online, chúng ta đều thật nhớ người, người có nhớ chúng ta không vậy?”

Ngao Thị Thương Khung: “Khụ khụ, Nhược Vi Quân Cố chỉ có thể nhớ Quân Lâm Thiên Hạ, điều này cũng viết vào bang quy.”

Bảo Bối Ngao: “Lão Đại không vô sỉ mà cũng đáng yêu nữa~ không được rồi! Đại tàu có phải mỗi ngày đều bị bang quy “chiếm hữu” như vậy không? Không được rồi, chảy máu mũi rồi!!!”

Diêu Viễn “...”

Đứa nhỏ đáng thương không biết chút vô sỉ này mới chỉ là một góc nhỏ của tảng băng mỏng đại thần, cuộc sống sau này cô sẽ còn bị đùa bỡn đến mảnh xương chằng còn nữa kia.

17.2

Trang Tiểu Uy sau đó có lại đến tìm Diêu Viễn một lần, là ngày thứ ba Giang An Lan không ở Giang Ninh. Anh ta gọi một cú điện thoại tới, đi thẳng vào vấn đề nói: “Nghe nói cô quay lại với Quân Lâm Thiên Hạ rồi?”

Việc tư thế này Diêu Viễn thật sự không muốn bàn luận với người ngoài. Trang Tiểu Uy cũng không đợi cô trả lời, lại trực tiếp nói: “Tôi vừa xuống máy bay, mẹ nó chứ, chuyến bay bị đình chỉ hai giờ! Cô nói chỗ đi, chúng ta ra ngoài gặp nhau một lát.”

Diêu Viễn cả kinh, “Hay là thôi đi?”

“Làm sao? Tôi tìm cô uống trà không được sao? Ai làm gì cô đâu.”

Diêu Viễn vẫn từ chối: “Thế cũng thôi đi.”

“Yên tâm đi, tôi thấy cô con người không đến nỗi nào, quyết định làm bạn, cho dù nhìn Quân Lâm Thiên Hạ ngứa mắt cũng sẽ không giận cá chém thớt đâu.”

“Anh lại đến đây làm gì?” Chỉ vì chút ân oán trong game mà đi tới đi lui như vậy không cảm thấy chuyện bé xé ra to sao? Lại còn “làm bạn”? Bọn họ mới gặp nhau có một lần chứ mấy.

Đối phương ra vẻ thân thiết nói: “Đi công tác, ba tôi muốn làm bất động sản, tôi giúp ông ấy đi khảo sát liên chọn đến đây trước, đây nghĩa khí đúng không?”

Diêu Viễn khóe miệng giật giật, “Vây chắc anh bận lắm, thôi chúng ta đừng gặp nữa?”

“Sao cô lảng nhảng thế nhỉ? Lôi thôi tôi đến tận nhà đấy, địa chỉ qua trường hồi kiểu gì cũng ra.”

Uy hiếp như vậy, Diêu Viễn không thể không ra ngoài gặp người “bạn” đặc biệt này.

Kết quả cũng thật là xui xẻo, cô vừa ngồi lên taxi đã nhận được tin nhắn của Giang An Lan: “Anh gọi mấy bàn sao không có ai nghe?”

Diêu Viễn chỉ có thể hàm hồ hỏi ngược lại: “Anh không phải nói sẽ không gọi cho em sao?”

“Yêu cầu không đánh trống lảng.”

Cuối cùng Diêu Viễn đành thừa nhận mình chuẩn bị đi gặp Trang Tiểu Uy, dù sao cô cũng không muốn giấu diếm anh điều gì. Tin nhắn vừa gửi đi, đối phương nãy vẫn không thấy trả lời khiến Diêu Viễn bắt đầu hơi lo lắng, dù sao anh cùng Trang Tiểu Uy cũng là quan hệ đối địch, có điều cô nghĩ Giang An Lan hẳn không phải người xét nét như vậy, huống chi cô đều đã giải thích rất rõ ràng rồi.

Một lúc sau đối phương trả lời: “Em mà đi thì đừng về nữa.”

Diêu Viễn cứng họng, đối phương lại nhấn: “Đùa đấy, đi đi, chơi vui về.”

Trong hai câu này câu nào đùa câu nào thật, quá rõ ràng...

Nhưng dù sao Diêu Viễn vẫn đi, cô đã nhận lời người ta rồi, có điều cuối cùng cũng không gặp được Trang Tiểu Uy bởi vì anh ta giữa đường lại gọi điện thoại cho cô, đầu tiên là chửi ầm lên, sau đó nói: “Ông già lại bảo tôi rút về! Thôi, để lần gặp nhé.”

Cứ như vậy, trò khôi hài không đầu không đuôi vừa bắt đầu đã hạ màn, Diêu Viễn dờ khóc dờ cười bảo tài xế taxi quay đầu xe trở về. Đêm đó, Diêu Viễn cùng Giang An Lan video call liên không nhin được hỏi: “Anh quen ba của Trang Tiểu Uy à?”

Giang An Lan nói: “Không.”

“À.” Quả nhiên là cô nghĩ nhiều quá, cũng đúng thôi, anh sao lại quan hệ rộng đến vậy được, đến tận Sơn Tây. Điểm này Diêu Viễn thực cũng không sai, sai là sai ở chỗ cô đã đánh giá quá cao nhân phẩm của Giang An Lan rồi.

Lúc ấy Giang An Lan nhìn di động có chút bức dọc, mà anh đã bức dọc thường người khác cũng đừng hòng sống yên. Cho nên anh gọi Lý Cao đi điều tra số điện thoại của bà Trang Tiểu Uy, sau đó bảo Lý Cao: “Giả làm người yêu Trang Tiểu Uy gọi điện thoại cho bà hân đi.”

Lý Cao sợ ngây người, “Cái gì? Người yêu?”

Giang An Lan ôn hòa nói: “Làm cho hân dứt về nhà, phương pháp này hiệu quả nhanh nhất.”

Lý Cao gọi điện thoại xong nội tâm vẫn không thể bình tĩnh, “Càng đẹp càng độc, lời này quả không sai, thực vật có cả độc được, động vật có sứa, loài người thì có lãnh đạo nhà tôi!”

Đêm hôm khuya khoắt có người gõ cửa, Diêu Viễn còn đang nửa tỉnh nửa mê lại phải bò dậy đi xem là ai không có quan niệm về thời gian như vậy. Vừa nhìn thấy người đứng ngoài trong nháy mắt nữ chính lập tức tỉnh như sáo, mở cửa liền hỏi: “Sao anh không nói tiếng nào đã về rồi?” Diêu Viễn nói xong, quay đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, kim đồng hồ chỉ số một, “Lại còn giờ này nữa.”

Giang An Lan vào phòng nói như thật: “Về bất gian.”

“Anh...” Diêu Viễn cũng đến chịu người này, nhưng nghe hân giọng anh có chút khàn khàn thì không khỏi hỏi, “Anh không sao chứ?”

Giang An Lan ngồi lên sofa, vươn một cánh tay ra, nói: “Không sao, hơi mệt thôi. Qua đây ngồi với vì phụ một lát đi.”

Diêu Viễn lo lắng, “Anh mệt thì mau tắm rửa rồi đi ngủ đi.”

Giang An Lan mỉm cười nhìn cô, Diêu Viễn mỉm môi: “Ngủ một cách văn minh.”

Sáng sớm lại có người đến đập cửa, Diêu Viễn choáng váng không biết nói gì hơn, đang đấu tranh tư tưởng thì sau lưng có người ôm lấy cô, “Kệ đi.” hơi thờ quạ thuộc lướt qua cô, “Làm phiền nhà người ta ngủ nghỉ, là ai cũng kệ đi.”

Diêu Viễn thê nhưng suốt nửa quên mất tối qua chia một nửa giường cho người nào đó ngủ, “Vậy hôm qua ai nửa đêm gõ cửa nhà em?”

Giang An Lan lẩm bẩm: “Chỉ cho phép quan phóng hỏa, không cho phép dân đốt đèn, câu này phụ nhân chưa từng nghe qua sao?”

Diêu Viễn bật cười, “Nghe rồi, nhưng rất ít thấy.”

Giang An Lan lướt nhẹ đầu ngón tay trên cánh tay cô, mở mắt ra, “Trước lạ sau quen.”

Diêu Viễn cảm thấy mình đúng là gặp phải thổ phỉ, “Vẫn phải đi xem thử là ai thôi.”

Giang An Lan ừ một tiếng, “Để anh.” Nói xong liền xuống giường, tùy tiện mặc áo somi cùng quần dài rồi sải bước đi ra.

Diêu Viễn nghĩ thầm, để cho an toàn mình vẫn nên cùng ra là hơn.

Người tới không ai khác chính là Lý Cao.

Diêu Viễn mặc một bộ đồ ngủ màu lam nhạt, áo khoác vàng, tóc rối bù, có điều Lý Cao nhìn thấy cô vẫn là chân thành tán thưởng, mỹ nữ quả là mỹ nữ, lời thôi lách thép cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến mỹ cảm, đứng cùng Giang An Lan còn có cảm giác thật hài hòa.” Xin chào Đại tẩu, thành thật xin lỗi, sáng sớm đã đến quấy rầy hai người.”

“À... xin chào.” Diêu Viễn không nghĩ lại là bạn anh nên ít nhiều cảm thấy lúng túng, cô lại cứ tưởng là chị họ nhà mình. Giang An Lan cài hết cúc trên áo khoác của cô lại, sau đó nói: “Em đi tắm trước đi.”

“Vâng.”

Chờ Diêu Viễn vào toilet, Lý Cao cũng quay người đi ra cửa kéo hai va li hành lý tiến vào, “Sếp, quần áo của sếp người ta đã mang tới rồi, còn nữa, lúc người ta ở nhà sếp có gặp bà cụ, bà nói nếu Đại tẩu muốn thỉnh thoảng cũng có thể đến tìm bà uống trà.”

Giang An Lan gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Lý Cao nhìn chung quanh, anh ta vẫn chưa đến đây bao giờ, không khỏi tò mò ngó nghiêng một lúc, “Tẩu tử trang hoàng thật độc đáo, ồ, ban công còn có hoa, sắc xanh đậm đà, trông khéo thật đấy...”

Giang An Lan đi vào bếp, Lý Cao đem hành lý kéo đến bên cạnh sofa trong phòng khách thì thấy nhà hân lãnh đạo nhà mình cầm bình đun nước, sau đó nghe được trong toilet có tiếng nước chảy, cũng không biết là chuông gió treo ở đâu để âm thanh đinh đinh đang đang như có như không dập dùi

truyền tới.

Lý Cao giờ tay gãi gãi lông mày, “Qua là khiến người ngoài có cảm giác không thể nào chen chân vào được.”

Diêu Viễn đi ra thì Lý Cao đã ra về, “Bạn anh đâu?”

Giang An Lan đưa cho cô cốc nước mật ong rồi mới nói: “Có việc đi trước.”

“A?”

“Sao?”

“Không, không sao.”

Lý Cao đứng là không phải bị thái độ không coi ai ra gì của Giang An Lan đuổi đi, mà là tự động tự phát thức thối rồi đi, có điều cũng thực khéo mà chạm phải Diêu Hân Nhiên ngay dưới lầu, hai người từng gặp mặt, lại đều là người cơ trí, trí nhớ tốt, nhận ra đối phương thì nhìn nhau cười cười, Diêu Hân Nhiên mở miệng trước: “Sếp nhà anh ở chỗ em tôi đây à?”

“Còn không phải sao, cô sao cũng vừa sáng sớm...”

“Giống anh, số nô bộc.” Đồng hồ sinh học cố định, cuối tuần cũng tỉnh từ sớm, cô vốn là định sang rủ em đi ăn sáng, bây giờ biết Giang An Lan đang ở đây bên hát hát cảm với Lý Cao, “Có rảnh không? Đi ăn sáng đi?”

“Được.” Vì vậy hai người khôn khéo liền lôi nhau đi ăn sáng.

Trong lúc ăn, Diêu Hân Nhiên không nhịn được thốt lên: “Hóa ra hẳn chơi game là vì... Sếp nhà anh cũng thiệt là, yêu đương mà cứ như đánh trận, lại còn bày mưu tính kế, lên kế hoạch, chiến tuyến dài như vậy, không thấy mệt sao? Ai... nếu không phải là em tôi yêu hẳn, tôi thật cảm thấy loại người này nhìn trúng đúng là chẳng phải chuyện gì tốt.”

“Lời ấy sai rồi, sếp nhà tôi ngoại trừ không được hiền lành mấy, không dễ chung đụng mấy, phương diện khác vẫn là rất OK mà.”

“Ôn Như Ngọc tên kia cũng vậy, anh cũng như vậy, thật không hiểu mấy người thế quái nào đối với hẳn lại cứ như Thiên Lô sai đâu đánh đó như vậy? Hẳn không phải chỉ là có tiền thôi sao? Có tiền thì gọi là sao?”

“Ha ha, quả thực rất giỏi! Tôi cũng là nhờ Giang gia bọn họ tài trợ mới có thể từ một thằng bé miền núi có được hôm nay.”

“Ồ, người miền núi ư? Thật sự nhìn không ra đây.”

“Đúng thế, ra xã hội lăn lộn đã lâu rồi?” Nói đến đây, tiếng chuông di động của Lý Cao vang lên, thấy dây số có chút quen mắt mới cùng Diêu Hân Nhiên bên cạnh nói một tiếng “Ngại quá”, rồi đứng lên nghe.

Đối phương lập tức lên tiếng: “Người con mẹ nó ai?”

“Đại ca, điện thoại là anh gọi tới, anh hỏi tôi là ai tôi biết trả lời sao?”

Đầu bên kia hừ lạnh, “Giả làm người yêu ông? Há? Được lắm? Mã vùng Bắc Kinh đúng không? Chờ ông tra xem rốt cuộc là kẻ nào lại to gan lớn mật như vậy, đợi đấy, xem ông chính chết người như thế nào.” Nói xong cúp máy luôn.

Lý Cao chậm rãi thở ra một hơi dài, sau đó nói với Diêu Hân Nhiên: “Tôi rút lại câu nói sếp tôi ‘Phương diện khác OK’.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Sau này anh do em quản

18.1

Ngày đầu tiên khai giảng, Giang An Lan đã nhiều năm không về trường lái xe đưa cô đi làm. Trong sân trường kẻ đến người đi, anh lái rất chậm để tránh quệt phải người đi đường. Tuy là màu đen, nhưng xe thể thao của Triệu Tử Kiệt chỉ có hai cửa vẫn vô cùng bắt mắt khiến Diêu Viễn ngồi bên trong cũng vô cùng không thoải mái, nếu như bị sinh viên nhìn thấy thì xấu hổ cỡ nào? Cô liền theo bản năng ngồi trượt xuống một chút, lại xuống một chút...

Soái ca đeo kính râm bên cạnh nghiêng đầu nhìn, “Ngồi trên xe với anh mất mặt lắm à?”

Điều cô nương thẳng thắn: “Không dám không dám”

“Vậy ngồi thẳng lên.”

“Anh, cho em mượn kính râm đi.” Điều Viễn tóc đã dài đến ngang vai, hôm nay buộc đuôi ngựa lộ ra ngũ quan xinh đẹp, khi nói chuyện lại mang ý cười, từng câu từng chữ đều toát ra cảm giác đang làm nũng, nhưng Giang An Lan không thèm để tâm mà bắt lấy cánh tay đang mon men muốn lấy kính trên mặt anh xuống, “Kính nam, em đeo không hợp.”

Che được mặt là được rồi, “Nhỏ mọn!”

Giang An Lan như cười như không nói: “Em mới quen anh à? Anh thế đấy.”

Da mặt quá dày, Điều Viễn cũng bó tay, may mà đến dưới văn phòng thì không còn bao nhiêu người. Cô xuống xe Giang An Lan cũng xuống theo, thấy Điều Viễn nhìn mình khó hiểu thì giải thích: “Đưa em lên”

“Không cần khách sáo như vậy”

“Em đang khách sáo với anh đấy à?”

“Không dám không dám”

“Vậy thì đi thôi.”

Hôm đó các đồng nghiệp của Điều Viễn đều gặp được vị hôn phu đẹp trai lại rất giàu trong truyền thuyết của cô Điều, kinh ngạc qua đi đều tỏ vẻ chúc mừng, Giang An Lan chỉ mỉm cười cảm ơn.

Điều Viễn tiễn Giang An Lan ra khỏi văn phòng, không nhịn được cảm thán: “Thái độ tốt quá ha.”

“Anh lúc nào cũng tôn sư trọng đạo.”

“Anh á?”

Người đàn ông ráo hoảnh, “Cô Điều, em còn cười nữa thì đừng trách anh khi sư.” Khi sư tức là viết tắt của “Khi dễ Điều lão sư”*. Điều Viễn hiểu ra liền ngậm ngay miệng lại.

*Bắt nạt cô Điều =))

Giang An Lan đáng tiếc mà nhấp hạ miệng, nói: “Tái đi cùng ta gặp một vị lão sư đi?”

Giang An Lan đưa cô đi gặp giáo sư đầu ngành kinh tế học, mặc dù đều giảng dạy trong một trường, nhưng cấp bậc của Điều Viễn cùng họ kém hơn rất nhiều, cho nên cũng không thân quen mấy, phỏng chừng đối phương cũng không nhận ra được giáo viên nho nhỏ dạy môn tự chọn như cô đâu.

Quả nhiên vị giáo sư già vừa thấy Giang An Lan thì vui vẻ gọi ngay “Tiểu Ngũ”, nhìn đến Điều Viễn liền nói rõ cuộc cũng mang bạn gái đến, xinh quá ha ha ha.

Giang An Lan đáp: “Năm sau dắt cả con đến.”

Giáo sư hài lòng gật đầu, Điều Viễn khóc không ra nước mắt. Từ phòng làm việc của giáo sư đi ra liền hỏi: “Lão sư không phải là người nhà anh đấy chứ?” Còn gọi tiểu Ngũ...

“Không phải.” Giang An Lan nói, “Ông ấy là bạn của ba Từ Kiệt, từng muốn giới thiệu con gái cho anh nhưng anh từ chối, nói trong lòng đã có người rồi.”

Một câu này lượng tin tức rất lớn này, khiến Điều Viễn nghe được chột dạ không thôi, nhỏ giọng nói: “Cám ơn ngài nâng đỡ.”

Giang An Lan nói: “Đừng khách sáo.”

Người này, cái miệng thật đúng là một chút thiệt cũng không chịu ăn.

Nhưng hành động của anh lại luôn là nhường nhịn cô. Vì cô, phần lớn công việc anh đều mang đến Giang Ninh làm, cũng mua nhà ở đây, âm thầm trang hoàng. Những chuyện này anh không bao giờ đề cập tới, nhưng Điều Viễn biết rất rõ ràng, đồng thời cũng rất cảm động trước cái giả anh vì cô mà trả.

Điều Viễn nhìn Giang An Lan, gương mặt vốn tuấn tú lạnh lùng được ánh mặt trời chiếu rọi trông lại có vẻ vô cùng nhu hòa, cô vươn tay nắm lấy tay anh, Giang An Lan mắt chỉ nhìn thẳng, dịu dàng cười.

Thời gian lặng lẽ trôi giữa những ngón tay họ đan vào nhau, không có năm tháng nào sưởi ấm được lòng nhau như một đoạn yêu thương hai người cùng tình nguyện đắm chìm. Tình yêu phát triển thêm nữa chính là hôn nhân, người người đều nói cái sau chính là nắm mở của cái trước, lời này đối với Giang An Lan mà nói, chính là chó má, ai không muốn kết hôn kẻ đó liền có cả một đời cô độc để gặm nhấm.

Anh ghét nhất là cô độc.

Lại lần nữa hai người hai nơi, Giang An Lan ở Bắc Kinh nhìn ra cảnh sắc mùa đông bên ngoài công ty, nhều mây thật chặt.

“Mẹ nó.”

Triệu Tử Kiệt vừa đẩy cửa tiến vào nghe được câu này lại tươi cười lặng yên lui ra ngoài, bắt được một đồng nghiệp Giáp ngang qua thì nói: “Cậu đem tập tài liệu này vào đi, thanks.”

Đồng nghiệp Giáp nhăn nhó rên: “Phó tổng, 2 ngày này boss tâm tình không tốt, anh đừng hại tôi, tôi trên có già dưới có trẻ, trong nhà còn có vợ, bây giờ mà mất việc...”

Triệu Tử Kiệt nghiêng răng, “shit”, cầm lại văn kiện không biết nên khóc hay cười nói: “Nhìn cậu cũng thành thật, đi đi đi đi.”

Đồng nghiệp Giáp mau chóng chạy lấy người. Triệu Tử Kiệt đành phải lần nữa tiến vào vùng tâm áp, trên mặt cố tỏ ra bình tĩnh, “An Lan, anh xem qua cái này đi... Em để lên bàn nhé.”

Giang An Lan liếc mắt nhìn, “Lý Cao đâu?”

“Phòng tài vụ có nhân viên phải nằm viện, cậu ta đại biểu công ty đi thăm.”

Giang An Lan ừm một tiếng, đi đến trước bàn làm việc lật xem văn kiện Triệu Tử Kiệt vừa mang vào, vừa được hai giây đã ném xuống, nhìn chòng chọc Triệu Tử Kiệt nói, “Uống mực cho lắm vào đầu óc không sáng sủa lên được có phải không? Có thể này thôi mà cũng không giải quyết được à?”

Triệu Tử Kiệt trong lòng không ngừng kêu khổ, quả nhiên lại đứng trước họng súng.

“Cái loại Boss cuối nguy hiểm ác độc này là cứ phải định chung thân với chị dâu mới được, đơn độc thả ra quá khủng bố, hờ một chút liền giết hại người vô tội.” Triệu Tử Kiệt gần đây cũng bắt đầu theo Lý Cao chơi [Thịnh Thế] trong khi ăn hành vẫn cố tự mua vui.

Diêu Viễn tắm rửa xong thì mở máy tính, thời tiết lạnh lẽo, cô liền lại theo thói quen quần chăn quanh người ngồi xếp bằng. Giang An Lan thường nói cô như vậy đối với tuần hoàn máu ở chân không tốt, cô mỗi lần cãi “Tê thì em lại ngồi lại” đều bị bác bỏ một cách rất vô tình, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời điều chỉnh tư thế ngồi, mà lúc này ông quản gia không có ở đây, cô lại chứng nào tật nấy.

Vừa lên QQ đã thấy Giang An Lan Online, chính xác mà nói là trong trạng thái “Nhắn tin cho anh mau!”.

Diêu Viễn không nhịn được phì cười: “Anh, không phải đang đợi em đấy chứ?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “[Trả lời tự động] Đúng.”

Không phải chỉ có lúc rời đi, bận rộn, đừng quấy rầy thì mới có trả lời tự động sao? Vị này chẳng lẽ lại giờ giờ sao? “Đại thần, anh đang trêu em đấy à?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “[Trả lời tự động] Đúng.”

Diêu Viễn trầm tư trong chốc lát, đập nôi dim thuyền gửi qua: “Anh là đồ con heo.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Hờ, hăm hại, phi báng, tội danh thành lập, mau đến đây thụ án đi.”

Diêu Viễn bật cười: “Lần trước có phải anh cũng đùa như vậy không thế?” Lại còn tự gõ ” Trả lời tự động ” nữa.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Không, lần trước không phận sự anh block hết.”

Diêu Viễn: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Hôm nay ngày gì biết không?”

Diêu Viễn khổ sở suy nghĩ một phen, lần trước vô tình nhìn thấy chứng minh thư của anh, sinh nhật là ngày 15 tháng 5 tới, mà hôm nay cũng không phải lễ lạt gì.

Diêu Viễn: “Ngày gì cơ?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Thôi, vào game đi.”

Sau đó hai người cùng vào game.

Vừa đăng nhập, bọn họ liền bị người của Thiên Hạ Bang cùng Bách Hoa Đường vây kín, rồi rít yêu cầu tiết lộ thông tin cá nhân, Quân Lâm lão Đại bình thường thích làm gì? Quân tỷ tỷ khi nào thì sinh con?

“Sinh con?” Điều Viễn khiếp sợ, không phải mới mấy ngày không lên sao? Sao cô đã không theo kịp tiến độ rồi?

Sau đó Điều Viễn được Bảo Bối Ngoan thức tỉnh: “Tẩu tử, hôm nay là kỷ niệm một năm ngày cưới của ngài cùng bang chủ đại nhân đó trời ạ.”

Vậy ra bọn họ trong trò chơi đã kết hôn được một năm rồi.

Mà vừa vặn hôm nay game cập nhật tính năng mới, tài khoản nữ đã kết hôn có thể sinh con.

Nói là con, thật ra chính là súng vật, chẳng qua là có hình người mà thôi.

Vào trò chơi, cô cùng Giang An Lan đổi sang trò chuyện bằng YY, anh ở bên kia nhấp một ngụm trà, hỏi: “Muốn sinh con không?”

“Là ‘tạo ra’.”

“Như nhau cả thôi.”

Như là như thế nào? Một cái là hiện thực một cái là trò chơi cơ mà, Điều Viễn trầm ngâm: “Hay thôi đi, anh cũng có thích trẻ con đâu.” Mỗi lần cùng anh ra ngoài, dạo phố cũng thế, ăn cơm cũng thế, phàm cứ có trẻ con bên cạnh nhao nhao ầm ĩ là anh liền cau mày.

“Cùng em sinh thì thích.”

“Là tạo ra.”

“Như nhau.”

Được lắm, lại lâm vào ngõ cụt, Điều Viễn quyết định im lặng là vàng.

Sau đó một giây liền thấy phản tự thuật QQ luôn trống rỗng của anh bỗng mọc ra một câu: Chúng ta kết hôn sinh con đi.

Không phải kết hôn đã một năm rồi sao?

Về phần “Tạo ra” em bé, cuối cùng Giang An Lan nói “Thôi, mất sức”, thế nên không làm nữa. Có điều câu tự thuật kia trên QQ của Giang An Lan thì vẫn ở đó, Điều Viễn không hiểu lắm, mãi cho đến khi bắt đầu rét đậm, năm mới đến mới vỡ ra được ý nghĩa thực sự của nó.

Giao thừa đêm đó, Giang An Lan ở Bắc Kinh ăn xong com tất niên liền bay thẳng đến Giang Ninh. Lúc ấy bên này đang có tuyết, anh mặc một chiếc áo len cao cổ màu nâu, bên ngoài khoác áo khoác Gianfranco Ferre màu xanh đậm, cầm ô đen đứng ở dưới nhà, sau đó gọi điện thoại báo cô xuống dưới.

Điều Viễn cũng vừa ăn xong com tất niên ở quê về về, lúc rạng sáng nhận được điện thoại liền chạy xuống, vừa gần đến trước mặt đã nghe thấy anh nói câu kia: “Chúng ta kết hôn đi, sau đó sinh con, không phải tạo ra.”

Điều Viễn cứng họng lú lút nhìn người nọ, nhưng đối phương trên mặt không có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy anh đang nói đùa.

“Hôm nay không phải ngày cá tháng tư phải không?”

“Không, là đêm 30, ngày lành bỏ củ đón mới.”

“Ha ha, anh, anh cũng thật là biết nói đùa.”

Giang An Lan hí hí mắt, “Nói đùa?” Sau đó từ trong túi quần lấy ra một chiếc hộp nhung màu đỏ, mở ra đưa tới trước mặt cô, “Có phải quý xuống không?”

“Em... Anh...”

Sau đó, mỗ Đại thiếu gia quỳ một gối xuống thật. Điều Viễn sợ ngây người, phục hồi lại tinh thần mới cuống quýt kéo anh dậy, đất còn ướt mà, “Đừng đùa nữa anh”

Giang An Lan đứng lên, mặt không đổi sắc nói: “Thế em đeo nhẫn lên.”

Khẩu khí sao lại cứ như uy hiếp vậy? Anh hôm nay mặc áo khoác màu lam, làn da trắng nõn, tóc xén gọn gàng lại tăng thêm vài phần khí chất tự phụ, hình tượng rõ ràng là một công tử nhà nhận, thế mà việc làm và hành động có khác gì thổ phi không?

Hiển nhiên, hai người nửa năm này đã xem như ở chung, tuy rằng có đôi khi mỗi người một nơi, nhưng ít nhiều vẫn có chút hương vị vợ chồng son, có điều vừa động đến đám hôn luận già, Điều Viễn liền theo bản năng muốn trốn tránh.

“Nhưng lần trước lúc kết hôn trong [Thịnh Thế] anh bảo đòi này làm một lần thôi là được rồi còn gì?”

Giang An Lan gấp chiêu phá chiêu, mặt không đỏ hô hấp không loạn mà đơm đặt: “Đúng, chỉ cần một lần. Phu nhân quả nhiên cùng anh tâm ý tương thông, trong game là tập dượt rồi, bây giờ mới là thực chiến. Anh sẽ biến hôn lễ hư cấu kia thành sự thực, tuyệt đối không làm phu nhân thất vọng.”

“Không, ý em không phải...”

“Em không cần nói nhiều, anh hiểu rồi.”

Trong khi Diêu Viễn một chút cũng không hiểu, Giang An Lan đã đeo nhẫn lên ngón áp út tay trái của cô, nhẫn không lớn, nhưng tinh xảo xinh đẹp, cũng vừa vặn phù hợp với số đo ngón tay Diêu Viễn.

Một khắc kia, có bông tuyết nhẹ nhàng rơi trên mái tóc đen nhánh mềm mại của anh, người nọ ý cười trong mắt lưu luyến mà ấm áp, “Sau này anh do em quản.”

Diêu Viễn phất chốc tim đập mạnh như trống trận.

Giang An Lan cầu hôn thành công, hôm sau liền báo cô dẫn đi gặp người nhà.

Bà của Diêu Viễn thấy Giang An Lan phản ứng đầu tiên là: “Đứa nhỏ này bộ dạng đẹp quá, cùng Viễn Viễn nhà mình đúng là có tướng phu thê.”

Cha mẹ Diêu Hân Nhiên đã được con gái cho biết thân phận của Giang An Lan, nhưng biểu hiện cũng rất hiền lành, anh nói anh là Tần An lan, họ cũng rất thuận miệng mà gọi anh như vậy.

Bác gái hỏi riêng Diêu Viễn một câu: “Bất kể thế nào, đối tốt với cháu mới là quan trọng nhất, tiền tài, danh lợi đều là thứ yếu. Tiểu Viễn, nó đối với cháu có tốt không?”

Diêu Viễn hốc mắt đỏ hoe bởi sự thấu đạt cùng khoan dung của người thân, “Anh ấy đối với cháu tốt lắm ạ.”

“Vậy thì tốt, bà bảo bác nói với cháu, có thể rời xa thì không phải là yêu nhất, không thể chia ly, mới là mệnh định. Người sống ở trên đời, rất nhiều việc đều đã sớm được định trước rồi. Tiểu Viễn, nếu ba mẹ cháu còn sống, nhìn thấy cháu rốt cuộc cũng có nơi có chốn nhất định cũng sẽ rất vui.”

Diêu Viễn nghẹn ngào gập đầu, cô biết, do dự lớn nhất của cô đối với mối tình này chính là thái độ của người thân, nhưng thực ra Diêu Viễn căn bản không phải lo lắng nhiều như vậy, người nhà cô vĩnh viễn đều sẽ đứng bên cô.

Có điều ngay sau đó Diêu Viễn liền phủ định lại câu “Anh ấy đối với cháu rất tốt”.

Thời buổi này trời có thể trâu đất có thể ghẹo nhưng nhất định đừng chọc tới Giang An Lan.

Bởi vì người này lúc nào cũng có thể khiến bạn hối hận vì đã làm thế.

Giống như ra “Yêu cầu” đối với hôn lễ.

18.2

Lý Cao cùng đồng bọn nghe lãnh đạo nói muốn tổ chức hôn lễ giống hệt trong trò chơi đều sợ ngây người!” Trong trò chơi chúng ta bao Thiên Hi Cung để cử hành hôn lễ, mà Thiên Hi Cung là lấy ý tưởng thiết kế từ cung điện nhà Thanh...” Nói cách khác, lãnh đạo là muốn địa điểm tổ chức phải vào tầm Cổ Cung??

“Vậy thì đến Cổ Cung làm”

“...” Nếu đối là người khác, Lý Cao tuyệt đối sẽ trả lời ông bị chết não hay chết não hay là chết não thế?

Nhưng đối với Giang An Lan thì anh ta không dám, chỉ đành cố đưa ra các giải pháp khả thi khác: “Sếp ơi, không thì đi Hoàn Hảo Điểm xem? [Hoàn Châu Cách Cách] gì gì đều quay ở đó mà, mặc dù chỉ là mô phỏng Cổ Cung, nhưng xây dựng cũng không có gì để chê...” Càng về cuối giọng càng nhỏ dần theo ánh mắt lạnh lẽo của lãnh đạo.

Đối với “Yêu cầu” của Giang An Lan, đến ông Giang nghe được cũng không khỏi nhủ mảy nói với Giang An Trình: “Ông già rồi, theo không kịp tư duy của bọn trẻ mảy đứa, chuyện thế này mà cũng nghĩ ra được, con bé kia nói thế nào?”

Giang An Trình cười: “Việc này suy cho cùng hẳn là cháu ông máu kết hôn, mà người trong lòng nó đại khái lại không muốn nhanh như vậy đi, cho nên tiểu Ngũ mới có thể ra hạ sách này.”

“Chắc là vậy rồi, chứ đang yên đang lành ai lại muốn chạy đến Cổ Cung kết hôn đây?” Người tuổi cao đã trải qua vô vàn sóng to gió lớn như ông cũng phải kinh ngạc đến á khẩu.”

Chắc không phải nó chơi game đến phát điên rồi chứ? Giang An Trình thầm nghĩ.

Cuối cùng ông Giang hơn nửa đời người đều vì dân vì nước nghĩ một phen nói: “Tuy rằng nhà chúng ta không có gì để người đời lên án, nhưng dù sao cũng không phải là gia đình bình thường, rùm beng quá sợ sẽ gây dị nghị, huống hồ Cổ Cung có phải muốn dùng là dùng được ngay đâu?”

Hai ông cháu đang đau đầu, đúng lúc Giang Văn Quốc về, thấy vẻ mặt ba mây đen mù mịt thì rất tự nhiên quan tâm hỏi han tình hình. Chờ Giang An

Trình nói hết, ông cười: “Chờ chút, bên cạnh Cố Cung có một chỗ phong thủy cũng rất tốt, muốn sử dụng cũng không phải là không được.”

Cứ như vậy là xong à? Điều Viễn khóc không ra nước mắt, chuyện này qua thật không thể tin nổi, không thể bì nổi, không theo lý lẽ!

Cô muốn đào hôn! Có cái hôn lễ như vậy không phải sau này cô sẽ bị “Nhìn với con mắt khác” sao?

Vì vậy Điều Viễn chỉ có thể khẩn cầu Giang An Lan, “Đại thần anh thắng rồi, chúng ta cứ bình thường mà kết hôn thôi có được không?”

Giang An Lan vỗ nhẹ lên mu bàn tay Điều Viễn, “Không được, nguyện vọng của phu nhân anh nhất định phải thực hiện.”

“...”

Cứ như vậy đến mừng 1 tháng 3, Giang An Lan cùng Điều Viễn đính hôn, hôn lễ chính thức định vào tháng 6, địa điểm là ... cung điện nào đó.

Khi việc này truyền đến trong game, đám người này đều như muốn phát điên.

Lạc Thủy: “Nếu là con gái ta cũng muốn gả cho bang chủ! Đây có khác gì hái sao trên trời đâu!!!”

Bảo Bối Ngoan: “Bang chủ đại nhân hại ta không muốn gả đi nữa rồi!!”

Từ Kiệt Huỳnh: “Điều này cho thấy các ngươi vẫn không hiểu anh họ ta, nói cho các ngươi biết, đây còn là bình thường chán, giờ mà là cổ đại, chị dâu mà không tự giác về đội anh ấy thì cường đoạt dân nữ cũng chỉ là chuyện trong tầm tay thôi.”

Ôn Như Ngọc: “Từ Kiệt Huỳnh, ngươi đây là đang tìm chết đấy...”

Từ Kiệt Huỳnh: “Ờ ờ, lâu lâu nói lên sự thật cũng không sao, và lại nam chính còn đang ngồi trên mây bay về Giang Ninh, không biết đâu mà...”

Điều Viễn: “Còn tôi đây.”

Từ Kiệt Huỳnh: “Chị dâu! Mua mua~ hôm đính hôn chị quá đẹp luôn~ hóng hôn lễ quá!”

“...” Triệu Từ Kiệt bị Lý Cao lôi kéo chơi điện tử thế nào đến ngay cả ngữ khí nói chuyện cũng thành giống nhau rồi?

Thực ra hai người đính hôn với chưa đính hôn cũng na ná, chỉ có khác biệt lớn nhất là: Trước đây chung giường chung gối anh đều ôm cô ngủ, bây giờ lại quay lưng về phía cô. Có một lần Điều Viễn cố lấy dũng khí hỏi vì sao, Giang An Lan liếc cô một cái, đáp: “Trước mắt quan hệ của chúng ta đang ở vào khu vực màu xám giữa phi pháp và hợp pháp, có một việc anh muốn chờ khi chính thức hợp pháp rồi mới làm, nhưng đôi khi ngấm lại, bây giờ làm cũng không tính là trái luật cho nên tương đối khó xử, chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ...”

Đến đây Điều Viễn cũng không dám tùy tiện hỏi thêm nữa, còn gì thắc mắc trực tiếp nuốt thẳng vào bụng.

Mà Giang An Lan gần đây thường bỏ thời gian dẫn theo Điều Viễn đi chọn đồ gia dụng, nhà của anh ở Giang Ninh đã xây xong, đồ đạc cũng dần dần chuyển vào không, giường lớn bằng gỗ, sofa bọc vải, bàn đá cẩm thạch bàn màu đen tuyền, ... , trên tường cũng treo tranh sơn dầu. Điều Viễn không hiểu lắm về hội họa, nhưng lúc chọn Giang An Lan vẫn hỏi ý cô, anh nói: “Em cứ chọn đi, dù sao anh nhìn chủ yếu cũng không phải tranh, mà là nhìn tranh nghĩ tới người chọn tranh thôi.”

Điều Viễn khóc không ra nước mắt, “Đại thần, xin anh đấy, đừng nói mấy câu khiến em có cảm giác như bây giờ mà không gả cho anh ngay thì đúng là tội ác tày trời như vậy nữa.”

Nhà tuy đã hòm hòm rồi nhưng dù sao cũng chỉ vừa xây xong, vẫn chưa chuyển vào ngay được nên Giang An Lan giai đoạn này ở Giang Ninh ở tạm nhà Điều Viễn. Đêm nay Điều Viễn lại lần nữa khẩn cầu: “Về địa điểm tổ chức hôn lễ, chúng ta lại thương lượng một chút đi anh...”

Giang An Lan vẫn ung dung lắng nghe.

“Đến chỗ như vậy làm đám cưới anh không cảm thấy quá ngược đời sao?” chẳng khác gì cảm giác nhìn thấy kẻ địch phái ra một người trang bị vô cùng bình thường, thoải mái ung dung mà nghiền nát đội ngũ 50 tinh anh của mình vậy.

Giang An Lan mỉm cười: “Yên tâm, anh sẽ cố làm khiêm tốn một chút...”

Riêng địa điểm đã không khiêm tốn rồi có được không??!

Điều Viễn không ngừng cố gắng, tận tình khuyên nhủ: “Thế này chỉ rước thêm phiền thôi, em không muốn trở thành đề tài cho mọi người chỉ trích đâu.”

Giang An Lan nói: “Không làm rùm beng, không có người ngoài, chỉ mời người nhà, bạn bè và vài vị chiến hữu của ông thôi. Chúng ta chỉ là trung dung một địa điểm bỏ trống, anh cũng hứa sau này sẽ đầu tư tu sửa chỗ đó rồi, mà tiền thì anh cũng kiếm được, em không phải lo.”

Điều Viễn không biết nói gì thêm cuối cùng đành xuống nước: “Anh, phải thế nào anh mới chịu?”

Giang An Lan nghe được câu này, trong mắt có gì đó chợt lóe rồi biến mất, anh ghé đầu lại gần vành tai cô, nhẹ giọng nói gì đó khiến Điều Viễn nghe

xong mặt đỏ bừng.

Lúc này hai người vẫn ngủ chung giường, tuy rằng ôm nhau ngủ cũng nhiều nhưng đều đơn thuần là ngủ mà thôi. Điều Viễn chặt vật tính bò dậy thì bị một bàn tay giữ lại, kéo vào trong ngực, Giang An Lan thổi nhẹ vào tai cô, cười nói: “Cũng không phải ngay bây giờ, nhưng em biết tổ chức xong hôn lễ anh muốn gì lại sợ hãi như vậy sao?”

“Thật sự là... anh quá lưu manh!”

Giang An Lan thân mật áp trán lên trán cô “Bởi vì anh muốn em chủ động dâng hiến cho anh, cầu xin anh, muốn đã quá lâu rồi.”

Bởi vì khoảng cách giữa hai người quá gần, hô hấp đan quện vào nhau, nhiệt độ tăng cao bất chợt như thiêu đốt Điều Viễn tới quay cuồng...

“Nghĩ kỹ chưa? Còn muốn anh chịu không?”

Điều cô nương sống hơn 20 năm, lần đầu tiên được thể nghiệm một cách sâu sắc cái gì gọi là rấp tâm hại người.

Cố Cung gì chứ, căn bản chính là âm mưu để ra điều kiện với cô mà thôi? Mục đích thực sự của người này...

Trên đời này sao lại... sao lại có người quá đáng quá thế như vậy?!

Nhưng cuối cùng Điều Viễn vẫn không thể không đầu hàng trước thế lực hắc ám, mất mặt với một mình còn hơn mất mặt với tất cả mọi người.

Sáng sớm ngày hôm sau, Giang An Lan ôm lấy Điều Viễn vừa tỉnh ngủ nói: “Em đêm qua nửa mê nửa tỉnh nắng anh quý kẻ đa đoan, dụng tâm hiểm ác, trong bóng giấu kim?”

“Anh đừng có sáng sớm đã vu oan giá họa cho em, trong bóng giấu kim gì mà trong bóng giấu kim, nhất định tự anh nằm mơ kết luận thì có.” Điều Viễn còn chưa tỉnh hẳn, không hề bị áp lực vì hành vi phạm thượng của mình. Giang An Lan dờ khóc dờ cười thờ dài: “Với người khác thì anh giấu làm gì?”

Lúc Điều Viễn bò dậy đi vào nhà vệ sinh tắm rửa thì di động vang lên, Giang An Lan thuận tay cầm lên xem thấy mã vùng là của Sơn Tây, nghĩ một giây liền nhấc máy, giọng nói của đối phương có chút kích động: “Tôi Trang Tiểu Uy đây, cô thật sự muốn cùng Quân Lâm Thiên Hạ kết hôn sao? Đã suy xét kỹ chưa? Chỗ bạn bè tôi khuyên cô một câu, hán kiều gì cũng không chung thủy được mấy năm đâu, cô xem hán trong game đôi bao nhiêu người rồi. Tôi là vì muốn tốt cho cô thôi, tôi bảo này trong trò chơi tùy tiện chơi đùa một chút cũng được, nhưng trong hiện thực thì đừng có đại dột như vậy, cô không phải đối thủ của hán đâu! Alo? Sao không lên tiếng? Này?”

“Ta là Quân Lâm Thiên Hạ, hôn lễ của chúng ta ta không mời người, nhưng cho phép người đến tham gia kỷ niệm đám cưới vàng.” Nói xong liền cúp điện thoại block số luôn.

Sau này phạm là những kẻ mưu toan muốn phá đám đều bị Giang An Lan hoặc trong trò chơi hoặc trong hiện thực ra thế đồ cánh cáo. Nghe nói hai vị bị đe dọa nghiêm trọng nhất đều phải đi gặp bác sĩ tâm lý, đương nhiên thật giả thế nào thì không biết được, có điều chiếu theo tính tình Giang An Lan cũng không hẳn là không thể.

Giống như hôn lễ của anh ta.

Hôn lễ cuối cùng nhờ Điều Viễn anh dừng hy sinh thân mình, rốt cuộc cũng không tổ chức ở Cố Cung, mà chuyển sang một vương phủ nào đó...

Đại thần thật sự là quyết tâm muốn chọn một địa điểm có phong vị cổ xưa để kết hôn.

Điều Viễn thì dù sao vẫn cảm thấy quá vi diệu.

Trước ngày trọng đại, Điều Viễn thật sự là sức cùng lực kiệt, chẳng những tinh thần, còn có thân thể. Trong vòng hai tuần ngày nào cô cũng bị lôi đi làm công tác chuẩn bị, nghe nói người làm lễ phục cho cô là một nhà thiết kế thời trang cao cấp tuổi ngoài 40, đã từng phụ trách trang phục cho một đại nhân vật nào đó, nhận đơn hàng không nhìn bối cảnh cùng tiền tài, chỉ dựa vào có vừa mắt hay không. Người này vừa nhìn thấy Điều Viễn liền nói: “Trẻ trung xinh đẹp, đầy sức sống, mắt lại có chiều sâu như cây tùng ngạo nghễ trên Hương Sơn.”

Điều Viễn vuốt mồ hôi tỏ ý cảm ơn.

Giang An Lan đứng một bên không nói gì mãi cho đến lúc ra khỏi đó: “Vừa rồi nếu là đàn ông anh còn tưởng bà ấy nhìn trúng em.”

“Ngài đánh giá em cao quá rồi.”

“Không phải.” Giang An Lan nhàn nhạt phủ định, “Anh đánh giá cao tiêu chuẩn của anh.”

Đại thần, anh không ra về một ngày có bị làm sao không?

“Ngài nói có lý.”

“Ừ.”

Diêu Viễn phì cười lắc đầu.

Xong phần lễ phục liền chuyển sang bận chuẩn bị tiến trình hôn lễ. Dựa theo kế hoạch của Giang An Lan, hôn lễ đầu tiên làm ở Bắc Kinh, mời thân thích của nhà trai cùng với một vài thế gia có giao tình với Giang gia, ngày hôm sau sẽ về Giang Ninh tổ chức, mời thân thích của nhà gái, hàng xóm cùng với một số bạn trên mạng đến.

Hết thấy đầu đã đầu vào đấy, duy chỉ có Diêu Viễn không hiểu vì sao càng gần hôn kỳ càng cảm thấy mờ mịt. Có lần cô gọi điện cho Diêu Hân Nhiên đề cập tới thì nhận được lời giải thích: “Nói một cách học thuật, em đã mắc phải chứng sợ hãi tiền hôn nhân.”

Bác gái ngồi cạnh Diêu Hân Nhiên dự thính đón lấy điện thoại: “Tiểu Viễn, không có gì phải lo lắng, bác ủng hộ con, đừng sợ, hôn nhân chính là một cánh cửa, đẩy cửa đi vào là được rồi.”

Diêu Viễn bật cười, “Cháu cảm ơn, bà đạo này thế nào ạ?”

“Tốt lắm, thân thể cường tráng, cháu cứ yên tâm đi, bà còn đang đợi uống rượu mừng của tiểu Viễn đây.”

Diêu Viễn nhẹ nhàng trả lời: “Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hôn lễ hoàn toàn mới

19.1

Hôn lễ đếm ngược, ngày thứ ba, Diêu Hân Nhiên sắp làm phù dâu bay tới lúc Diêu Viễn đang đứng trên bục thử lễ phục với nhà thiết kế đi quanh làm chút điều chỉnh cuối cùng.

Áo dài bằng gấm Tô Châu màu son, ống tay khảm kim tuyến thành hình hải đường, dưới là váy Yên La tiếp màu đuôi dài thướt tha dùng chỉ vàng thêu một con phượng hoàng trông rất sống động. Nhà thiết kế còn phá cách đôi khăn voan đỏ thắm thành mạng che mặt màu lục chín kết hợp với trăm cài tóc tinh xảo, hoa lệ ưu nhã, phảng phất như thời gian đã quay ngược trở lại nhà Đường ngàn năm trước thịnh thế phồn hoa.

Giang An Lan ở bên cạnh mặc thử lễ phục truyền thống Trung Quốc, kiểu dáng khá đơn giản màu đỏ thắm, trường bào thêu chim vân rồng, độ rủ hoàn hảo, dưới đai lưng khảm ngọc đen tuyến còn rất phong nhã đeo thêm một khối ngọc bội, quý khí bức người.

Diêu Hân Nhiên đến xem chỉ cảm thấy thật sự là muốn chọc mù hai mắt luôn, “Đã bảo mà, người Trung Quốc thì nên mặc phục trang Trung Quốc, chà chà, đẹp đến điều đứng.”

Nhưng dù sao chỉ một bộ lễ phục thôi là không đủ, cho nên Giang An Lan vẫn đặt thêm váy cưới cùng hai bộ tây trang, hôm trước đều đã mang đến đây, bọn họ hôm nay đều muốn mặc thử một chút để nếu chẳng may không hợp còn có thể bảo nhà thiết kế sửa. Diêu Viễn lúc thay áo cưới nhìn không được cảm khái, “Kết hôn thực phiền phức, một ngày mà phải thay quần áo bao nhiêu lần, mặc một bộ thôi không được sao?”

Quý công tử nói: “3 bộ lễ phục, số 3 là số may mắn.”

“Sao em lại cảm thấy như đang bị lừa?” Diêu Viễn hồ nghi.

Nhà thiết kế mỉm cười nói: “2 bộ, 3 bộ, 4 bộ đều có người mặc, Ngũ thiếu gia đại khái chắc là thích số 3, tân nương tử cứ phối hợp chút đi.”

“Ừ.” Giang An Lan ánh mắt dao động, “Tam sinh hữu hạnh.”*

*Phúc ba đời.

Diêu Hân Nhiên khóc thét, “Đã đều chó độc thân* phải không? !”

*单身狗 : kiểu gọi FA của cư dân mạng TQ, ý kỳ thị kiểu đùa đùa thôi nhé

Diêu Viễn sau mạng che mặt cũng ho khan hai tiếng.

Diêu Viễn thay xong áo cưới đi ra, so với bộ vừa rồi đỡ phức tạp nhiều, váy ren vân hoa lan trắng đuôi dài cùng với mạng che mặt, găng tay đăng-ten rất thanh lịch.

Diêu Hân Nhiên nói: “Được, quả nhiên trời sinh khí chất, mặc gì cũng bắt mắt.”

Nhà thiết kế gặt đầu: “Tân nương tử nổi trội, mắt chọn quần áo của tân lang cũng không vừa, áo cưới của Vera Wang đúng là không chê được.”

Sau thay một bộ lễ phục dạ hội màu tím, Diêu Viễn vừa đi ra liền được khen: “Trang nhã.”

Tân lang nhàn nhạt nói: “Vợ tôi, đương nhiên.”

“...”

Diêu Hân Nhiên đột nhiên nghĩ đến điều gì, “Mà này, hình như còn chưa chụp ảnh cưới phải không? Bao giờ chụp?”

Giang An Lan nhìn tân nương, “Tuần trăng mật chụp.”

“Khụ khụ!” Tân nương tử sắc nước miêng.

Cuối cùng trong lúc Diêu Viễn thay lại quần áo, nhà thiết kế lôi Diêu Hân Nhiên ra ngoài thưởng trà .

Giang An Lan bước vào phía sau màn che, bảo hai nhân viên ra ngoài để anh tự làm. Hai tiểu cô nương thẹn thùng đi rồi, Diêu Viễn xoay người lại nhìn thấy anh thì dần mặt ra, Giang An Lan đi đến phía sau cô, “Mệt không?”

“À, cũng tạm”

Hai tay anh đặt trên hông cô, cúi đầu hôn lên cằm cô trắng nõn, “Tiểu Viễn.”

“Vâng?”

“Cảm ơn người em đã gả cho anh.”

Đột nhiên nói ngọt như vậy, Diêu Viễn có chút không đỡ được, “Anh sao vậy?”

“Anh rất vui.”

“Vui thì... Đừng cần... Cô em... Được không?”

Giang An Lan buồn cười nhìn Diêu Viễn, sau đó thấp giọng, “Thật chỉ muốn ăn em luôn.”

Diêu Viễn run lên, lẩm bẩm: “Cảm thú.”

Mặc kệ Diêu Viễn có sợ hãi đến đâu, hôn lễ vẫn đúng hẹn mà đến .

Ngày 24 tháng 6, lễ gả cưới, lễ động phòng, sau này Diêu Viễn hồi tưởng lại vẫn cảm thấy kinh hồn.

Hôm ấy trong chánh điện vương phủ, tất cả khách khứa phân ra đứng hai bên, mỉm cười nhìn người đi vào. Bên ngoài ánh nắng chiếu rọi, những hạt bụi li ti bay múa trong không khí khiến cung điện cả trăm năm tuổi như tăng thêm vài phần ấm áp mơ hồ. Một tia sáng chiếu lên lễ phục tân nương kiều Trung Quốc, phượng hoàng liền ánh lên như máu như lửa, lại như muốn giương cánh bay. Bọn họ đứng trên đại điện, trong tiếng tuyên của một vị cao tuổi đức cao vọng trọng bái thiên địa, bái cao đường, cuối cùng phu thê giao bái.

Kết thúc buổi lễ, mọi người đều vỗ tay, có vài cụ già còn nói hôn lễ này cử hành rất tốt, làm cho họ nghĩ tới những năm tháng cách đây nửa thế kỷ. Những người này đều là chiến hữu của ông Giang, trên chiến trường người ra đi, vợ con ly tán không ít, thế kỷ 20 những năm 50, thời điểm họ kết hôn khi ấy tuy rằng không phổ trương như vậy, nhưng bàn hồng nền đỏ cũng không khác là mấy.

Sau gần hai giờ nghỉ thức, mọi người ngồi xe di chuyển đến khách sạn 5 sao gần nhất.

Diêu Viễn nhớ tiếp theo chính là mời rượu, mời rượu, mời rượu, còn có tân lang thật sự rất đẹp trai. Bộ lễ phục phối hợp với dáng người cao gầy của anh trong khách sạn vàng son lộng lẫy kia lại càng làm nổi bật lên nét tuấn lãng.

Diêu Viễn cuối cùng cũng ý thức được mình thật sự đã gả cho Giang An Lan, à không, Tân An lan.

Mặc kệ là cái gì An Lan, đằng nào cũng là gả cho anh.

Tam đề hợp thể, phụt.

“Cười cái gì?” Tân lang hỏi.

“Không không” Diêu Viễn cuống quýt gơ ly rượu lên nói, “Anh, tam sinh hữu hạnh, có thể cùng anh kết thành vợ chồng”

Tân lang nắm tay đưa đến bên miệng khụ một tiếng.

Phù rở Giang An Trình ôm hai bình rượu lại, vừa vận nhìn thấy một màn này không khỏi cười nói: “Tân nương tử có vẻ hơi say rồi.” Sau đó lại rót đầy

cốc của hai người, Diêu Viễn nhấp một ngụm, “Là nước lọc?”

“Tiện bổ sung thể lực.” Giang An Trình nói xong, đem bình rượu nho đưa cho phù dâu Diêu Hân Nhiên bên cạnh.

“Coca ạ?” Diêu Hân Nhiên hỏi.

“Coca không tốt cho sức khỏe, chai này vẫn là rượu nho.” Giang An Trình đáp.

“Ặc, thà sức khỏe không tốt còn hơn uống say!”

Bốn người tiếp tục đi kính rượu, đợi đến bàn cuối cùng của Giang gia thì Diêu Hân Nhiên đã say đờ đẫn, Giang An Trình không thể không đỡ cô sang chỗ trống bên cạnh nghỉ ngơi.

Giang An Lan cầm rượu nho trên bàn rót một cốc đầy, Diêu Viễn cũng rót một cốc, hai người cùng nhau hướng ông Giang nâng chén, uống hết một hơi.

Ông Giang cũng uống hết rượu trên tay, vui mừng nhìn cặp vợ chồng son, đứa cháu ông lo lắng nhất cuối cùng cũng kết hôn, đối tượng lại là cô gái cùng Giang gia có chút quan hệ, ầu cũng coi như là nhân quả luân hồi, mệnh trời đã định, cũng tốt, cũng tốt.

“Ông già rồi, chưa bao giờ hy vọng xa vời mấy đứa phải gây dựng sự nghiệp to thanh danh lớn gì, chỉ cần sống tốt thôi. Sau này về thăm chúng ta nhiều một chút, tốt nhất năm sau có thể cho ông bà bế cháu là chúng ta mãn nguyện rồi.”

Giang An Lan cười cười, “Vâng.”

Diêu Viễn có chút men say phụ họa gật đầu, “Cháu sẽ sinh một nam một nữ, chuyện tốt thành đôi!”

“Ha ha ha, tốt! Chuyện tốt thành đôi, tốt!” ông Giang vui vẻ cười to.

Giang An Lan ôm lấy bà vai cô vợ say quá cần câu đang dựa trên bà vai anh kính cả bàn một ly, bao gồm cả ba mình rồi nói với ông nội: “Cháu đưa cô ấy lên trên nghỉ ngơi một chút lại xuống.”

“Được được.” Giang lão gia liên tục gật đầu.

Giang An Lan dẫn theo Diêu Viễn đi, Giang Văn Hoa nhìn bóng lưng con trai, trong lòng thở dài một tiếng, Tần Ngọc, con của chúng ta có lẽ so với chúng ta còn lợi hại hơn.

Vừa đặt lưng xuống giường khách sạn Diêu Viễn liền ngủ mất.

Không lâu sau có người đến gõ cửa, Giang An Lan chỉnh lại tư thế ngủ cho phu nhân, vừa nói cả vạt vừa ra mở cửa, thấy Giang Văn Hân đứng ngoài thì không khỏi dừng động tác, “Chú.”

Giang Văn Hân mỉm cười ôn hòa: “Chúc mừng cháu, tiểu Ngũ.”

“Cháu cảm ơn.”

“Chú vừa về, không kịp chứng kiến hôn lễ của hai đứa đành tặng quà suông vậy, chúc các cháu bách niên giai lão.” Giang Văn Hân đưa chiếc hộp trên tay qua, Giang An Lan nhận lấy, anh biết quãng thời gian vừa rồi chú bận gì, hôm nay “đến muộn” hẳn cũng là vì chuyện đó.

“Được rồi, chú xuống nói chuyện với ông đây.”

“Vâng.” trước khi đóng cửa, Giang An Lan nói, “Chú, về sau chuyện nhà họ Diêu chú không cần bận tâm nữa đâu, Giang gia thiếu cô ấy những gì cứ để cháu trả, nhưng chuyện này với chuyện cháu yêu rồi cưới cô ấy không có quan hệ gì hết.”

Giang Văn Hân đã muốn xoay người đi lại dừng bước, một lát sau mới đáp: “Được.”

Giang An Lan đóng cửa trở lại bên giường nhìn người đang ngủ say. Nhiều năm trước anh đã biết ngày này sớm muộn sẽ đến, từ giây phút nhận ra tình cảm của mình anh liền xác định, nếu như Diêu Viễn có thể tiếp nhận mình, anh nhất định sẽ cưới cô. Thẳng thắn mà nói, lần đầu gặp cô đưa anh đi bệnh viện, người này thậm chí không hiểu sao còn ác độc nghĩ, nếu như mình hôm nay không xong, vậy phải kéo theo kẻ thích xen vào chuyện của người khác này chôn cùng. Khi đó anh tà tà ngồi nghiêng người trên băng ghế sau của chiếc taxi, cứ như vậy nhìn cô, trong lòng nghĩ có cô chôn cùng, tâm tình lại tốt lên không ít. Mà thực ra bây giờ anh vẫn nghĩ như vậy, trăm năm sau sẽ cùng cô chết chung huyệt.

Giang An Lan trong lòng có quá nhiều góc tối.

Tựa như trước khi chú anh đến tìm Diêu Viễn, hẳn từng cùng ông nói một câu: “Sự kiện kia xảy ra, bất kể là cuộc đời ai trở nên tồi tệ hơn, tôi thiếu chú cũng thiếu cô ấy một lời xin lỗi đáng hoàng.”

Tựa như anh cùng ba nói: “Con sẽ đổi họ, không cần biết ba có đồng ý hay không, con chỉ cần biết mẹ có hi vọng điều này hay không, và con có thể ở bên cô ấy hay không.”

Tâm lý đã vận vẹo đến cùng cực rồi.

“Anh ơi...” người trên giường lúc này bỗng lật người, úp mặt vào chăn, túm lấy một góc áo người bên cạnh, “Anh giúp em đánh quái chút đi... em dùng hết được rồi... Thờ không ra hơi nữa...”

Giang An Lan lật cô lại, chế nhạo cười, “Em muốn tự ngủ chết à?” Sau đó cúi xuống nhẹ giọng hỏi, “Điều Viễn, anh có tốt không?”

Cô nương còn đang nhắm mắt ý thức mơ hồ lâu bầu: “Tốt... tốt thay một đóa cao linh chi hoa*.”

*Hoa trên đỉnh núi, vừa đẹp vừa hiếm, ý đá đều anh nhà hay ra về =))

Giang An Lan trầm mặc hai giây, “Hôn lễ kết thúc em nhớ hái hoa là được.”

19.2

Xong việc ở Bắc Kinh, đoàn người lại lập tức bay về Giang Ninh, đêm đó trừ tân nương cùng phù dâu, những người khác đều được sắp xếp ổn thỏa ở khách sạn.

Hôn lễ lần này so với ở Bắc Kinh thì đơn giản hơn nhiều, không quá phô trương nhưng vẫn rất gây chú ý.

Giang An Lan hôm nay một thân tây trang màu đen, Điều Viễn mặc váy cưới trắng ngần, bà Điều lúc đưa cháu gái lên xe hoa thì lau nước mắt, Điều Viễn cũng khóc, Giang An Lan bên cạnh nắm tay Điều Viễn cung kính nói: “Bà, bà yên tâm, cháu nhất định sẽ đối tốt với cô ấy như bà tốt với cô ấy vậy.”

Bà Điều rút cuộc cười gât đầu, “Được, bà chúc hai đứa vĩnh kết đồng tâm, con cháu đầy đàn.”

Ngày này trong tiệc cưới ở khách sạn Giang Ninh, âm ỉ nhất chính là đám người trong trò chơi kia.

Hoa Khai: “Tiểu Quân thật sự là đẹp chết mất! Tôi muốn chụp ảnh đăng lên diễn đàn [Thịnh Thế] cướp luôn danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nhân gì đó, cho Thủy Điều Ca Dao suốt ngày lên mạng tự sướng cút sang một bên đi thôi!”

Ôn Trung: “Tôi nói này, kính có hai chén rượu thì quá tiện nghi cho người nào đó lấy được vợ đẹp rồi, mấy người có muốn để bang chủ đại nhân nhảy một bài không?”

Mọi người nhất tề kêu muốn!

Tân nương từ len lén liếc người bên cạnh, chỉ thấy Đại thiếu gia nhàn nhạt hỏi: “Muốn ta nhảy?”

Mọi người nhất tề kêu không dám!

Ôn Trung trợn mắt, “Hôm nay lúc này đây các người mà không dám, về sau cũng đừng hy vọng có thể nhìn thấy bang chủ đại nhân của các người làm trò nữa.”

Điều Hân Nhiên nói: “Một lúc ngốc! Bảo tiểu Quân yêu cầu, hát hò nhảy múa gì đó, hôm nay ta xem bang chủ của mấy người có dám không nghe theo...” Điều Hân Nhiên còn chưa nói xong, mỗ bang chủ đã nói: “Nếu là phu nhân muốn, đương nhiên.”

Bảo Bối Ngao: “Đại tẩu, tẩu bảo bang chủ nhảy một bài đi! Đi mà~”

Điều Viễn nhìn người nào đó, cười híp mắt nói: “Anh nghe thấy chưa?”

Mọi người trông ngóng ngóng trông, Giang An Lan đánh cời áo vest, nói với Giang An Trình bên cạnh: “Đi lấy hộ em bốn cái máy tính.”

Thế nên hôm đó, các tân khách được thưởng thức màn PK 1 chơi 3 phần kịch tuyệt luân, Giang An Lan kết nối máy tính với màn hình lớn của khán phòng, truyền hình trực tiếp toàn bộ quá trình. Chỉ thấy Quân Lâm Thiên Hạ một thân trang bị đồ thể thao, không sai, chính là bộ anh mặc hôm kết hôn, khí thế kinh người xoay tròn, bay vọt lên, mỗi một lần ra tay đều thể hiện rõ tốc độ cùng kỹ năng quái vật của mình khiến người người ngưỡng mộ không dời nổi mắt, hệt như đang xem một bài vũ đạo vậy, cuối cùng PK chết sạch Ôn Trung Ôn Như Ngọc, Lý Cao Ngạo Thị Thương Khung, Điều Hân Nhiên Thủy Thượng Tiên.

Giang An Lan đóng máy tính, đứng lên liếc nhìn mọi người, cười nhạt, “Không phải muốn xem bốn bang chủ khiêu vũ sao?”

“Đại thần chính là đại thần, giờ trò quý cũng vào cấp đại thần.” Có người nội tâm yếu ớt thốt ra sự thật.

Cuối cùng hôn lễ kéo dài hai ngày cũng hạ màn vào nửa đêm ngày 25.

Điều Viễn sau khi tắm rửa, nằm ở nhà Giang An Lan ở Giang Ninh mới thở phào, “Cuối cùng cũng xong, cuối cùng cũng xong! Cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc cho ngon rồi!”

Giang An Lan từ phòng tắm đi ra, mặc áo khoác lông nằm xuống bên cạnh cô, tay trái đeo nhẫn kết hôn nhẹ nhàng lùa vào trong tóc đen, “Chỉ vừa mới bắt đầu thôi, phu nhân.”

“Khụ, anh không mệt sao? Hay là để... Hôm khác đi?”

“Không được, em biết gây chuyện thì phải biết phụ trách.”

“Em gây chuyện lúc nào?”

“Mấy năm trước.”

Diêu Viễn phì cười, “Vây tính nhẫn nại của anh cũng tốt thật đấy.”

Giang An Lan cũng mỉm cười, “Anh sẽ cho phu nhân đích thân thử nghiệm một chút thế nào là ‘Tính nhẫn nại tốt’, còn có ‘Sức chiến đấu bền’.” Diêu Viễn còn chưa kịp nói anh giấy trước cao quý giấy sau hạ lưu, Giang An Lan đã cúi người hôn lên môi cô, trước đó còn nói: “Nhớ cho kỹ em đã đồng ý rồi, anh muốn thế nào, phu nhân đều phải ‘Tích cực phối hợp’ thế ấy đấy.”

Nụ hôn của anh không hề chậm rãi có trình tự như trước kia, chừa cho Diêu Viễn đường sống, mà vừa bắt đầu liền công thành đoạt đất, cạy mở hai hàm răng của cô, đầu lưỡi đánh thẳng vào trong miệng cùng lưỡi cô quấn quít triền miên một chỗ.

Trước đây Diêu Viễn chưa bao giờ cảm thấy Giang An Lan khí thế bức người, bây giờ mới thấy được thì quá trễ.

Đêm đó lễ phục bị anh cởi ra, Diêu Viễn đỏ mặt khó khăn mà nói: “Anh... anh chậm chút được không?”

Người đàn ông đang mãi hôn lên bả vai mượt mà như ngọc ngẩng lên, lắc lắc đầu liền xoay cô lại, cời nút nội y của cô. Diêu Viễn mặt đỏ tím đập muốn với lấy cái chăn bên cạnh đắp lên, lại bởi bị anh một đường hôn dọc theo sống lưng xuống mà mất hết khí lực, tay chân bủn rủn chỉ có thể nhắm mắt gian nan hít thở.

“An Lan...”

Trong mắt đầy lửa tình, Giang An Lan bế cô lên ngang hông mặt đối mặt, một bên hôn cô, một bên chậm rãi tách hai chân cô ra...

Diêu Viễn hồi hộp đến phát run, trong nháy mắt tiến sâu vào thân thể cô, anh hôn nhẹ lên trán cô thì thầm: “Anh yêu em, tiểu Viễn. Em thì sao?”

Diêu Viễn toàn thân lửa nóng, thanh âm yếu ớt, “Em... Em cũng thế.”

Giang An Lan thấp giọng cười nói: “Vây anh không khách khí nữa nhé.”

“...”

Tín điều của Diêu Viễn trước khi kết hôn: Không màng lợi danh, chí hướng trong sạch, an tĩnh đến già.

Tín điều của Diêu Viễn sau khi kết hôn: Tận lực không chọc vào đại thần trong nhà.

Diêu Hân Nhiên hỏi: “Chọc vào thì sao?”

Diêu Viễn đáp: “... Sẽ bị yêu cầu ‘Nói chuyện một chút’.”

Ví dụ như một ngày nào đó sau khi kết hôn, Diêu Viễn từ trường về, vừa vào cửa, nhìn thấy người đang uống nước bên bàn ăn liền vui mừng nói: “Anh đi công tác về rồi?”

Sau đó, bởi vì hôm qua đại thần đã bảo cô “Mai anh bay chuyến buổi trưa, đại khái chập tối sẽ về đến nhà”, mà người nào đó rõ ràng đã quên mất, nhìn thấy anh còn ra cái vẻ rất bất ngờ khiến đại thần mất hứng, híp mắt nói: “Vào phòng nói chuyện một chút.”

Diêu Viễn không nói gì.

Tuy rằng có lúc Diêu Viễn cảm thấy mình sao lại vội vàng mà gả đi như vậy, bởi vì gả rồi đến “Tự do thân thể” cũng không được bảo đảm, nhưng đôi khi lại cũng thấy mình thật may mắn đã gả cho anh, bởi vì có người chống lưng cảm giác thật quá sướng!

Tỷ như có một lần cô cùng đồng nghiệp tan ca rồi đi ăn cơm, rồi lại bị lôi đi hát.

Việc khiến Diêu Viễn cả đời đau khổ nhất chính là không biết hát, cho nên phạm cứ ra đến KTV cô cơ bản đều chỉ ngồi đó làm khán giả, rất biết lượng sức mình mà không lên tự làm mất mặt xấu hổ.

Hôm đó có đồng nghiệp nhất định phải bắt cô hát, “Hát [Romance In The Rain] đi, bài này nhịp bình bình, tuyệt đối không lạc điệu được đâu.”

Diêu Viễn không lay chuyển được đối phương đành miễn cưỡng gật đầu, kết quả vừa mở miệng hát câu đầu tiên đã sai nhạc.

Đồng nghiệp còn ác độc nói, “Thôi thế hát quốc ca.”

Điều Viễn mất mặt chết rồi, đúng lúc này Giang An Lan gọi điện đến, cô bèn chạy ra ngoài hành lang nghe, không nhìn được mách chồng, kết quả anh nghe xong thì nói: “Anh biết rồi.” Sau đó hỏi cô đang ở đâu, không nói hai lời liền cúp máy, cũng không biết vị này gọi điện làm quái gì.

Nửa giờ sau đại thần bỗng nhiên xuất hiện, lên hát một bài [Because I Love You] giết sạch tất cả những ca vương ca hậu tự xưng rồi dất vợ tiêu sái rời sân.

Trên đường về, Điều Viễn thành tâm nịnh bợ đại thần, người nọ mới hỏi: “Có thưởng không?”

“Dạ?”

“VẬY anh tự lĩnh, tuần trăng mật em ngoan chút là được.”

Cái gọi là “Ng ngoan chút”, chỉ có thể ngằm hiểu mà không diễn đạt được bằng lời.

Điều Hân Nhiên cảm thấy mình đúng là đầu úng nước mới có thể cùng Ôn Trùng đến nhà cô em vừa đi tuần trăng mật về làm bóng đèn.

Lúc ăn sáng tâm tình cô còn rất tốt, mãi cho đến khi họ Ôn gọi điện thoại tới bảo: “Đại tỷ, tôi đến thành phố mấy người công tác, buổi trưa chúng ta cùng An Lan với vợ cậu ta, cũng chính là em họ cô, ăn bữa cơm đi?”

“Thần kinh, muốn đi thì đi một mình đi, tôi làm quái gì phải cùng đi với anh?”

“Thật không muốn đi?”

“Cút.”

“Điều Hân Nhiên, trên cương vị một bà cô độc thân, cô thật sự rất thất bại.”

“Cút.”

“Nhìn người ta ân ái mỹ mãn như vậy, cô không muốn đi phá đám chút à?”

“Tâm lý anh quá biến thái!”

“Ha ha ha.” Ôn Rừng ở bên kia vui vẻ cười, “Tôi cũng muốn gặp cô một chút.”

“Buồn nôn”

“Đằng nào người buồn nôn cũng không phải là tôi.”

Tóm lại, cuối cùng Điều Hân Nhiên không khiếu gì cũng đồng ý đi làm cái việc ăn no rừng mỡ này.

Hai người hẹn nhau ở cổng nhà Giang An Lan. Điều Hân Nhiên đến trước, cô mới qua đây có hai lần, lần trước là hôm em họ kết hôn, vợ đến vội đi cũng không có cơ hội nhìn kỹ, lúc này mới thấy thật đúng là cao cấp, liếc mắt một cái liền thấy có cầu nhỏ, có nước chảy, cây xanh rợp bóng, cách không xa lại có trạm xe điện ngầm, có quảng trường, đằng sau có công viên sinh thái lớn nhất Giang Ninh. Cho nên Điều Hân Nhiên nhìn không được bèn chụp mấy tấm ảnh đăng lên weibo: “Cùng họ Ôn đến nhà em rể, không sai, đây chính là công nhà đại thần mấy người, xây cứ như Pantheon ở Rome vậy.” Lúc đăng không chú ý hệ thống định vị tự động khiến một lúc sau lại có thêm hai người trong game nữa mò đến.

Giang An Lan mở cửa nhìn thấy Ôn Trùng cùng Điều Hân Nhiên đã có chút bức dọc, lại nhìn thấy Tẩu Na Thị Na cùng Hoa Khai thì trong nháy mắt mặt lạnh như băng. Ôn Trùng vỗ vai bang chủ an ủi: “Bạn học cũ, người tới là khách mà, nhưng đông như vậy thì buổi trưa cứ gọi đồ ăn bên ngoài cũng được.”

Giang An Lan hừ lạnh, “Tôi vốn không có ý định làm gì hết.”

Tẩu Na Thị Na vẻ mặt mong đợi, “Em muốn ăn đồ Đại tẩu làm!”

“Thực ra tôi nấu không ngon bằng anh ấy.” Cô nấu nướng bình thường, đại thần trước đây cũng vậy, nhưng từ khi cô vô tình nói “Sao kết hôn xong cảm giác như em gây đi ấy nhỉ?” trình độ của đại thần đột nhiên tăng vọt.

Hôm đó đương nhiên là gọi đồ ăn bên ngoài.

Ôn Rừng cầm một hộp sushi đi ra ban công, nói với Điều Hân Nhiên đang mãi nhìn mấy dãy núi đằng xa: “Em rể cô đúng là tính tình ác liệt, gọi toàn fast food không. À mà, tháng 8 công ty tôi tổ chức đi Australia 12 ngày, có thể mang theo người nhà, bà cô này rảnh như vậy có muốn đi cùng không?”

“Tháng 8 tôi đi Hạ Môn với bạn rồi, ông anh có muốn đi cùng xách đồ bụng dù không?”

“Đại tỷ, đây không phải so tôm hùm với rong biển à?”

“Ngại quá, bà đây dị ứng hải sản.”

Tẩu Na Thị Na ở góc tường không cần thận nghe được nghi ngờ hỏi, “Hai người cặp với nhau sao?”

Ôn Trùng cùng Diêu Hân Nhiên đồng thời quay đầu, trắm miệng một lời nói: “Cùng hấn / cô ta? Tôi tình nguyện cả đời độc thân!”

Các cụ dạy, không thể nói lời quá tuyệt.

Tỷ như, càng không muốn chuyện xảy ra nó càng sẽ phát sinh, cho nên tương lai có lẽ lại chính là “Nếu như không phải hấn / cô ấy, tình nguyện độc thân cả đời”.

Buổi chiều Giang An Lan tiễn khách nói: “Tôi không biết các người hôm nay tới làm gì, những lần sau đừng đến.”

Hoa Khai nhin cười lên lên nói với Diêu Viễn: “Chồng cậu hình như hơi phản xã hội* đấy.”

“...”

*Antisocial: còn gọi là chống đối xã hội, không muốn hòa đồng, không thân thiện, không muốn giao tiếp với người khác, nặng một chút có thể coi là một loại bệnh tâm lý

Buổi tối cô Diêu mới hỏi bạn Giang An Lan: “Anh phản xã hội à?”

Giang An Lan nhàn nhạt đáp: “Có à? anh không ‘Phản xã hội’, anh ‘Phản nhân loại’, trừ em ra.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Hạnh phúc rất giản đơn

Sau Quốc khánh, Giang An Lan dời địa điểm công ty đến Giang Ninh, công sở ở Bắc Kinh 3 tầng chỉ chứa lại một tầng làm công ty con. Triệu Tử Kiệt đối với việc này đồng ý cả chân cả tay, vậy là về sau không phải chạy qua chạy lại giữa nhà và Bắc Kinh nữa, cũng không cần phải đau đầu 3 ngày thì hết 2 là không tìm được lãnh đạo.

Mọi chuyện giải quyết đầu vào đấy, một đoàn người bèn lôi nhau đi ăn, Lý Cao chọn món xong liền hỏi lãnh đạo: “Đại tẩu vẫn chưa đến sao?”

Giang An Lan đang xem tin tức trên điện thoại chỉ ừm một tiếng.

Bên cạnh một nhân viên nữ vừa đi du học về nói với Triệu Tử Kiệt: “Phó tổng, tôi vì muốn nương tựa anh mới từ Thượng Hải chạy đến Bắc Kinh, bây giờ lại chuyển về Giang Ninh, về sau chỗ ăn ở của tôi ở đây ngài bao chứ?”

“Đương nhiên.” Triệu Tử Kiệt rất rộng lượng, thuận tiện khen người bạn cũ này vài câu, chủ yếu để ông anh họ biết anh chọn người không thiên vị.

Nhân viên nữ xinh đẹp cười nói với mọi người: “Sau này tôi có khuyết điểm gì, mọi người phải giúp tôi chỉ ra để biết sai mà sửa, đừng còn tiến bộ.” Sau đó lại chuyển hướng lãnh đạo nói, “Nghe nói sếp đã kết hôn rồi? Phu nhân làm gì vậy ạ?”

Giang An Lan lúc này mới ngẩng đầu, lãnh đạm nói: “Vào công ty này điều đầu tiên phải nhớ kỹ: nói ít làm nhiều.”

Lúc Diêu Viễn đến, trên bàn ăn đã có vài món được mang lên, cô vừa đẩy cửa ra liền mỉm cười nhận lỗi: “Thành thật xin lỗi, bên trường hợp đến tận bây giờ, đến muộn rồi.” Cô mặc áo trắng cổ thuyền, váy cạp cao màu đỏ, tóc tết đơn giản sau lưng có vẻ rất tú mỹ đoan trang.

Giang An Lan vẫy tay, Diêu Viễn ngoan ngoãn đi qua ngồi vào chỗ trống bên cạnh, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Sao nhiều người vậy anh?” Nhìn qua tối thiểu cũng phải mười ba mười bốn người, trước đó nhân tin anh còn nói không đông lắm.

“Ừ, đói không?” Giang An Lan rót cho cô cốc trà nóng.

Diêu Viễn uống một hơi cạn sạch, tiếp tục nhỏ nhẹ nói: “Vừa đói vừa khát, hôm nay bọn em họp phê bình, chủ nhiệm khoa trên nói, phía dưới đều không ai dám ho he, trà em uống cạn rồi cũng không dám đi rót thêm nữa.” Nói xong lên lên lễ lễ.

Giang An Lan liếc cô một cái: “Không có tiền đồ.”

Diêu Viễn khẽ cười, “Anh nghĩ ai cũng ghê ghét như anh vậy đó hả.”

Hai người chưa “Ăn ái” được bao lâu thì có người chào hỏi Diêu Viễn: “Xin chào Bà chủ.”

Diêu Viễn toát mồ hôi, “Xin chào, đừng gọi tôi là bà chủ, quả thực không quen được .”

Bên viên nữ lại khách khí nói: “Phu nhân của sếp thật xinh đẹp.”

Diêu Viễn cười gật đầu, “Khen đẹp thì được.”

Đại khái không nghĩ cô lại “Trực tiếp” như vậy, chẳng những nhân viên nữ, những người khác đều không khỏi yên lặng một giây.

Cái này không thể trách Diêu Viễn được, truyền thống mỹ đức của người Trung Quốc cô đều tuân thủ, nhưng mỗi lần dạo phố mua quần áo đều được khen mặt xinh, dáng đẹp, mặc gì cũng dễ nhìn, khiêm tốn tới sức cùng lực kiệt. Diêu Hân Nhiên nhìn em gái phát tội mới bảo: “Về sau ai khen thì cứ gật đầu tiếp thu đi là xong.”

Cho nên...

Diêu Viễn hơi ngại sờ sờ tai, kết quả Giang An Lan bên cạnh còn bổ sung: “Khen thừa”

Chúng nhân viên đều tỏ vẻ cuối cùng cũng thấy được một mặt có “Nhân tính” của lãnh đạo, rất yêu vợ.

Chỉ có Diêu Viễn biết, người này ấy mà, rất lười khen ngợi bề ngoài của cô, dùng lời của anh mà nói chính là “Nông cạn”. Nhưng Diêu Viễn thật không hiểu nổi, trước đây cô hỏi anh thích mình ở điểm gì, anh không phải cũng nói bề ngoài sao? Vấn đề này nhiều năm sau đã được tiểu soái ca hai tuổi tuần tú nhà bọn họ nói còn chưa sôi đề cập: “Ba, mẹ nói ba cưới mẹ bởi vì mẹ là mỹ nữ.”

Giang An Lan giáo dục con trai: “Mẹ con ngốc, con không được ngốc theo mẹ, ba con là từ bản chất suy ra hiện tượng, hiểu không?”

Con không hiểu, mẹ ngồi bên cạnh lại hiểu, buồn bực, “Hai vị cao nhân... Chúng ta hãy ra ngoài ăn cơm, xin chừa cho tôi chút mặt mũi, cảm ơn.”

Đây là chuyện về sau rồi.

Mà về vấn đề “Sắc đẹp”, giữa hai người còn có rất nhiều điển tích.

Tỷ như hôm đó hai người ăn tối xong về nhà, Diêu Viễn thuận miệng nói với người lái xe: “An Lan, trong công ty anh mỹ nữ soái ca nhiều không?”

“Có anh rồi tú sắc thì có ăn được không?”

“...”

Về đến nhà, anh liền cho cô ăn đủ. Trước mặt người này quả nhiên nói nhiều tất nói hớ...

Lại có một ngày nào đó buổi tối xong việc, Diêu Viễn thấy khát nhưng lại không muốn đứng lên, cứ lẩn qua lộn lại, người bên cạnh liền nói: “Còn động đây lại ăn tiếp đây.”

Diêu Viễn lập tức nằm im re, “Không phải đã ăn rồi sao?”

“Ngon, thích ăn thêm không được sao?”

Diêu Viễn lần này đến hồ hấp cũng cẩn thận, chủ yếu là vừa rồi bị ăn tới vô cùng thấu triệt, thật sự không còn sức tái chiến nữa.

Người bên cạnh ngược lại lại xuống giường, không bao lâu sau đã cầm một ly nước ấm quay lại, Diêu Viễn cảm động không thôi, “Anh thật tốt.”

“Ừ, mua bán không thành nhưng vẫn còn nhân nghĩa.”

“...”

Ặc, có cần phải đâm chọc người khác như vậy không?

Thu đi đông tới, vậy mà kết hôn đã hơn nửa năm, cảm giác lớn nhất của Diêu Viễn là: Hóa ra yêu đúng người rồi, tình yêu liền trở thành bài toán đơn giản nhất trên đời, hạnh phúc cũng trở thành chuyện nhẹ nhàng đơn giản nhất.

Sau đó nghĩ đến luận án tiến sĩ của mình liền thấy đầu phình ra: quá khó!

Tôn Văn Tôn giáo sư luôn có thể khiến người khác cảm thấy tri thức của mình hạn hẹp chừng nào.

“[Nghiên cứu về bản gỗ tranh minh họa tiểu thuyết Minh Thanh] thì viết thế nào bây giờ? Tiểu thuyết Minh Thanh bản thân cô đọc cũng không nhiều, càng đừng nói tới nghiên cứu tranh minh họa trong đó.”

Diêu Viễn cùng Giang An Lan đi dạo siêu thị mua hàng Tết, người nọ nói: “Anh mới đọc mỗi [Kim Bình Mai*].”

*Bộ dã tâm cổ đại nổi tiếng của TQ =))

“Anh khẩu vị quá nặng.”

“Đây gọi khẩu vị nặng sao? Cùng lắm thì xem như là khẩu vị đại chúng thôi.”

“Đại thần... tam quan của anh rút cuộc méo mó đến mức nào vậy?”

Lễ mừng năm mới, Diêu Viễn có 20 ngày nghỉ đông thì 10 ngày ở Bắc Kinh, 10 ngày ở Giang Ninh.

Buổi tối trước khi kỳ nghỉ đông kết thúc một ngày, Diêu Viễn cùng Giang An Lan ở nhà chơi game.

Giang An Lan lên trước, Diêu Viễn kiểm tra lại đồ dùng để mai lên lớp xong mới thông thả đăng nhập vào trò chơi, vừa lên mạng liền nghe nói Quân Lâm Thiên Hạ đang đánh nhau với người ta, người phao tin chính là chị họ cô.

Diêu Viễn: “Sao lại thế?”

Thủy Thượng Tiên: “À, có người khiêu khích đàn ông của em, có điều mờ mẩn đã bị giết đẹp rồi.”

Diêu Viễn: ” Khiêu khích cái gì?”

Thủy Thượng Tiên: “Tên đó chắc bại não, lại đi nói với Quân Lâm Thiên Hạ ‘đừng tưởng rằng có tiền liền...’ Liền bị giết. Lại nhớ trước đây chị cũng từng mạt sát hắn đừng tưởng rằng có tiền... Được rồi, chị không ngờ đến nỗi trực tiếp nói với hắn. À mà, em được bình chọn là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đấy!”

Diêu Viễn: “Hả? !”

Một giây sau Diêu Viễn liền gửi một nguồn link trên diễn đàn game cho cô.

Diêu Viễn click vào thì thấy ngay ảnh đám cưới của cô cùng mỗ đại thần, phía dưới có mấy vạn bình luận.

“Đây chính là Quân Lâm Thiên Hạ trong truyền thuyết?”

“Còn có vợ hắn? Chính là Nhưộc Vi Quân Cỗ? !”

“A a~ ta trước đây có cướp boss của Nhưộc Vi Quân Cỗ, biết thế nhường cho nàng, không, biết thế đã giúp nàng đánh quái, như vậy biết đâu... Tiếc quá mẹ ơi!! Vợ đẹp vậy chỉ vì một con boss mà vuột mất !”

“Lầu trên thức tỉnh đi, người cảm thấy người PK được Quân Lâm Thiên Hạ sao? Mọi phương diện!”

“Quân Lâm bang chủ quá đẹp trai! Ta muốn gia nhập Thiên Hạ Bang!”

“Nghe nói Nhưộc Vi Quân Cỗ thao tác cũng rất tốt.”

“Nhưộc Vi Quân Cỗ, có cần tài mạo song toàn như vậy không?”

“Thật ra ta cùng Nhưộc Vi Quân Cỗ đã từng tổ đội hợp tác rồi, tính tình rất tốt, nói chuyện cũng khách sáo. Có điều Quân Lâm đại thần kia ta liền không dám tặng bôc, ít nhất ta cảm thấy hắn rất ngạo mạn.” Diêu Viễn like câu này.

Lúc này người bên cạnh quay đầu nhìn sang màn hình của cô, nói một câu: “Topic này anh cũng bình luận rồi.”

“A?”

Quân Lâm Thiên Hạ: Đúng thời gian gặp được đúng người, là một loại hạnh phúc.

Nói thế nào nhỉ? Khi có một ngày anh ấy (cô ấy) bước vào sinh mệnh của bạn bạn mới hiểu được vì sao mình cùng với người khác không có kết quả, thậm chí bắt đầu cũng không có, bởi vì những người kia đều không phải người mà bạn đang chờ.

Bạn đang chờ ai, thực ra bạn vẫn luôn biết rất rõ.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thân phận thăng cấp

Khi tay La Bích có thể hoạt động bình thường, giáo sư ở trường thông báo La Bích phải tới thành phố khác học tập một tuần. Buổi tối khi La Bích đang thu dọn đồ đạc, Du Kinh đứng khoanh tay trước ngực dựa vào cửa nhìn cô.

“Phải đi bao lâu?”

“Một tuần.” Cô trả lời không ngẩng đầu lên.

Du Kinh có phần không vui, giống như nghĩ tới cái gì liền ra ngoài gọi điện thoại.

Sáng hôm sau khi đưa La Bích đến trường, anh ở trên xe hưng hăng hôn cô một lần rồi mới để cô đi.

“Cẩn thận tay em đấy, chưa hoàn toàn khỏi hẳn đâu.” Du Kinh dặn dò.

“Được rồi, độ dong dài của anh sắp bằng bố em rồi đấy.” La Bích cười nói, hôn lên khóe môi anh một cái rồi lên xe buýt của trường.

Mười ngày sau, La Bích về nhà sớm định cho Du Kinh một sự ngạc nhiên.

Vừa mở cửa La Bích đã ngây dại. Đây là nhà của mình sao? Đi vào, sofa đổi thành sofa nằm, nằm ở đó đúng tầm để xem phim, cô đột nhiên nghiêng người nhìn, phát hiện bức tường bên phải không thấy đâu nữa! Bức tường dày hoàn toàn bị phá thông, dẫn thẳng sang phòng bên kia của Du Kinh. Bên nhà anh đã hoàn toàn bị cải tạo thành phòng giải trí, bàn bi-a, bàn bóng bàn, khu trò chơi điện tử, phòng xem phim 3D... Còn bên phòng ngủ chính và phòng ngủ cho khách của cô đã bị nối thông thành căn phòng lớn hơn, giường bị đổi thành giường đôi King Size, làm thế nào người bị ngạc nhiên lại biến thành cô thế này?

Bấm điện thoại của Du Kinh, cô hỏi: “Anh đang ở đâu vậy?”

“Em về rồi à?” Du Kinh nhận ra ngữ điệu có phần hưng phấn của cô.

“Vốn còn muốn cho anh một sự ngạc nhiên, vừa về lại thấy nhà thành thế này.”

“Không ngạc nhiên vui mừng à?”

Một tiếng meo tạm thời thu hút sự chú ý của La Bích, là Sugar.

Sugar làm nũng nhảy vào lòng La Bích, lúc này cô mới nhìn thấy thứ treo trên cổ Sugar.

“Quả là rất ngạc nhiên vui mừng.” La Bích nhìn thấy, đó là một chiếc nhẫn kiểu cách đơn giản.

“Thích không?” Giọng nói trầm thấp mê người của Du Kinh vang lên phía sau.

La Bích xoay người nhìn thấy Du Kinh, lúc này cô đã không thể tiếp nhận thêm một bất ngờ nào nữa, cả ngày hôm nay đã quá nhiều vui mừng.

Du Kinh chậm rãi tới gần La Bích, nhìn cô ôm con mèo đứng ngẩn người ở đó có phần buồn cười: “Ngạc nhiên đến vậy sao?”

“Hơi nhanh, em không ngờ lại nhanh như thế.” La Bích lấy lại bình tĩnh, ăn ngay nói thật.

“Anh cảm thấy đủ rồi.” Du Kinh hôn khẽ lên trán La Bích, “Anh cho rằng là vừa đúng lúc rồi.”

“Chưa đến nửa năm em đã trải qua quá trình làm bạn gái người ta, giờ đến lượt làm vợ người ta?”

“Có gì không tốt?”

“Không có gì.” Đặc biệt là đối mặt với một người như anh.

“Tiểu Trà.” Du Kinh nghiêm túc nhìn cô, “Marry me.”

La Bích không trả lời mà nghiêng người tựa vào vòng tay đã nhớ mong mấy ngày, ngửi mùi hương nam tính, đôi tay ôm lấy thắt lưng anh, nhẹ nhàng nói một câu, “Yes, I do.”

Thừa dịp La Bích nhận lời, Du Kinh nâng cằm La Bích lên hôn đôi môi đã nhớ mong nhiều ngày, tay ôm chặt eo La Bích cho đến khi hai người sát vào nhau thật gần. Thật ra những ngày trước đó không phải hai người chưa từng tiếp xúc tứ chi thân mật thế này, có điều hai người luôn tự kiềm chế, nhiều nhất chỉ ôm một chút thôi. Du Kinh cũng không muốn để La Bích cảm thấy hai người tiến triển quá nhanh, bởi vì tới giờ La Bích vẫn cảm thấy hai người ở bên nhau đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt là rất khó tin.

Du Kinh thì thầm bên tai La Bích, “Are you sure?”

La Bích hiểu anh đang ám chỉ cái gì, cô ngừng đầu mở to đôi mắt mộng lung, “Nhưng bây giờ đang là ban ngày.”

Du Kinh không nói gì, chỉ yên lặng chờ câu trả lời của cô.

La Bích không nói nữa, hai tay vòng quanh cổ Du Kinh, nhẹ nhàng rướn người lên bày tỏ suy nghĩ của bản thân.

Du Kinh ôm ngang La Bích lên, bước vào phòng, nhẹ nhàng đặt La Bích lên giường.

“Em thích cái giường này, rất thoải mái.” La Bích nhắm mắt lại, hai tay giang rộng nằm trên giường cảm nhận cảm giác dưới lưng, kỳ quái phát hiện người bên trên không có động tĩnh gì, cô chậm rãi mở mắt ra.

“Sau này em có thể ngủ trên chiếc giường này mỗi ngày.” Du Kinh hôn cô.

Lúc này, Du Kinh thu lại đôi tay đang chống hai bên La Bích, quỳ một gối bên giường, đưa tay lên chậm rãi cởi cúc áo khoác của La Bích. Bởi vì đã đầu tháng ba, thời tiết đang ấm dần lên nên La Bích chỉ mặc hai lớp áo, bên trong còn là một chiếc áo bó mỏng màu trắng, bộc lộ hết những đường cong hoàn mỹ của cô trước mắt Du Kinh. Thật ra nếu nói về dáng người, ở nước ngoài nhiều người có dáng người còn đẹp hơn La Bích; nếu nói về tính cách, có người ưu tú hơn La Bích. Nhưng cổ tình từng cử động của cô lại khiến anh muốn ngừng mà không được. Du Kinh tin rằng, kiếp này không còn người con gái thứ hai khiến anh rung động đến thế nữa.

La Bích chủ động đưa tay vào trong áo Du Kinh, theo làn da săn chắc dần trượt lên trên, quần áo dần dần rời khỏi thân thể mạnh mẽ.

Du Kinh chậm rãi tới gần.

“Có sợ không?” Trong thời khắc cuối cùng, Du Kinh hỏi La Bích đang đỏ mặt nhắm chặt hai mắt, “Em có hối hận không?”

La Bích đã căng thẳng đến không nói thành lời, trực tiếp dùng hành động để trả lời, dùng hai tay nâng mặt Du Kinh hôn lên.

Gió xuân phoi phới thổi rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, cả phòng ấm áp.

La Bích vừa xuống xe đã chạy về nhà, vừa về nhà đã vận động kịch liệt một phen, cho nên hiện giờ nằm ỉ trên giường không muốn đứng dậy. Du Kinh xả dây nước ấm trong bồn tắm xong trực tiếp ôm La Bích vào phòng tắm.

La Bích ngay cả sức để phản kháng cũng không có.

Nước ấm giải tỏa sự khó chịu và mệt mỏi của La Bích, cô dựa vào lồng ngực ấm áp phía sau, ghé đầu vào hõm vai Du Kinh, nhắm mắt thì thầm hát.

“Tâm trạng tốt đến thế sao?” Du Kinh thấy cô như vậy không khỏi cười hỏi.

“Vâng.” La Bích đáp, “Mới nửa năm trước em còn chưa từng nghĩ mình sẽ có bạn trai, vậy mà bây giờ đã đồng ý lời cầu hôn của anh, amazing.”

Du Kinh không nói nữa, chưa nói tới La Bích không ngờ tới, chính bản thân anh cũng không ngờ mình lại hoàn thành chuyện lớn của đời người vào lúc này.

Tay nâng cằm La Bích xoay về phía sau, Du Kinh rung động hôn một cái.

“Em hỏi này, bao nhiêu năm nay đến một người bạn gái anh cũng không có à?”

“Chẳng phải đã nói rồi sao?”

“Nhưng mà... Nhưng mà trong số những cô gái anh từng gặp không có lấy một người anh muốn chạm vào sao?”

“Có em đấy thôi.” Du Kinh nghịch mái tóc dài của La Bích, cười nói.

“Em nói thật đấy.”

“Anh cũng nói thật mà.” Du Kinh thở dài, “Nếu không sao mẹ anh nhìn thấy em như nhìn thấy chúa cứu thế như vậy.”

La Bích nghĩ tới dáng vẻ như trứng sô của bà Du lần đầu nhìn thấy cô cũng cảm thấy buồn cười.

“Bọn họ không tưởng anh là gay đấy chứ?” La Bích xoay người, vòng hai tay lên cổ Du Kinh.

“Em nghĩ anh có phải không?” Du Kinh cảm giác được bộ ngực mềm mại của La Bích xoay lại đặt lên ngực mình, cộng thêm đôi mắt mèo sáng lấp lánh của cô khi vừa tắm xong, anh cảm thấy mình lại lên rồi.

La Bích cũng nhận ra.

“Xem ra thật sự không phải.” La Bích tự hỏi tự trả lời.

“Chính em chọc lên thì giải quyết đi.” Du Kinh ôm lấy La Bích bằng hai tay, rời khỏi bồn nước sắp lạnh.

Ngày hôm sau, khi thức dậy, La Bích đau nhức toàn thân. Lắc cái eo, ánh nắng xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào từng tia sáng mỏng manh, cô mở mắt, nhìn thấy tay mình đeo một chiếc nhẫn, là chiếc nhẫn hôn qua treo trên cổ Sugar. Tối qua, sau cuộc đại chiến, La Bích mệt mỏi ngủ mất, cô mơ hồ thấy Du Kinh đi rồi quay lại, nhưng lúc đó ý thức đã mơ màng.

Còn chưa xem xong tay đã bị một bàn tay bên cạnh cầm lấy hôn một cái, giọng nói khàn khàn gọi cảm đặc trưng của buổi sáng sớm vang lên, “Good morning.”

La Bích bị sự thay đổi của cả ngày hôm qua làm cho choáng váng, lấy lại tinh thần xong mới rúc vào lòng Du Kinh.

“Hộ khẩu của em ở đâu?” Du Kinh đột nhiên hỏi.

“Ở chỗ em chứ đâu.”

Du Kinh vỗ lưng La Bích, “Mau dậy thôi, chúng ta tới cục dân chính.”

“Nhanh vậy!” La Bích giật mình, hôm qua mới cầu hôn xong.

“Anh luôn là kiểu người tốc độ.” Du Kinh mỉm cười, “Đi thôi, vợ yêu của anh.”

Cho đến khi thay quần áo xong, ra ngoài, lên xe, tới cục dân chính, chụp ảnh, ký tên, La Bích còn cảm thấy mình đang nằm mơ.

Cầm tờ chứng nhận màu đỏ trên tay, cô đứng ở cửa nhìn hai người trong hình, thật sự có phần không dám tin mình đã là phụ nữ có chồng, đúng, đã là phụ nữ!

“Anh cảm thấy em nên gọi điện thoại báo cho soái ca của em biết.” Du Kinh cúi đầu nhắc nhở bên tai La Bích.

“Bố có thể sẽ đánh em.” La Bích tỏ vẻ đau khổ, “Em lại quá kích động rồi.”

“Kích động đôi khi là một thiên sứ, đi, đi gặp bố mẹ chồng mới lên chức của em thôi.” Dứt lời, anh nhét tờ đăng ký màu đỏ vào túi, thỏa mãn vỗ vỗ, kéo La Bích còn đang ngây người rời khỏi cục dân chính.

“Soái ca.” Khi gọi điện cho bố, La Bích tỉnh táo ra được một chút.

“Sao vậy?” Ông La quan tâm nói.

“Con kết hôn rồi.” La Bích rất bình tĩnh nói ra sự thật này. Người nào đó lái xe bên cạnh nhếch khóe môi tỏ vẻ tâm trạng vô cùng tốt.

“Cái gì?! Lúc nào?” Quả nhiên rất kinh ngạc.

“Ngay mười phút trước khi gọi điện cho bố.” La Bích nghiêng người nhìn một bên mặt của anh chàng đang lái xe, “Con cảm thấy... cảm thấy rất tốt. Bố... không đồng ý à?”

“Bố đã nghĩ sẽ có một ngày thế này, chỉ không ngờ lại nhanh đến vậy!” Ông La có phản ứng tay không kịp.

“Bố, bố chuyển sang đây đi. Ở đây hai bố con mình có thể thường xuyên gặp mặt, không cần đau lòng nữa.” La Bích biết cảm giác luyến tiếc trong lời nói của bố cô là vì ông cảm thấy con gái lấy chồng rồi sẽ không chỉ là con gái ông nữa, không thể tùy tiện làm gì, nhưng ông không biết rằng, chính vì Du Kinh không ngăn cản bất cứ chuyện gì cô muốn làm, cô mới có thể không chút do dự đồng ý lời cầu hôn của anh, thậm chí kết hôn luôn hôm nay.

Du Kinh dừng xe, dùng một tay cầm lấy điện thoại bên tai La Bích.

“Bố.” Quá đột ngột làm ông La ở đầu bên kia sợ hết hồn.

“Lời con đã nói vĩnh viễn sẽ thực hiện được.” Anh muốn chỉ lời hứa hẹn với ông ở dưới lầu ngày hôm đó.

“Cho dù chúng con kết hôn cũng không có bất cứ điều gì thay đổi. Bố không cần lo lắng, về phần đề nghị vừa rồi của Tiểu Trà, con cảm thấy bố có thể suy nghĩ xem sao, làm như vậy con tin rằng bố sẽ yên tâm hơn.” Anh mở cửa xe đi xuống, đi tới bên phó lái mở cửa cho La Bích.

Không biết hai người lại nói những gì, Du Kinh vui vẻ kết thúc cuộc gọi.

“Anh nói với soái ca cái gì thế?”

“Không có gì, bí mật giữa đàn ông thôi.” Du Kinh thần bí nói.

Sau khi biết hai người đã kết hôn, bà Du thật sự hận không thể cầu thần bái phật.

“Mau gọi mẹ đi.” Bà Du hưng phấn cầm lấy tay La Bích.

“Mẹ.” La Bích vẫn có chút không quen, dù cách chung sống của hai người đã chẳng khác gì mẹ con.

“A a a a —— mẹ đã thỏa lòng mong ước rồi!” Bà Du vui vẻ đến mức đi vòng quanh.

“À, đúng rồi, các con định tổ chức hôn lễ ở đâu, lúc nào? Mời bao nhiêu khách? Mau nói cho mẹ biết, mẹ bắt đầu chuẩn bị luôn.”

“Mẹ... bọn con định du lịch kết hôn.”

La Bích rất cảm động, không ngờ cuối cùng anh lại thật sự làm theo sở thích của cô. La Bích không thích những chỗ quá nhiều người, nhất là nhiều người không quen biết, cô không thích tham gia những buổi tiệc rượu đó, cô cảm thấy cuộc sống của hai người không cần vì một buổi tiệc cưới mà khiến người khác mệt mỏi.

“Cũng được, nhưng các con đi tới đâu là phải chụp một bộ ảnh cưới rồi gửi về cho mẹ. Mẹ có chỗ cần dùng!” Bà Du yêu cầu, “Đây là yêu cầu duy nhất, nếu không nhất định phải tổ chức tiệc cưới.”

“Vâng.” Du Kinh và La Bích đồng ý.

Mấy người ăn cơm xong, Du Kinh và La Bích rời khỏi Bích Hải, Du Kinh đang bàn với La Bích xem sẽ đi đâu chơi.

“Em muốn đi Châu Âu.” La Bích mơ ước, “Em rất thích phong cách thị trấn cổ ở nơi đó, anh nói xem, chúng ta ở lại đó một thời gian có được không?”

“Được.” Nhìn cô gái đang rất hào hứng, Du Kinh cảm thấy trong lòng tràn đầy.

Trong xe lại vang lên tiếng đàn dương cầm, là điện thoại của Du Kinh.

Nhìn tên báo trên điện thoại, là Lý Hoài Nhân.

Du Kinh dừng xe lại bên đường, lắc lắc điện thoại với La Bích, “Xem ra chuyến du lịch của chúng ta phải lùi lại một thời gian.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ma cà rồng xuất hiện (1)

Cuộc điện thoại của Lý Hoài Nhân phá hỏng kế hoạch của hai người. Vụ án bình thường bọn họ sẽ không làm phiền Du Kinh, nhưng vụ án này rõ ràng không bình thường.

Bởi vì khi được phát hiện, thi thể bị cắt động mạch chủ, máu chảy khô, trên mặt đất lại không hề có vết máu.

Khi hai người tới hiện trường, đường băng giới nghiêm của cảnh sát đã cách ly đám đông ra xa, bên trong có cảnh sát đang tìm hiểu hiện trường.

La Bích cảm thấy có chút khó chịu, người chết là một cô gái đang tuổi hoa, chính cô vừa mới có được tình yêu, còn nơi này lại có người vì lỗi lầm của người khác mà kết thúc cuộc đời.

Ba người chia nhau vòng quanh những nơi khác nhau quan sát một lần.

Du Kinh đang ngồi xổm xuống nghiêm túc nhìn thi thể thì cục trưởng đi tới.

“Du Kinh, có phát hiện gì không?” Cục trưởng cau mày hỏi.

Du Kinh không nói gì.

“Vụ này đã bị truyền tin ra ngoài, chúng ta nhất định phải nhanh chóng bắt được hung thủ.” Cục trưởng nghĩ tới hôm nay nhận được điện thoại báo án, khi ông nhanh chóng tới hiện trường, có thể nói là truyền thông cũng theo đó mà đến, hoàn toàn không cách nào ngăn cản.

“Lát nữa về cục cảnh sát họp thảo luận, cục trưởng yêu cầu.” Sau khi cục trưởng đi, Lý Hoài Nhân chờ lúc Du Kinh im lặng suy nghĩ mới đi lên nói.

“Đi thôi.” Du Kinh kéo La Bích ở bên cạnh đang nghiên cứu cái gì đứng dậy.

Vụ án lần này được truyền thông xưng là – Ma cà rồng xuất hiện.

Lúc xế chiều, báo chí mới phát hành còn nóng hổi đã bị tranh nhau mua hết. Trong thành phố này, có ai không quan tâm tới sinh mạng của bản thân?

Cục trưởng ngồi trên ghế cau mày đọc miêu tả của báo chí. Những lời nói khoa trương này – cái gì mà Ma cà rồng hút sạch máu nạn nhân, một giọt không thừa, thủ đoạn gây án nhuần nhuyễn, hiện trường không có dấu vết bị phá cửa... toàn bộ là những lời dối trá chưa được chứng thực.

“Mấy tờ báo này xuất bản chỉ khiến lòng người lo sợ.” Lý Hoài Nhân lo lắng nói, “Áp lực từ dân chúng vào chúng ta sẽ càng lớn.”

“Bắt đầu nói về vụ án đi, Du Kinh, các cậu có phát hiện gì không?”

Du Kinh nhìn thoáng qua La Bích, La Bích đặt những tư liệu mới thu thập được dưới máy chiếu.

“Nạn nhân Ngũ Nhạc Vĩnh, 20 tuổi, là một sinh viên. Thời gian tử vong từ 1 đến 3 giờ sáng, sáng sớm hôm nay được bạn cùng phòng vừa trở về phát hiện rồi báo cảnh sát.”

“Trải qua pháp y giám định, vết thương trí mạng của nạn nhân là vết cắt ở động mạch chủ, mất máu tới chết, mà tại chỗ ở không phát hiện một lượng máu lớn, tạm thời suy đoán là hung thủ đã lấy máu của người chết đi. Toàn thân không còn vết thương nào khác. Đáng lưu ý là, pháp y nói, người thường sẽ không hạ một dao lưu loát chuẩn xác như vậy, dựa vào vết thương có thể thấy là do dao phẫu thuật tạo thành, hung thủ có kiến thức nhất định về giải phẫu. Mặt khác, trong cơ thể nạn nhân có thành phần thuốc tê, hoài nghi là hung thủ đã tiến hành gây tê trước khi ra tay.”

“Căn cứ vào điều tra của chúng ta, nạn nhân không kết thù kết oán gì, tính tình lạc quan phóng khoáng. Nạn nhân cùng một người bạn cùng lớp thuê phòng trọ ở ngoài để tiện đi làm thêm. Hai người làm chung một công việc, ca làm khác nhau, hôm qua sau khi giao ban, nạn nhân một mình trở về nhà trọ và bị giết.”

La Bích báo cáo một cách ngay ngắn rõ ràng những chứng cứ chính xác, nói xong liền trở về chỗ của mình ngồi xuống.

Du Kinh đứng lên, “Tin tức về hung thủ không nhiều lắm.”

“Thứ nhất, hung thủ dùng một nhát dao lấy mạng, thủ pháp rất thạo, không loại trừ khả năng hung thủ có nghề nghiệp liên quan đến y học. Thứ hai, hung thủ giết người rồi lấy máu của nạn nhân, rất rõ ràng hẳn có nhu cầu đặc biệt với máu người. Thứ ba, đây vốn là lần đầu tiên trong nhiều năm qua xuất hiện vụ án thế này, hung thủ lần đầu tiên gây án, thế nhưng theo lý mà nói, hung thủ có một nhu cầu không thể kiềm chế với máu người, nếu không hẳn sẽ không điên cuồng đến mức giết người lấy máu. Điều này chứng tỏ hoàn cảnh làm việc của hắn dễ tiếp cận với máu người, nên hẳn còn chưa đến mức nhìn thấy máu là mất hết lý trí.”

“Hiện trường rất sạch sẽ, rất có thể hung thủ đã theo nạn nhân về đến nhà, trực tiếp sát hại. Xung quanh không có camera, hung thủ đã tìm hiểu từ trước. Hung thủ suy tính cẩn kẽ, tính cách bình tĩnh, điều này rất phù hợp với tính cách của một bác sĩ. Hung thủ cũng không thể cầm một lượng máu lớn như thể đi trên đường, nhất định sẽ có phương tiện giao thông. Là một chiếc xe hơi, dừng ở khu vực không có camera, nói rõ hẳn có khả năng kinh tế nhất định.”

“Cho nên tổng hợp lại cho ra kết luận, có thể điều tra gần đây trong thành phố có bệnh viện nào nghiêm cấm ra vào kho máu, sàng lọc danh sách bác sĩ ở đó một lần, đặc biệt là những người gần đây tạm rời cương vị công tác.”

“Vì sao không phải nhân viên quản lý kho máu hoặc người nào đó có thể tự do ra vào kho máu?” Có người đưa ra nghi vấn, “Vì sao nhất định phải là bác sĩ? Hơn nữa, bác sĩ thú y cũng có thể sử dụng sao phẫu thuật, biết vị trí động mạch chủ.”

“Hỏi rất hay. Tại sao phải là bác sĩ? Dựa theo tình hình cạnh tranh của ngành y tế thành phố hiện nay, áp lực của bác sĩ là rất lớn, nếu là bác sĩ thú y hoặc nhân viên kho máu sẽ không chịu áp lực lớn như bác sĩ. Bác sĩ gặp nhiều sinh lý tử biệt, nếu đồng thời có người thân mắc bệnh về máu không thể chữa trị, tính thần của hắn rất dễ sụp đổ.”

“Không có tin tức gì nữa sao?” Cục trưởng cau mày, bệnh viện trong thành phố nhiều như vậy, bác sĩ càng đếm không hết.

“Có lẽ, hiện trường tiếp theo sẽ phát hiện được nhiều hơn.” Du Kinh cau mày đứng trước cửa sổ sát đất, nhẹ giọng nói.

“Anh nói, tên ma cà rồng kia sẽ tiếp tục gây án?” Anh chàng đẹp trai nhất cục nghe vậy cau mày hỏi, “Lẽ nào chúng ta không thể làm gì sao?”

Du Kinh không trả lời, cả phòng họp chìm trong yên lặng.

Đúng vậy, không cách nào biết trước người bị hại kế tiếp sẽ là ai thì không thể nào bảo vệ. Cục trưởng chỉ hạ lệnh xuống các bộ phận cảnh sát tăng cường tuần tra.

Nhìn đám người đi qua dưới ngọn đèn neon, có lẽ hung thủ đang trà trộn trong đó, cười nhìn mọi người, che dấu sự khát máu của bản thân.

Khi ba người tập trung trong căn nhà Du Kinh mới cải tạo đánh thông, Lý Hoài Nhân rất ngạc nhiên. Sau đó anh nghĩ tới cái gì, nhìn về phía ngón tay La Bích, quả nhiên! Nhẫn!

“Hai người kết hôn rồi!” Lý Hoài Nhân hét lên.

“Thì sao?” La Bích không hiểu vì sao Lý Hoài Nhân lại ngạc nhiên đến vậy.

Lý Hoài Nhân đương nhiên phải ngạc nhiên, hai người lúc nào cũng lạnh tanh trong mắt người khác, nhìn có vẻ không thể nào kết hôn nhất mà lại giấu mọi người lên lút kết hôn! Ngay cả người biết hai người nhiều năm như anh cũng cảm thấy khó mà tin được với đôi vợ chồng gặp mấy ngày đã xác định quan hệ yêu đương, yêu mấy tháng đã kết hôn này. Có điều sau này anh lại cảm thấy những chuyện xảy ra với hai người này là rất bình thường.

“Lẽ nào em có thai rồi?” Lý Hoài Nhân phun ra một câu khiến La Bích phun hết nước đang uống ra ngoài.

“Đương nhiên không phải!” La Bích lau cái bàn bị ướt, “Anh nghĩ đi đâu thế.”

“Sao lại không cẩn thận như vậy.” Du Kinh từ phía sau đi tới, cầm khăn tay vừa lau mặt cho La Bích vừa trách cứ.

Thực ra anh cũng nghe được câu nói kia của Lý Hoài Nhân, nhưng anh không nói gì, chỉ nói một câu, “Tối phòng làm việc.”

“Có phát hiện gì sao?” La Bích đeo dép theo anh vào phòng.

“Vi sao hung thủ còn có thể tiếp tục gây án?” Du Kinh vào phòng rồi ném ra một vấn đề.

Hai người bưng tỉnh, đang thử bọn họ đây mà.

Lý Hoài Nhân suy nghĩ một lát rồi nói, “Anh đã nói hung thủ có nhu cầu đặc biệt về máu. Nếu còn gây án có lẽ vì chưa đủ máu chẳng?”

“Ừ.” Du Kinh khoanh hai tay trước ngực đứng trước tấm bảng trắng.

“Nói này có rất nhiều nghi vấn.” Du Kinh chỉ lên bảng, “Thứ nhất, tại sao lại chọn nữ sinh độ tuổi này, ngẫu nhiên hay cố ý? Thứ hai, hung thủ tiêm thuốc tê rồi mới sát hại, trong lòng hẳn mơ hồ không muốn để nạn nhân đau đớn mà chết, điều này chứng minh cái gì? Thứ ba, làm thế nào hẳn theo nạn nhân vào nhà?”

“Cho nên anh đang chờ hắn ra tay một lần nữa.” La Bích đề xuất ý kiến, “Trên tinh thần, nếu đột nhiên ỷ lại vào máu người, nhất định xung quanh hẳn có người, rất có thể là bố mẹ hoặc người thân, mắc bệnh về máu kích thích hắn. Ban đầu hẳn vẫn kiềm chế tâm lý “mình cũng có bệnh về máu này” xuất hiện, thế nhưng có thể người mắc bệnh đã chết, dẫn tới tinh thần sụp đổ, khiến hắn rơi vào tuần hoàn cái chết, do đó mới có bị kích hôm nay.”

“Không sai, nhưng vừa rồi tất cả bệnh viện đã báo cáo, có người mắc bệnh về máu nhưng đều không nghiêm trọng tới mức tử vong.” Du Kinh ấn chân mày nói, “Một đầu mối đã đứt. Hiện nay chúng ta chỉ có thể chờ cục cảnh sát sàng lọc ra người, hoặc chờ một người chết.”

Năm ngày tiếp theo gió êm sóng lặng. Kết quả sàng lọc của cục cảnh sát không quá lạc quan, vì thành phố này từ bệnh viện lớn đến bệnh viện nhỏ đều có nhiều hay ít bác sĩ bất mãn về lương hoặc cố gắng không thành công mà từ chức hoặc tìm công việc khác. Điều này gây khó dễ cho công tác của cảnh sát.

Mấy ngày nay hung thủ không gây án, mọi người bắt đầu quên đi chuyện này, bởi chuyện cùi gạo dầu muối quan trọng hơn cả ngày sợ hãi.

Hiệu Ngọc vừa tan tầm, nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, sắp 11 giờ. Ngoài trời đang mưa to, Hiệu Ngọc nhíu mày, cô rất ghét thời tiết thế này, bởi vì mưa sẽ rất dễ ướt quần áo, về nhà sẽ bẩn sàn nhà. Cách nhà trọ còn khoảng 5 phút đi bộ, Hiệu Ngọc thấy một người đàn ông mặc quần bò áo ngắn tay, lưng đeo một cái ba lô, dáng người cao ráo và bắp thịt rắn chắc thu hút ánh mắt cô.

Anh ta không có ô, chạy dưới trời mưa to, nước bùn bắn lên làm ướt giày và ống quần của anh ta. Có vẻ chạy đã mệt rồi, anh ta dừng lại ở dưới lầu một khu dân cư, đèn đường chiếu vào gương mặt anh ta, Hiệu Ngọc rất ngạc nhiên, trời ạ, anh chàng này đẹp trai quá đi. Hiệu Ngọc nghĩ, còn nam tính, đẹp trai hơn cả nam sinh nổi tiếng trong trường cô.

Dường như anh ta đang rất vội, luôn xem đồng hồ, lại nhìn trời mưa to bên ngoài. Hiệu Ngọc đi tới, chủ động hỏi, “Không ngại đi chung ô với em chứ?”

Anh ta có vẻ ngượng ngùng, “Không cần, mưa quá to, cô cũng sẽ bị ướt.”

Hiệu Ngọc cảm thấy áy náy bởi sự quan tâm bất ngờ của anh ta, “Không sao, em ở ngay phía trước, anh muốn đi đâu?”

“Xe của tôi cũng đỗ ở đây trước, vậy làm phiền cô.” Người đàn ông có vẻ không muốn làm phiền nữa, ngược lại đưa tay nhận lấy cái ô trong tay cô gái.

Hơi thở của người đàn ông cao lớn bao trùm Hiệu Ngọc, Hiệu Ngọc nhìn bản thân không ướt một sợi tóc, lại nhìn bên vai kia của anh ta còn đang hứng mưa, bởi vì anh ta đã nghiêng ô sang chỗ cô.

Đi tới gần xe của người đàn ông, anh ta nói, “Xe của tôi ở đây.”

“Sao anh lại đỗ ở chỗ vắng vẻ thế này?”

“Bên ngoài quá nhiều xe, tôi không tìm được chỗ đỗ, hơn nữa nơi này đỗ xe không mất phí, chỉ phải đi bộ xa chút thôi.” Người đàn ông cười cười, gỡ mái tóc lộn xộn.

“Cũng đúng, bây giờ quá nhiều xe, không tìm được chỗ đỗ xe ở đâu.” Hiệu Ngọc phụ họa, có phần không nỡ chia tay với người đàn ông này.

Đột nhiên bàn tay đang mở cửa xe dừng lại, anh ta ôm bụng.

“Anh làm sao vậy?” Hiểu Ngọc quan tâm hỏi.

“Không có gì, có lẽ tối nay ăn linh tinh thôi.”

“Có cần... anh tạm thời về nhà em giải quyết đi?”

“Không cần, làm phiền người nhà cô sẽ không tốt. Tôi không sao.”

“Nào có người nhà đâu, em không phải người địa phương, em chỉ thuê phòng ở một mình thôi.”

“Như thế này... có phải không tốt lắm không?”

“Em còn không ngại anh ngại cái gì?” Hiểu Ngọc phóng khoáng nói.

“Vậy... được rồi.” Người đàn ông khóa xe, lại cầm lấy chiếc ô trong tay Hiểu Ngọc, chậm rãi nhếch khóe môi nở nụ cười trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Ma cà rồng xuất hiện (2)

Sáng sớm ngày thứ bảy, lại một thi thể cô gái nằm trên sàn nhà, trên mặt dường như mang theo vẻ không thể tin, trên đầu đặt một chiếc ô hoa nhỏ. Hiện trường có dấu vết xử lý rất rõ ràng.

“Thủ đoạn tương tự, vết thương cũng lưu loét, máu... không lãng phí một giọt.” Lý Hoài Nhân cúi đầu nhìn thi thể nằm đó, nói.

“Che ô...” La Bích tự lẩm bẩm.

“18 tuổi, sinh viên vừa mới lên đại học.” Một nữ pháp y từ phía sau đi tới, cầm thẻ căn cước, “Cách thức gây án giống vụ trước như đúc. Vết thương lưu loét, cắt rất sâu vào động mạch chủ, máu chảy cạn mà chết. Thời gian tử vong khoảng 12 giờ đêm.”

“Lâm Giai.” Du Kinh nhìn người vừa tới, gật đầu, dường như có chút ngạc nhiên, “Cô cũng về nước à?”

“Còn không phải tại anh đột nhiên xin về nước, một mình em ở bên kia không có gì thú vị.” Lâm Giai nói như làm nũng, cho dù cô không thể tới gần Du Kinh. Chính vì đã quá quen với tính cách của Du Kinh cho nên rất ngạc nhiên khi thấy La Bích đang khom người đứng dậy rồi dựa vào Du Kinh rất gần.

“Xin chào.” Sự dạy dỗ cẩn thận không cho phép Lâm Giai thay đổi sắc mặt quá lớn, “Cô là?”

“Vợ tôi.” Người trả lời không phải La Bích, mà là Du Kinh ở bên cạnh.

“Chào chị.” Vừa rồi khom người ở đó nghe đối thoại của hai người, từ trong giọng điệu của cô gái này đã biết cô ấy thâm mến cá voi lớn bên cạnh trong thời gian không ngắn rồi, La Bích liếc nhìn Du Kinh một cái đầy ẩn ý.

“Anh mà cũng kết hôn rồi?” Giọng rất ngạc nhiên.

“Thì sao? Tôi không thể kết hôn à?” Du Kinh không chút biểu cảm hỏi lại, nhìn hoàn cảnh xung quanh một lượt.

“Không phải, ý em là... trước kia anh còn chưa có bạn gái, sao nhanh vậy đã...” Nhanh đến mức em không hề chuẩn bị tâm lý, Lâm Giai nghĩ trong lòng.

“Thời gian làm việc không nói chuyện riêng tư.” Một câu nói chặn tất cả những lời nói phía sau của Lâm Giai.

Hoa khôi cục cảnh sát Trình Đan Đan liếc mắt khinh bỉ đi qua bên cạnh Lâm Giai. Từ đêm hôm đó Lý Hoài Nhân biết hai người kết hôn xong, ngày hôm sau tới cục cảnh sát đã ngay lập tức tuyên bố tin tức này, khiến cả nam lẫn nữ trong cục cảnh sát than thở không dứt miệng. Nữ thần và nam thần mới tới đã đến với nhau, còn kết hôn, khiến một đàn chó độc thân ghen tị, hâm mộ muốn chết. Từ ngày bị Du Kinh nhìn với ánh mắt “tủ lạnh”, Trình Đan Đan đã chuyển hướng sang chỗ khác. Chị đây là một đóa hoa, còn cả một cánh rừng kia, cần gì vây quanh một người đàn ông không thích mình, làm người ta ta chướng mắt! Từ tuần trước Trình Đan Đan đã biết có người mới sắp tới, không ngờ lại là một cô nàng cuồng đại vượt ranh giới quốc gia.

Du Kinh xem xét trong phòng xong lại ra ngoài xem một lần. Kết quả phát hiện một vết giày hơi mờ trên nền xi măng dính bùn đất, bên cạnh là dấu giày của một nữ sinh. Du Kinh nhìn người qua lại thừa thốt, đoán rằng đây là nơi nạn nhân và hung thủ đã đứng hôm qua, bởi dấu giày nữ sinh phù hợp với chiều cao và cân nặng của nạn nhân. Không thấy hoa văn gì trên đế giày, trong đầu Du Kinh tính toán rất nhanh, chiều cao khoảng 1,78m, cân nặng 75kg. Gọi cảnh sát tới chụp hình, lấy một ít bùn đất về xét nghiệm, lấy chứng cứ xong, ba người cùng rời khỏi hiện trường.

“Vi sao cách bảy ngày hung thủ mới gây án?” Lý Hoài Nhân ngồi vào trong xe, nói, “Lần gây án tiếp theo có phải cũng cách bảy ngày không?”

Lâm Giai giẫm giầy cao gót đi tới chỗ phó lái, bởi ghế sau dành cho đôi vợ chồng ân ái kia.

“Tôi nay ăn gì?” La Bích hỏi.

“Em thích ăn gì cũng được.” Du Kinh trả lời, hai người tự thành một thế giới riêng.

“Vậy ra ngoài ăn nhé? Hôm nay không muốn nấu cơm.” La Bích ôm một cánh tay của Du Kinh, thấy một cô gái trẻ nữa bị giết làm tâm trạng cô không tốt.

Du Kinh hôn một cái lên trán La Bích, “Mệt à?”

“Không phải.” La Bích cười cười.

Lý Hoài Nhân: Các người có thể nghe tôi nói không?

Lâm Giai không chút khách khí mở cửa xe, ngồi lên.

“Đi thôi.” Vừa ngồi lên đã nói.

“Đi đâu?” Lý Hoài Nhân hỏi lại.

“Mọi người vừa nói đi đâu thì đi đó.”

“Lẽ nào cô muốn xem vợ chồng người ta ngọt ngào ngáy chết người thế nào à?” Lý Hoài Nhân trào phúng không chút khách khí.

Lâm Giai:...

“Đàn anh, tới nhà hàng đi.” La Bích mở miệng giải vây.

“Đại ca, vừa rồi có phát hiện mới à?” Trên đường, Lý Hoài Nhân hỏi.

“Ừ.”

“Em có một phát hiện.” La Bích hiếm khi nào mở miệng nói trước.

“Cô cũng học ngành này à?” Lâm Giai ngồi ở vị trí phó lái quay đầu hỏi.

“Không ạ, em học tâm lý học, tôi đây học tập thôi.” La Bích mỉm cười đáp lại.

“Nói nghe thử xem.” Du Kinh mặc kệ người trước mặt, nói với La Bích.

“Hôm qua, nghi vấn thứ ba của anh là hung thủ làm thế nào vào nhà nạn nhân.” La Bích ranh mãnh nói, “Anh nghĩ xem, nếu một người đàn ông đủ sức hấp dẫn – bề ngoài ưa nhìn, quần áo chỉnh tề, lễ phép, anh nói xem bao nhiêu cô gái mới vào đời có thể chống cự được?”

“Cô cho rằng nữ sinh bây giờ đều tùy tiện vậy sao? Sao có thể dễ dàng để một người lạ vào nhà mình?” Lâm Giai không phục.

“À, nếu để Du Kinh vào nhà chị thì sao?” La Bích nghiêm mặt nói.

“Chuyện đó khác.” Lâm Giai vội vàng phản bác.

“Có gì khác?” La Bích hỏi tiếp.

Lâm Giai nghĩ một lúc, lần đầu tiên gặp Du Kinh ở nước Anh cô đã cảm thấy khí chất của anh rất đặc biệt, nếu anh muốn tới nhà cô... nói không chừng lúc đó ý xuân nhộn nhạo cô cũng sẽ để anh tới. Có điều hiện giờ... “Nói chung là khác!”

Cãi cùn! Lý Hoài Nhân lái xe vui vẻ nghĩ, xem ra không thể đắc tội đàn em của anh được.

“À? Trong mắt của những người khác nhau sẽ thấy những người tốt khác nhau. Những người bị hại kia có lẽ cũng giống chị và em, bị bề ngoài, đáng người, tài hoa của một người đàn ông hấp dẫn mà làm những hành vi bất bình thường.”

“Thì ra chỉ những thứ này của anh mê hoặc em?” Du Kinh cúi đầu hà hơi bên tai La Bích.

“Em chỉ ví dụ vậy thôi.” La Bích ầm ức quay đầu nhìn người đàn ông phía sau, đột nhiên hôn một cái lên khóe miệng anh, làm nũng nói, “Em biết anh tốt nhất.”

Du Kinh biết cô không thích thân thiết trước mặt người khác, xem ra hôm nay Lâm Giai thật sự đã kích thích cô. Có điều, thỉnh thoảng có một lần thế này cũng không tệ.

Du Kinh nhéo mũi cô, “Quý nương bình.”

Lâm Giai nhìn không nổi nữa, quay đầu về phía trước, trong lòng tức muốn chết, người này quá khác với Du Kinh mà cô biết, cô khó mà chấp nhận nổi người con gái trong lòng anh không phải mình.

“Điều em vừa nói đúng là điều anh nghĩ, một người đàn ông có sức hấp dẫn thật sự có thể khiến một cô gái làm ra những hành vi không giống bình thường. Tương tự, ngược lại cũng thế.” Anh nháy mắt với La Bích một cái, ý nói giống như anh gặp được em, cũng không giống bản thân lúc trước.

“Còn một tin tức khác, hung thủ khoảng 25 đến 30 tuổi, dáng người tương đối cao lớn, sắc mặt tái nhợt, hẳn tự cho rằng bản thân rất yếu ớt, cử chỉ rất lễ phép, bình dị gần gũi, bề ngoài tương đối xuất chúng, ăn mặc cao cấp, nhìn có vẻ vô hại. Khi gây án trên người nhất định có ba lỗ, hoặc túi hồ sơ hoặc túi xách. Tôi nghiêng về giả thuyết là ba lỗ hai vai, như vậy để đẩy túi máu cũng không bị người khác nghi ngờ.” Du Kinh nói ra những tin tức này.

“Vì sao không đoán được độ tuổi này trong vụ đầu tiên?” Lý Hoài Nhân nghiêm túc nghe xong bèn hỏi.

“Theo suy đoán vừa rồi, hầu hết những người có sức hút với phụ nữ trẻ tuổi đều ở độ tuổi này, cộng với khí chất bác sĩ khiến hẳn gây ấn tượng như trở bàn tay. Có điều, lần đầu tiên không cách nào đoán ra vì sao hẳn lựa chọn nữ sinh độ tuổi 20, đại khái đây chính là nguyên nhân.”

“Dựa theo những điều kiện này, liên lạc với người thân hoặc người liên hệ trên thông tin liên lạc của những đối tượng phù hợp, hỏi lại một lần, chúng ta phải nhanh chóng bắt được hắn, rất có thể hắn sẽ sớm gây án.” Du Kinh nhìn trời mưa bên ngoài, “Dự báo thời tiết nói cơn mưa này sẽ kéo dài khoảng một tuần.”

“Có liên quan gì sao?” Lâm Giai ngồi phía trước xoay người lại hỏi.

“Trời mưa rất dễ khiến một người trở nên nóng nảy bức bối, đặc biệt với những người có nhu cầu như hung thủ.” La Bích giúp Du Kinh giải thích rõ ràng.

Du Kinh cười hài lòng, nhìn gò má xinh đẹp của La Bích.

“Đại ca, còn lại ba người tình nghi, điều kiện cực kỳ giống nhau, đều không tìm được người liên hệ.” Sáng sớm thứ tư, hai người còn đang ngủ say bị tiếng chuông điện thoại của Du Kinh đánh thức.

“Tôi tới xem thử.” Du Kinh đứng lên xong La Bích cũng thức dậy, vươn tay nhìn người đàn ông để thân trần đang ra khỏi phòng tắm, đôi ôm. Du Kinh thấy vậy đi tới, để hai tay cô vòng lên cổ mình, đặt trán lên trán cô.

“Có tiến triển, anh đi xem, em ngủ tiếp một lát đi nhé?” Tối hôm qua hai người đều rất điên cuồng, La Bích mệt muốn chết.

“Không muốn, em cũng đi.” La Bích cứng đầu, “Ôm em dậy.”

Hai tay Du Kinh ôm ngang lưng cô, dùng sức một cái, kéo cả người cô rời khỏi ổ chăn.

“Có cần anh giúp em thay quần áo không?” Tay Du Kinh bắt đầu hướng về phía trước.

La Bích vỗ một cái lên tay anh, “Không cần.” Nói xong tự mình đi vào phòng tắm.

Đến cục cảnh sát, Du Kinh cầm lấy tư liệu của ba người, yên lặng đọc.

“Đều không liên lạc được với người liên hệ của bọn họ sao?” Du Kinh cau mày.

“Vâng, nhưng theo anh dặn dò, đã điều mấy người tới những địa chỉ này kiểm tra rồi.” Lý Hoài Nhân đối khát quét sạch bữa sáng bọn họ mang tới.

“Có thể ngoại trừ người này.” Du Kinh nói, “Cha mẹ là dân quê, không thể liên lạc là bình thường, ở đây anh ta lại không có nơi ở độc lập, không thể nào hoàn thành nhiệm vụ thần thánh kia. Quan trọng nhất là...”

“Quan trọng nhất là vấn đề khí chất.” La Bích tiếp tục thử lý giải, “Theo tâm lý học, một người trong quá trình trưởng thành sẽ học được không ít khí chất đặc biệt của bố mẹ, cho dù anh ta đã học xong, mới đi thực tập một tháng cũng không thể khiến anh ta thay đổi loại khí chất này. Dựa theo đánh giá tốt nghiệp của anh ta – im lặng, ham học, sinh viên gương mẫu – đây không phải khí chất của một người giỏi tiếp cận và quyến rũ con gái.”

“Rất đúng.” Du Kinh hết lời khen ngợi.

Có điện thoại gọi đến, Lý Hoài Nhân nhanh chóng bắt máy.

“Ba người đều không ở nhà, nhưng vì không có quyết định khám nhà nên không thể tiến hành lục soát.” Lý Hoài Nhân báo lại.

“Chúng ta đi.” Du Kinh đứng lên nói.

“Đi đâu?”

“Tới nhà hai người kia.”

“Nhưng mà... đều không có nhà, đi ôm cây đợi thỏ ạ?” Lý Hoài Nhân không hiểu ý tưởng của Du Kinh.

“Chúng ta không phải cảnh sát, có thể lên vào.” Du Kinh nói với Lý Hoài Nhân, “Cho cậu mười phút tìm một thợ phá khóa.”

“Anh...” La Bích ngạc nhiên với hành động của Du Kinh.

“Anh làm sao?” Du Kinh nhướn mày.

“Em thích.” La Bích bật cười.

Lý Hoài Nhân ở bên cạnh chịu hết nổi bầu không khí của hai người, nhanh chóng gọi điện thoại xuất phát.

“Tốc độ không tệ.” Khi ba người đứng trong một căn nhà nhỏ, Du Kinh nhìn thợ phá khóa phía trước, nói với Lý Hoài Nhân.

Bị yêu cầu như thế còn có thể chậm được sao? Anh có ngựa đòn đầu.

Cửa mở, ba người đi vào, đi quanh một vòng không phát hiện cái gì.

“Xem ra không phải căn phòng này.” Du Kinh nhìn hết các góc một lượt rồi nói, “Mau điều tra tình hình của gia đình còn lại, tôi cần tư liệu cận kề về mỗi người.”

“Đi, chúng ta tới nhà người cuối cùng xem thử.”

Nhóm Du Kinh lại vào nhà của một người tên là Cổ Vinh Đạt. Khi bước vào, nhìn cũng rất bình thường, có điều có mùi tiêu độc rất rõ ràng, trong nhà không có tranh ảnh gì, có vẻ đã từng được dọn dẹp.

Du Kinh đi thẳng tới tủ lạnh, mở ra xem, “Ồ đây.”

Trong tủ lạnh còn chứa rất nhiều túi máu lớn nhỏ, ghi rõ ngày. Bên trong còn có rất nhiều đồ uống ngọt, những chỗ còn lại thì rất bình thường.

“Tìm dao của hắn.” Du Kinh đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nói xong bèn tìm kiếm khắp nơi.

Nửa tiếng sau, ngoại trừ dao bình thường, không có bất cứ dấu vết nào của dao phẫu thuật.

“Không có à?” Du Kinh cau mày hỏi.

Đều lác đầu.

“Kết quả tệ nhất là đêm nay hắn sẽ gây án.” Du Kinh nói, nhìn thoáng qua màn mưa tí tách bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thợ săn

Hôm trước Tiểu Mạt vừa mới biết Du Kinh và La Bích đã kết hôn. Ban đầu cô còn cho rằng Lý Hoài Nhân đang đùa cô.

“Tiểu Mạt, anh sẽ không bao giờ nói đùa chuyện của đại ca.” Cuối cùng Lý Hoài Nhân nói một câu.

“Vì sao...?” Tiểu Mạt không hiểu.

Ngày đó, cô nhìn thấy mẹ mình ngã xuống dưới nhát dao, máu chảy đầy đất. Khi mọi người tìm được cô, cô cảm thấy bản thân không nghĩ nổi bất cứ chuyện gì, muốn nói cũng không cách nào hé miệng.

Nhờ có người kia, cậu thiếu niên mặc sơ mi trắng, đứng sau lưng mọi người, nhìn cô không nói gì, trước khi ngắt xiu cô còn nhớ rõ người đó.

Hai năm đó cô sống rất khổ sở. Cô biến thành trẻ mồ côi. Cha cô từng là một đốc công, xây tòa nhà xong cầm toàn bộ tiền của công nhân đi mất. Ở trong thôn, cô và mẹ cô luôn bị công nhân trong thôn chửi bới, cũng có rất nhiều người thương hại hai mẹ con.

Người đàn ông kia, người đàn ông cầm dao kia, cô vĩnh viễn nhớ trong đầu. Vì bố cô cầm tiền đi, ông ta làm việc vất vả một năm lại không lấy được một

đồng, vợ ông ta dẫn con trai bỏ theo người khác, từ đó trở đi tinh thần của ông ta không được bình thường. Tiểu Mạt vừa đi vừa nghĩ, trên thế giới này quả nhiên có nhân mới có quả.

Nhưng khi cô ở cô nhi viện, cậu thiếu niên kia xuất hiện, hỏi cô có muốn đi cùng anh không. Cô luôn cảm thấy anh thành lập Lam Thiên là vì cô, cô luôn cho rằng bên cạnh anh không có cô gái nào khác cũng vì cô. Bây giờ nghĩ lại, cô chỉ đang phủ định tất cả để nghĩ thành kết quả tốt nhất mà thôi. Hoàng Tiểu Mạt, rốt cuộc mảy mọng đến mức nào thế?

Tiểu Mạt đi mệt rồi, ngồi xuống một băng ghế đá trong công viên. Bởi vì trời mưa nên ở đây không một bóng người, cô cụp ô ngồi xuống chiếc ghế hơi lạnh, nhìn bóng đêm đen như mực.

Tiểu Mạt gọi điện cho Lý Hoài Nhân.

“Tiểu Mạt, có chuyện gì vậy?” Lý Hoài Nhân quan tâm hỏi.

“Các anh đều đang bận à?” Cô đột nhiên có chút ngượng ngùng.

“Đúng vậy, em có nhớ vụ án ma cà rồng không? Hung thủ đang ở bên ngoài, hiện giờ tốt nhất đừng tới những chỗ không người một mình, nghe rõ chưa?”

“Thật sao? Hung thủ trông thế nào?”

“Dựa theo phân tích của đại ca và tư liệu tìm được hôm qua thì người này rất ưa nhìn, trắng trẻo đẹp trai, đương nhiên không đẹp trai bằng đại ca, tên là Cổ Vinh Đạt, cao 1m79, dáng người khỏe mạnh, có...”

“Lý Hoài Nhân ——” Du Kinh ở đầu bên kia gọi anh một tiếng.

“Đại ca gọi anh, không nói với em nữa, em phải cẩn thận đấy, nhất định đừng đến gần người lạ nghe chưa.” Rồi anh vội vã ngắt máy.

Tiểu Mạt nghĩ, người kia từ đầu đến cuối đều không thuộc về mình, cần gì phải băn khoăn? Anh Hoài Nhân cũng rất tốt, lại biết quan tâm. Cô thở dài một tiếng, mở ô, định nghe lời nhanh chóng trở về thì có người đầu trần chạy tới, Tiểu Mạt vội vàng tránh ra để anh ta chạy vào đình nghỉ chân.

Người đàn ông đeo ba lô, mắt kính bị nước mưa làm ướt, có vẻ trên người ướt lạnh nên anh ta hắt xì một cái.

Tiểu Mạt đang định đi, bỗng lấy khăn giấy trong túi ra, “Này.”

Người đàn ông nghe tiếng quay lại, có vẻ bây giờ mới nhìn thấy Tiểu Mạt.

“Chào cô.” Thấy Tiểu Mạt đưa tay ra, anh ta nhận lấy khăn giấy, “Cảm ơn.”

Làn da người đàn ông đó rất tái, có lẽ vì vừa mới dính mưa, dáng người cũng đẹp,... đeo ba lô – Hoàng Tiểu Mạt đột nhiên nhớ tới lời dặn vừa rồi của Lý Hoài Nhân.

Cô muốn bỏ đi nhưng chân không nghe cô khống chế. Bây giờ chạy đi sẽ không bị bắt chứ? Tiểu Mạt nghĩ, mau tỉnh táo lại đi.

“Cảm ơn cô.” Anh ta rút một tờ khăn giấy rồi trả chỗ còn lại cho Tiểu Mạt.

“Sao anh không mang theo ô?” Tiểu Mạt cũng bội phục bản thân vì còn dũng khí nói chuyện với anh ta.

“Không ngờ lại mưa to như thế.” Người đàn ông có vẻ hơi ngượng ngùng, cười cười nói.

“Đúng rồi, tôi tên là Tiểu Mạt, anh tên gì?” Tiểu Mạt cố lấy can đảm chứng thực suy đoán của mình.

“Chào Tiểu Mạt, cô gọi tôi là A Vinh là được.” Vinh! Trên thế giới sẽ có chuyện trùng hợp vậy sao?

“Tôi hơi bận, tôi đi trước đây.” Tiểu Mạt cố gắng bình tĩnh nói, một tay thò vào trong túi, vừa ra khỏi đình bắt đầu soạn tin nhắn.

Đình mười dặm. Soạn xong, cô gửi tới anh Hoài Nhân. Ném điện thoại vào trong túi xách, Tiểu Mạt thở ra một hơi, hơi yên tâm nhìn ngọn đèn trước mặt. Nhưng một giây sau, cô mất ý thức.

Lý Hoài Nhân đang thảo luận với Du Kinh thì nhận được tin nhắn kỳ quái của Tiểu Mạt.

Đình mười dặm.

“Đại ca! Đình mười dặm! Tiểu Mạt gặp nguy hiểm!” Lý Hoài Nhân xâu chuỗi sự việc rồi căng thẳng nói, “Vừa rồi em ấy gọi điện cho em, em nói với em ấy tin tức về hung thủ, hiện giờ em ấy lại gửi cho em tin nhắn này!”

Lý Hoài Nhân gọi lại thì đã không có ai bắt máy.

“Lập tức xuất phát.” Du Kinh gọi mọi người.

“Tôi đó mất bao lâu?”

“Đi tắt mất mười lăm phút.” Lý Hoài Nhân ngồi lên ghế lái, động tác rất nhanh thắt dây an toàn, miệng còn lẩm bẩm, “Không thể có chuyện gì. Không thể có chuyện gì. Không có chuyện trùng hợp đến thế, không có...”

“Đàn anh, anh bình tĩnh lại một chút, như vậy mới cứu được Tiểu Mạt.” La Bích đề bàn tay đang run rẩy trên vô lăng của anh lại.

“Đi thôi.” Du Kinh nói một tiếng, xe xuất phát như tên rời cung.

Trong đình không có lấy một ngọn đèn, Tiểu Mạt cố gắng mở mắt ra, cô cảm nhận được cổ bị cắt, có gì đó đang chảy ra.

“Anh... Anh...” Tiểu Mạt nói không nên lời.

“Xuyt... một lát là xong thôi, ngủ một giấc sẽ không sao hết.” Gương mặt tái nhợt mỉm cười, nếu không ở trong tình cảnh này, không biết bao nhiêu nữ sinh sẽ mê muội vì nó.

Tiểu Mạt chảy nước mắt. Cô nhớ tới mẹ của mình, những giây phút cuối cùng bà còn kéo lấy gã kia, không để hắn làm tổn thương cô. Nhưng bây giờ, cô lại không nâng nổi tay, để mặc kẻ khác giết hại.

Cô cảm thấy sinh mệnh của mình đang biến mất, cô cho rằng khi người ta đang chết đi sẽ nhớ tới rất nhiều chuyện. Cô thì không, hiện nay đầu cô đang trống rỗng, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Khi tỉnh lại lần nữa, cô nhìn thấy một màu trắng muốt. Cô cho rằng mình đã lên thiên đường. Cô muốn ngồi dậy thì phát hiện toàn thân không cách nào cử động.

“Tiểu Mạt, em tỉnh rồi?” Lý Hoài Nhân kích động nói.

“Anh Hoài Nhân?” Giọng nói khàn khàn cổ hết sức nói ra ba chữ.

Lý Hoài Nhân bấm đèn gọi bác sĩ tới.

“Tôi qua em mất ý thức, khi bọn anh chạy tới em đã... suýt chút nữa đã... may mà hiện giờ em không sao rồi.” Lý Hoài Nhân không biết miêu tả cảnh tượng kia thế nào, lời nói nghẹn trong họng không cách nào phát ra.

“Thật là may mắn.” Chỉ nói một câu rồi Tiểu Mạt lại ngủ, cô không nhìn thấy Du Kinh, chỉ có một mình Lý Hoài Nhân. Cô nhắm mắt, nước mắt theo mí mắt chảy xuống.

Khi bác sĩ chạy tới, kiểm tra toàn diện một lượt, tỏ vẻ có thể tỉnh lại là không có gì đáng ngại. Hoàng Tiểu Mạt đã ngủ say tròn một ngày một đêm.

Lúc này, ở cục cảnh sát, Du Kinh và La Bích ăn cơm xong chậm rãi đi bộ về.

“Anh không phải thăm vấn à?”

“Để hắn ngồi đấy một ngày đã.” Anh không mặn không nhạt nói.

“Tiểu Mạt như vậy... Trạng thái tâm lý khỏe mạnh mới được thành lập có ảnh hưởng gì không?” La Bích có phần lo lắng cho tình trạng của Hoàng Tiểu Mạt, cô ấy cũng là một đứa trẻ đáng thương.

“Không biết, chuyện này phải xem chính cô ấy nghĩ thế nào.” Du Kinh ôm eo La Bích, ý tứ sâu xa nói, “Là lúc nên về làm chút vận động rồi.”

Ban đêm, Du Kinh nhận được tư liệu về cha mẹ Cổ Vinh Đạt do cục cảnh sát gửi tới. Anh nhẹ nhàng rời giường, tới phòng làm việc đọc tư liệu. Xem trên tư liệu anh luôn cảm thấy có chỗ nào là lạ, nhưng nói không rõ có vấn đề ở chỗ nào. Anh cau mày gọi điện cho cục cảnh sát, dặn cảnh sát nhất định phải điều tra cho ra hai người kia.

Trở về giường, nhìn La Bích vẫn còn ngủ say, Du Kinh cảm thấy trong lòng thỏa mãn. Hai mươi sáu năm trước anh không cách nào tính đến một ngày thế này – tìm được cô gái mình thích, cùng cô nắm tay đi trên một đường.

Thế giới có nhiều điều không tốt đẹp như thế, may là, em ở bên cạnh anh, chỉ cần vậy năm tháng đã yên bình.

Sáng ngày hôm sau, hai người cùng ăn sáng. Hôm nay La Bích không thể không tới trường làm nghiên cứu viết luận văn, cho nên Du Kinh đưa La Bích tới trường rồi một mình lái xe tới cục cảnh sát.

Lý Hoài Nhân đã trở về từ bệnh viện, thấy bên cạnh Du Kinh không có đàn em của mình bèn hỏi, “Đại ca, hôm nay La Bích không rảnh à?”

“Cô ấy phải đi học.” Du Kinh không quan tâm đến anh, trực tiếp bước về phía trước, “Tiểu Mạt thế nào rồi?”

“Hôm qua đã tỉnh, sau đó lại ngủ. Bác sĩ nói đã không có gì đáng ngại, phải bổ máu nhiều hơn.”

“Ừ. Dẫn Cô Vinh Đạt tới phòng thẩm vấn, tôi hỏi một số vấn đề.” Du Kinh cau mày nghĩ tới tin tức tới hôm qua.

“Vâng.” Lý Hoài Nhân vội vàng chạy ra ngoài.

Khi Cô Vinh Đạt được đưa tới phòng thẩm vấn, hai tay hai chân bị còng.

“Mở ra hết đi.” Du Kinh nhìn thoáng qua, nói.

“Nhưng mà...” Cảnh sát phía sau có chút khó xử, chẳng may hấn làm Du Kinh bị thương thì sao?

“Tôi nói mở ra.” Du Kinh lặp lại yêu cầu lần nữa không mang theo chút cảm tình.

Cảnh sát bất đắc dĩ, đành mở còng tay còng chân ra, “Chúng tôi ở ngay bên ngoài, có chuyện gì nhớ gọi chúng tôi.”

Cô Vinh Đạt ngồi trên ghế, khom người, ánh mắt nhìn dưới đất, rõ ràng đang nghĩ tới chuyện gì không tốt.

“Đang nghĩ gì vậy?” Du Kinh gõ ngón tay lên bàn.

“Anh muốn biết cái gì?” Cô Vinh Đạt ngẩng đầu, gương mặt trắng nõn vẫn ưa nhìn như thế, có điều thêm chút mệt mỏi, tuyệt vọng.

“Tôi muốn biết vì sao anh chọn nữ sinh trẻ tuổi?” Du Kinh bắt đầu bằng nghi vấn này.

“Bọn họ dễ lừa chứ sao.” Giọng điệu như đang nói thời tiết hôm nay rất đẹp.

“Còn nữa.” Du Kinh chưa nhận được đáp án anh muốn.

“Còn nữa, sau khi uống máu bọn họ rất thoải mái, tôi cảm thấy từng tế bào trên người đang sống lại.”

“Vì sao uống máu bọn họ sẽ khiến anh thoải mái?”

“Bởi vì máu của tôi có vấn đề chứ sao, tôi cần chữa trị.” Đường như anh ta đang cười nhạo vì Du Kinh hỏi như vậy.

“Vì sao không uống máu nam sinh?”

“Có câu phụ nữ sinh ra từ nước, đàn ông sinh ra từ bùn. Trên người đàn ông đầy mùi mồ hôi hôi hám, nữ sinh thì luôn có mùi thơm thoang thoảng. Máu của bọn họ giống như đang nhảy nhót, rất có sinh lực.” Anh ta thật sự đang khen ngợi máu của những cô gái trẻ tốt đến thế nào.

“Vì sao cảm thấy mình có bệnh?”

“Bố mẹ đều bị bệnh, không để ý đến tôi, cơ thể tôi bắt đầu đau đớn, tôi cũng bị bệnh...” Giọng nói đầy vẻ đau khổ.

“Bố mẹ anh ở đâu?”

“Tôi không biết, tôi không tìm được bọn họ.” Anh ta thống khổ ôm đầu.

“Anh biết mình được nhận nuôi không?”

Anh ta ngẩng phát đầu dậy, “Không thể nào!”

“Vậy là không biết.” Trong lòng Du Kinh càng cảm thấy kỳ quái, nguyên nhân gì khiến một đôi vợ chồng không nói sự thật cho một đứa trẻ đã đến tuổi tiếp nhận thực tế?

“Nói về bố mẹ của anh đi.”

“Bố mẹ tôi rất tốt.” Cô Vinh Đạt nhếch khóe môi mỉm cười, “Trước đây bọn họ thường xuyên dẫn tôi đi chơi, rất quan tâm tới việc học của tôi, thế nhưng...” Thế nhưng sau đó mọi thứ thay đổi.

“Bọn họ biến mất, đột nhiên biến mất.” Du Kinh nói tiếp.

Cô Vinh Đạt oán hận nhìn Du Kinh, chính xác mà nói thì nhìn động mạch chủ của anh. Anh ta cảm thấy từng bộ phận trên cơ thể đang kêu gào, rất đau, rất đau! Anh ta muốn máu! Máu! Anh ta đột nhiên nhào tới, Du Kinh luôn quan sát anh ta bên đứng bật dậy, ưu thế chiều cao khiến anh dễ dàng dùng tay đẩy Cô Vinh Đạt với thể lực kém anh ra, Cô Vinh Đạt lại đứng dậy.

Người bên ngoài thấy tình hình bên trong vội vàng cầm chìa khóa mở cửa.

Cô Vinh Đạt mặc kệ tất cả, về mặt dữ tợn, toàn thân nhào về phía Du Kinh một lần nữa. Du Kinh không hoảng sợ, một cú đá sườn khiến anh ta nằm ra đất.

Cảnh sát mở cửa xông vào kéo Cổ Vinh Đạt ra.

Du Kinh biết đã không thể thăm vấn tiếp nữa, tình trạng của anh ta đã không bình thường, cũng không cần tiếp tục.

“Tìm được bố mẹ anh ta chưa?” Du Kinh đi tới trước mặt Lý Hoài Nhân, vừa hỏi vừa lau chỗ vừa mới chạm vào Cổ Vinh Đạt.

“Có người từng thấy họ ở thành phố H, đã phái người đi tìm kiếm.”

Mấy tiếng sau, cảnh sát ở thành phố H gọi điện tới báo cáo.

“Đại ca, bọn họ nói bố của Cổ Vinh Đạt đã qua đời vì bệnh về máu một tuần trước.”

“Không đúng, vì sao mắc bệnh này lại phải rời khỏi quê cũ để tới thành phố khác chờ chết?”

“Điều tra những người hai người bọn họ từng liên lạc trước khi qua đời, đặc biệt là những người liên hệ nhiều nhất trong quá khứ.” Du Kinh ra lệnh một câu.

Báo chí đã đưa tin về vụ án này, với tiêu đề màu đỏ rất bắt mắt: Cảnh sát hóa thân thợ săn bắt ma cà rồng hung tàn.

Dân thành phố phần lớn đã yên tâm, không còn lo lắng sợ hãi khi ra đường nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Kế hoạch thí nghiệm

Khi La Bích tới trường, thầy hướng dẫn bảo cô tới phòng làm việc của một giáo sư để đưa ít tài liệu.

Gõ cửa vài cái, không có người trong phòng, cô đẩy cửa bước vào, máy cắt giấy đang hoạt động đến một nửa thì bị giật giấy. Nhìn là biết quá nhiều giấy bị chặn trong máy, La Bích lắc đầu. La Bích không có ý xem máy trang giấy kia, chỉ khi đặt tài liệu xuống nhìn thoáng qua, cảm thấy có chút quen mắt. Tay cô không tự chủ được lật mấy trang, nghe phía sau có tiếng động, La Bích nhanh chóng cầm tài liệu lên đứng một bên ra về đang định để tài liệu xuống.

“Máy cắt giấy của tôi không biết hỏng ở chỗ nào, không kéo giấy ra được, cậu mau tới xem thế nào.” Giọng nói của giáo sư truyền đến từ ngoài cửa, ông lo lắng mở cửa ra, thấy La Bích đứng đó có phần ngạc nhiên, giọng nói mang theo chút căng thẳng, “Em ở đây làm gì?”

La Bích giống như còng giật mình hơn, “Chào giáo sư, thầy Cao bảo em đưa phần tài liệu này tới cho thầy. Em đang định để xuống thì thầy vào.”

“Không sao, làm phiền em, nói với thầy Cao là thầy đã nhận được.”

“Vâng, vậy em đi trước ạ.” La Bích bình tĩnh nói.

Rời khỏi khu văn phòng, trở lại phòng học của mình, La Bích gọi điện cho Du Kinh.

“Tiểu Trà?” Bên kia bắt máy rất nhanh.

“Anh tới đón em đi, em tan học rồi.” La Bích không muốn nói nhiều qua điện thoại, tai vách mạch rừng.

“Được, em ở cổng chờ anh.” Du Kinh cúp máy, cầm chìa khóa xe, dặn dò Lý Hoài Nhân có tin tức gì lập tức thông báo cho anh.

“Hôm nay sao lại xong sớm vậy?” La Bích vừa ngồi lên xe Du Kinh đã hỏi.

“Em hỏi anh, bố mẹ của Cổ Vinh Đạt trên thông tin liên lạc tên là gì?”

“Cổ Thừa Hải, Phan Thực Hà.”

“Không thể không nói là quá khéo, vừa rồi em thấy mấy tờ giấy bị cắt trong phòng làm việc của một giáo sư, em liếc nhìn một cái, kết quả phát hiện trên đó là tư liệu về hai người bọn họ, phía sau dường như còn có tư liệu đề cập tới Cổ Vinh Đạt, có điều em chưa kịp xem thì giáo sư đã quay lại.”

“Giáo sư đó của em nghiên cứu cái gì?”

“Cho tôi một đội trẻ con khỏe mạnh, cùng một môi trường đặc biệt do tôi chi phối, để tôi nuôi bọn trẻ trong môi trường này, tôi có thể đảm bảo, bất cứ

một đứa trẻ nào, bất kể cha mẹ của đứa bé đó tài cán thế nào, tư tưởng ra sao, sở thích là gì, công việc và chủng tộc thế nào, tôi đều có thể huấn luyện bọn trẻ thành bất cứ nhân vật nào theo ý của tôi – bác sĩ, luật sư, nghệ thuật gia, doanh nhân, thậm chí ăn xin hoặc trộm cắp.” Trong đầu La Bích vang lên lời giới thiệu kinh điển của vị giáo sư này.

“Thuyết hành vi.” La Bích nghĩ tới, thở ra một hơi thật dài, “Đây là một cuộc thí nghiệm.”

“Cô nhi viện, cô nhi viện Phúc Điền.” La Bích nhớ lại nội dung mà mình đã xem.

“Đi ăn com trước, lát nữa chúng ta sẽ tới xem.” Du Kinh gọi La Bích tỉnh táo lại.

Trong lúc ăn, Lý Hoài Nhân gọi điện tới nói hòm thư điện tử của hai người kia mỗi tháng đúng giờ sẽ gửi một bức thư tới một hòm thư, hiện nay đang tìm người theo dõi địa chỉ hòm thư đó.

Sau đó hai người tới cô nhi viện, viện trưởng là một người phụ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi, khi thấy hai người tới, trông đôi vợ chồng muốn nhận con nuôi, nhiệt tình đón tiếp, hỏi chuyện.

“Viện trưởng, xin hỏi, khoảng hai, ba mươi năm trước ai quản lý những đứa bé được nhận nuôi?” La Bích mở miệng.

“Cô muốn nói viện trưởng trước? Ông ấy đã qua đời năm kia vì bệnh ung thư phổi, nên tôi mới tiếp quản cô nhi viện.” Viện trưởng trả lời, “Có chuyện gì sao?”

“Chúng tôi là người của cục cảnh sát phái tới, muốn điều tra những đứa trẻ được nhận nuôi khi đó.” Du Kinh xoay người, vẻ mặt nghiêm nghị nói với viện trưởng, “Chúng tôi cần kiểm tra.”

“Có thể cảnh sát không? Chúng tôi không thể tùy tiện tiết lộ những tư liệu này.” Viện trưởng rất bình tĩnh xử lý theo trình tự.

“Lý Hoài Nhân, cầm thẻ cảnh sát của cậu tới.” Du Kinh gọi một cuộc điện thoại khẩn cấp cho Lý Hoài Nhân.

Lý Hoài Nhân chạy tới, lấy thẻ cảnh sát ra, viện trưởng dẫn ba người tới phòng tài liệu.

“Đều ở đây, đừng gây tiếng động quá lớn, bọn trẻ đang ngủ.” Viện trưởng rất phối hợp.

Ba người nhanh chóng tìm được tài liệu nhận nuôi từ hai mươi đến ba mươi năm trước, Du Kinh đọc rất nhanh, lật qua từng trang một. La Bích ngồi dưới đất, Lý Hoài Nhân thì dựa vào giá sắt.

“Cái này, cái này.” Lý Hoài Nhân lật tới một trang, tìm thấy tư liệu Cổ Vinh Đạt được nhận nuôi, tìm được tài liệu cận kề về bố mẹ nuôi.

“Cổ Vinh Đạt được nhận nuôi lúc hơn một tuổi, khả năng kinh tế của ông bà Cổ ở mức khá giả, theo lý mà nói nhận nuôi một đứa bé cũng không có gì kỳ quái, có điều, chuyện nhận nuôi này cũng là do vị giáo sư kia sắp xếp.”

Lý Hoài Nhân còn chưa biết La Bích nhìn thấy cái gì, nhìn cô một cách khó hiểu.

La Bích giải thích đơn giản một lần, Du Kinh nhanh chóng lật ra mấy hồ sơ ném cho Lý Hoài Nhân.

“Điều tra tình hình hiện tại của những người này.” Lý Hoài Nhân nhìn một lượt, đều là những đứa trẻ được nhận nuôi cùng một năm một tháng.

Cũng đúng, nếu là một cuộc thí nghiệm thì nên bắt đầu ghi chép trong cùng một khoảng thời gian.

Đêm đó, Lý Hoài Nhân truyền những tư liệu này cho cục cảnh sát, giữa trưa ngày hôm sau, Du Kinh nhận được toàn bộ tin tức có thể điều tra được.

Luật sư, nhà văn, chủ nhà hàng, công nhân... bao gồm cả Cổ Vinh Đạt là mười người, công việc khác nhau, còn có một người vì hút ma túy nên đã chết.

Du Kinh xem xong cau mày, không biết đang nghĩ cái gì.

“Chúng ta không có chứng cứ tố cáo ông ta.” La Bích đi tới nói, “Em dám khẳng định, tư liệu về Cổ Vinh Đạt và người đã chết đã bị tiêu hủy.”

“Không thể để ông ta tiếp tục tiến hành thí nghiệm, không cách nào biết trước một nhân tố phát sinh có dẫn tới Cổ Vinh Đạt thứ hai xuất hiện hay không.” Du Kinh cảm quần áo lên, “Chúng ta tới cục cảnh sát một chuyến.”

Khi người của cục cảnh sát điều tra những người không liên quan này không hiểu rõ cuộc đám Du Kinh đang điều tra cái gì, Lý Hoài Nhân giải thích với người khác là Lãng giáo sư có liên quan tới chuyện này, về phần nội dung cụ thể phải để sau này xem có thích hợp công khai không thì mới công khai.

“Cho nên, cậu hoài nghi trong tay giáo sư còn có tư liệu của những người khác, vẫn đang tiến hành thí nghiệm?” Cục trưởng triệu tập mấy người tuyệt đối đáng tin tới phòng họp.

“Tôi đoán thí nghiệm đã kết thúc trước thời hạn.” Du Kinh không chút biểu cảm, nhìn mấy người trong phòng họp.

“Vậy những tư liệu của ông ta có ích lợi gì?” Trình Đan Đan hỏi.

“Đưa cho hội tâm lý học quốc tế, nhận được vinh dự.” La Bích giải thích, “Thí nghiệm này trái với luân lý, thế nhưng đối với một số người mà nói là thành công, sẽ tạo ra một con lốc trong giới tâm lý học.”

“Nếu đã trái với luân lý vì sao còn được áp dụng?” Trình Đan Đan không hiểu.

“Đã nghe nói đến cuộc thí nghiệm cậu bé Albert* chưa?” La Bích giải thích, “Rất gây tranh cãi, nhưng đồng thời cũng được thế hệ sau trích dẫn rộng khắp.”

*Cuộc thí nghiệm cậu bé Albert được xem là cuộc thí nghiệm tâm lý vô nhân tính và gây tranh cãi nhất trong lịch sử nhân loại. Thí nghiệm do “cha đẻ thuyết hành vi” John B. Watson tiến hành vào năm 1920 đã khiến bé Albert 9 tháng tuổi trở nên kinh hãi loài chuột. Mọi người GG để đọc thêm thông tin, Sầu đang ngồi giữa đêm đen nên rộn rộn người, ừ dám đọc kỹ =))

“Nếu có giấy vụn trong phòng làm việc thì rất có khả năng tư liệu đang được giữ ở đâu đó trong phòng.” Du Kinh nói, “Dùng kẻ điều hồ ly son đi.”

Ngày hôm sau, dựa theo kế hoạch là dụ Lăng giáo sư về nhà, ba người nhóm La Bích lục soát phòng làm việc.

Nhưng hôm nay khi người của cục cảnh sát đi làm đã bị truyền thông chặn cửa.

“Nghe nói vụ án ma cà rồng do có người thao túng? Còn là một giáo sư đại học?” Có truyền thông truy hỏi người vừa tới cục cảnh sát.

Mà bên kia, không cần tìm người dụ Lăng giáo sư về nhà, bởi hôm nay vừa mới thức dậy ông ta đã phát hiện bên ngoài nhà mình vây đầy phóng viên, hoàn toàn không cách nào ra ngoài, ông ta luống cuống trong lòng, thế nhưng nghĩ tới những tài liệu đã tiêu hủy, ông ta lại an tâm một nửa, nhưng ông ta vẫn không dám đi ra. Ông ta sống một mình, tuổi đã cao mà chưa lấy vợ, tất cả thời gian đã dồn hết cho thí nghiệm, có thể nói cuộc thí nghiệm dài hơn hai mươi năm này là tâm huyết của ông ta, ông ta đã sắp thành công rồi!

“Chuyện là thế nào?” Cục trưởng nổi giận trên tầng ba, “Rốt cuộc trong cục cảnh sát ai có khả năng tiết lộ tin tức ra ngoài?”

Sau khi biết được chuyện này, Du Kinh không lo lắng quá nhiều, người ngoài mới chỉ biết chút ít. Không để ý đến chút ít này, anh dẫn La Bích và Lý Hoài Nhân, cùng thợ phá khóa trực tiếp tới trường đại học. Trong trường đại học cũng có một vài phóng viên, dường như đang tìm phòng làm việc của giáo sư.

Ba người lặng lẽ lên vào trong phòng làm việc. La Bích trước tiên mở máy cắt giấy ra, giấy vụn bên trong đã được xử lý hết. Trong phòng làm việc nhỏ chỉ tầm hai mươi mét vuông này chất đầy sách, một bộ máy tính để bàn màn hình tinh thể lỏng, mặt bàn rất gọn gàng, ngăn tủ đều được khóa chặt. Lý Hoài Nhân thậm chí còn đập hết sàn nhà một lượt.

La Bích mặc kệ có phạm pháp hay không, gọi thợ phá khóa vào mở hết khóa ra, đương nhiên là dùng phương pháp cạy khóa của trộm cắp.

Ba người tìm cả buổi chiều, bóng dáng của một tờ tài liệu cũng không thấy.

“Rốt cuộc giấu ở đâu rồi? Lẽ nào hủy toàn bộ rồi sao?” Lý Hoài Nhân có chút phát điên.

“Nhất định có.” Du Kinh nói.

Anh tỉnh táo lại nghĩ, tất cả tài liệu giấy hẳn đã bị tiêu hủy. Nhưng ông ta phải tiếp nhận những phản hồi mà các cấp bố mẹ gửi tới bất cứ lúc nào, phải kịp thời ghi chép lại tình huống, cho nên ở nhà hoặc ở phòng làm việc phải có tư liệu sao lưu.

“Thẻ nhớ, hoặc USB gì đó.” Du Kinh thay đổi một góc độ khác.

La Bích tìm thấy bên trong ngăn tủ, giữa hai tấm ván gỗ cất giấu một chiếc thẻ nhớ, cô nhẹ nhàng kéo tấm thẻ ra. Không cẩn thận tìm kiếm không thẻ nào thấy được, cùng màu với ngăn tủ, chỉ hơi phồng ra một chút khiến La Bích cảm thấy sờ không giống những chỗ khác.

“Cái này.” La Bích giơ lên.

“Mở máy tính xem thử xem.” Lý Hoài Nhân sốt ruột.

“Cẩn mật mã, sáu chữ số.” La Bích cau mày nhìn màn hình, cầu cứu quay sang Du Kinh.

Mật mã... Mật mã... Trong đầu Du Kinh nhanh chóng loại bỏ những tin tức đã biết.

“Kế hoạch này bắt đầu từ hơn hai mươi năm trước, chính xác là hai mươi bảy năm. Tổng cộng có mười trường hợp, nay chỉ còn lại tám. Chữ số còn lại... là gì nhỉ?”

“Là Waston, Tiểu Trà, điền mật mã WS2708 thử xem.” Du Kinh đảo qua một loạt về thuyết hành vi của Waston và các đầu sách nghiên cứu, nghĩ tới người khởi xướng thí nghiệm này.

“Đúng rồi!” La Bích kiểm chế vui vẻ, đúng là chồng của cô có khác.

“Khốn kiếp! Trong này rõ ràng là sinh hoạt hàng ngày của những người này, còn có điều kiện khổng chế, môi trường thiết lập cố định, rõ ràng là đang làm thí nghiệm mà!” Lý Hoài Nhân tiến tới xem.

“Lấy ra, chúng ta giữ lại trước, không thể công khai ngay lúc này, cục cảnh sát có gián điệp, một khi công khai, cuộc sống của những người này cũng sẽ rối loạn.”

Khi ba người trở lại cục cảnh sát, truyền thông đã giải tán gần hết.

“Cá voi lớn, em đói quá, chúng ta đi ăn cơm trước được không?” Đưa tư liệu cho cục trưởng xem xong, cục trưởng mã hóa bảo quản, La Bích nhìn bóng đêm tối om, cô nhìn đói rất lâu cuối cùng cũng mở miệng.

“Sao không nói sớm? Đi, đi ăn cơm trước đã.”

Lúc này Lâm Giai cũng đi ra, “Tôi cũng đi.”

“Vợ chồng người ta ăn cơm liên quan gì đến bà thím nhà cô?” Lý Hoài Nhân ngay từ đầu đã không hợp với cô.

“Tôi thích theo đây, anh quản được tôi à?” Lâm Giai nhìn không nổi giọng điệu kia.

La Bích nghe thấy phiền, trực tiếp nói, “Tùy chị, đàn anh, anh có đi cùng không?”

La Bích đói đến mức ăn như rồng cuốn, Du Kinh nghĩ hôm nay thật sự đề cô đói quá rồi. Khi ăn xong đã hơn chín giờ, ba người ra khỏi phòng ăn, La Bích xoa cái bụng tròn vo, cảm thấy rất thỏa mãn.

Lâm Giai không ngờ rằng cô nàng này có sức ăn mạnh đến thế, ăn còn không có hình tượng, rốt cuộc Du Kinh vừa mất cô ta ở chỗ nào?

Lâm Giai và Lý Hoài Nhân lại bắt đầu cãi cọ không lý do, La Bích cảm thấy hơi mệt, trong lòng thấy không quá bình thường lại không nghĩ nhiều, theo mọi người về cục cảnh sát.

Mười giờ, cục cảnh sát nhận nhiệm vụ đi bắt Lăng giáo sư.

La Bích ngồi một chỗ chơi trò chơi trên điện thoại, Du Kinh ở bên cạnh đọc sách, giống như xã hội bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng không liên quan tới bọn họ.

Lâm Giai đột nhiên đi tới, sắc mặt khó coi.

“Tôi nhận được điện thoại, Lăng giáo sư đã chết.” Cô ấy vừa bước vào đã nói một câu như vậy.

Lý Hoài Nhân và La Bích nghe được rất ngạc nhiên, Du Kinh thì cau mày cúi đầu trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Có thai

Lâm Giai được thông báo tới hiện trường, không lâu sau Lý Hoài Nhân cũng nhận được điện thoại.

Bốn người một xe tới nơi ở của Lăng giáo sư, là một biệt thự nhỏ dựa núi, không có bảo vệ, không có cửa an toàn.

Anh chàng đẹp trai nhất cục cảnh sát đang canh giữ bên ngoài giải phân cách ngăn cản nhóm phóng viên điên cuồng. Khi nhóm phóng viên giải tán gần hết cảnh sát mới tới bắt người, gõ cửa mà Lăng giáo sư không đáp, cảnh sát phá cửa vào, phát hiện thi thể của ông ta dựa vào cửa sổ tầng hai.

“Có chút máu me, cẩn thận một chút.” Khi đi vào, đệ nhất soái ca nhìn La Bích nói.

Du Kinh nhìn anh ta một cách đầy ẩn ý, đệ nhất soái ca hơi hoảng loạn cúi đầu.

“Cảm ơn.” La Bích khách sáo đáp lại.

Bước qua cửa, ngăn cách tiếng ồn và ánh đèn loang loáng bên ngoài, trong phòng có vẻ yên tĩnh một cách quỷ dị, mùi máu tươi thoang thoảng ủa vào trong mũi La Bích, cơm canh vừa ăn dường như đang cuộn trào trong dạ dày cô. La Bích không nói khó chịu, mà theo chân lên tầng hai.

Có hai cảnh sát ở tầng một cùng bốn người đi lên, lên hết cầu thang, bên phải là một hành lang, cuối hành lang là một cửa sổ lớn bằng thủy tinh, thi thể Lăng giáo sư được phát hiện ở gần chỗ này.

Cũng bị cắt động mạch chủ, quần áo trên người thấm đẫm máu tươi, máu chảy xuôi trên sàn nhà, trên mặt Lăng giáo sư mang vẻ hoảng sợ.

La Bích không chịu nổi nữa, chạy thẳng xuống lầu, tìm được một nhà vệ sinh rồi chạy vào nôn.

Những thứ vừa mới ăn no bị nôn ra hết, La Bích cảm thấy dạ dày nóng rát. Một giây ngay sau khi La Bích xoay người xuống lầu, Du Kinh lập tức đi theo. Thấy cô nôn đến mức sắc mặt trắng bệch, anh nhớ ra cái gì.

“Tiểu Trà, kính nguyệt của em muộn rồi.” Vừa vỗ sau lưng La Bích anh vừa nhẹ giọng nói.

Một câu nói nhắc nhở La Bích đang nôn khan tỉnh táo lại, gần đây cô thật sự ăn nhiều, còn ngủ nhiều.

Súc miệng xong, La Bích đột nhiên ôm lấy Du Kinh.

Du Kinh cũng ôm cô, thấy Lâm Giai và Lý Hoài Nhân đều đi xuống, anh bèn gọi Lâm Giai một tiếng.

“Cô biết xem mạch đúng không? Qua xem giúp Tiểu Trà chút đi.” Du Kinh trực tiếp hạ lệnh.

Lâm Giai có vẻ không bằng lòng, nhưng nhìn sắc mặt Du Kinh lại không từ chối được, cô nhấn nhó đi tới cầm lấy tay La Bích, đề xuống cảm nhận được cái gì.

“La Bích thế nào rồi?” Lý Hoài Nhân tương đối căng thẳng, bởi từ khi quen La Bích đến nay, đàn em của anh chưa từng bị bệnh.

Sắc mặt Lâm Giai có phần khó coi, không tình nguyện xác nhận lại mấy lần.

“Có thai.” Lâm Giai buông tay La Bích, giọng nói mang theo một chút mất mát.

“Em có thai?” La Bích không thể tin nổi, hai người mới kết hôn hơn một tháng, chính cô còn đang học nghiên cứu sinh mà đã làm mẹ. Hai tay nhẹ nhàng đặt lên bụng, cô có chút xúc động.

Du Kinh nghe vậy vẻ mặt không biểu lộ gì, trong lòng lại không nhịn nổi vui vẻ.

“Em về trước đi, anh gọi mẹ tới chăm sóc em, em không nên nhìn thấy những cảnh này, không tốt cho con.” Du Kinh lại hạ lệnh, rồi trực tiếp gọi điện cho mẹ.

Hai người đã từng thương lượng nếu có thai sẽ thế nào, lúc đó La Bích nói, “Vậy thì sinh thôi, dù sao học nghiên cứu sinh không yêu cầu không được có con.”

Đối với đứa trẻ, Du Kinh mang theo tâm trạng rất mâu thuẫn. Nếu có con, thế giới hai người biến thành thế giới ba người, hơn nữa, La Bích chắc chắn sẽ dành thời gian cho con nhiều hơn cho anh.

Bên kia, bà Du nhận được điện thoại liền hưng phấn muốn bay lên, Du Kinh báo địa chỉ để bà Du cử người tới đón con dâu, bà Du lập tức đồng ý.

Dù La Bích rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô càng hy vọng đứa bé được khỏe mạnh, vì thế cô cũng đồng ý không hề do dự.

“Lát nữa mẹ tới đón em, hai mẹ con tới bệnh viện kiểm tra cẩn thận lại lần nữa.” Du Kinh bảo La Bích ngồi xuống, hôn lên trán cô.

“Vâng, em nghỉ ngơi một lúc sẽ ra ngoài, mùi này em chịu không nổi.” La Bích nhếch đôi môi tái nhợt, nở nụ cười.

Du Kinh có chút đau lòng, có điều hiện giờ không phải lúc nói chuyện yêu đương, anh chỉ xoa gò má La Bích rồi lên lầu.

Lâm Giai đã ở trên lầu kiểm tra, trên phương diện chuyên nghiệp, Lâm Giai thật sự là một người tài, cô rất chuyên nghiệp, cũng không vì những chuyện khác mà phân tâm, mặc dù La Bích có con của Du Kinh thật sự không phải chuyện cô có thể khống chế, sự thật này cũng không có bất cứ ảnh hưởng gì với phán đoán hiện nay của cô.

Cũng chính vì vậy, Du Kinh vẫn luôn hợp tác với cô rất ăn ý.

“Có phát hiện gì không?” Lý Hoài Nhân cúi người bên cạnh hỏi.

“Vết thương đúng là bị cắt động mạch chủ, nhưng rất thô ráp, không thể bằng trình độ của Cổ Vinh Đạt.” Lâm Giai cẩn thận lật thi thể ra, “Hung thủ gây tê cho Lăng giáo sư nên ông ta không cách nào di chuyển.”

“Dựa theo trình tự giết người và nguyên nhân tử vong thì giống nhau, nhưng kiểm tra cẩn thận thì chi tiết không giống.” Lâm Giai nói, “Có khi nào là gây án mô phỏng không?”

Lâm Giai nghĩ như vậy cũng có lý, trong lịch sử có rất nhiều vụ án được mô phỏng từ những vụ phạm tội khác, tuy tên hung thủ Cổ Vinh Đạt không phải quá nổi danh, nhưng vụ án này ngay từ đầu đã được người dân quan tâm, được đưa tin liên tục hai tuần, độ quan tâm của mọi người rất cao, chưa nói đến quá trình gây án.

“Nhưng người biết chuyện về Lăng giáo sư không nhiều, cũng chỉ hôm nay mới bị đào lên.” Hơn nữa, ngoại trừ ba bọn họ đi lục soát tài liệu, không ai khác biết tin tức thật sự, Lý Hoài Nhân cảm thấy mỗi nghi ngờ càng lúc càng lớn.

Du Kinh đứng bên cạnh, nhìn chỗ dựa núi phía sau, tưởng tượng anh làm thế nào bò lên cửa sổ cao ba, bốn mét, giết người rồi im lặng bỏ đi mà không bị phát hiện.

Là phóng viên!

Du Kinh lao ra khỏi cửa, phóng viên đã bị cảnh sát giải tán đi phần lớn, chỉ còn lại mấy người đang bắt khuất tiếp tục hỏi. Nhìn bọn họ đi xa, rốt cục ai là hung thủ sát hại Lăng giáo sư, mục đích của kẻ đó là gì?

Du Kinh được bà Du thông báo Tiểu Trà đã được đón đến căn phòng trước kia anh ở tại Bích Hải, bởi như vậy tiện chăm sóc cô hơn. Du Kinh nghĩ thấy cũng đúng, về nhà thu dọn một ít quần áo rồi cũng tới Bích Hải.

La Bích đã ngủ, mấy ngày nay cô luôn kêu mệt, ngủ rất sớm. Du Kinh tắm rửa xong ra nhìn La Bích, anh ngồi xổm xuống, song song với mặt cô, không biết nhìn bao lâu, La Bích chép miệng một tiếng, tỉnh lại.

“Em đói.” Câu nói đầu tiên của cô khi nhìn thấy Du Kinh. Du Kinh nhìn nụ cười vô tội của La Bích, gọi điện bảo nhà bếp làm một bát mì đưa tới phòng.

“Ở nơi này có quen không?” Du Kinh không ngại La Bích đi chân trần xuống đất, bởi vì nền nhà nơi này chỗ nào cũng trải thảm.

“Anh biết hương thụ thế này thì làm sao khó chịu được.” La Bích ôm anh nói.

“Tối nay bác sĩ nói như thế nào?” Du Kinh dịu dàng hỏi.

Thật ra anh đã biết từ mẹ anh, nhưng anh càng muốn nghe chính cô nói về tin tức của baby.

“Ừm, chúng ta có con rồi, bây giờ còn là một phôi thai thôi, thật khó tin.” Không biết do thời gian ở bên Du Kinh trôi qua quá nhanh hay thời gian ở bên nhau quá ngắn, La Bích cảm thấy bọn họ đang hoàn thành từng chuyện lời của đời người với tốc độ ánh sáng.

“Vậy rất tốt, khi em tốt nghiệp nghiên cứu sinh, bé con cũng tốt nghiệp cùng em.” Du Kinh tưởng tượng cảnh tượng kia.

“Không thể nào tưởng tượng được, nửa năm trước em còn độc thân, bây giờ chồng con đã có đủ rồi.” La Bích bĩu môi.

“Em không vui?” Du Kinh nhướn mày hỏi.

“Vui, vui đến đói cả bụng.” La Bích ngửi thấy mùi thơm ngoài cửa, tự động đi tới mở cửa.

Nhận lấy bát mì, cô nói tiếng cảm ơn, vắt vả.

Khi đang ăn mì, La Bích hỏi về vụ án. Du Kinh vốn không muốn nói cho cô, nhưng nhìn đáng vẻ kia của cô bèn nói qua loa cho cô về tình hình.

“Em không cần nghĩ quá nhiều, hiện giờ trọng điểm là em.”

“Ừm, em quan tâm anh một chút thôi mà.”

Thật sự không phải vì nghĩ tới vụ án sao? Du Kinh bất đắc dĩ.

“Tạm thời em đừng đi cùng anh, em ngoan ngoãn đi học đi.” Du Kinh ra lệnh. La Bích cũng hiểu chuyện, không phản đối, có điều điều kiện là phải kể cho cô tình hình tiến triển của vụ án.

“Đúng rồi, em nói cho bố rồi. Bố nói ngày mai bố sẽ tới.” La Bích vừa ăn một đũa mì nóng hổi vừa nói.

“Chỉ bằng em nhân cơ hội này bảo bố ở lại đây luôn đi?” Du Kinh ôm lấy cô từ phía sau, lười biếng gối đầu lên vai cô.

“Biện pháp tốt.” La Bích vui vẻ nuốt miếng mì trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Sức mạnh của internet

Một giáo sư thuộc trường đại học của La Bích bị sát hại, rất nhiều truyền thông ủa đến phòng làm việc của ông ta phỏng vấn những đồng nghiệp xung quanh, thậm chí sinh viên đi ngang qua cũng bị truyền thông phỏng vấn.

Không bình thường, La Bích nghĩ thầm trong lòng, trước kia cho dù xảy ra chuyện thế này cũng không nhiều người quan tâm đến vậy.

La Bích ở trong phòng học dùng điện thoại lên internet đọc một chút tin tức, đầu đề tin tức dùng chữ màu đỏ nổi bật như khắc vào màn hình.

Trong tin tức có một phóng viên nào đó tìm hiểu được: Nghe nói hơn hai mươi năm trước, Lãng giáo sư đã bắt đầu bồi dưỡng Cổ Vinh Đạt. Sau khi được nhận nuôi từ cô nhi viện, từng hành vi cử chỉ của Cổ Vinh Đạt đã được cố ý bồi dưỡng, sau đó trở thành ma cà rồng sát hại hai cô gái trẻ. Cuối cùng, hôm qua Lãng giáo sư được phát hiện đã bị giết tại nhà bằng phương thức tương tự. Dân mạng gọi đây là trùng phạt đúng tội, loại người này chết không có gì đáng tiếc. Hung thủ ngược lại thành người được người dân khen ngợi.

La Bích nhanh chóng lên mạng tìm kiếm mấy từ khóa, phát hiện rất nhiều bài viết cũng đang thảo luận chuyện này.

Lãng giáo sư đáng chết! Không được phép khống chế cuộc sống của người khác! Ông ta đã hại thanh niên xã hội!...

Dường như hành vi phạm tội của Cổ Vinh Đạt đều bị đổ lỗi cho Lãng giáo sư. La Bích nhũn mày. Đêm qua, Du Kinh đã tìm được một con chip dữ liệu trong nhà của Lãng giáo sư, cũng đã được bảo mật. La Bích không dám tưởng tượng, chẳng may những số liệu này bị công khai, xã hội này sẽ rung động đến mức nào. Mấy người đã bàn bạc trước, sau khi kết thúc vụ án sẽ lập tức tới những gia đình đó giải quyết vấn đề này.

La Bích tắt điện thoại, nghiêm túc học bài, không nghĩ tới chuyện này nữa.

Bên kia, Du Kinh cũng đang xem lướt qua những bình luận nóng hổi kích động trên mạng và độ quan tâm chưa từng có.

“Hung thủ bí ẩn này gây ra tranh cãi rất lớn, một nửa lòng đầy phẫn nộ, cho dù hung thủ dùng phương pháp tàn nhẫn tương tự để trả thù nhưng những người đó vẫn giữ thái độ ủng hộ. Một nửa còn lại cho rằng như vậy gây ảnh hưởng không tốt tới xã hội. Nhưng bất kể thế nào, hắn đã nổi danh.” Lý Hoài Nhân ở bên cạnh nói.

“Hắn ta hẳn đang rất vui vẻ.” Ánh mắt Du Kinh rời khỏi màn hình, “Trong tình huống ở bên ngoài có phóng viên còn có thể lên vào trong sát hại Lãng giáo sư. Hắn muốn càng nhiều người nhìn thấy việc hắn làm, hắn cần sự khẳng định, cho nên trong cuộc sống bình thường hắn rất ngoan ngoãn vâng lời.”

Du Kinh viết toàn bộ tin tức về hắn ta lên bảng đen.

Tính cách hướng nội, công việc dễ bị lãng quên.

Còn lại trống không. Nếu hắn ta muốn đứng ở một vị trí được chú ý, chọn vụ án được quan tâm gần đây nhất để tiến hành phạm tội, quả thật hắn đã thành công. Thế nhưng... một người ngủ đông trong cuộc sống lâu như vậy, vì sao lại chọn vào lúc này? Như vậy, nhất định hắn ta đã bị kích thích ở một phương diện nào đó, hoặc là... tới một điểm bùng phát.

Du Kinh đột nhiên nghĩ tới dữ liệu mà Lãng giáo sư để lại.

Vì vậy, Du Kinh và Lý Hoài Nhân xem tài liệu cả một ngày, đọc hết báo cáo về tám người còn lại một lượt, lần báo cáo cuối cùng là hai tháng trước.

Du Kinh không tìm thấy tư liệu mà anh cần ở trong đó, bởi trong đó không có tám hình mà anh muốn.

“Theo lý mà nói, mỗi một bố mẹ nuôi đều sẽ giấu con mình là con nuôi, hơn nữa cũng không có dấu hiệu gì tỏ về đã bại lộ. Trọng điểm là, ngoại trừ chúng ta, còn ai biết về tài liệu này nữa?” Lý Hoài Nhân biết mục đích của Du Kinh, sau khi xem xong nêu lên suy nghĩ của bản thân.

Du Kinh không lên tiếng, chỉ tắt máy tính, dụi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Hắn sẽ còn gây án. Thời gian không rõ, nhân vật không rõ. Hắn là một quả bom hẹn giờ.” Du Kinh để lại một câu, đọc được tin nhắn của La Bích liền cầm chìa khóa rời khỏi cục cảnh sát.

“Phần lớn dân mạng không hiểu động cơ của hung thủ, chỉ cảm thấy đây là một hành động trả thù.” La Bích lên xe bên nói tới bài viết cô đã đọc hôm nay.

“Hắn ta sẽ không cam lòng dừng lại ở đây. Ở đây có tất cả những thứ hắn cần – hư vinh và tiếng khen ngợi.” Du Kinh đánh tay lái sang đường.

“Lẽ nào phòng giám định không tìm được chút xú dấu vết nào?” La Bích cảm thấy khó tin, gây ra động tĩnh lớn như vậy mà không có sơ suất nào sao?

“Đây chính là điểm hấn tự hào nhất. Nhìn từ một góc độ khác, trong cuộc sống, hắn là một kẻ sợ đầu sợ đuôi.” Du Kinh giải thích, “Phạm tội thường là hành vi bùng phát những ý định bị một người giấu trong lòng không muốn người khác biết, sau khi được người khác quan tâm, ham muốn bắt đầu bành trướng, cho nên mới nói, hắn sẽ còn tiếp tục.”

Khi Du Kinh dừng xe, La Bích đột nhiên nhào tới cắn mạnh lên môi anh. Du Kinh thấy tư thế của La Bích như vậy vội vàng che bụng cô, đỡ eo cô, bắt đầu triển miên.

“Ừm, nếu đây là phạm tội thì ham muốn của em cũng bắt đầu bành trướng rồi.” La Bích hôn xong nằm xấp trong ngực Du Kinh thở gấp, cười khanh khách ra tiếng.

“Quý nghịch ngợm.” Du Kinh nhéo má cô.

Hai tuần qua đi, dường như tất cả đều sống êm gió lặng. Mà hôm nay, trò chơi mèo vờn chuột mới thật sự bắt đầu.

Tin tức trên mạng có xu hướng lắng xuống, thế nhưng cũng có không ít người lên tiếng hỏi, vì sao cảnh sát vô dụng đến mức không bắt được tên hung thủ đang không ngừng gây rối?

Không phải vô dụng mà là đang chờ đợi. Còn Du Kinh không phải đang đợi, mà là đang tìm manh mối.

Nhưng mà, một tin sét đánh làm cả thành phố phải rung động.

Bởi vì lần này, người chết là thị trưởng thành phố.

Tám giờ tối, một tòa biệt thự lưng chừng núi đột nhiên bốc cháy. Nhân viên đội phòng cháy chữa cháy vội vàng chạy tới dập lửa, thế nhưng ngọn lửa quá lớn, nhân viên chữa cháy cũng không nghe thấy tiếng hô hoán bên trong. Bọn họ tích cực phun nước, khói bốc lên nồng nặc bao trùm cả bầu trời, khi nhân viên chữa cháy cẩn thận vào nhà kiểm tra thì phát hiện một thi thể kỳ quái gương mặt đã bị cháy hoàn toàn biến dạng, bọn họ lập tức liên lạc với cục cảnh sát.

Khi cảnh sát nhận được điện thoại, nhân viên phòng cháy chữa cháy do dự một lúc rồi mới nói: “Thi thể có chút kỳ quái, ở tư thế đang quỳ.”

Lúc đó Du Kinh không ở trong cục, đang ở nhà xem phim với La Bích, La Bích khóc nước mắt nước mũi rùng rùng. Phụ nữ có thai quả thật không bình thường, La Bích nghĩ, trước kia cô là bách độc bất xâm đấy.

Du Kinh đang cầm khăn tay bắt đầu đi lau khô nước mắt trên mặt cô thì Lý Hoài Nhân gọi điện tới. Du Kinh trầm nghĩ, cái gì cần tới đã tới rồi.

“Ở đâu?”

Bên kia, Lý Hoài Nhân không ngờ câu đầu tiên đã là thế này, giật mình một thoáng rồi mới trả lời.

“Biệt thự lưng chừng núi, tạm thời chưa biết người chết là ai, Lâm Gia đã tới đó, nghe nói khi nhân viên chữa cháy vào nhìn thấy thi thể quỳ trên mặt đất mới báo cảnh sát.”

“Quý...” Du Kinh ngẫm nghĩ một lát, “Chuộc tội à?”

“Điều tra gần đây trên mạng...”

“Đề em, đề em.” Người nào đó vẫn ở bên nghe Du Kinh nói chuyện vội vàng tự đề cử.

Du Kinh liếc mắt nhìn cô một cái, La Bích chấp hai tay trước ngực, bĩu môi làm nũng, tỏ vẻ mình ở nhà quá buồn chán, không thể bóc lột hết mọi thứ cô có thể làm.

“Được rồi, cậu tới đây đón tôi.”

“VẬY em tìm hiểu xem gần đây có xuất hiện chuyện gì bất ngờ không, chính xác là những chuyện lớn vì nguyên nhân con người gây ra thương vong, việc này còn khiến nhân dân ồn ào thảo luận, lát nữa báo với anh. Hung thủ của chúng ta lại muốn giờ ngon cơm trả thù rồi.” Du Kinh hôn lên trán La Bích, mặc một chiếc áo khoác rồi đi ra ngoài.

Khi Du Kinh và Lý Hoài Nhân tới, hiện trường đã bị phong tỏa.

Thi thể đã bị lửa đốt cháy đen, không thể nhận rõ gương mặt. Lâm Gia đã bắt đầu cầm dụng cụ làm việc.

Dưới ngọn lửa mãnh liệt, thi thể vẫn giữ nguyên một tư thế. Lý Hoài Nhân cầm đèn chiếu tới từ phía sau, Du Kinh thấy rõ ràng toàn bộ tư thế.

Hai đầu gối quỳ dưới đất, hai bàn tay đặt trên mặt đất, đầu cúi thấp. Phía trên mặt đất bôi rất nhiều keo dính cao su công nghiệp, dính chặt đầu gối và hai bàn tay, cho dù bị ngọn lửa mạnh bao trùm cũng không thể di chuyển.

Lâm Gia đang kiểm tra xung quanh, mảy mò thi thể... đây là thói quen của cô ấy.

Lúc này, Du Kinh có tin nhắn, là mấy kết quả điều tra của La Bích:

Cá voi lớn, dưới đây đều là những chuyện gần đây được bàn luận nhiều nhất trên mạng, anh xem đi.

Chuyện thứ nhất là sự kiện đụng phải người sứ, một bà lão vốn có bệnh trong người đột nhiên lao ra đường, bắt chẹt một gia đình vừa mới mua ô tô. Gia đình này gia cảnh bậc trung, một nhà ba người lái xe mới đi du lịch, kết quả là đụng phải người sứ, đòi bồi thường với giá trên trời, cuối cùng kéo nhau ra tòa. Có người nhìn thấy nhưng không muốn ra tòa làm chứng, sau đó gia đình kia bị phán bồi thường mười vạn phí chữa bệnh. Kinh tế của gia đình kia không thể gánh được kết quả này, dân mạng tranh luận rất sôi nổi, không hài lòng với kết quả phán quyết, lớn tiếng mắng cả nhà bà lão kia và phán quyết của pháp viện.

Chuyện thứ hai là bố dượng đánh con trai trọng thương nhập viện. Bố dượng say rượu về nhà nhìn thấy con trai đang chơi game, trút hết cơn giận thua bạc lên con trai, người mẹ trở về nhìn thấy, lao ra ngăn cản rồi đưa con đi bệnh viện. Bác sĩ bệnh viện khuyên người mẹ nên kiện ông bố dượng, người mẹ không đồng ý, vẫn đón đứa trẻ về nhà.

Chuyện thứ ba liên quan tới mấy trăm mạng người và vô số gia đình. Một cái cầu mới xây chưa được một năm trong thành phố vừa mới sập cuối tuần trước, hơn một trăm chiếc ô tô đang chạy trên đó rơi xuống sông. Cho dù rất nhiều đội cứu hộ nhanh chóng xuất hiện, nhưng rất nhiều người chết đuối. Theo điều tra, là vì chi phí công trình bị quan viên cao cấp rút lòi quá nhiều, nói khó nghe một chút là tham ô quá nhiều. Trong đó, thị trường được điều tra ra tham ô hơn một nghìn vạn.

Du Kinh đọc xong, nhìn quanh một vòng, cho dù xung quanh đã bị đốt cháy nhưng vẫn nhận ra lúc trước ở đây rất xa hoa, Du Kinh đột nhiên chuyển hướng về nơi thi thể đang quỳ.

“Cây cầu mới xây ở hướng nào?” Du Kinh hỏi đệ nhất soái ca đi qua bên cạnh.

Đệ nhất soái xa đứng tại chỗ, suy nghĩ một lúc, dường như nghĩ ra cái gì, nhìn hướng thi thể quỳ, cau mày chỉ vào đó, “Chính là hướng này.”

Quả nhiên, Du Kinh nghĩ không sai, xuất hiện trong mắt mọi người mang theo ý nghiêm phạt, thối kèn lệnh chính nghĩa,

“Nơi này có phải biệt thự đứng tên thị trường không?”

“Không phải, đứng tên vợ trước của ông ta, Lê Khả Đồ.”

“Vợ vợ trước và con ông ta ở đâu?”

“Nước ngoài. Sau khi phát sinh chuyện cây cầu đã ra nước ngoài.”

“Bình thường ông ta ở đâu?”

“Bình thường thị trường ở trong một khu có đầy đủ hệ thống an ninh.”

“Du Kinh, tốt nhất anh nên tới đây nhìn xem ở đây có gì.” Lâm Giai luôn ngồi bên cạnh thi thể mờ mờ đột nhiên dùng giọng nói trầm trọng nói.

Du Kinh giây lát đã nghĩ tới đó là cái gì.

Lâm Giai cầm trên tay một tờ giấy, một tờ giấy không bị đốt cháy. Du Kinh nhìn thấy xong không nhìn xem tờ giấy viết gì mà chạy ra khỏi cửa tìm nơi đội phòng cháy chữa cháy tập kết. Đội trưởng đang triệu tập đội viên, Du Kinh đi nhanh tới, kéo đội trưởng hỏi: “Vừa rồi ai trong số các anh đi vào?”

“Có chuyện gì vậy?” Đội trưởng không hiểu.

“Vừa rồi hung thủ ở ngay trong số các anh.” Du Kinh cau mày giải thích.

“Vừa rồi... chúng tôi đi vào kiểm tra tình hình dập lửa ở các góc, ai cũng đội mũ đeo khẩu trang, không nhận ra ai với ai.” Một nhân viên chữa cháy trẻ tuổi nhớ lại rồi nói.

“Vậy khi đi ra thì sao? Lẽ nào các anh không chú ý tới?”

“Ai cũng bận như vậy, thật sự không kịp chú ý.” Đội trưởng có phần tự trách.

Du Kinh không nghe tiếp nữa, vòng tới phía sau xe cứu hỏa, nhìn con đường biến mất trong bóng đêm, hung thủ ngang nhiên để lại lời nhắn rồi đào tẩu.

“Gọi người tới chỗ camera giám sát của bảo vệ, nơi này không có đường núi, hẳn chỉ có thể ra ngoài từ cổng chính.” Du Kinh dặn dò Lý Hoài Nhân, bản thân thì đi vào, nhận lấy tờ giấy trắng dính tro bụi trong tay Lâm Giai.

WHALE? WELL!

Cá voi? Được lắm!

Khiêu khích rất ngạo mạn, Du Kinh nghĩ thầm, vụ giết người lần trước quả nhiên tăng thêm không ít sự tự tin cho hắn ta, nên lần này hắn ta mới có thể to gan xuất hiện trước mắt mọi người rồi biến mất như thế.

“Trong cơ thể có một lượng thuốc ngủ lớn. Thị trường là bị thiếu sống.” Lâm giai ngồi xổm dưới đất nhìn lớp da bị cháy đen, cau mày nói.

Các hãng truyền thông lớn tranh nhau đưa tin về vụ việc trọng đại này —

Cảnh sát khẳng định vụ án này do cùng một hung thủ với vụ án Lăng giáo sư thực hiện, hung thủ ngang nhiên lên vào biệt thự lưng chừng núi, thiêu rụi biệt thự, giết chết thị trường rồi bỏ đi.

Hình ảnh dừng lại tại hình ảnh trên camera an ninh, một người đàn ông mặc quần áo đen, đầu chỉ đội một cái mũ đen che nửa mặt, đẩy hai cái thùng rác đi ra.

Internet bùng nổ.

Độ quan tâm cao trước nay chưa từng có.

Phần lớn bọn họ vỗ tay khen ngợi người không biết tên này.

“Người như thế đáng chết! Chính ông ta đã hại chết rất nhiều người!” Dân mạng bình luận, “Anh ta đang cứu vớt thành phố này!”

“Thái dương! Anh ta chính là thái dương! Từng chút một xua đuổi những thứ dơ bẩn núp trong bóng đêm!”

“Đáng chết của thị trường khiến tôi nhớ tới Tần Cối đến chết còn quý để chuộc tội với Nhạc Phi...”

“Tuy phương pháp này rất không tốt nhưng cũng rất hả giận.”

... Rất nhiều bình luận có thể khiến vàng “thái dương” vô hạn này soi sáng vạn người.

Đương nhiên, cũng có một số giọng nói khác biệt.

“Các người đều là hung thủ!”

“Cho dù phạm lỗi, không nên dùng máu để thể hiện giữ gìn công chính.”

“Bạo lực và hung ác không thể giải quyết vấn đề!”

...

Du Kinh viết lại tất cả thông tin trên bảng đen.

Cao 1m75, trong công việc gặp phải chèn ép, tính cách hướng nội, nội tâm kiêu căng, hiểu thấu, suy tính cẩn kẽ, không sống chung với bố mẹ.

Thông tin như vậy tùy tiện tìm một người trên đường cũng đều có đặc điểm phù hợp, thế nhưng nếu đồng thời xuất hiện ở cùng một người thì lại rất ít. Trong biển người mờ mịt, gã kia, đang quan sát từng hành động của bọn họ.

“Rốt cuộc hắn làm thế nào... thiếu sống thị trường?” Trình Đan Đan nhớ tới hình ảnh kia có chút không đành lòng.

“Căn cứ vào kết quả suy luận, chúng ta không tìm được di động của thị trường, hung thủ đã lấy đi, không còn ai khác. Trong điện thoại có nội dung hung thủ uy hiếp thị trường, điều này không cần suy đoán. Trước đó hung thủ đã bỏ một lượng thuốc ngủ lớn vào hệ thống cung cấp nước của biệt thự, liều lượng đủ để giết chết một người. Thị trường ngã xuống ở chỗ uống nước, hung thủ nhân cơ hội lên vào, đổ lên mặt đất một lượng lớn keo cao su công nghiệp. Hung thủ cải trang thành công nhân quét rác, công cụ nhất định được giấu trong thùng rác, kéo thị trường hơi mập mạp, cao chưa đến 1m70 tới chỗ có keo cao su cũng không khó. Nhân viên phòng cháy chữa cháy đã kiểm tra, trong nhà thật sự có một lượng lớn chất dẫn cháy. Vì thế... mọi chuyện đã xảy ra như vậy.” Lời này do Lý Hoài Nhân nói, Du Kinh gật đầu tỏ vẻ tán thành.

“Lẽ nào chúng ta thật sự không tìm được một chút thông tin nào sao?” Đệ nhất soái ca khe khẽ hỏi.

“Tên... hung thủ này thật sự rất cẩn thận, tất cả chứng cứ đã bị tiêu hủy trong đám cháy.” Lý Hoài Nhân trả lời, Du Kinh vẫn giữ im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Cửa sổ vỡ

Ngày hôm sau, Du Kinh nhận được tin tức, mấy quan viên còn lại bị điều tra ra trong vụ án tham ô bị người dân ném trứng gà và đồ ăn thối vào nhà. Thậm chí có người ra đường bị người thân của một người chết trực tiếp lái xe đụng phải. Ông bố dượng đánh đập con riêng của vợ cũng bị người ta đánh một trận... Ngoài trừ những chuyện này, tỉ lệ phạm tội trong thành phố đang tăng lên, nhưng mọi người cũng sợ bản thân làm ra chuyện gì xấu khiến người khác chú ý, không cẩn thận lại bị “vàng thái dương” xử lý.

“Đã nghe nói đến thuyết cửa sổ vỡ chưa?” Du Kinh hỏi Lý Hoài Nhân.

“Chính là, nếu cửa sổ của một căn phòng bị vỡ mà không ai sửa chữa, không lâu sau, những cửa sổ khác tự nhiên cũng bị người ta đập vỡ.” Lý Hoài Nhân giải thích, “Cũng giống như hiện nay, ‘thái dương’ không hề kiêng kỵ, gây án ngay trước mắt cảnh sát, người khác cũng sẽ noi theo.”

“Thái dương à?” Du Kinh khẽ hừ một tiếng.

Buổi tối khi về đến nhà, La Bích đang giúp bà Du nấu cơm, ông La đã tới, ở ngay trong khách sạn Bích Hải.

“Nghe nói gần đây con đang điều tra vụ án liên hoàn kia?” Ông La gọi chuyện.

“Vâng ạ.”

“Tiến triển thế nào rồi?” Ông La cũng rất quan tâm đến vụ án này. Tuy có chút không đồng ý vì Du Kinh làm nghề này, thế nhưng lời nói lúc trước của La Bích thật sự có tác dụng.

“Tạm thời đi vào góc chết.” Du Kinh thân nhiên trả lời như rất bình thường.

“Vậy quay trở về điểm xuất phát thôi.” Ông La lơ đãng nói một câu.

“Được rồi, được rồi, ăn cơm thôi.” Bà Du vui vẻ bụng đồ ăn ra, La Bích cũng cầm bát đũa theo phía sau.

“Làm sao vậy?” La Bích ngồi xuống bên cạnh Du Kinh, thấy Du Kinh trầm tư bèn hỏi.

“Không có gì.” Du Kinh mỉm cười, “Ăn cơm trước đã, không thể để bà xã và con anh đói.”

“Khinh bỉ anh.” La Bích cắn đũa.

La Bích đang tắm trong phòng, Du Kinh ngồi bên ngoài ngắm cảnh đêm.

Quay trở về điểm xuất phát à... thật sự là một đề nghị hay.

Điểm xuất phát có liên quan trực tiếp tới vụ án này chính là vụ án ma cà rồng của Cổ Vinh Đạt, lúc đó điều tra ra hai phần tài liệu thí nghiệm của giáo sư Lăng, nếu không tìm được người theo cách trực tiếp, thì tìm gián tiếp. Du Kinh nghĩ.

Để tiến hành một kế hoạch thí nghiệm không lồ như vậy, rõ ràng dựa vào đồng lương của một mình giáo sư Lăng là không thể chi trả nhiều như vậy, khẳng định phải có nguồn tài trợ lớn. Đồng thời muốn tài trợ từ lúc thí nghiệm mới bắt đầu, như vậy người này nhất định phải giàu có mấy chục năm. Người này chắc chắn quen biết giáo sư Lăng, nếu không giáo sư Lăng sẽ không mạo hiểm tìm một người không đáng tin, rất có thể là bạn học. Không thể nào chỉ là tài sản cá nhân, phải có tài sản nổi trên danh nghĩa, nếu không người tài trợ không có lý do để giúp đỡ một kế hoạch thí nghiệm mà người ta phi nhỏ.

Là bạn học của giáo sư Lăng, quan hệ tốt, có tiền, có thể là quản lý của một xí nghiệp, công ty nào đó. Du Kinh viết những đầu mối này lên bảng.

Anh gửi tin tức cho Lý Hoài Nhân để điều tra rồi ném di động sang một bên, chờ người nào đó đi ra.

Từ lúc mang thai, La Bích mượt mà hơn nhiều, cái bụng vốn bằng phẳng đã bắt đầu hơi cong lên, Du Kinh nhìn cô chậm rãi đi ra, đi về phía anh.

“Làm sao vậy?” La Bích hỏi, hiển nhiên đã nhìn thấy những chữ màu đen trên tấm bảng trắng.

“Không có gì, đột nhiên đến lượt anh cảm thấy không chân thật.” Du Kinh nhìn La Bích chìm trong hơi nước nóng từ phòng tắm, đẹp đến mức không giống người thật. Một giây kia, Du Kinh cho rằng hơn nửa năm nay giống như chỉ là một giấc mơ đẹp.

“A, em nói cho anh một tin.”

Du Kinh ghé đầu lên bụng La Bích, nghe cô nói vậy nhưong mảy nhếch môi cười nhìn cô.

“Đừng nhìn em như thế, em sợ em không kiềm chế được.” La Bích nói đùa, bàn tay che lên đôi mắt quyến rũ của Du Kinh.

“Hôm nay em cùng mẹ tới bệnh viện, bác sĩ nói...” Lúc này La Bích nhú mảy.

“Nói cái gì?” Du Kinh có chút căng thẳng.

“Bác sĩ nói, em có...” La Bích xòe hai ngón tay, “Hai đứa.”

Du Kinh nghe vậy đứng hình một lúc, sau đó nụ cười trên khóe miệng càng không che lấp được, kéo La Bích xuống hôn cô.

“Anh sẽ ở bên em.” Du Kinh thì thầm câu này trong những nụ hôn.

Sau đó... Sau đó là Du Kinh mang toàn thân bốc lửa đi tắm nước lạnh.

“Đây là mấy người có điều kiện phù hợp, một người là phó tổng giám đốc Chúc Tân Uy của một công ty bảo vệ môi trường, là bạn học cấp ba với giáo sư Lăng, trên thông tin viết, hai người từng gặp mặt một năm trước. Người thứ hai là Chu Phát Khoa của Chu thị, cũng là bạn học cấp ba, sau khi tốt

nghiệp đại học vào công ty của gia đình là tổng giám đốc. Người thứ ba là thành viên hội đồng quản trị của tập đoàn Đại Lâm, nắm trong tay 10% cổ phần của tập đoàn Đại Lâm, chỉ ít hơn 15% của chủ tịch, ba mươi năm trước tập đoàn phát triển rất nhanh, quản lý Quách hiện đang điều hành tập đoàn, là bạn thân của giáo sư Lăng, nghe nói trước kia hai người đều là nhân vật có tiếng trong trường ở những lĩnh vực khác nhau. Người thứ tư là...”

“Khoan đã.” Du Kinh hô dừng lại, bởi vì khi anh nghe tới người thứ ba đã nhớ tới tài liệu thí nghiệm kia.

Trong đó có một người đi làm ở tập đoàn Đại Lâm – Từ Hạo Minh. Làm việc cẩn thận, đã ở trên cương vị công tác tám năm, thành tích bình thường, quan hệ xã hội không tệ, xử sự tốt, hay mỉm cười với người ngoài, hiếu thuận với cha mẹ, là một thanh niên tiêu chuẩn của xã hội. Du Kinh nhớ tới tám ảnh không phù hợp với tường tượng của anh, lúc đó anh thật sự đã hoài nghi người này trước tiên, xem xong toàn bộ tài liệu lại cảm thấy không có nhiều khả năng, nếu chuyện không bại lộ, hung thủ không có lý do nào lại giết người.

Hai tháng trước tài liệu đã được cập nhật tình hình mới.

“Tới đón tôi, chúng ta tới tập đoàn Đại Lâm một chút.” Du Kinh trầm giọng nói, “Còn nữa, sai người điều tra tình hình mới nhất của Từ Hạo Minh.”

Hai tháng, rất nhiều chuyện có thể xảy ra, nhân tính bên trong của một người hoàn toàn bại lộ, mọi việc thay đổi sẽ dẫn đến tính cách hẳn ta cũng thay đổi rất nhanh.

Khi hai người đứng trước quầy lễ tân ở tầng một tập đoàn Đại Lâm, một cô gái ở quầy lễ tân nhìn thấy Du Kinh mới ế thẹn đi đến, “Xin hỏi, hai anh có hẹn trước không?” Tuy hỏi hai anh nhưng ánh mắt lại chỉ ở trên người Du Kinh.

Du Kinh lạnh mặt cau mày nhìn cô gái này, Lý Hoài Nhân biết điều bước tới trước một bước, “Chúng tôi là cảnh sát, đến tìm quản lý Quách.” Lý Hoài Nhân sờ tay vào túi áo lấy thẻ cảnh sát ra.

Nụ cười của cô gái này lập tức biến mất, quay lại quầy lễ tân cầm điện thoại lên, “Quản lý Quách, có hai người cảnh sát tới tìm ngài.”

Không biết đối phương nói gì, cô gái lễ tân liên tục đáp lời, sau khi dập máy còn tự mình dẫn hai người vào thang máy, bấm tầng mười.

“Không biết hai anh tới có chuyện gì?” Cô gái đã không còn vẻ xấu hổ lúc trước, ngược lại sợ mình vừa đi làm đã thất nghiệp vì công ty gặp chuyện.

Hai người ngậm miệng không nói, cô gái tự biết mình nhiều chuyện nên cũng không nhắc lại nữa.

“Bên trong chính là phòng làm việc của quản lý Quách, mời hai anh vào.” Cô gái đẩy cửa ra để hai người đi vào.

Bên trong thật sự có một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi, đeo kính đang ngồi đó.

“Cuối cùng vẫn điều tra đến đây.” Giọng nói trầm vang truyền đến từ một chiếc ghế, “Mời ngồi.”

“Xem ra ông đã biết chúng tôi tìm ông có chuyện gì.” Lý Hoài Nhân nhìn người đối diện, tuyệt đối không khách sáo.

“Là chuyện về lão Lăng phải không?” Người kia đứng lên, thân hình rất khỏe mạnh, vừa nhìn đã biết là quanh năm kiên trì tập luyện.

“Nói đi.” Du Kinh ngồi xuống, vắt chéo đôi chân dài, hai tay khoanh trước ngực, ngữ điệu thân nhiên.

Quản lý Quách cũng ngồi xuống đối diện hai người, Lý Hoài Nhân lấy bút ghi âm ra.

“Khi đọc được trên báo tin lão Lăng qua đời, tôi mới nhớ tới khoản tiền mỗi năm tôi gửi cho lão Lăng để ông ấy làm thí nghiệm. Về cuộc thí nghiệm này, từ khi lão Lăng còn là học sinh đã rất muốn thực hiện, có một lần ông ấy vô tình nhắc tới, nếu thí nghiệm thành công, nhất định cả thế giới sẽ phải khiếp sợ. Là cả thế giới đấy, tôi luôn mơ ước công ty do tôi và bạn học dốc hết tâm huyết thành lập này sẽ phát triển nổi danh khắp thế giới. Tôi bèn hỏi, vậy ông muốn làm thế nào?” Nói đến đây, quản lý Quách uống một ngụm nước, tiếp tục nói, “Ông ấy nói ông ấy cần rất nhiều tiền để thực hiện kế hoạch của ông ấy, cần tìm mấy đôi vợ chồng đang muốn nhận con nuôi để tiến hành kế hoạch.”

“Vậy... những vợ chồng đó không biết cuộc thí nghiệm này?” Lý Hoài Nhân đoán.

“Không biết, khi bọn họ được chọn, lão Lăng hỏi bọn họ muốn con mình tương lai trở thành một người thế nào, ông ấy sẽ có cách giúp bọn họ thực hiện, quan trọng là phải nghe theo một số phương pháp “giáo dục” của ông ấy. Có một đôi vợ chồng nói đùa, “tôi muốn con tôi thành một tên trộm, ông có làm được không”, lão Lăng nói, được. Sau này nghe nói đứa bé kia thật sự trở thành trộm cắp, thế nhưng đôi vợ chồng kia hối hận cũng không kịp rồi.”

“Vì sao đôi vợ chồng kia không công bố chuyện đó?” Du Kinh luôn nghi hoặc vì sao chuyện này có thể kéo dài lâu đến vậy, “Có phải trước khi thí nghiệm đã ký hiệp ước bảo mật không?”

Quản lý Quách nhìn Du Kinh một cách khen ngợi, “Đúng là vậy, ngoại trừ bảo mật còn cần thực hiện một thực hiện một vài cảnh tượng mà lão Lăng đưa cho bọn họ... những cảnh tượng làm trước mặt bọn trẻ. Nếu phá vỡ hợp đồng hoặc tiết lộ sẽ phải bồi thường với giá trên trời. Ngược lại, mỗi năm chúng tôi sẽ trả cho bọn họ chi phí thí nghiệm không nhiều không ít.”

“Sau đó, bởi vì công ty phát triển rất nhanh, tôi hoàn toàn vui đầu vào đây nên rất ít quan tâm tới chuyện đó, nếu chuyện về lão Lăng không đăng báo, có lẽ tôi đã quên mất chuyện này, bởi vì tài khoản tự động chuyển khoản, không cần tôi tự tay làm...”

“Vậy ông có biết Từ Hạo Minh, cũng chính là một đối tượng thí nghiệm, làm việc trong công ty của ông không?”

“Đương nhiên biết, bởi vì chuyện đó do tôi và lão Lăng sắp xếp, để tiện quan sát.”

“Vậy hiện giờ anh ta ở đâu?”

“Tôi cũng không biết, nói thế nào tôi cũng là quản lý, bình thường bận rất nhiều việc, biết anh ta vào công ty rồi cũng không quan tâm đến nữa.”

“Có thể nói chuyện với quản lý bộ phận của anh ta không?” Du Kinh đưa ra yêu cầu gấp gáp.

“Nói đến chuyện này tôi nhớ tới một việc từ mấy tháng trước.” Quản lý Quách cau mày trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đá mào

“Khoảng hai, ba tháng trước, phòng truyền thông, cũng chính là phòng mà chàng trai kia đang làm việc, quản lý của phòng đó đã qua đời, vừa mới thay quản lý mới.”

“Qua đời? Nghe cách ông nói thì sự việc không chỉ đơn giản như vậy?” Lý Hoài Nhân bắt được câu chữ.

“Bởi vì quản lý Lý chết trong phòng làm việc.” Quản lý Đồng kể lại, “Chết vì bệnh tiểu đường, không hạ đường huyết kịp thời, tai biến mà chết.”

“Lúc đó có báo cảnh sát không?” Du Kinh hỏi.

“Có, nhưng đó chỉ là ngoài ý muốn bình thường nên không tuyên bố ra ngoài.”

“Ngoài ý muốn, bình thường à?” Du Kinh nhắc lại từng chữ.

“Lẽ nào anh cho rằng đó là do có người cô ý gây ra?” Quản lý Quách hơi ngạc nhiên nhìn Du Kinh.

“Chúng ta tới phòng truyền thông một chuyến.”

“Vừa rồi ở bên ngoài hình như không nhìn thấy Từ Hạo Minh.” Lý Hoài Nhân nhìn một vòng, vào phòng làm việc rồi nói với Du Kinh.

“Cậu ta từ chức từ bao giờ?” Anh trực tiếp hỏi quản lý mới, quản lý mới nhìn ba người vừa bước vào, hai người trong số đó ông ta không biết, vẻ mặt nghiêm túc, người còn lại đương nhiên là tổng quản lý thường xuyên gặp mặt.

E ngại tổng quản lý còn đứng bên cạnh, ông ta đương nhiên phải trả lời.

“Sau khi tôi nhận chức một tuần cậu ta đã đưa đơn từ chức.”

Du Kinh cấp tốc đảo qua tất cả mốc thời gian trong đầu một lần, hai tháng trước, quản lý Lý chết trong phòng làm việc; hai tháng trước, tất cả tư liệu đã ngừng gửi đến chỗ giáo sư Lăng; mấy tuần trước, giáo sư Lăng bị giết; vài ngày trước, thị trường bị giết.

“Nhanh chóng tìm được Từ Hạo Minh, rất có khả năng hắn chính là hung thủ.” Du Kinh nói, “Bao gồm cả quản lý ở đây cũng bị hắn giết.”

“Cậu nói gì? Quản lý Lý bị giết ở đây? Không phải bệnh chết sao?” Quản lý mới sợ hãi kêu lên.

Du Kinh mặc kệ chuyện ở đây, đi ra ngoài nhìn quanh một vòng, thấy mấy người đang làm việc với máy tính bên ngoài đều ngẩng đầu nhìn anh, có chút kỳ quái, cũng có chút tò mò.

Anh đột nhiên mở miệng nói một câu, “Mọi người có biết quản lý của mọi người vì sao mà chết không?”

“Không phải bị tiểu đường dẫn đến tai biến à?” Một cô gái kỳ quái nhìn người đàn ông cao lớn đẹp trai ủa vào phòng như gió rồi lại đi ra này.

“Vậy sao?” Hai chữ tuôn ra từ miệng Du Kinh giống như lơ đãng, anh nhìn thấy ánh mắt của một chàng trai đeo kính, có vẻ là một thực tập sinh, không giống với người khác.

“Cậu làm việc ở đây bao lâu rồi?” Du Kinh đi tới hỏi.

“Hơn... Hơn ba tháng, vừa qua thời gian thử việc.”

“Vi sao cậu lại có biểu cảm đó?” Du Kinh chỉ vào mặt cậu ta, “Nhấn mày chứng tỏ cậu không đồng ý với ý kiến của đồng nghiệp; ánh mắt nhìn dưới đất chứng tỏ cậu nhớ lại một vài chuyện không vui.”

“Tôi luôn cảm thấy rất lạ.” Chàng trai đeo kính nói.

“Vào đây.” Du Kinh xoay người đi vào phòng làm việc.

Chàng trai đứng lên đi theo, về việc này, cậu ta luôn hy vọng có thể giải đáp nghi vấn của mình.

“Nói về cái nhìn của cậu đi.” Du Kinh dựa lên bàn nói.

“Cũng không phải cái nhìn gì, chỉ là cảm giác của cá nhân tôi thôi.” Chàng trai vò tóc nói, “Bởi vì trước khi tới đây tôi từng tìm hiểu về quản lý Lý, ông ấy là một người cực kỳ để ý tới sức khỏe và cuộc sống của mình, tôi cảm thấy ông ấy mà quên chích thuốc thì thật sự kỳ quái.”

“Không, ông ấy có tiêm, có điều thứ ông ấy tiêm không phải insulin, mà là thứ gì đó đã bị người ta thay đổi, về phần người kia...” Du Kinh nhìn về mặt như chợt hiểu ra của chàng trai, nói, “Chính là Từ Hạo Minh ngồi ở đối diện cậu.”

“Anh Hạo Minh à? Anh ấy rất tốt, luôn rất hiền hòa với mọi người.”

“Cậu xác định chưa từng nhìn thấy hắn ta có biểu cảm kỳ quái à? Ví dụ như lảng lạng néch môi cười.”

“Hình như, anh nói vậy làm tôi nhớ đến một lần, cũng là một lần duy nhất.” Chàng trai rất thành thật, cho dù trong lòng không thể tin nổi người từng nhiệt tình giúp đỡ mọi người lại là tội phạm giết người.

Du Kinh nhướn mày bảo cậu ta nói tiếp.

“Tình hình của quản lý Lý rất nóng nảy, có một lần một hạng mục của công ty bị tung ra trên mạng, quản lý Lý bị cấp trên gọi đi phê bình. Tôi nhớ hạng mục kia do anh Hạo Minh chịu trách nhiệm, vì thế quản lý Lý tức giận trở về gọi anh Hạo Minh vào phòng làm việc, tôi ở bên ngoài còn nghe được tiếng mắng bên trong. Khi anh Hạo Minh đi ra trên mặt có một vết xước, có lẽ vì quản lý Lý ở trong phòng ném tài liệu tạo thành, tôi hỏi anh Hạo Minh có sao không, anh ấy đột nhiên từ vẻ mặt vô cảm rồi néch môi cười, nói, “Không sao”. Một tuần sau, sáng sớm hôm đó chúng tôi đi làm đã thấy quản lý Lý vẫn ở trong phòng làm việc, chị Linh cảm thấy kỳ quái, à, chị Linh chính là thư ký của quản lý Lý, chị ấy đi vào mới phát hiện quản lý Lý đã tắt thở, bên báo cảnh sát.”

“Chỗ mọi người không phải có camera an ninh sao? Lẽ nào không quay được cái gì?” Lý Hoài Nhân ở bên cạnh nghe rồi hỏi.

“Từ Hạo Minh vốn là kỹ thuật viên của phòng truyền thông, lợi hại một chút là có thể bóp méo tần số hình ảnh, đối với hắn ta mà nói chuyện này chỉ là một bữa ăn sáng. Có lẽ ngày đó cảnh sát tới xem hình ảnh giám sát xong mới xác nhận tử vong vì lý do tự nhiên.” Du Kinh xoa chân mày nói.

Chàng trai kia rất ngạc nhiên vì Du Kinh đã đoán được hết, dùng sức gật đầu.

“Hiệu ứng đá mèo*, mà Từ Hạo Minh, chính là con mèo xui xẻo cuối cùng kia.” Du Kinh đứng lên, nhìn những người đang làm việc bên ngoài, ngày đó, điều gì khiến hắn ta hạ quyết tâm xử lý quản lý Lý?

*Hiệu ứng Đá Mèo: Trong tâm lý học có một hiệu ứng gọi là hiệu ứng “Đá con mèo”. Hiệu ứng này có thể được giải thích bằng câu chuyện sau:

Một vị chủ tịch có một cuộc họp quan trọng trong việc tái cơ cấu công ty, nhưng do mải đọc báo nên ông đã quên mất thời gian. Để không bị trễ, ông đã phóng xe rất nhanh đến chỗ làm, kết quả là ông nhận được vé phạt của một người cảnh sát giao thông cấu kình và tất nhiên là ông đã đến muộn. Ông trở lại văn phòng với tâm trạng tức giận, gọi một người quản lý bán hàng vào phòng và quát mắng anh ta thậm tệ. Người quản lý này giận dữ trở lại văn phòng của mình, và gọi cô thư ký vào chỉ trích về việc anh ta giao cho mà cô này chưa làm. Cô thư ký tức giận tìm đến người làm ăn thời vụ và trách móc anh ta rằng vì anh ta mà cô bị ăn chửi. Người nhân viên thời vụ này mang tâm trạng bức tức về nhà và quát mắng đứa con trai về một việc gì đó. Đứa con trai như bị oan, tức giận, đúng lúc có con mèo đi qua, cậu ta tung chân đá thẳng vào con mèo. Con mèo vô hại không hiểu chuyện gì xảy ra.

Câu chuyện này cho thấy sự oán giận và cảm xúc xấu của mọi người là sức mạnh tổng hợp của các thành phần trong chuỗi các mối quan hệ xã hội theo dạng kim tự tháp, được lan truyền từ trên xuống dưới và kẻ yếu ớt nhất sẽ là nạn nhân cuối cùng.

Đặt trường hợp vị chủ tịch kia đến công ty đúng giờ với một trò đùa hài hước, nói chuyện vui vẻ với cấp dưới thì sau đó niềm vui cuối cùng sẽ được truyền đến người con trai của nhân viên thời vụ và con mèo sẽ không bị ăn một cú đá thối đòn. Do đó, phản ứng dây chuyền luân quần như một hòn đá nhỏ ném vào mặt hồ yên tĩnh. Các gợn sóng sẽ lan truyền và những cảm xúc sẽ được lây lan ra cả cộng đồng.

“Đại ca, cục cảnh sát gửi tin tới, nói chỉ có địa chỉ của bố mẹ nuôi của Từ Hạo Minh.”

“Đi, tôi đó xem sao.” Du Kinh đã dự kiến trước.

“Vậy... Vậy chuyện của quản lý Lý...” Tổng quản lý Quách vội vàng hỏi.

“Chờ bắt được Từ Hạo Minh rồi nói sau.” Du Kinh nói một câu rồi đi ra ngoài.

“Từ Hạo Minh đã biết kế hoạch thí nghiệm” Ở trên xe, Du Kinh nói, “Vì vậy hiện giờ hấn ta nhất định đang trốn ở một nơi an toàn, không có camera an ninh, hấn ta hiểu rõ về internet nên đang quan sát tất cả những bình luận trên mạng.”

“Nếu là như vậy, tất cả giải thích sẽ hợp lý.” Du Kinh thì thảo tự nói.

Đó chính là lý do hung thủ chọn những nhân vật đang gây tranh cãi trên mạng, bởi vì hấn quá quen thuộc với sức mạnh của internet, hoàn cảnh hứ cầu khiến mọi người bộc lộ bản tính, hấn cũng cần những lời tán thưởng hư ảo này để thỏa mãn bản thân. Như vậy, mục tiêu kế tiếp của hấn nhất định cũng ở trên mạng!

“Gọi người cấp tốc tìm kiếm những người và việc đang được bàn luận sôi nổi trên mạng, tạo danh sách, mục tiêu kế tiếp... ở ngay trong đó.” Khi xuống xe, Du Kinh dặn dò Lý Hoài Nhân.

“Xin chào, các anh là?” Sau khi hai người gõ cửa, một người phụ nữ đi ra.

“Cảnh sát.” Lý Hoài Nhân cầm thẻ cảnh sát tiến lên một bước.

Người phụ nữ nửa ngạc nhiên nửa sợ hãi để hai người vào nhà.

“Con của bà đâu?”

“Hạo Minh à? Thăng bé nói công ty cử nó đi xuất ngoại học tập một năm, nó nói rất bận, cũng đã lâu tôi không liên lạc được với nó.”

“Không liên lạc được thì không tới công ty tìm à? Lẽ nào hai người không biết cậu ta đã từ chức?” Du Kinh gọn gàng dứt khoát đáp.

“Sao... Sao cậu biết?” Người phụ nữ kinh hoàng hỏi.

“Giáo sư Lăng đã chết, bà cảm thấy việc này còn có thể giấu được?” Lý Hoài Nhân thêm một mồi lửa.

“Chồng tôi, ông ấy biết dùng máy tính, ông ấy thường dùng máy tính trong phòng chúng tôi gõ chữ, gửi thư đi, gửi xong liền xóa.” Người phụ nữ không biết về máy tính, giải thích một cách đơn giản.

“Thế nhưng con trai bà đã khôi phục tất cả dữ liệu, cậu ta đã biết thí nghiệm của mấy người, và những hoàn cảnh được dàn dựng cho cậu ta.”

“Không... Không thể nào?” Lần này người phụ nữ thật sự ngạc nhiên há hốc miệng.

“Lần cuối cùng gửi tài liệu là lúc nào?”

“Hình như một tháng trước, tôi không nhớ rõ. Tôi không phải làm chuyện này. Nhưng hợp đồng viết một tháng chúng tôi phải gửi một lần.” Người phụ nữ bắt đầu nói năng lộn xộn.

Tất cả dấu hiệu đều biểu hiện Từ Hạo Minh đã biết mình là một phần của thí nghiệm. Có lẽ hòm thư của giáo sư Lăng cũng đã bị lén xâm nhập không biết bao nhiêu lần.

Hấn căm hận, hấn cười nhạo, hấn trả thù. Hấn cũng thương hại những người giống hấn.

Bắt đầu từ khi biết sự thật, những nhân tố bị kiểm chế trong lòng hấn ta đã bị quản lý Lý đồ dầu thiêu đốt.

Thời khắc quản lý Lý được phán tử vong vì lý do tự nhiên, trong lòng mảy nhất định rất vui vẻ phải không? Mảy đang nghĩ, ta mới là người có thể chỉ phối số phận người khác, đúng không?

Sau đó, mảy nhìn thấy vụ án hút máu, người quan tâm đến tình hình của mọi người như mảy sao có thể không biết bố mẹ Cổ Vinh Đạt vô cớ bỏ đi vì mắc bệnh về máu? Mảy nghĩ tất cả là lỗi của giáo sư Lăng, mảy tuồn những tin tức bí mật đó lên internet, mảy biết cơ hội của mảy đã tới. Mảy sẽ trở thành anh hùng trong mắt mọi người, tỏa sáng từ trong bóng đêm.

Nếu vậy, hiện giờ mảy đang ở đâu? Mục tiêu kế tiếp của mảy sẽ là ai?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Thiếu nữ trên trần nhà

Sau khi tìm được tất cả đầu mối chỉ về phía người này, lúc này Từ Hạo Minh giống như bốc hơi khỏi nhân gian.

Hiện nay, sự kiện gây tranh cãi nhiều nhất trên internet là một vụ học sinh trung học đánh nhau, chuyện này bị người ta dùng điện thoại di động quay lại rồi phát lên mạng, mọi người xem xong đang mắng cô học sinh kia.

Trong đoạn video, người xuất hiện đầu tiên là một nữ sinh tóc dài tự xưng là đàn chị, mặc áo đồng phục ngắn tay và váy ngắn, hai tay khoanh trước ngực, cùng mấy nữ sinh xung quanh vây một cô bé nữ sinh tóc ngắn ở trong góc.

“Con khốn, cái mặt này nhìn được đấy nhì.” Nói xong, một tay bóp cằm của nữ sinh tóc ngắn, ép cô bé ngẩng đầu lên đối mặt với mình, lúc này nữ sinh tóc ngắn đã run rẩy không biết làm thế nào.

“Mấy người là ai, vì sao bắt tôi tới đây?” Nữ sinh cố nén sợ hãi hỏi.

“Ai nha, nhìn cái miệng kia, cũng to gan đấy, chẳng trách dám cướp bồ của chị mày.” Vị “đàn chị” kia nhỏ bã kẹo cao su trong miệng ra, rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

“Bồ của chị... là ai?” Cô bé tóc ngắn tỏ ra khó hiểu một cách rõ ràng.

“Xem ra đúng là một con đĩ thật.” Không có bất cứ giải thích gì, “đàn chị” hô một câu, “Các chị em, lên cho tao, chăm sóc nó cẩn thận.”

Sau đó “đàn chị” tách ra ngoài một khoảng quan sát trò cười này.

Mấy cô gái kia cởi hết quần áo của nữ sinh, nữ sinh giãy dụa hết lên, tay chân bị người ta giữ chặt, không cách nào che được cơ thể của mình, xấu hổ khóc nức lên, “Rốt cuộc là thế nào? Tôi không làm gì hết, mấy người điên à?”

Hình ảnh kéo gần đến từng bộ phận của cô bé, chậm rãi, giống như đang quay một bộ phim cấp ba, ngay cả nơi riêng tư nhất cũng không tha, cô bé vẫn luôn giãy dụa.

“Còn sức để giãy kia, chúng mày.” Một câu nhẹ nhàng vang lên trong màn ảnh, là “đàn chị” kia.

Mấy cô gái còn lại bắt đầu thay phiên mỗi người tát cô bé kia hai bạt tai, sau khi được buông ra, cô bé kia cuộn tròn cơ thể, bị ép ngẩng đầu ăn bạt tai... ý thức có vẻ dần dần mờ hồ, gần như không còn sức lực, gục xuống nền gạch men của nhà vệ sinh.

Một đám con gái còn đá thêm mấy đá, sau đó, “đàn chị” xuất hiện trong tầm nhìn, trong tay còn cầm một điều thuốc hút dở, hít mạnh một hơi rồi hung hăng ấn tàn thuốc vào giữa trán cô bé kia.

“Cho mày làm Nhị Lang Thần, lần sau mờ to mắt mà nhìn người, con đĩ!”

Mặt cô bé kia đã sưng đỏ, không còn sức phản kháng, thế nhưng bị tàn thuốc lá làm bỏng quá đau nên dùng hết sức còn lại đẩy “đàn chị” kia ra...

“Đàn chị” vốn định dừng ở đây, thấy vậy nổi giận đá mấy đá, thấy cô bé kia không còn phản ứng nữa mới dẫn một đám người bỏ đi.

Ngay hôm đó, báo chí đưa tin tức này. Một công nhân dọn vệ sinh phát hiện một cô bé toàn thân bầm tím, không một mảnh vải nằm trong góc phòng, lập tức gọi cấp cứu rồi báo cảnh sát.

Khi cô bé được đưa vào bệnh viện, nội tạng có tình trạng xuất huyết, vết bạt tai trên mặt rất rõ ràng, ứ máu nghiêm trọng, về phần dấu tàn thuốc, bác sĩ xử lý xong cho biết không thể loại bỏ hoàn toàn vết sẹo, hoặc phải phẫu thuật thẩm mỹ.

Chuyện này sau khi lộ ra khiến cho xã hội rung động rất lớn.

Rốt cuộc dạy dỗ thế nào lại để học sinh gây chuyện như thế? Học sinh hiện giờ đều như vậy cả sao? Mấy vấn đề này vạ vạ trong lòng từng phụ huynh học sinh.

Trên mạng lại càng ồn ào, dân mạng đều tỏ vẻ cô gái kia quá ác, phạm tội nghiêm trọng, nên bỏ tù.

Lúc này lại có người kêu gọi “thái dương” ra dạy dỗ đám con gái này, bên dưới là từng đợt tiếng hô hào.

Du Kinh không hề nghi ngờ rằng “thái dương” Từ Hạo Minh sẽ xuất hiện, hơn nữa nhân vật chính của chuyện này sẽ là mục tiêu kế tiếp của hắn ta. Bởi vì, hắn ta đã tuyên chiến với anh.

“Phải người bảo vệ cô gái xuất hiện trong video, giữ an toàn cho cô ta.” Du Kinh ra lệnh một câu.

Trình Đan Đan nhìn “đàn chị” trong video mà cảm giận, không ngờ một cô gái còn nhỏ tuổi mà đã độc ác như thế.

“Để Từ Hạo Minh giải quyết nó cho xong, loại người quá ác độc.” Trình Đan Đan nói chuyện thường xuyên không thông qua não.

“Nếu vậy thì không cần đến cảnh sát nữa rồi.” Du Kinh không nói gì, Lý Hoài Nhân phản bác một câu.

“Dùng máu để rửa máu, sẽ chỉ càng ngày càng bẩn.” Du Kinh nói vậy, “Tôi cùng đi với mọi người.”

Người nhà của “đàn chị” kia đã không dám ra ngoài. Sức mạnh của internet rất lớn, chỉ cần xuất hiện trên video, cô ta sẽ bị tìm ra.

Thậm chí có người còn ném pháo vào trong nhà cô ta, đe dọa cô ta.

Một đám thần kinh! Tiết Nhạc Đã hít một hơi thuốc lá, không sợ hãi chút nào. Những người thường xuyên ở trong quán bar, gặp quen kẻ ác không có cảm giác gì nhiều với những chuyện nhỏ nhỏ thế này.

Cốc cốc cốc...

Phiền chết được, không biết lại là thằng khốn nào tới quấy rầy. Ném điều thuốc, vò đầu vài cái, cô ta đi dép ra khỏi phòng.

Nhìn qua mắt mèo, phát hiện là mấy anh chàng nhìn bề ngoài không tệ lắm.

“Ai vậy?” Giọng nói hung dữ.

“Cảnh sát.” Lý Hoài Nhân ở bên ngoài nói, “Cô gặp nguy hiểm, chúng tôi tới bảo vệ cô.”

Cửa mở, Lý Hoài Nhân thấy là một cô bé không mặc nội y, chỉ mặc một chiếc áo hai dây mỏng, thật sự vẫn là một cô bé, chưa tới hai mươi tuổi, vẻ mặt lại không khác gì gái làng chơi.

“Trai đẹp, em gặp nguy hiểm gì cơ?” Tiết Nhạc Đã khiêu khích nói với Lý Hoài Nhân và đệ nhất soái ca.

Du Kinh đi lên theo cầu thang chật hẹp, dáng người 1m90 của anh có vẻ không hợp với không gian nhỏ bé này.

“Cô sẽ chết.” Ba chữ từ trong miệng Du Kinh phát ra.

Tiết Nhạc Đã cũng nhìn bóng người cao lớn có gương mặt rất khác biệt kia, luống cuống xuất thần trong giây lát.

“Ai ui, không ngờ cục cảnh sát còn có người thế này, tới bảo vệ em đi, em rất tình nguyện này.” Tiết Nhạc Đã huyt một tiếng sáo, hếch bộ ngực phát triển rất tốt.

Đáng tiếc người đứng trước mặt cô, một là trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, hai là rất lạnh nhạt. Mấy người đàn ông đứng đó không chút biểu cảm nhìn thẳng vào cô ta.

“Hừ, không thú vị chút nào hết, vào đi.” Cô ta xoay người vào nhà, “Nói thử xem tôi sẽ chết thế nào?”

“Rất nhiều kiểu, người muốn giết cô là “thái dương”, cô có quen hấn ta không?” Lý Hoài Nhân thả con tép bắt con tôm

“Anh nói tên anh hùng giết hai người kia? Hấn ta thì anh hùng cái gì, cẩu hùng thì có.” Cô ta lại châm một điếu thuốc, hai chân gác lên bàn, tùy tiện nói.

“Mọi người canh chừng, tôi về trước.” Du Kinh nhìn quanh một vòng, nói với mấy người.

Bọn họ gật đầu, nhưng Tiết Nhạc Đã không nghe.

“Trai đẹp, anh đi đâu thế, không bảo vệ em sao?”

“Không phải tôi, là bọn họ.” Du Kinh vô cảm xoay người trả lời.

“Nhưng em không muốn bọn họ, em muốn anh cơ.” Tiết Nhạc Đã gợi ý nói.

“Không muốn chết thì tự giải quyết cho tốt đi.” Du Kinh không để ý đến loại quyền rũ hạng xoàng này, nhớ tới La Bích đang ở cổng trường chờ anh đón bèn bỏ đi không quay đầu lại.

“Hừ, anh mới sắp chết.”

Lý Hoài Nhân không phải tình anh của đội cảnh sát, chỉ bảo đảm đệ nhất soái ca ở lại rồi cũng đi.

Bố mẹ Tiết Nhạc Đã trở về thấy ba người đàn ông ngồi trên sofa nhà mình lại càng hoảng sợ.

“Con gái hai người rất có thể sẽ là mục tiêu của “thái dương”, chúng tôi là cảnh sát, tới để bảo vệ con gái hai người.” Một câu nói giải thích tất cả, đệ nhất soái ca cũng không có bao nhiêu kiên nhẫn.

Hai vợ chồng có vẻ đã biết chuyện của con gái, ông bố mở miệng là mắng.

“Con khốn nạn đấy, sao lại biến thành thế này!”

“Anh cảnh sát, các anh nhất định phải bảo vệ con gái tôi.” Người mẹ thì bắt đầu cầu xin.

Mấy người chưa nói xong đã bị tiếng mở cửa ngắt lời.

“Các người đi ra ngoài cho tôi, tôi ở trong phòng không chết được.” Tiết Nhạc Dã ở trong phòng chơi điện thoại bị tiếng ồn ào bên ngoài làm phiền, đuổi thẳng bọn họ đi. Cô ta còn lâu mới sợ tên kia đến giết mình khi có cảnh sát ở đây.

“Không được, chỗ của cô không có camera an ninh, rất nguy hiểm.” Đệ nhất soái ca rất có trách nhiệm, kiên quyết nói.

“Tôi bảo mấy người ra ngoài, mấy người nào tàn à? Có tin tôi tố cáo các người không?” Há mồm là nói chuyện khó nghe.

Mấy cảnh sát không phải người thích bị khinh bỉ, mà người ta thì thật sự không mời được bảo vệ.

Hai ngày trôi qua, cảnh sát đôi nhóm coi chừng. Bọn họ đều không được vào nhà nên ở xung quanh đi lại quan sát. Bởi vì đều biết bề ngoài của Từ Hạo Minh nên bọn họ rất chú ý dáng dấp của người qua đường.

Buổi tối ngày thứ tư, Tiết Nhạc Dã vẫn ở trong nhà, trong nhà chỉ có một mình cô ta, bố mẹ cô ta đi làm chưa về.

Khi một nhóm cảnh sát mới đang thay ca, đệ nhất soái ca đúng lúc nhìn thấy một người phụ nữ, rất cao, tóc uốn xoăn sóng buông sau lưng, mặc quần áo đen đi giày da, tay cầm một cái túi xách to, hình tượng có chút kỳ quái. Nhưng anh không hoài nghi nhiều, bởi vì hiện nay rất nhiều phụ nữ ăn mặc như vậy.

Tiết Nhạc Dã nghe được tiếng đập cửa, cho rằng lại là mấy người cảnh sát rách việc kia, bực bội mở cửa mắng, “Mấy người có biết phiền là gì hay không?”

Nói xong câu đó, thấy dưới mái tóc dài kia là một gương mặt đàn ông, thế nhưng lúc này cô ta đã mất ý thức, trong mũi và miệng tràn ngập hơi gãy mẻ. Trong một giây cuối cùng trước khi ngã xuống, cô ta nghĩ thầm, con mẹ nó, thì ra “thái dương” mặt mũi thế này à. Bà chị đây thật sự không muốn chết...

Đệ nhất soái ca ở bên dưới đi một vòng cảm thấy có gì đó không đúng, thế nhưng không nói rõ được là không đúng chỗ nào. Cúi đầu đi vài bước, thấy người phụ nữ vừa tới hơn một tiếng lại đi ra.

Cúi đầu, sắc mặt vàng như nến, trang điểm rất đậm, đang nghe điện thoại vội vàng chạy đi.

Đệ nhất soái ca đột nhiên nhớ ra, mấy ngày nay chưa từng gặp người phụ nữ này, lập tức gọi điện cho hai người anh em khác, chính anh thì chạy tới gõ cửa.

Không ai đáp lời, rất yên lặng, nghe có tiếng nước chảy.

“Tiết Nhạc Dã, Tiết Nhạc Dã! Nghe thấy thì trả lời ngay!”

Hoàn toàn im ắng.

Đệ nhất soái ca không cách nào đá văng tấm cửa sắt, đành lập tức gọi điện cho bố mẹ Tiết Nhạc Dã về mở cửa.

Khi hai người đồng nghiệp khác tới thì người kia đã đi rất lâu rồi.

Đệ nhất soái ca gọi điện cho Tiết Nhạc Dã xong cũng gọi điện cho Du Kinh. Du Kinh đang ngủ luôn để chế độ rung để không đánh thức Tiểu Trà bên cạnh, vừa thấy tên hiển thị, nhận máy liền hỏi, “Xuất hiện rồi?”

“Tôi cũng không chắc lắm, nhưng hiện giờ tôi ở nhà của Tiết Nhạc Dã, không có chìa khóa để vào, gọi cũng không ai nghe.”

“Tôi tới ngay.” Du Kinh nhẹ giọng nói.

Hai vợ chồng vội vàng chạy về, run rẩy mở cửa dưới ánh mắt của mấy người đàn ông, đệ nhất soái ca vừa đi vào xem toàn thân đã khựng lại.

Đúng lúc Du Kinh và Lý Hoài Nhân chạy tới, đẩy mấy người ra, Du Kinh đi vào.

Tiết Nhạc Dã đã tắt thở, bị dây thừng thắt cổ, dây thừng dài vắt qua chiếc quạt trần cũ kỹ nhưng chắc chắn, hai đầu dây buộc chặt trên quạt, chiếc thang gấp còn để giữa phòng, quạt mở mức mạnh nhất.

“Gọi pháp y đến, cô ta đã chết.” Du Kinh trầm giọng nói.

“Hiện giờ hán nhất định đang ở một nơi nào đó quan sát chúng ta.” Du Kinh âm thầm suy tư. “Một nơi hán có thể thấy quá trình chúng ta cố gắng cứu cô gái này.”

Nói xong, anh lùi lại phía sau, “Đừng đi vào vội.”

Một mình Du Kinh quan sát những con đường nhỏ tối tăm có thể để hung thủ ẩn thân.

Thấy được... bóng lưng của tên kia. Du Kinh chạy tới, người kia có vẻ đã phát hiện, xoay người lại, thấy là anh, bắt đầu lui về phía sau.

“Hi!” Người kia nhếch môi cười

Du Kinh không nói gì, chỉ nhìn hắn.

“Không tệ lắm đâu, Du Kinh.” Từ Hạo Minh nhún mạnh từng từ.

Đột nhiên Du Kinh hành động, nhanh chóng kéo gần khoảng cách đá trước một cái, đá trúng Từ Hạo Minh còn đang bận kiêu căng chưa kịp phản ứng. Từ Hạo Minh hoàn toàn không nghĩ tới Du Kinh còn có thể công kích hắn.

Du Kinh vươn một tay tới, Từ Hạo Minh ngã ngồi dưới đất đột nhiên nở nụ cười. Du Kinh mơ hồ nghe thấy tiếng ô tô nổ máy.

“Mây thật sự cho rằng tao sẽ không tính đường lui à?” Nói xong, hắn ta nghiêng người ra phía sau, giọng nói rất sáng khoái, “Mười hai giờ, vừa đẹp.”

Du Kinh đi tới bên cạnh xem, là một chiếc xe rác, phía trên chất đầy rác. Người như Du Kinh tuyệt đối sẽ không tiếp tục đuổi theo, anh gọi một cuộc điện thoại.

“Biển số xe EW387, hung thủ ở trên xe.”

“Tao sẽ nhớ mày! Woohoo...” Đứng giữa đồng rác chông chênh, Từ Hạo Minh đắc ý tuyên chiến, Du Kinh nhìn thôi đã cảm thấy toàn thân hắn ta đầy mùi thối.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Giấc mơ bị đánh thức

Khi Du Kinh trở về căn phòng nhỏ thì về mặt đã bình tĩnh lại, anh cau mày nhìn cô gái còn bị treo trên trần nhà.

“Tôi đỡ cô ta xuống đi.” Du Kinh hít vào một hơi.

Lâm Giai đã tới, trước khi thi thể được hạ xuống.

Tiết Nhạc Dã ngạt thở mà chết. Du Kinh nhìn sợi dây thừng bị xoắn thành bánh quẩy vì quạt quay tròn, sợi dây càng ngày càng căng siết vào cổ Tiết Nhạc Dã khiến cô ta ngạt thở mà chết.

Khi thi thể được hạ xuống, bởi vì sợi dây siết quá chặt nên hiện lên một vết đỏ, sắc mặt Tiết Nhạc Dã đã biến thành tím tái.

“Trước khi chết đã hít vào một lượng thuốc mê rất lớn dẫn tới hôn mê.” Lâm Giai đứng lên, “Những thứ khác không cần em nói nữa chứ?”

“Ừ.” Du Kinh lạnh lùng đáp lại một câu.

“Gần đây vợ anh thế nào rồi?” Lâm Giai kiêu ngạo khoanh tay trước ngực hỏi một câu.

“Rất khỏe, có điều vẫn còn nôn nghén.” Du Kinh nghe câu hỏi của cô, cả khuôn mặt lập tức dịu xuống.

“Được rồi, có thời gian rảnh em sẽ tới chơi với cô ấy.” Lâm Giai kiêu kỳ bỏ lại một câu rồi cầm dụng cụ đi trước.

Du Kinh hiểu đó là cách chung dụng của cô ấy, vừa rồi cô ấy nói vậy nghĩa là cô ấy sẽ đi thăm, giúp đỡ điều trị. Đây cũng là lý do vì sao trong số nữ sinh rất đông, Du Kinh lại chỉ tương đối quen thân với cô ấy. Làm việc gì trước nay đều không dài dòng. Cầm lên được thì cũng buông xuống được.

“Du Kinh, chúng tôi dùng xe rác lại ở chỗ đèn xanh đèn đỏ thì phía trên đã không một bóng người.” Người cảnh sát đuổi theo xe rác gọi điện tới báo cáo.

“Tôi đã biết.” Du Kinh cũng hiểu, vậy còn không trốn thoát chính anh cũng sẽ khinh thường người tự xưng là “thái dương” này.

Người của truyền thông vốn nhìn chằm chằm vào từng hành động của cục cảnh sát, vừa thấy cảnh sát xuất động là biết có tin tức. Vì thế, trời vừa sáng, tin tức mới nhất đã xuất hiện.

Cho dù cảnh sát đề phòng rất tốt, thế nhưng vẫn có ký giả chụp được hình ảnh Tiết Nhạc Dã tử vong.

Báo chí vừa phát hành, khắp nơi ồ lên một tiếng, hầu hết mọi người biết cô gái này bắt nạt những cô bé khác, cho dù mọi người công khai lên án cô gái này ở trên mạng, nhưng khi sự việc xảy ra, rất nhiều người đã đổi giọng bắt đầu chỉ trích “thái dương” kia hủy hoại tương lai của một cô gái.

“Tuy cô gái kia làm vậy là không tốt, nhưng cô ấy còn rất nhiều thời gian để thay đổi!”

“Thái dương thật ra là một tên lạt sạt!”

“Thái dương vì dân trừ hại!”

...

Dù loại bình luận xuất hiện trong tâm mắt của đại chúng, mới một ngày, tất cả tiếng gió bắt đầu đổi chiều.

“Đại ca, anh có ý phải không?” Lý Hoài Nhân ngồi ở đại sảnh tầng một của Bích Hải ăn sáng, xem điện thoại, nhìn người nào đó ngồi ở kia cầm cốc uống trà, ánh mắt lại vẫn nhìn ra cửa.

“Ừ.”

“Thế nhưng, như vậy... sẽ là chúng ta gián tiếp hại chết...” Lý Hoài Nhân có chút khó hiểu.

Du Kinh nhíu mày, “Ban đầu tôi thật sự không ngờ Tiết Nhạc Dã sẽ chết.” Anh vốn cho rằng mấy cảnh sát tuần tra là có thể phát hiện có người cài trang. Trước khi bắt đầu công việc, Du Kinh đã từng dặn dò bọn họ.

“Hung thủ có thể sẽ cài trang thành các kiểu người khác nhau, mọi người nhớ kỹ dáng dấp hần ta, đừng bỏ qua.”

“Được.” Đệ nhất soái ca vỗ ngực hứa hẹn. Thế nhưng qua vài ngày, anh ta đã loi lóng một chút.

Hơn nữa, đệ nhất soái ca không thể ngờ rằng hung thủ lại giấu gương mặt mình dưới lớp trang điểm của một bác gái, khi anh liên hệ được đến thời gian xuất hiện của người kia, anh cảm thấy bản thân đã cố hết sức, không phải ai cũng liệu sự như thần giống Du Kinh.

“Vi sao đại ca biết quần chúng sẽ đốt lửa tới đâu?”

“Tiết Nhạc Dã cũng là nữ sinh, một người vừa trưởng thành, trong nhận thức của phần lớn quần chúng thì cô ta vẫn thuộc về quần thể yếu. Hơn nữa, hầu hết dân mạng hiện nay là 8x và 9x, mọi người rất dễ tưởng tượng bản thân là nhân vật trong đó.” Du Kinh thấy Tiểu Trà nhà mình còn chưa tới, kiên nhẫn giải thích cho Lý Hoài Nhân, “Khác với hành vi của giáo sư Lăng và thị trường, trong lòng bọn họ sẽ cảm thấy người có tuổi đời lớn hơn mình không nên làm chuyện đó. Thật ra tất cả đều như nhau cả thôi.” Một câu cuối cùng nói ra tất cả chân tướng.

Ánh mắt Du Kinh đột nhiên sáng lên, anh đứng dậy bước đi.

Là La Bích vừa đi thang máy xuống. Cô vừa tỉnh ngủ, đôi mắt hơi sưng, khi Du Kinh đi tới cô còn ngáp một cái.

“Ngủ không ngon à?” Du Kinh ôm eo cô đi tới bàn ăn.

“Nằm mơ thấy ác mộng, giật mình thức dậy.” La Bích nói thật, “Nửa đêm anh phải ra ngoài, anh mới càng mệt, lát nữa về ngủ bù một lát đi nhé?”

“Được.” Tuy Du Kinh không có thói quen sinh hoạt này, thế nhưng vợ yêu yêu cầu, làm sao anh có thể không đồng ý được?

“Đứng rồi, vừa thức dậy đã thấy tin tức, làm sao hần ta lại chạy thoát được? Có điều hiện giờ hần ta đã không còn là “thái dương” sáng rọi của mọi người nữa rồi. Bây giờ ở trên mạng hần ta đang bị ném đá tới tấp.” La Bích tự nhiên nói.

“Còn nữa.” La Bích vừa ngồi xuống liền nói, “Không phải anh có ý đẩy chứ?”

Cùng một vấn đề, Lý Hoài Nhân hưng phấn, “Đàn em, không ngờ em mang thai mà chỉ số thông minh không giảm tẹo nào.”

Hai vợ chồng đồng loạt liếc anh một cái, Lý Hoài Nhân lập tức im miệng.

“Thái dương hưởng thụ cảm giác được người ta khen ngợi ngưỡng mộ nhất, ở hiện trường cái chết của thị trường, hần ta để lại lời nhắn tuyên chiến với anh, sự tự tin mà hần ta đánh mất hơn hai mươi năm cấp tốc tăng lên, hần xuất hiện để ra oai với chúng ta, với cảnh sát, vì thế bất kể là ai, hần ta đều sẽ lựa chọn ra tay. Vừa khéo chuyện của Tiết Nhạc Dã vừa mới trở thành chủ đề nổi bật nhất, vì thế... cuối cùng biến thành như vậy.”

Một chiếc ghế bên cạnh bị kéo ra, là Lâm Giai.

“Sao cứ như âm hồn không tan thế?” Lý Hoài Nhân là người đầu tiên lên tiếng.

“Nghe nói bữa sáng ở đây không tệ, có người mời, sao lại không đi?” Lâm Giai cười nói, cô nhận được tin mời của Du Kinh mới đến, tuy cô biết vì sao Du Kinh gửi tin nhắn đến, có điều cô đã không còn để ý nữa, nên được mời thì đến.

Nhìn La Bích đã ra dáng bà bầu, vẻ mặt mệt mỏi.

“Người ta có thai, cô cũng có thai, sao sắc mặt lại tệ thế kia?” Không khách khí chút nào.

“Sinh đôi.” Du Kinh nói ra chuyện thực.

Biểu cảm của Lý Hoài Nhân và Lâm Giai như ăn nhằm con ruồi, bên này Du Kinh đã giúp La Bích nhận lấy bữa sáng, bắt đầu ăn mặc kệ người ngoài.

“Lúc nào cô có thời gian rảnh?” Lâm Giai ăn một đĩa chân giò hun khói.

“Chị định làm gì?” La Bích cũng không khách sáo, cô gái này hoàn toàn là một con cọp giấy.

“Thấy cô buồn chán, muốn đi dạo phố với cô.” Lâm Giai tỏ vẻ tốt bụng nói.

La Bích vốn định từ chối, có điều nghĩ tới mình đã lâu không đi dạo phố, gần đây Du Kinh vì vụ án của Từ Hạo Minh nên không rảnh rồi. Cô cũng muốn mua vài món đồ cho phụ nữ có thai, hơn nữa sau giấc mơ ngày hôm nay... cô còn muốn mua vài thứ.

“Được, có điều hai ngày này em không rảnh, ngày kia không phải đi học, chị tới đón em.” La Bích không khách sáo nữa.

Lâm Giai: ...Cô đúng là không khách sáo chút nào.

Sáng sớm, La Bích bị giấc mơ làm cho bưng bĩnh. Cô vội vàng sờ cái bụng hơi tròn lên của mình, yên tâm lại, rồi mới phát hiện Du Kinh đã đi.

Cô mở điện thoại đọc tin tức, quả nhiên lại là Từ Hạo Minh.

Cô nhớ tới bóng người trong mơ, và cả đứa bé đã mất của mình.

Trong mơ, cô ở bên ngoài bị Từ Hạo Minh không biết từ đâu xuất hiện bắt cóc. Chỉ có hai người bọn họ đứng trong bóng tối, dao dẹt lên cổ, trong mơ La Bích cũng không nhận nổi muốn chửi bậy, lần trước bị đi súng, lần này bị đi dao.

Đột nhiên, Từ Hạo Minh đẩy cô xuống đất. Một con dao đâm từ dưới người truyền đến, rất nhiều máu nhuộm đỏ quần. Cô khóc đến bất tỉnh nhân sự.

Cảnh tiếp theo cô ở trong bệnh viện, một bác sĩ vẻ mặt nghiêm túc nói với cô, đứa bé đã mất. Là một đôi song sinh một trai một gái. La Bích rất đau lòng, nước mắt chảy không ngừng.

Khi đó, cô lại thấy Từ Hạo Minh cầm dao đi ra từ phía sau bác sĩ, đi về phía cô, khi con dao đâm tới, cô giật mình tỉnh giấc.

Từ Hạo Minh chết tiệt. La Bích chửi thầm trong lòng. Khi ăn sáng cô không nói cho Du Kinh, sợ anh lo lắng, chỉ im lặng hỏi vài chuyện khác của anh rồi ăn sáng, đi học.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bước chân ma quỷ

Thứ sáu cuối tuần đã hẹn Lâm Giai, La Bích không quên, bởi vì tối hôm trước Lâm Giai còn cẩn thận gửi tin nhắn cho cô.

Nội dung tin nhắn như sau:

Đồng chí La Bích, hai giờ chiều ngày mai, trước cửa Bích Hải, không gặp không về. Đồng chí Lâm Giai thân gửi.

La Bích nhìn mà mặt sa sầm xuống, cô nàng này... nói như giữa hai người có gì mờ ám ấy.

Du Kinh ra ngoài từ sáng sớm, nói là đã tìm được tung tích của Từ Hạo Minh, muốn đi xem.

La Bích ngủ trưa dậy, thay một bộ quần áo rộng, đi giày đế bằng, cầm túi xách chuẩn bị ra ngoài thì King đột nhiên chạy ra từ trong phòng nó, cắn ống quần La Bích.

La Bích cảm thấy kỳ quái, bèn vỗ đầu nó, “Ngoan, chị phải ra ngoài rồi.”

Thế nhưng King vẫn không buông ra, La Bích có chút bất đắc dĩ, nhìn đồng hồ một cái, đã hai giờ. Tức khắc, điện thoại của La Bích vang lên.

“A lô.” Giọng nói của La Bích có chút bất đắc dĩ.

“Cô nàng nói không giữ lời, muộn giờ rồi.” Lâm Giai khinh bỉ.

“Kính cứ cấn ống quần em, không biết vì sao, lẽ nào phải dẫn nó đi cùng?”

“Vậy thì dẫn đi, nhìn cũng bắt mắt đấy.” Tư duy của Lâm Giai khác hẳn với người thường.

La Bích: ...

“Đi thôi, King.” La Bích bắt đầu đi tìm dây xích, đeo vào cho nó rồi kéo nó ra ngoài.

King còn chưa lên xe đã sửa về phía Lâm Giai, bởi vì nó ngửi thấy mùi của người khác.

“Thằng nhóc thối này, tính tình vẫn tệ như thế.” Lâm Giai chỉ vào một con chó, nói chuyện với nó.

La Bích không để ý tới nó làm loạn ở đây, trực tiếp mở cửa sau lên xe, cô biết chỉ cần cô lên xe King nhất định sẽ đi theo.

Quả nhiên, thấy cô chủ ngồi xuống, King đang sửa hăng say bỗng nhảy lên xe, La Bích đóng cửa, nói với cô nàng kỳ quái ở phía trước, “Đi thôi.”

“Thời buổi này, ngay cả chó cũng nhận người rồi, aizz...” Nói xong, Lâm Giai nỏ máy.

Ngồi trên xe, hai người nói chuyện phiếm.

“Ông trời ơi, khi nào ông mới ban cho tôi một người đàn ông?” Lâm Giai gào thét.

“Chị mới bao nhiêu tuổi mà đã thèm thường đàn ông như thế?” La Bích không biết nói sao.

“Tôi 25, 25 rồi đấy! Vậy mà ngay cả bạn trai cũng không có, hiếm hoi lắm mới để mắt một người thì lại im hơi lặng tiếng biến thành có chủ. Thôi đòi gì không biết!”

La Bích: ...

“Nói xem, hai người không sợ...” Lâm Giai không nói hết, La Bích tự nhiên hiểu.

“Ừm, chiếc xương sườn thứ ba.” La Bích nói chuyện không đầu không đuôi, Lâm Giai nghe lại hiểu.

Cô nói, cô là chiếc xương sườn thứ ba của anh, có cô mới hoàn chỉnh, bẻ gãy sẽ rất đau. Cô cũng trưng tự.

Đu loại hâm mộ, ghen tị... a... Trong lòng Lâm Giai thiêu đốt một ngọn lửa, ý chí chiến đấu sục sôi.

“Cắm vật nuôi, làm sao bây giờ?” La Bích nhìn cô nàng nửa giờ trước đã bảo cô dẫn cả King đi.

“King rất thông minh, cô cứ thả nó đi chơi, nó ngửi thấy mùi của cô sẽ quay về tìm. Cô cho rằng Du Kinh chưa từng huấn luyện nó à?” Lâm Giai hoàn toàn không để vấn đề này trong lòng.

“Chị xác định chứ?” La Bích nửa tin nửa ngờ.

“Thật.” Lâm Giai hiếm khi nào nghiêm túc, tự mình ngồi xổm xuống muốn cời dây xích, bị King sửa một tràng, không biết nói sao.

La Bích đành phải cời dây ra, vỗ đầu King ý bảo nó đi chơi.

King vẫy đuôi như tỏ vẻ đã hiểu.

Ngoan quá nhỉ... Lâm Giai nghĩ thầm, nhưng mà không nghe lời mình, không ngoan, không ngoan.

Hai người đi vào trung tâm thương mại, Lâm Giai rất có trách nhiệm, vừa đi vừa nói cho La Bích một số tri thức về phương diện dinh dưỡng, để cô tiếp thu.

Khi đi tới một cửa hàng quần áo cho trẻ con và phụ nữ có thai, hai mắt Lâm Giai tỏa sáng, đi vào quét một vòng, thấy cái này đẹp là mua, cái kia đẹp cũng mua, cuối cùng cô ấy còn quẹt thẻ của mình.

“Làm sao bây giờ, ở đây nhiều quần áo đáng yêu quá.” Lâm Giai nhìn bụng La Bích, “Đột nhiên tôi cũng muốn có con.”

“Người yêu còn chưa có, mơ mộng hão huyền cái gì.” La Bích tuyệt đối không ngăn cản hành động của cô ấy, dù sao đều sẽ cho cô. Cô đi qua Lâm Giai, vào một cửa hàng đồ dùng trẻ em.

“Cô nàng này chẳng đáng yêu chút nào.” Lâm Giai ngửa đầu nhìn bầu trời.

Lâm Giai đang định xách túi lớn túi nhỏ đi theo thì một đứa bé trai khoảng mười tuổi vừa hô to vừa chạy qua, phía sau là một đứa bé tuổi tương tự, hai đứa bé đụng phải Lâm Giai đang đứng như trời chồng, đồ trên tay rơi hết xuống đất.

Lâm Giai rất muốn khóc, cứ như bị thế giới bài xích ấy.

Ngồi xổm xuống nhặt đồ, một bàn tay trắng nõn vươn tới, Lâm Giai theo bàn tay này nhìn về phía chủ nhân của nó.

“Cô không sao chứ? Ở đây thường xuyên có trẻ con chơi đùa.” Giọng nói mang theo chút ý cười.

Người đàn ông mặc một bộ tây trang vừa vặn, tóc tự nhiên hơi rủ xuống, khi nhìn anh ta, Lâm Giai cảm thấy có chút... có chút rung động.

La Bích phát hiện phía sau không còn Lâm Giai hô to gọi nhỏ, quay đầu lại nhìn, không thấy đâu nữa.

La Bích quay về đường cũ, đúng lúc thấy Lâm Giai đã xách hết túi lên tay.

“La Bích?” Người khiến Lâm Giai có chút rung động nhìn thấy La Bích, tỏ vẻ ngạc nhiên vui mừng.

“Tín Nhiên.” La Bích gật đầu, “Thật trùng hợp.”

Lâm Tín Nhiên đương nhiên nhìn thấy cái bụng tròn của cô, “Xem ra anh phải nói một câu chúc mừng.” Không có bất cứ ẩn ý nào khác, bắt đầu từ ngày đó, Lâm Tín Nhiên đã hoàn toàn quên đi ý nghĩ đó. Anh không làm được người phá hoại hạnh phúc của người khác, đặc biệt người kia còn là người từng giúp đỡ anh.

“Hai người quen nhau à?” Lâm Giai cảm thấy đây tuyệt đối là một cơ hội tốt.

“Đúng vậy.” Lâm Tín Nhiên nở nụ cười với Lâm Giai, Lâm Giai cảm thấy vận may của mình tới rồi.

“À à, La Bích, cô chẳng có nghĩa khí gì cả.” Lâm Giai nhìn La Bích với vẻ mặt bồn chồn, La Bích trợn mắt, nhận ra ý đồ của Lâm Giai.

“Quên không giới thiệu, đây là Lâm Giai, là pháp y mới từ nước ngoài trở về không lâu.” La Bích thỏa mãn cho Lâm Giai, “Đây là Lâm Tín Nhiên, con trai bạn của bố em.”

Lâm Giai nhận cơ hội vươn tay, “Chào anh.”

“Chào em. Hai người đang đi dạo phố à?”

“Đúng vậy, Du Kinh lo lắng La Bích có bầu còn một mình chạy lung tung, nên em phải đi cùng cô ấy.” Lâm Giai dùng vẻ mặt vô hại tùy tiện bịa chuyện.

“Đúng rồi, hai người kết hôn từ khi nào vậy?” Lâm Tín Nhiên cảm thấy hơi nhanh.

“Bọn em mới đăng ký thôi, không định cử hành hôn lễ, quá phiền phức.” La Bích giải thích ý định ban đầu của cô, hai người đều không định làm tiệc rượu, muốn đi du lịch kết hôn, sau đó... vụ án tới, nhóc con cũng tới.

“Thì ra là vậy.”

“Cùng nhau đi uống cái gì đi.” Lâm Giai đề nghị, cũng tức khắc đi về phía quán cà phê dưới tầng một.

“Cho em một cốc nước lọc là được rồi.” La Bích không muốn uống đồ uống có chất phụ gia nhưng vẫn đi theo xuống lầu, Lâm Tín Nhiên từ trước đến nay rất tốt tính, cũng cười cười đi theo cô nằng lười nói và hành động đều nhanh như nhau kia.

La Bích có chút lo lắng cho King, vì thế nói với Lâm Giai và Lâm Tín Nhiên một câu rồi ra ngoài xem, để lại hai người ở đó lấy đồ uống, cô thì đi ra ngoài.

Hơn bốn giờ chiều, trời hơi tối, xem ra sắp mưa. Người đi đường vội vã, mọi người đang vội vàng trở về. Trong phạm vi tầm nhìn không thấy King đã chạy đi đâu.

La Bích đã đi hơi xa, định trở về theo đường cũ.

Cô cảm thấy phía sau có người đi theo, trong tiếng bước chân của rất nhiều người cô lại nghe thấy tiếng bước chân cùng một nhịp với bước chân của cô. Cô đi chậm lại.

“Đại ca, tin tức báo rằng Từ Hạo Minh xuất hiện ở đây.” Lý Hoài Nhân nói với người trên xe, ánh mắt Du Kinh nhanh chóng quan sát khắp nơi.

“Những người khác đâu?”

“Sắp đến rồi.”

Khi La Bích sắp đi tới cửa, vô tình liếc nhìn về phía bãi đỗ xe, đúng lúc Du Kinh từ trong xe đi ra.

La Bích rất ngạc nhiên, đứng đó chờ Du Kinh nhìn sang, quên mất bước chân phía sau.

Du Kinh từ bên trái nhìn sang, nhìn thấy người khả nghi. Mặc áo khoác có mũ, tay hình như cầm cái gì. Hắn ta đang đi về phía một người, một người anh quen thuộc không gì sánh được, một người đang nở nụ cười với anh.

La Bích cảm thấy phía sau có người tới gần, đang định xoay người thì người phía sau cầm một con dao nhỏ sắc bén, từ phía sau vòng tới trước cổ cô, kim loại lạnh giá đặt lên làn da ấm áp của cô.

Người đi đường nhìn thấy ánh sáng bạc lóe lên, con dao gác lên cổ một cô gái, hét lên bỏ chạy.

“Hi, La Bích. Vợ yêu của Du Kinh.” Giọng nói không ra nam không ra nữ của người đàn ông phía sau vang lên, “Lần đầu gặp mặt.”

Nếu quên đi con dao trên cổ, La Bích nghĩ đây là một cuộc gặp mặt rất tốt. La Bích không lên tiếng, nhìn Du Kinh chạy tới từ phía trước

“Mau dừng lại đi, tao sợ mày càng tới gần dao của tao sẽ cắt càng sâu đấy.” Từ Hạo Minh cười nói với Du Kinh.

Xung quanh đã có người xem vừa sợ hãi vừa tò mò vây quanh, Du Kinh dứt hai tay vào túi áo khoác, quay trở lại thành một Du Kinh bình tĩnh, lẳng lặng nhìn hắn ta.

La Bích có vẻ không sợ hãi chút nào, cô không biết vì sao, vì tình cảnh này đã nhìn thấy một lần ở trong mơ, hay vì người đứng đối diện là Du Kinh.

Từ trước đến giờ cô không ngờ rằng giấc mơ thật sự có thể báo trước một chuyện gì đó. Thế nhưng, sau đó... cô phải làm sao? Cô nhớ tới cảnh tượng kia, cẩn thận đưa tay bảo vệ bụng.

“Nhìn mày có vẻ sống cũng không tệ nhì.” Du Kinh mở miệng châm chọc Từ Hạo Minh, quàng mắt thâm và màu da tái nhợt chứng minh rõ ràng tình trạng cực kỳ kém của đối phương.

Lâm Giai và Lâm Tín Nhiên chú ý tới đám đông tụ tập, Lâm Tín Nhiên làm người quản lý đương nhiên phải đi xem có chuyện gì, còn Lâm Giai thì nghĩ tới La Bích có bầu đang ở bên ngoài.

Thế nhưng bọn họ không ngờ rằng con tin lại là La Bích. Lâm Giai cũng nhìn thấy Du Kinh, trong lòng vô cùng hối hận và lo lắng.

“Tao sống không tốt cũng là nhờ mày.” Từ Hạo Minh nhìn về mặt ngàn năm bất biến kia, có chút căm hận.

Hắn nhớ tới danh tiếng xuống dốc không phanh của mình. Từ đối tượng được quần chúng ngưỡng mộ biến thành chuột chạy qua đường người người hô đánh. Đây là hiện thực, một giây trước mày vẫn là anh hùng, một giây sau mày đã biến thành cầu hùng.

Từ Hạo Minh hẳn rất muốn nhìn thấy Du Kinh cũng sẽ như thế.

Thế nhưng Du Kinh không hề phản ứng. Lẽ nào thật ra hắn không thích con bé này? Hắn ta hơi nghi hoặc, căn cứ vào điều tra của hắn, trước kia Du Kinh không thích qua lại với phụ nữ, chỉ có cô ta. Hắn ta phải đợi rất lâu mới có cơ hội này.

“Bỏ dao của mày xuống, có lẽ mày sẽ được sống tốt hơn trong bốn bức tường nhà giam.” Du Kinh lại nói một câu về kết cục của hắn ta.

Từ Hạo Minh cười phá lên, “Mày nghĩ tao sẽ làm thế à?”

“Cả đời tao bị kẻ khác điều khiển, vì sao tao phải mặc lên bộ đồng phục bị khống chế cho tương lai của tao nữa? Tao dần lắm à?” Khi Từ Hạo Minh nói chuyện, La Bích nhẹ nhàng hé môi nói một chữ với Du Kinh.

Lúc này, cảnh sát chìa súng chỉ vào Từ Hạo Minh, nhưng Từ Hạo Minh không cao hơn La Bích nhiều lắm, cho nên những bộ phận trọng yếu trên người đều ở phía sau La Bích, rất khó nhắm trúng.

Du Kinh đột nhiên đặt hai ngón tay lên môi, huýt sáo một tiếng thật vang.

King không biết từ đâu chui ra, phóng nhanh về phía Từ Hạo Minh.

Tay của Từ Hạo Minh rõ ràng đang run lên, siết chặt lấy La Bích, La Bích hơi đau, hai tay cô vẫn kiên quyết bảo vệ bụng của mình, cô không muốn đi vào vết xe đổ của con ác mộng kia.

Cô đã đọc những tư liệu điều tra trước đó. Trong quá trình trưởng thành của Từ Hạo Minh có một cảnh tượng rất quan trọng, chính là bố mẹ nuôi của hắn ta từng nhốt hắn chung với chó và bọn chó tạo ra những âm thanh chơi tai rất hung dữ, lâu dài khiến hắn ta rất sợ chó, chuyện này tương tự thí nghiệm với cậu bé Albert, trở thành nguyên nhân khiến hắn luôn sợ chó.

Cô nhớ ra hôm nay King cũng đi cùng, tuy không biết nó đã đi đâu, nhưng cô nghĩ King đã theo Du Kinh nhiều năm, nhất định Du Kinh sẽ có biện pháp gọi nó ra.

Cho nên, cô nói với Du Kinh từ “chó”.

Du Kinh biết ảnh hưởng của những con chó tới Từ Hạo Minh thế nào. Giờ Tiểu Trà lại nói từ chó với anh, chứng tỏ anh có thể điều khiển nó, nói cách khác, King đang ở gần đây.

Cho nên, anh thổi tiếng huýt sáo đã huấn luyện cho King.

Từ Hạo Minh ở phía sau rất sợ chó, đặc biệt là những con chó nhìn có vẻ hung dữ. Trong lòng hắn ta cảm hận giáo sư Lăng đã biến hắn thành như vậy, đáng tiếc ông ta đã bị hắn giết chết, thi thể đã hỏa táng. Nếu không lúc này hắn sẽ đào xác ông ta ra, dùng roi quất nát.

Tốc độ cực nhanh, những suy nghĩ này mới chỉ kịp lóe lên trong đầu bọn họ, King đã chạy tới bên cạnh La Bích, há miệng cắn vào chân Từ Hạo Minh, cắn thật mạnh.

Từ Hạo Minh không chống cự được nỗi sợ hãi trong lòng, trước khi King cắn hắn, tay hắn đã run rẩy không cầm nổi dao đặt trên cổ La Bích. Vì sợ hãi và đau đớn, hắn hoảng sợ hết lên.

La Bích nhanh chóng chạy thoát, Du Kinh đi nhanh về phía trước, cảnh sát cũng lập tức bao vây.

Du Kinh ôm lấy La Bích đang hoảng sợ, Lâm Giai cũng chạy tới.

“Không sao.” Du Kinh ôm La Bích thật chặt. La Bích thật sự sợ hãi, hai tay ôm chặt lấy eo Du Kinh, vùi đầu vào ngực anh khẽ nói, “Em chỉ sợ con chúng ta bị thương.”

Thật ra Du Kinh biết Từ Hạo Minh sẽ không để La Bích nguy hiểm tính mạng, bởi chính hắn cũng biết, một khi ra tay, tất cả những gì hắn khát vọng sẽ hóa thành bọt biển. Thế nhưng anh không thể đảm bảo Từ Hạo Minh có làm cô bị thương hay không, cho nên một giây ngay sau khi nhìn thấy cảnh tượng kia, dây thần kinh trong đầu anh luôn căng cứng.

“Rất giống với giấc mơ hôm qua của em” La Bích nói.

“Hôm qua em mơ thấy chuyện này?” Du Kinh cau mày, nghĩ tới sáng nay sắc mặt cô thật sự khó coi.

“Vâng, mơ thấy hắn ta bắt cóc em, làm cho chúng ta mất bọn trẻ, bác sĩ nói với em...” La Bích nghĩ tới chuyện này, không biết giấc mơ có hoàn toàn chính xác hay không.

“Nói với em cái gì?” Du Kinh nhẹ giọng hỏi.

“Bọn trẻ là sinh đôi một trai một gái.”

“Thế nào cũng được, quan trọng nhất là không sao.” Du Kinh không tin về giấc mơ tiên đoán, chỉ an ủi La Bích như vậy. Nhưng cảnh tượng quá giống nhau làm cho suy nghĩ này mọc rễ trong đầu cô.

Bên kia, Từ Hạo Minh đã bị khống chế. Hắn ta gào thét ôm cái chân bị King cắn, không hề giống hung thủ giết người không chớp mắt chút nào.

Bọn họ đều là người bị hại, La Bích nghĩ thầm.

Lâm Giai xấu hổ đứng đó, lặng lẽ mở miệng, “Xin lỗi.”

Du Kinh nghĩ tới chuyện hôm nay Lâm Giai cùng Tiểu Trà tới trung tâm thương mại, khi xảy ra chuyện lại không thấy Lâm Giai đâu, trong lòng không khỏi có chút trách cứ.

Lâm Giai đã quá quen với tính cách của Du Kinh, cho nên về mặt anh chính là lời tuyên án rõ ràng nhất với cô.

“Không sao, điều gì phải tới rồi sẽ tới.” La Bích sống sót sau tai nạn, ngược lại còn an ủi mọi người.

“Hu hu, chẳng may em có chuyện gì, chị là kẻ có tội.” Lâm Giai tiến lên ôm lấy La Bích, chảy nước mắt.

Này... vì sao người an ủi lại biến thành cô rồi? La Bích bắt đầu đi vỗ vai Lâm Giai.

Lâm Tín Nhiên đang cùng cảnh sát xử lý chuyện này, sau đó còn rất nhiều việc phải làm, chỉ tới hỏi thăm tình hình của La Bích và an ủi vài câu, dặn cô phải nghỉ ngơi rồi vội vàng đi làm việc của mình.

“Nói đi nói lại vẫn là lỗi của chị.” Lâm Giai nhìn bóng lưng Lâm Tín Nhiên, nghĩ tới vì chính mình có cảm tình với anh mới gây ra chuyện về sau, trong lòng cực kỳ xấu hổ.

“Chị đủ rồi đấy, không chơi với chị nữa.” La Bích ghét bỏ cô.

Sau đó kéo tay Du Kinh, hai người cùng nhau bỏ đi, tới cục cảnh sát lấy khẩu cung.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người* (Đúng Thời Điểm, Đúng Người) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Sinh đôi

“Em vẫn cảm thấy sẽ là một trai một gái.” Trên đường đi, La Bích nói.

Lúc này La Bích đã có bầu hơn sáu tháng, bụng lớn hơn bà bầu sáu tháng bình thường rất nhiều, đi đường rất vất vả.

“Sinh ra rồi sẽ biết thôi.” Du Kinh hôn đôi môi đang bấu lên của La Bích.

“Rõ ràng anh không tin giấc mơ của em.” La Bích đẩy Du Kinh ra.

Bà bầu quả là trâu không nổi. . . Du Kinh nghĩ thầm, vội vàng sửa miệng, “Đương nhiên anh tin, vậy nhất định là một trai một gái rồi.”

La Bích biết thật ra anh không tin, nhưng không tranh luận với anh.

“Anh bảo này, anh làm bố nuôi được không?” Lý Hoài Nhân lặng lẽ đề nghị.

“Cũng được, tã bím anh bao hết.” La Bích không tha cho một cơ hội xin tí huyết nào.

Lý Hoài Nhân cắn môi, làm bố nuôi của con đại ca đây nhé!

“Bao thì bao!”

“Đúng rồi, đây là gia đình cuối cùng phải không?” La Bích hỏi.

“Ừ, tới nhà này xong, vụ này hoàn toàn kết thúc.” Du Kinh trả lời.

Bọn họ đang tới sáu gia đình còn lại thuộc đối tượng thí nghiệm, mấy tháng trước đã tới năm nhà, hôm nay là gia đình cuối cùng.

Mục đích của bọn họ là muốn chuyện này, cuộc thí nghiệm này vĩnh viễn biến mất. Năm gia đình trước, sau khi biết tin giáo sư Lăng đã chết bọn họ đã hiểu ra là thế nào.

Thật ra, bọn họ nuôi con đến bây giờ, tuy trước nay chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý, nhưng ngay từ đầu cuộc sống của bọn họ đã bị ấn định sẵn, cho nên phải thuyết phục để từ nay về sau bọn họ trở lại với cuộc sống bình thường. Không còn kinh phí thí nghiệm hàng năm của giáo sư Lăng, tổng quản lý Quách đề nghị, nếu gia đình nào gặp khó khăn, ông ta có thể giúp đỡ sinh hoạt phí. Nhưng vì đối tượng thí nghiệm của năm gia đình trước đã trưởng thành, ít nhất có thể nuôi sống bản thân, cho nên bố mẹ bọn họ đều từ chối số tiền bố thí này.

Thế nhưng, gia đình cuối cùng, đối tượng thí nghiệm trở thành một tên trộm quanh năm làm bạn với nhà giam.

Bố mẹ của anh ta đều không có việc làm đáng hoàng, có vẻ không có phản ứng gì với chuyện đứa bé mà mình nhận nuôi trở thành trộm cắp, sau khi biết giáo sư Lăng đã chết, tiền sinh hoạt không còn nên có chút bất mãn.

“Chúng tôi có thể tìm cho hai người một công việc ổn định, có thu nhập ổn định, tuy không nhiều lắm nhưng cũng đủ để trang trải cuộc sống của hai người, còn con trai hai người, sau khi ra tù, chúng tôi cũng sẽ tìm một công việc nghiêm chỉnh cho anh ta.” Lý Hoài Nhân nói một cách khách quan.

Sau khi được khuyên bảo, cuối cùng hai người cũng đồng ý.

Vì sao không để tổng quản lý Quách giúp đỡ? Bởi Du Kinh biết, lòng tham của những người thế này sẽ ngày một nhiều, cho nên anh bảo Lý Hoài Nhân ngay từ đầu không được nhắc tới cách giải quyết này, chỉ để bọn họ kiếm tiền bằng lao động.

Chuyện giải quyết xong, Lý Hoài Nhân cảm thấy một năm nay vô cùng phong phú.

Theo Du Kinh, anh học được rất nhiều thứ, tuy thường xuyên bị ghét bỏ. Hơn nữa, anh còn dẫn mối thành công cho một cuộc nhân duyên tốt, ngẫm lại đã cảm thấy vui vẻ.

Về phần anh và Tiểu Mạt, bởi vừa giành lại sự sống từ tay tử thần, Tiểu Mạt phải tới Lam Thiên điều trị tâm lý lần nữa. Khi gặp La Bích còn chân thành chúc phúc, cô ấy đã thích ứng rất tốt với vị trí em gái của Du Kinh. Cộng thêm sự tiếp cận của anh làm cho nhiệt độ giữa hai người ấm lên nhanh chóng.

Bên kia, Lâm Giai luôn thích cãi nhau cùng anh, gần đây cũng ngày càng rạn vỡ.

Bởi vì gần đây cô và Lâm Tín Nhiên rất thân thiết, ngay cả lời trào phúng của Lý Hoài Nhân cũng trở nên cực kỳ dễ nghe.

Còn tính tình La Bích thì ngày một nóng nảy, vậy mà Du Kinh vẫn ngày ngày sung sướng theo sau, chỉ sợ ba bảo bối nhà mình té ngã, bị lạnh, bị đói.

Tới tháng mười hai, La Bích vào bệnh viện trước ngày dự sinh, bởi bụng cô đã lớn đến mức không cách nào sinh hoạt bình thường.

“Bác sĩ đề nghị sinh mổ, sau khi sinh thai đầu rất có thể em sẽ không còn sức, đến lúc đó lại phiền toái.” Y tá đi tới giải thích cho La Bích.

Du Kinh nắm chặt tay La Bích, nhìn cô.

Anh sẽ ủng hộ mọi quyết định của em. Câu đối thoại trong im lặng.

“Em muốn sinh thường.” La Bích kiên quyết, “Như vậy tốt cho cả em lẫn bọn trẻ, em sẽ kiên trì, chị nói với bác sĩ đi.”

“Vậy được rồi.” Y tá liếc nhìn Du Kinh, do dự mở cửa đi ra.

“Có sợ không?” Du Kinh ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mắt La Bích.

“Sợ, em sợ đau.” La Bích bắt đầu thấy căng thẳng, bởi vì gần đây cô đã cảm thấy bụng là lạ.

“Đêm nay anh ở lại với em.”

Ban đêm, hơn mười hai giờ, Du Kinh nằm nghỉ trên chiếc giường đối với anh mà nói là rất ngắn, ở ngay bên cạnh, La Bích nằm trên giường rất muốn đi vệ sinh.

Chạy tới chạy lui WC vài lần, nằm xuống cảm thấy bụng nhói đau, một lát sau lại bình thường, La Bích không nghĩ nhiều, cố gắng ngủ tiếp, nhưng chỉ một chốc là bụng lại đau.

Cô nhìn đồng hồ, cách nhau chưa tới nửa tiếng. Sau đó, cảm giác đau bụng ngày càng nhiều, La Bích chịu đựng không lên tiếng, nhắm hai mắt nghỉ ngơi, Du Kinh nhạy cảm nghe được.

“Làm sao vậy?”

“Đau, mau gọi người đi.” La Bích thì thầm, sắc mặt trắng bệch ôm bụng.

Bác sĩ vào kiểm tra, “Đã mở một phần.”

Quá trình chờ mở mười phân rất đau khổ, La Bích nhìn nhin toàn thân run run, vịn cánh tay Du Kinh chậm rãi đi lại trên hành lang, đầu toát mồ hôi lạnh.

Du Kinh nhìn mà vô cùng đau lòng, thế nhưng anh biết, anh càng nói ra miệng sẽ càng khiến La Bích căng thẳng. Cho nên anh chỉ có thể chậm rãi ở bên an ủi.

“Đi lại mấy bước sẽ cảm thấy khá hơn.”

“Sắp sinh rồi, có thể vào phòng sinh.” Một tiếng sau, bác sĩ kiểm tra lại một lần rồi nói.

Lúc này mọi người đã tới đông đủ, ngồi chờ bên ngoài phòng sinh.

Không nghe thấy tiếng từ bên trong, chỉ có Du Kinh vào cùng, mọi người ở bên ngoài căng thẳng đi tới đi lui.

Khoảng một tiếng sau, ông La dường như nghe được tiếng khóc vang dội giữa đêm khuya.

“Có phải sinh rồi không?” Ông La căng thẳng hỏi.

“Hả? Tôi có nghe thấy gì đâu?” Bà Du cũng nóng ruột trả lời.

“Hình như có nghe thấy.” Ông Du cũng nghi hoặc.

Lại một tiếng khóc lanh lảnh vang lên, mấy người ngoài cửa cuối cùng cũng xác định được đứa bé đã chào đời.

Bên trong thì không khác gì chiến trường, các y tá và Du Kinh đều đang khích lệ La Bích sắp không còn sức lực.

“Bé đầu tiên ra rồi, là một bé trai!” Một y tá vui mừng nói, “Cực kỳ xinh đẹp.”

“Tiểu Trà, em nghe thấy không, là một bé trai.” Du Kinh cũng không nhịn được cười to, anh lo lắng cho Tiểu Trà hơn nên không đi xem đứa bé.

“Cố lên, đứa bé thứ hai sắp ra rồi!” Một y tá đỡ đẻ kích động nói.

La Bích cảm thấy phía dưới mình đã mất cảm giác, chỉ biết chết lặng dùng hết sức.

“Ra rồi, ra rồi!” Y tá đón lấy đứa bé, La Bích cảm thấy bụng như trống rỗng.

“Là một bé gái! Sinh đôi một trai một gái!” Các y tá rất yêu thích nhìn hai đứa bé nhỏ nhắn.

Hai y tá mỗi người ôm một đứa bé đưa tới gần mặt La Bích, trong nháy mắt đó, La Bích rất muốn khóc, vì cảm giác thân thiết, cảm giác bảo bối quan trọng nhất của mình ở gần trong gang tấc.

Du Kinh cũng nhìn gương mặt của hai đứa bé, hai đứa bé đều đã được tắm sạch sẽ, ngủ rất ngoan.

“Bọn trẻ rất xinh đẹp, cảm ơn em, Tiểu Trà.” Du Kinh cúi đầu hôn lên hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau của hai người.

“Em đã nói mà.” La Bích dùng chút sức lực cuối cùng để nói, “Là một trai một gái.”

Du Kinh nở nụ cười, “Ừ, Tiểu Trà lợi hại nhất.”

La Bích cười cười, chậm rãi nhắm mắt ngủ thiếp đi vì mất sức.

Đến khi cô tỉnh lại, sức lực toàn thân đã khôi phục rất nhiều. Hai chiếc giường trẻ con để hai bên giường, cô rất muốn ngồi dậy xem hai đứa bé.

Bà Du thấy cô tỉnh lại, vội vàng đỡ cô ngồi dậy.

“Con vất vả rồi, Tiểu Trà.” Bà Du nhìn hai đứa bé, từ ái nói.

La Bích cười khẽ, nhìn gương mặt ngủ yên bình của hai đứa bé mà cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Trước đây La Bích kiên trì vận động, thân thể vốn rất khỏe mạnh, cho nên khả năng phục hồi cũng nhanh, khi Du Kinh cầm quần áo quay lại thì La Bích đã có thể tự ngồi dậy. Sau đó, có rất nhiều người ở cục cảnh sát tới tặng bím sữa, đặc biệt là Lý Hoài Nhân bao toàn bộ bím tã. Và rất nhiều quà tặng khác chất đầy phòng.

Còn Lâm Giai thì mang về mặt vừa hâm mộ vừa ghen tị nhìn hai đứa bé, khó khăn lắm cô mới nhận được xúc động muốn nhéo bọn trẻ con cái, bởi vì ánh mắt La Bích đang nhìn chăm chăm vào cô, La Bích đã biết cô là một đối tượng nguy hiểm.

Hai ngày sau, La Bích có thể tự mình đi vệ sinh, khi bọn trẻ khóc cũng có thể tự ôm lên cho bú.

Xế chiều, La Bích đang ngủ trưa trong phòng, Du Kinh ra ngoài làm thủ tục xuất viện.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, La Bích bị đánh thức. Từ khi sinh hai đứa nhỏ, tiếng động rất nhỏ cũng có thể khiến La Bích tỉnh lại.

Đó là một người phụ nữ mặc đồng phục bệnh nhân của bệnh viện, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn chăm chăm giường của bọn trẻ. Cô ta bước tới.

“Cô là ai?” La Bích cảnh giác hỏi.

“Tôi là ai?” Cô ta hỏi lại.

La Bích biết tinh thần của người phụ nữ này không bình thường, nhưng bây giờ cô không dám kích động, bởi bọn trẻ đều ở đây.

Người phụ nữ đột nhiên vươn tay vào trong giường bọn trẻ, ôm lấy đứa lớn. La Bích rất nóng ruột, hiện giờ tuy cô khôi phục tốt nhưng cơ thể còn chưa theo kịp suy nghĩ. Cô lặng lẽ ôm lấy đứa nhỏ.

Đứa lớn có vẻ ngửi được mùi người lạ, bắt đầu khóc lên.

“Con của mẹ, đừng khóc, mẹ ở ngay đây thôi...” Cô ta ôm lấy thằng bé nhẹ nhàng dỗ dành, bàn tay giống như đang ôm một bảo bối.

Đứa lớn thật sự yên tĩnh lại rất nhanh, “Đúng là con trai ngoan của mẹ...” Người phụ nữ thì thào.

La Bích rất sợ cô ta tinh thần không ổn định sẽ đột nhiên ném thằng bé xuống đất.

“Con của cô ra đời lúc nào?” La Bích thử dò xét.

“Con tôi à, mới tuần trước thôi.” Người phụ nữ đung đưa đứa bé trong tay, “Rất đáng yêu đúng không?”

Lúc này, Du Kinh đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cảnh này, La Bích ra hiệu bằng mắt, Du Kinh dường như hiểu được mọi chuyện trong giây lát.

“Đứa bé rất đáng yêu.” Du Kinh nhìn con mình nằm trong tay người khác, bình tĩnh nói.

“Đương nhiên rồi, con tôi mà.”

Con tôi làm sao có thể không đáng yêu được? Du Kinh nghĩ thầm, anh nghe thấy tiếng bước chân vội vàng ở bên ngoài, đoán rằng đã có người phát hiện người phụ nữ này xông vào đây.

“Có thể cho tôi ôm một cái không?” Du Kinh tỏ vẻ rất khát vọng, “Đứa bé này nhìn đáng yêu quá.”

Cô ta rõ ràng không muốn, nhưng Du Kinh nói một câu với giọng điệu vô cùng đau đớn, “Con tôi đã... đã...”

Có vẻ người phụ nữ nghĩ rằng con anh bị làm sao, ánh mắt biến thành thương hại.

“Nào, nào, để chú ấy ôm một cái.” Nói rồi đưa đứa bé cho Du Kinh, Du Kinh thuần thục ôm lấy con mình. Hai ngày học cách bế trẻ con, giờ anh đã có thể ôm hai đứa bé một cách thoải mái.

“Ngủ say quá.” Du Kinh nhìn con trai nhà mình nói, tay kia thì mở cửa, nhân lúc người phụ nữ đang nhìn thẳng bé trong lòng mình không đề phòng, dùng một tay đẩy cô ta ra, nhanh chóng khóa cửa lại.

Du Kinh thay đổi về mặt, “Ngay cả bệnh viện cũng không an toàn.” Nói rồi đưa cả đứa lớn cho La Bích bế, La Bích mỗi tay bế một bé, Du Kinh nhìn cảnh này mà... trong lòng vui sướng.

“Anh đi giải quyết chuyện bên ngoài trước.” Du Kinh cúi đầu hôn lên trán La Bích.

“Vâng, đi nhanh về nhanh.”

Bên ngoài có rất nhiều người đang chờ, khi Du Kinh đẩy người phụ nữ ra, cô ta gào lên dẫn bọn họ tới, nhanh chóng bắt được cô ta.

“Đây là con tôi! Là con tôi!” Khi bị bắt đi cô ta vẫn còn kêu khóc.

“Cô ta làm sao vậy?” Du Kinh hỏi một nhân viên y tế nữ.

Bình thường làm gì có chuyện người ta sẽ nói cho người ngoài biết chuyện này. Nhưng Du Kinh ra tay, có chuyện gì không thể biết? Chỉ cần lộ mặt, phụ nữ bên cạnh nhìn thấy sẽ nói suốt tuần tuốt.

“Một tuần trước người phụ nữ này mới sinh con, nhưng vì đứa bé kia sinh non, lại dị tật bẩm sinh, đặt trong lòng kính đã chết hai ngày trước, cô ấy không chịu nổi nên mắc phải chứng trầm cảm nghiêm trọng. Vừa rồi nhân lúc y tá đi lấy thuốc lên chạy ra ngoài, cho nên...”

“Chẳng may cô ta làm gì con tôi, các cô định chịu trách nhiệm thế nào?” Du Kinh lạnh lùng nói, “Bệnh viện của các cô vì một sơ sẩy mà khiến một gia đình đau khổ, các cô có bồi thường nổi không?”

Du Kinh nói xong quay đầu bỏ đi, để lại y tá đứng ngẩn ở đó.

Con anh... Con... Ông bố trẻ đẹp trai... Là người nhà...

Sau khi về nhà, không biết từ lúc nào Du Kinh đã cải tạo lại các phòng một lần, thiết kế một phòng trẻ con, bên trong đầy đủ đồ dùng cho trẻ.

Du Kinh vào phòng trước, kéo hết rèm cửa ra, căn phòng sáng hẳn lên. Hai người mỗi người ôm một đứa bé trong tay, từ góc độ của La Bích nhìn lên, Du Kinh ôm con đón lấy ánh nắng mùa đông, tỏa ra hơi ấm. Từ chỗ Du Kinh, đáng La Bích ôm con tràn đầy tình yêu.

Du Kinh đi tới, một tay ôm con, một tay ôm vòng eo tạm thời còn chưa lấy lại phong độ của La Bích, cúi đầu nhìn hai đứa trẻ.

“Mấy tháng nữa để ba mẹ trông bọn trẻ, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật đi.”

“Nhưng...” La Bích có chút luyến tiếc.

Du Kinh nhướn mày.

“Hình như không ổn lắm.”

Du Kinh thở dài.

“Nhưng em thích.”

Du Kinh chậm rãi nở nụ cười, cúi đầu nhẹ nhàng hôn La Bích. Ở nơi này, không gian chỉ thuộc về bọn họ, có thêm sự tồn tại của hai đứa trẻ, ánh mặt trời chiếu lên một nhà bốn người, khung cảnh trở nên vô cùng ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đúng Lúc, Gặp Đúng Người (Đúng Thời Điểm, Đúng Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).